

JOHN SAUL

Umbră

(*Shadows*)
1992

PROLOG

Timmy Evans se trezi în umbră.

Beznă atît de adîncă încît nu putea distinge nimic.

Obscuritate care-l înconjura pe Timmy, învăluindu-l într-o mantie atît de densă că se întreba dacă nu cumva imaginea vagă a lumii care plutea la marginea amintirilor lui nu era decît un vis.

Cu toate astea, Timmy era sigur că nu visa și că lumina exista cu adevărat; simțea că undeva, mult în spatele opacității în care se găsea, era o altă lume.

Dintr-o dată a fost sigur că el nu mai făcea parte din această lume.

N-avea idee cît era ora, ce zi era, nici măcar în ce an se afla.

Era zi sau noapte?

Nu știa.

Treptat, primele tentacule ale fricii începură să-i dea tîrcoale. Timmy începu să exploreze beznă din jurul său, încercînd să apuce întunericul. Nu simți nimic. Era ca și cum propriile sale degete dispăruseră. Își împreună mîinile. În loc de așteptata căldură a palmelor presate una peste alta, nu simți nimic. Nu percepea absolut nimic.

Caracatița uriașă a spaimei își strînse mai tare tentaculele în jurul lui. Mintea sa refuză panica, se trase înapoi din fața ei, încercînd să se ascundă de întuneric.

Ce s-a întîmplat?

Unde se află?

Cum ajunsese aici?

Instinctiv, începu să numere:

— Unu, doi, trei, patru.

Numerele mărșăluiau prin creierul său, dilatîndu-se pe măsură ce își asculta vocea interioară intonînd discret cuvintele care însemnau pentru el tot ce era mai neprețuit. Era aceeași voce pe care și-o amintea din trecutul devenit deodată confuz, pe cînd era lumină și se auzeau multe sunete.

Chiar și atunci, înainte ca el să se deștepte în beznă, singurele care aveau importanță pentru el erau numerele.

Întotdeauna fusese așa, de cînd era micuț și stătea întins pe spate, zgîndu-se la un obiect suspendat deasupra pătuțului său. Numerele întipărite pe acel lucru mobil însemnau de pe atunci ceva pentru el. Deși fusese prea mic pentru a defini obiectul mișcător, amintirea imaginii acestuia îi era foarte clară.

— Unu, doi, trei, patru.

Lucrul acela colorat, suspendat cu un fir de tavan, se răsucea încet

deasupra lui, în timp ce vocea din creier rostea răspicat fiecare număr pe măsură ce-l observa.

— Unu, doi, trei, patru.

Mai târziu a văzut alt obiect, pe peretele de lângă el.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece.

Timmy Evans a învățat să numere după bătăile pendulei, deși n-avea nici cea mai mică idee despre ce era un ceas sau la ce servea el. Stătea toată ziua întins în pătuț, cu ochii fixați pe ceas, numărînd de fiecare dată cînd limba orologiului atinge o cifră.

Cînd a învățat să meargă, a început să-și contabilizeze pașii, spunînd fiecare număr cu voce tare. Își număra pașii pe veranda casei părintești. Număra crăpăturile din trotuarul care separa curtea de șosea.

După ce părinții l-au luat cu ei la biserică, număra geamurile locașului și coloanele care susțineau tavanul înalt. Număra panglicile orizontale ale jaluzelelor de la fereastra camerei lui și rîndurile ordonate de legume plantate de mama sa în grădinița din spatele casei.

Număra orice. Prin minte i se răsuceau șiruri nesfîrșite de numere.

Numere care însemnau ceva.

Numere care însemnau ordine.

Numere care-i defineau universul.

Numerele îi umpleau mintea și îl sufocau.

Ele erau prietenii și jucăriile lui.

Le împreuna și le separa, examinîndu-le, pînă ce a înțeles modul exact în care trebuiau folosite. Le multiplica, le diviza, le extrăgea rădăcina, le ridica la putere. Numerele au fost întotdeauna acolo, defilîndu-i prin minte chiar și cînd a crescut și a început să vorbească despre alte lucruri.

Încercă acum, în înfricoșătorul întuneric în care se deșteptase, să se joace încă o dată cu ele. Timmy o porni de la un milion. Îi plăcuse întotdeauna acest număr. Un unu cu șase zerouri după el.

Îl multiplică cu nouă sute nouăzeci și nouă de mii, nouă sute nouăzeci și nouă.

Multiplică apoi totalul cu nouă sute nouăzeci și nouă de mii, nouă sute nouăzeci și opt. Continuă așa, numerele mărindu-se și ocupînd din ce mai mult spațiu în creier.

Și totuși se găsea în întuneric. Încerca să se concentreze numai asupra numerelor, nepierzînd niciodată controlul asupra totalului, dar bezna și tăcerea îl împresurau încă.

Alungă cifrele în spatele minții, lăsîndu-le să curgă, și, cu jumătatea de creier eliberată încercă din nou să descopere unde era și cum ajunsese aici.

Școala.

Fusese la școală înainte de a se deștepta în obscuritate. Era o școală drăguță. Îi plăcea. Ceilalți puști erau aproape la fel de buni la cifre ca și el. Era o școală simpatică, într-o casă mare, așezată pe o pajiște largă și umbrită de cei mai mari copaci pe care îi văzuse Timmy vreodată.

Copaci cu lemnul roșu.

Nu mai văzuse copaci atît de imenși înainte ca părinții să-l aducă aici.

Și nici nu avusese prieteni. Prieteni, așa, ca el, care să-și folosească creierul într-un mod în care alți copii nu o puteau face.

Acum însă i se întîmplase ceva.

Ce?

Încercă să-și aducă aminte. Fusesse în camera lui. Camera lui de la etajul trei. Dormea. Și înainte de asta, a plîns.

Plînsese pentru că îi fusese dor de mama, de tata și chiar de micuțul lui frățior, pe care în realitate nu-l plăcea prea mult.

Plînsese pînă adormise, întrebîndu-se dacă a doua zi de dimineață îl va tachina cineva pentru că izbucnise în lacrimi în sufragerie și fugise, pe scări, în camera lui, trîntind ușa și neîăsînd pe nimeni înăuntru toată seara.

Apoi, cîndva în noapte, se trezise și auzise ceva.

Ce auzise? Timmy nu-și aminti.

Se concentra mai mult și îi apăru, foarte, foarte vag, o amintire. Un hîrîit, ca al bătrînului ascensor care urca de la etajul înîmii pînă la patru.

Apoi — nimic!

Pînă ce se trezise în întuneric.

Se trezise ca să descopere că nu era, în continuare, nimic.

Încercă încă o dată să apuce ceva cu mîinile, dar corpul refuză să răspundă; refuză chiar să înțeleagă comanda dată de creier.

Paralizat!

Întregul său corp era paralizat!

Panica stîrnită îl acapara cu o forță irezistibilă.

Țipă.

Țipă în tăcere.

Încercă să urle din nou cînd, în spatele umbrelor, începură să strălucească lumini scînteietoare, într-un spectru de culori pe care nu-l observase niciodată pînă atunci în viața lui.

În tăcerea din jurul lui izbucniră puternice sunete. Era o cacofonie de acorduri dizgrațioase ce săreau unele peste altele, precum strigătele sinistre ale sufletelor blestemate din iad. Continuînd să țipe, încercă să se desprindă de luminile și sunetele care-l asaltau. Încercă să se întoarcă în sine și să se îngroape în numerele ce curgeau încă la periferia conștiinței.

Era însă prea tîrziu.

Nu putu găsi cifrele. În locul lor, găsi o bolboroseală fără sens.

Cînd atacul la adresa senzorilor lui ajunsese la culme, Timmy Evans își dădu seama ce i se întîmplase. Atunci sosi însă ultimul moment. Luminile îl loviră încă o dată, cu o intensitate care îi sfîșie creierul, iar cacofonia sonoră îi zgudui din temelii mintea slăbită.

Într-o explozie de lumină, însoțită de uruitul a o mie de trenuri, Timmy Evans muri.

Muri fără a-și aminti exact ce i se întîmplase.

Muri fără a înțelege cum și de ce.

Muri cînd avea numai unsprezece ani.

Muri oribil.

1

Prima zi de școală a fost mai rea decît crezuse, parțial din cauza vremii. Era una din zilele acelea minunate în care orice băiat normal de zece ani ar dori mai degrabă să fie afară, hîrjonindu-se prin deșertul care înconjura Edenul, căutînd insecte și fluturi sau mulțumindu-se să urmărească cum se rotesc vulturi pe cer, căutînd un stîrv din care să se ospăteze. Dar Josh

MacCallum nu era un băiat normal și nimeni nu dădea vreun semn că ar fi intenționat să-l facă să uite asta.

Nici măcar mama lui, care întotdeauna se lăuda cu el față de prietene, chiar și când vedea cât de îngrozitor îl chinuie stînjeneala, de fiecare dată când ea le povestea cum sărise el peste clasele obișnuite.

Să sară!

Ca și cum era o chestie extraordinară, ceva de care trebuia să se simtă mîndru.

Numai că nu era plăcut, nu era plăcut deloc.

Însemna că erai un fel de om ciudat; suficient de bizar ca, în momentul când intrai în sala de clasă, în prima zi — clasă în care nu cunoșteai pe nimeni, pentru că toți puștii cu care merseseși la școală anul trecut erau în altă cameră, din altă clădire —, toți să te privească fix, să înceapă să şușotească între ei și să se holbeze la tine.

Totul a început în acea dimineață, înainte de a se duce la școală, când a încercat să vorbească cu unul din viitorii colegi. S-a ciocnit cu Ethan Roeder la ieșirea din blocul cu apartamente urîte și mici în care locuiau.

— Cum e doamna Schulze? întrebă el.

Ethan nici măcar nu catadicsi să-l privească.

— Ce-ți pasă? Toți profesorii te *iubesc*, nu-i așa?

Sentimentul de a fi respins îl arse pe dinăuntru și-i aduse tot sîngele în obraji. Ethan strigă apoi după niște prieteni și plecă fără a mai arunca o privire înapoi. Josh se lupta cu lacrimile. O secundă simți o nevoie arzătoare să ia o piatră de pe jos și s-o arunce înspre Ethan. Se stăpîni, își vîrî mîiniile în buzunarele pantalonilor și porni să se tîrască pe străzile prăfuite spre adunătura de clădiri răscoapte de soare care se numea Eden Consolidated School.

Eden.

Chiar și numele orașului era o farsă. Descoperise, cu mult timp în urmă, că numele nu era decît un bluf publicitar, gîndit de vreun individ interesat să prostească lumea, făcînd-o să creadă că aici exista și altceva în afară de cactuși și murdărie. Așa cum se întîmplase cu Groenlanda, despre care citiseră că nu era decît o mare bucată de gheață și care fusese numită așa de vreun negustor, de mult pierit dintre cei vii, care sperase astfel va determina lumea să se mute acolo.

Bine că lumea nu s-a mutat în Eden, chiar dacă acest loc însemna California.

Orașul părea trist așa cum se simțea Josh. În timp ce se apropie de școală îi trecu prin minte s-o depășească și să se îndrepte spre autostradă, aflată la cinci mile traversînd deșertul. Fu tentat să facă autostopul și să plece altundeva. Poate la Los Angeles, unde locuia taică-său. Cel puțin acolo stătea când Josh a auzit ultima oară de el.

Tentația dură doar cîteva clipe. Josh intră în clădirea din mijloc a școlii, găsi clasa doamnei Schulze și pătrunse înăuntru.

Păși la fel ca ultima dată când a sărit o clasă.

Stătu afară pînă în ultima secundă posibilă. Când se strecură, în final, înăuntru, sperînd că se va scurge neobservat pînă într-o bancă din ultimul rînd, doamna Schulze îl recunoscuse și-i dăruie un zâmbet larg și vag ironic.

— Ei, ei, iată-l și pe micul nostru geniu.

Josh se făcu mic, vrînd parcă să dispară prin podea, dar dorința lui n-avu nici o șansă să devină realitate așa cum nu se împlinise nici una din

rugămințile lui adresate, de-a lungul timpului, puterilor supranaturale care erau cu ochii pe el. Asta dacă exista vreo putere de acest fel. Decisese să se îndoiască de acest adevăr, impus în fiecare săptămână la Școala de Duminică.

Privi drept înainte. Ceilalți copii, toți mai mari cu doi ani decât el, se întoarseră să se zgâiască la el. Nu avu nevoie să se uite la ei ca să știe care le era expresia de pe fețe.

Nu-l doreau printre ei.

Nu mai doreau să afle că el lua note maxime la toate testele, în timp ce ei puteau cu greu să răspundă la întrebări.

Înainte n-a fost atât de rău, până când a sărit pentru prima oară o clasă, cu doi ani în urmă. Atunci — lui Josh i se părea că trecuse o eternitate — restul copiilor erau de vîrsta lui și-i cunoștea de o viață. Avea și un prieten foarte bun — pe Jerry Paterson — și nimănui nu-i păsa că Josh lua întotdeauna cele mai bune note din clasă. Jerry îi spusese de mai multe ori:

— Cineva trebuie să fie cel mai bun. Cel puțin e bine că tu ești acela și nu vreo fată mută.

Chiar dacă avea numai opt ani, Josh știa că o fată deșteaptă nu putea fi mută.

Atunci a sărit peste o clasă prima dată. Pînă la mijlocul anului următor, Jerry avea un nou foarte bun prieten. Josh însă n-a găsit un altul.

Cînd ai nouă ani, un an înseamnă mult. Toți băieții din noua clasă aveau deja amici cu care să se înțeleagă și nu voiau, cu siguranță, un "bebeluș" prin preajma lor.

O vreme a sperat că va veni cineva nou în școală. A sperat degeaba — lumea nu venea în Eden; toți încercau să plece de acolo.

Sărise acum din nou și puștii din clasa lui erau cu doi ani mai mari decît el.

Putea să-i simtă — acum, cînd vocea profesoarei îi penetra gîndurile — cum îl priveau; putea să le simtă ura înăbușită.

Le auzi murmurele dezaprobatore cînd își dădură seama că el nu acorda profesoarei nici o atenție.

— Haide, Josh, insistă profesoara. Îți amintești cu siguranță data la care fortul Sumter a fost atacat, nu?

— 12 aprilie 1861, izbucni Josh. Două zile mai tîrziu, garnizoana fortului s-a predat și a început războiul civil.

Murmurele încetaseră, dar Josh simțea priviri chiorîșe fixîndu-l din toate colțurile clasei.

Ce era atît de rău să fii deștept? Nu era vina lui că memora tot ce citea și putea rezolva mintal probleme de algebră. Nu-și fluturase mîna în semn de dispreț pentru întrebare. Nu avea pretenția că nimeni altcineva nu putea răspunde. În afară de asta, își petrecuse majoritatea verii citind cărți despre istoria Americii și de aceea i se păreau ușoare chestiunile pe care ceilalți elevi nu erau capabili să ie deslușească.

Avea să fie deci un alt an de nesfîrșită plictiseală în clasă și cumplită singurătate în afara ei.

Cînd sună clopoțelul de prînz, Josh își făcu de lucru cu ghiozdanul pînă ce restul copiilor plecară. Se strecură apoi afară din bancă și porni spre ușă. Înainte de a evada din clasă, vocea profesoarei îl opri:

— Josh?!

Nu se întoarse. Auzi pașii grei ai doamnei Schulze grăbindu-se către el pe intervalul dintre bănci. Când îi simți mâna pe umăr, avu din nou acea dorință ca podeaua să se despică și pământul să-l înghită.

— Am vrut doar să-ți spun cât sunt de bucuroasă că te am anul acesta în clasa mea — rosti Rita Schulze. Știi că nu-ți va fi ușor...

Înainte de a termina, Josh se răsuci pe călcâie și o privi fix, cu ochii înlăcrimați.

— Nu, nu știți! — izbucni el.

Vocea îi tremura de emoție.

— Nu știți dacă îmi va greu sau ușor. Și nici nu vă pasă! Tot ce vă interesează e să răspund la întrebările alea idioate!

Pierdu controlul lacrimilor și vocea i se ridică.

— Asta sînt ele — idioțenii, idioțenii, idioțenii!

Smulgîndu-se de lîngă profesoară, Josh se întoarse și se împletici pînă în hol, care, din fericire, era pustiu, apoi fugi spre toaleta băieților, de la capătul culoarului.

Cinci minute mai târziu ieși de acolo cu lacrimile șterse și fața spălată, și scoase un suspin de ușurare când văzu că nu e nimeni în jur. Merse la dulăpiorul lui, își puse ghiozdanul înăuntru și scoase de acolo pachetul învelit în hîrtie maro care conținea mîncarea sa de prînz. Când fu pe punctul de a închide cușeta își schimbă intenția; băgă mâna în ghiozdan de unde pescui *Mizerabilii*, o carte pe care i-o dăduse mama lui cu o săptămîină în urmă. Admiră coperta: avea un desen înconjurat de un chenar poleit, deși știa că nu era din piele adevărată.

De vreme ce știa că va sta în cantină de unul singur la masă, putea încerca să citească cîteva capitole.

Ajuns în sala de mese, se așeză la rîndul format în fața liniei de autoservire, mișcîndu-se tăcut înainte pînă ce apucă o pungă cu lapte, apoi se îndreptă spre casierită.

— Ei bine, iată cine a venit! exclamă Emily Sanchez, zîmbindu-i călduros în timp ce taxă achiziția băiatului. Deja într-a șaptea! Nu m-ar mira dacă la anul o să dai la liceu.

Josh reuși să dea din cap aprobator, întinzînd mâna spre a primi restul de la bancnota de un dolar pe care i-o dăduse casieritei. Când îi puse monedele în palmă, Emily se aplecă înspre el și-i șopti:

— Dacă te necăjește vreun copil să-mi spui, O.K.? Nu sînt chiar așa deștepți pe cît cred ei, corect?

Îi făcu conspirativ cu ochiul, dar Josh n-o văzu. Se întorsese deja, cu fața în flăcări, căutînd din ochi o masă goală în colțul cel mai îndepărtat. Nimeni nu îi vorbi cît timp el își croi drum spre masă. Simțea însă cum îl urmăreau toți.

Se așeză cu spatele la încăpere, hotărît să ignore restul copiilor, și își desfăcu pachetul pentru a-și scoate sandvișul cu unt și brînză, ce constituia, invariabil, prînzul lui.

— Știi că nu e prea apetisant. Dar îți face bine și e tot ce-mi pot permite, îi explicase maică-sa cînd el se plînsese de monotonia mesei lui.

Așa că îl mîncă, zi după zi, de la un an școlar la altul. Și totuși, astăzi nu era deloc sigur că va reuși să-l înfulece pe tot.

Mușcă din el, mestecă și încercă să înghită, dar îmbucătura îi se opri în gît. Reuși s-o desțepenească cu o înghițitură zdravănă de lapte. Deschise cartea și începu să citească. Se cufundă curînd în povestea lui Jean

Valjean, care tocmai fura un set de candelabre din argint de la preotul care îl găzduise.

Josh întoarse rapid paginile. Ochii săi mîncau textul și devorau fiecare cuvînt. Simțea cum îl acaparează din ce în ce mai mult povestea. Dintr-o dată, fără vreun avertisment, cartea îi fu smulsă din mîini. Se uită, surprins, în sus și-l văzu pe Ethan Roeder cum îi rînjește, ținînd cartea în așa fel încît el să n-o poată recupera.

— Ce citești, deșteptule?

Vocea batjocoritoare îi izbi auzul.

Își împinse scaunul și se ridică în picioare.

— E numai o carte. Dă-mi-o înapoi!

— De ce?

Ethan se îndepărtă dansînd și ținînd cartea astfel ca Josh să nu ajungă la ea.

— Ce-o să faci? O să chemi vreun profesor? Îl batjocori el.

— Dă-mi-o, se rugă Josh. Oricum nu ți-ar plăcea!

Rînjetul batjocoritor al celui alt se preschimbă în furie.

— Asta cine o spune? mîrîi el. Crezi că sînt prea tîmpit ca s-o citesc?

Păstrînd cartea la distanță de eforturile zadarnice ale lui Josh de a o apuca, Ethan o deschise. Abia acum realizează că nu era în engleză.

— Pe dracu! țipă el. Amăritul ăsta citește în altă limbă!

— E în franceză, gemu Josh. Asta e limba în care e scrisă cartea. Așa că dă-mi-o înapoi, bine?

Încercă din nou să apuce cartea, dar Ethan era prea rapid pentru el. Băiatul mai mare îl apucă pe Josh de braț, strîngîndu-l dureros. Degetele lui lăsară urme în carnea puștiului. Copiii de la celelalte mese priveau toți confruntarea, dar nimeni nu schiță vreun gest pentru a-l ajuta pe Josh. Încăpămîntat,

Josh aruncă o privire sălbatică în jur. Căuta o față prietenoasă, cineva care să-l ajute. Nimeni însă nu mișcă. În acea secundă își dădu seama că e complet singur și ceva înăuntrul lui se frînse.

— Lasă-mă în pace, cretinule! urlă el.

Smucindu-se cu putere, își eliberă brațul. Apucă un scaun, încercînd să îl azvîrle spre Ethan. Acesta se feri, prinse scaunul de un picior și-l smulse cu totul din mîinile lui Josh.

Descurajat, Josh bîjbîi cu mîna la spate, simți punga cu lapte și își strînse degetele în jurul ei. Cînd Ethan își luă avînt pentru a-i zdrobi fața cu pumnul, Josh îi aruncă laptele în ochi. La una dintre mese se stîrni un hohot de rîs la vederea lichidului alb și roind pe fața lui Ethan și care începuse să se prelingă pe cămașă.

— Isuse! urlă, ca apucat, Ethan. De ce ai făcut asta?

— De ce nu mă poți lăsa în pace? i-o întoarse Josh.

Josh se aplecă repede să-și ridice cartea din balta de lapte în care zăcea pe podea. Încercă să ștergă lichidul de pe paginile deja zbîrcite, dar era prea tîrziu. O primise cu mai puțin de o săptămînă în urmă și era deja distrusă.

— Uită-te! țipă el. Uite ce ai făcut din cartea mea!

Aruncă volumul ud spre Ethan Roeder. Cînd Josh era pe punctul de a sări asupra băiatului mai mare, din ușă se auzi o voce tunătoare.

— Gata, terminați!

Arnold Hodgkins era de prea multă vreme directorul instituției ca să nu

știe cum să calmeze rapid o dispută de la cantină. Făcu un salt croindu-și drum prin mulțimea adunată în jurul celor doi băieți. Își înfipse mâinile groase în umerii combatanților.

— Ajunge! Ați priceput?

Josh tresări sub strînsoarea degetelor directorului, dar nu scoase o vorbă. Ethan Roeder aruncă o privire mînioasă spre Josh.

— Eu n-am făcut nimic! răcni el, cu vocea tre-murînd de furie. El a început! Noi doar stăteam aici și el a aruncat laptele pe mine! Priviți cămașa mea! E îmbibată!

Josh deschise gura, înmărmurit de amplexarea minciunii, dar, înainte să poată spune ceva, un alt băiat, Jose Cortez, se apropie de Ethan. Cei doi erau amici.

— E adevărat, spuse Jose cu privirea înfiptă în ochii lui Josh, ca și cum abia aștepta o provocare. Ethan n-a făcut nimic. Josh s-a tîmpit. E nebun!

Josh își plimbă ochii de la o față la alta, sperînd ca cineva — oricine — să spună adevărul. Dar toți puștii adunați în jurul lui Ethan erau prietenii acestuia; doar erau din aceeași clasă, nu? Pe el, toți îl urau deja. Ochii săi căutară mai departe prin cantină și se fixară în final pe Jerry Peterson, care se urcase în picioare pe scaunul lui, aflat la o masă de lîngă perete, încercînd să urmărească conflictul din cealaltă parte a sălii și comentîndu-l pentru prietenii din jurul său.

Cu doi ani în urmă, Josh fusese și el la acea masă, alături de Jerry, hlizindu-se la fiecare glumă a amicului său. Acum, Jerry părea că nici măcar nu-l observă. Ochii lor se întîlniră o clipă, dar Jerry privi imediat în altă parte. Sări de pe scaun și dispăru în spatele mulțimii de copii mai mari care îi înconjurau pe Josh și pe director.

— Ei, ce ai de spus? îl soma directorul. Așa s-a întîmplat?

Josh negă, amărît, din cap.

— Stăteam liniștit, de unul singur, și citeam. Ethan mi-a înșfăcat cartea și n-a vrut să mi-o înapoieze.

— Oh, Jeez, gemu Ethan. La ce aș fi avut nevoie de cartea ta tîmpită? L-am întrebat numai ce citea și a și început să se stropsească, așa cum face mereu!

— Ajunge! tună Hodgkins.

Privirea din ochii directorului îl somă pe Ethan să nu-și forțeze prea mult norocul. Continuă, poruncitor:

— Roeder, tu și Cortez o să curățați mizeria! Fără comentarii! MacCallum, tu vii cu mine.

Josh încuviință din cap și nu spuse nimic. Spășit, el îl urmă pe director, pregătit deja pentru muștruluiala pe care avea s-o primească pentru dezordinea provocată.

Era clar că prima zi de școală a acestui an era mai rea decît prima zi a anului trecut. Și situația nu avea să se îmbunătățească.

2

— O porție de chili, fără lacrimi!

Brenda MacCallum auzi strigătul din bucătărie, dar nu putu face mai mult decît să dea ușor din cap. Încerca să țină pasul cu comenzile celor patru oameni care voiau să servească prînzul. Nu-i putea învinovăți pe

aceștia pentru starea ei nervoasă. Era ea de vină, cumva, că Mary-Lou se îmbolnăvisese în acea dimineață, lăsându-le singure pe ea și pe Annette să se descurce? Și totuși nu servirea înceată era de vină. Încercă să-și țină firea când unul dintre bărbați schimbă comanda pentru a treia oară. Când auzi, însă, vocea încărcată de sarcasm a lui Max, care voia să știe dacă nu asurzise cumva dintr-o dată, simți că explodează:

— Te aud, strigă ea. Dar n-am decît două mîini și două picioare.

— Mai mult decît suficient după cum sîntem serviți pe aici, mormăi un individ.

Brenda strînse din dinți și nu scoase nici o silabă din cuvintele care îi stăteau pe vîrfurile limbii. Se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Mai avea numai patruzeci și cinci de minute pînă când se va termina nebunia de prînz. Patruzeci și cinci de minute pînă va găsi, în sfîrșit, timp să se așeze și să bea o ceașcă de cafea ca să-și revină. Când trecu pe lîngă casa de marcat, începu să sune telefonul. Brenda îl ignoră și continuă să se deplaseze spre ghișeul de la bucătărie pentru a strecura comanda înăuntru și a ridica cele trei vase cu chili, din care încă ieșeau aburi.

— La dracu, Brenda! mîrîi Max. Crezi că clienții își doresc mîncarea rece?

— În primul rînd, dacă vor mîncare nu vin aici! Și nu te rățoi la mine! Nu sînt d-alea cu care să-ți permiți așa ceva.

Max deschise gura, gata să-i mai arunce o rafală de cuvinte, dar își zise că nu merită. "Și are dreptate", reflectă Brenda în timp ce încerca să echilibreze mîna stîngă, în care ținea vasele cu chili, un coș cu pîine tăiată felii și o farfurie cu brînză ce începuse deja să se îngălbenească — cu dreapta în care ținea castroanele cu salată. Nu era ziua în care s-o presezi. Nu după acea dimineață, când a trebuit să-l convingă pe Josh să se ducă la școală și când a avut de îngrijit și colicile stomacale ale bebelușului.

În drum spre masa la care își așteptau prînzul trei femei — cu care Brenda fusese colegă de liceu cu zece ani înainte — ea aruncă o privire în oglindă și simți o clipă că se prăbușește. Deși avea aceeași vîrstă cu fostele ei colege, părea cu cel puțin zece ani mai bătrînă. Părul, pe vremuri o coamă bogată de șuvițe blonde, i se transformase într-o masă amorfă și murdară, ce arăta de parcă n-ar fi fost spălată de o săptămînă, deși îl șamponase de dimineață, după ce Josh plecase la școală.

Pe față îi apăruseră primele riduri, deși n-avea decît douăzeci și opt de ani. Realiză brusc că nu fusese decît vina ei. În definitiv, ea luase decizia de a se mărita cu Buck MacCallum, în ciuda obiecțiilor mamei ei și ale tuturor cunoștințelor. Pe atunci însă Buck era chipeș și ea drăguță și prea tînără ca să vadă altceva în afară de statura lui frumoasă și de ochii lui căprui cu gene lungi. Avea să descopere imediat că ochii aceia nu scăpau niciodată vreo față drăgălașă — sau chiar mai puțin drăguță.

La un an după ce se născuse Josh, Buck și-a luat zborul, plictisit de Eden, plictisit de pompa benzină și a regula carburatoare, plictisit de ea. Așa că a trebuit să vină să lucreze pentru Max, luptîndu-se să cîștige suficient pentru ea și Josh.

Apoi, acum un an și jumătate, se ciocnise, pentru prima oară de la terminarea liceului, de Charlie Decker, fostul ei coleg. A crezut atunci că problemele ei s-au terminat. Charlie o flatase, spunîndu-i că nu arată deloc altfel față de cum era cu nouă ani în urmă. I-a promis c-o ia și pe ea și pe copil la San Francisco de îndată ce îi va ieși o afacere în care era angrenat.

Au plănuisit să se căsătorească. N-a avut nici o grijă când a rămas gravidă.

Pînă cînd l-a sunat pe Charlie în San Francisco să-i anunțe vestea cea bună și i-a răspuns o femeie. O femeie care s-a dovedit a fi doamna Charlie Decker și care era în postura asta de șase ani. Și care i-a spus că, dacă îl voia pe Charlie, era bine venită, deoarece Brenda era a treia tîrfă ticăloasă care sunase în ultimul an pentru aceeași problemă. Tremurînd din toate încheieturile, Brenda a închis telefonul și și l-a scos din minte pe Charlie Decker. N-avea nici un sens să-i spună că era însărcinată. Cînd s-a născut Melinda, i-a pus fetei numele Mac-Callum, gîndindu-se că dacă acest nume fusese bun pentru ea și Josh, putea fi la fel de bun și pentru bebeluș.

A trebuit atunci s-o lase baltă cu întîlnirile și să se preocupe serios de procurarea hranei.

Vocea Annettei îi alungă amintirile tocmai cînd așeza ultima comandă în fața fostelor colege.

— Ce e cu tine, Brenda?

Annette avea un timbru poruncitor.

— Nu mă auzi? E Arnold Hodgkins la telefon și vrea să-ți vorbească! Acum!

Cele trei femei de la masă o priviră întrebător. Inima Brendei bătu mai tare. "Nu", își spuse și porni în fugă spre telefon. "Nu încă. Nu din prima zi. Te rog?!" Dar inima își accelerează bătăile cînd auzi vocea directorului la celălalt capăt al firului.

— Alo, doamnă MacCallum.

Cuvintele erau pline de resemnare și spuneau totul.

— Oh, doamne! suspină ea. Ce a mai făcut Josh de data asta?

— A pornit o bătaie în cantină, răspunse Hodgkins. Pretinde că n-a fost vina lui, că stătea liniștit citind o carte și că toți ceilalți l-au hărțuit.

— Iar ceilalți spun că el era întăritat, termină Brenda în locul lui, știind deja ce avea să urmeze. Sperase că după buclucul de anul trecut nu va mai avea probleme; că urmînd povața conducerii de a-l trece pe Josh într-o clasă superioară, băiatul va fi suficient de ocupat, nemaiavînd ocazia să-și manifeste plictiseala în fața întregii clase, stare generatoare de probleme și tulburări. Ei bine, la revedere acestei speranțe.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă ați veni pînă aici — o povățui Hodgkins. Nu vorbește deloc și refuză să se întoarcă în clasă.

Brenda scrută mesele ocupate din cafenea, apoi se uită din nou la ceas. Îl văzu pe Max cum se uită mînios la ea din bucătărie. Cînd privirile li se încrucișară, el îi făcu semn cu capul către comenzile care soseau mereu prin ușița de la ghișeu. Ea își cîntări posibilitățile, apoi hotărî.

— Domnule Hodgkins, nu pot veni chiar acum. Sînt în mijlocul îmbulzelii de la ora prînzului și una din fete n-a venit azi. Max e deja mînios pe mine și dacă plec acum o să mă concedieze. Nu-l puteți duce în bibliotecă sau altundeva? Măcar pentru o oră?

Vocea căpătase deja o notă plîngărească. Întoarse instinctiv spatele zonei în care se servea masa și, implicit, ochilor iscoditori ai fostelor colege. Din fericire, directorul păru c-o înțelege. Aproape surprinzător, îl auzi că e de acord:

— În regulă. O să-l țin în biroul meu. Încercați să veniți pînă într-o oră, da? Am o întîlnire cu administratorul șef al școlii și n-am intenția să întîrzii.

— Mulțumesc, domnule Hodgkins. O să ajung într-o oră acolo, vă

promit.

Închise telefonul și alergă spre ghișeu. Annette încerca să facă față avalanșei de comenzi. Max era ocupat cu grătarul pentru friptură și stătea cu spatele la ea.

— Probleme? o întrebă Annette.

Brenda încuviință, apoi i se adresă lui Max:

— Va trebui să mă învoiesc pentru o oră după ce terminăm cu prânzul. E-n legătură cu Josh...

Max îi aruncă o privire acidă. Pusese la fript niște carne pentru o duzină de hamburgeri. Strecură lopătica de apucat carnea sub unul din ei și-l întoarse cu o smucitură bruscă.

— Cum se face că are întotdeauna probleme când ești de serviciu?

Brenda trase adânc aer în piept. Simțea o aprigă dorință să-i arunce în față că Josh nu avea decât zece ani, că toți copiii aveau probleme și că această chestiune o afecta material la fel de mult ca și pe el. "Dar, cine știe, poate vrea să-mi plătească ora în care voi lipsi", se gândi ea. "Ăsta da început!" Preferă să tacă. Nu-i fusese ușor să găsească slujba asta; era și mai greu să găsească alta.

Annette îi simți disperarea și îi zîmbi încurajator.

— Hei, ia-o mai ușor. Poți să lucrezi două ore mâine seară în locul meu și asta nu ți-o spun pentru că bacșișurile sînt grase la prînz. Fă ce ai de făcut și lasă-l naibii pe Max, bine?

— Bine, fu de acord Brenda, strîmbîndu-și buzele când ridică alt grup de comenzi și se îndreaptă către o masă de lîngă fereastră. Numai că a-l da naibii pe Max nu era un răspuns, pentru că nu el era problema. Problema era Josh și n-avea nici cea mai mică idee ce putea face.

La unu treizeci, majoritatea meselor, mai puțin două, se goliră și fură rearanjate pentru adolescenții care veneau acolo după școală. Brenda își scoase șorțul și îl atîrnă de unul din cîrligele din capătul bucătăriei, unde se aflau și vestiarele. Ochii mereu mînioși ai lui Max o priviră când ea porni către ușă.

— Ai de gând să pleci cu uniforma pe tine?

— E vorba numai de o oră, Max. Doar nu dispar toată după-amiaza să mă duc la dans...

Privi la rochia de nailon roz ce avea fusta prea scurtă și continuă:

— Și dacă m-aș duce, n-aș purta chestia asta împutită.

— "Chestia asta împutită" m-a costat cincisprezece dolari, grohăi Max. Și nu sînt obligat să vă dau uniforme, să știi. Dacă puștiul ăla vomită pe ea...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Max! Nu poți să fii om măcar pentru cinci minute? John nu se simte rău, el e doar...

Ezită, căutînd cuvintele potrivite, însă Max interveni:

— Da, da, știu. E prea deștept pentru a-i fi bine, nu? Cu toate că dacă era așa de-al dracu', învăța pînă acum să evite buclucul. Să te întorci aici într-o oră, ai înțeles?

— OK, replică Brenda.

Luă replica lui ultimă ca pe o aprobare de a nu-și schimba hainele. Se grăbi spre ușa din spate. Căldura toridă o făcu să transpire instantaneu,

lipindu-i rochia de trup. Se strecură la volanul vechiului ei Chevrolet.

Motorul gemu descurajant cînd introduse cheia în contact. Brenda înjură printre dinți.

— Te rog, te rog, murmură ea, răsucind de cheie o dată și încă o dată și rezistînd tentației de a apăsa pedala de accelerație pînă la fund. Măcar de data asta, nu mă părăsi. Tocmai cînd bateria era pe punctul de a muri, motorul tuși brusc apoi începu să sforăie. Ținînd piciorul pe pedală, Brenda se întinse spre geamul portierei din spate și manipula maneta pentru a-l coborî, apoi se aplecă spre cea din dreapta ei. Era înțepenită în poziția închis, dar ea încerca mereu în speranța că va da un miracol și peste mașina asta hărtănită.

N-avu noroc.

Merse cu spatele, din parcare pînă pe drumeag. Cîteva clipe mai tîrziu era pe Strada Principală, îndreptîndu-se spre școală. Eden Consolidated, o adunătură de tot rîsul de clădiri făcută din chirpici, se afla la marginea orașului. În spatele ei nu era decît deșertul arid, întrerupt doar de lanțul muntos care se vedea ca prin ceață din cauza smogului dens ce provenea din Los Angeles, oraș aflat la două sute de mile distanță.

Brenda conduse încet. Voia să răsufle cîteva minute înainte de a da cu ochii de Arnold Hodgkins. Rezistă tentației de a se autolamenta. Dintr-o dată, își aminti un film vechi cu Bette Davis. Care era numele lui? Bette era ospătăriță într-o cafenea jechoasă din deșert și, de jur împrejur, nu era nici un orașel, nici măcar unul pricăjit ca Edenul. Davis n-avusese decît o singură aventură cu un poet care nu ținea cu adevărat la ea. "Cel puțin eu am fost îndrăgostită de cîteva ori", reflectă Brenda cu sinceritatea și umorul negru care o însoțiseră uneori în momentele mai grele din viață, chiar dacă asta era o lașitate. "Și am doi copii care nu sînt, cu siguranță, lași! De fapt, unul din ei e un geniu. Și nu murim de foame, avem unde locui, iar lucrurile ar putea sta mai prost."

Spre surprinderea ei, cînd parcă mașina și se îndreptă spre biroul directorului, se trezi că fredonează ceva ininteligibil. Curajul o părăsi însă cînd își zări fiul șezînd într-o rînă, pe scaun, în colțul biroului directorului, cu ochii săi căprui și mari, adînci ca ai lui taică-său, uitîndu-se îmbufnat la ea.

— Ha, uită-te la tine! rosti Brenda. Dacă mai stai mult așa o să te cocoșezi.

— Cui îi pasă? se rățoi Josh, continuînd să stea în aceeași poziție.

— Mie, de exemplu, îi răspunse Brenda. Și pînă nu te așezi ca lumea n-o să te ascult.

Josh făcu o strîmbătură în semn că nu credea deloc că ea avea să-l asculte, dar se așeză corect pe scaun.

— Ethan a fost, începu el. El a început. Nu făceam decît să citesc *Mizerabilii* și a venit și mi-a smuls cartea. N-a vrut să mi-o dea înapoi, așa că am aruncat laptele spre el.

Privirea Brendei se mută spre Arnold Hodgkins.

— Ce spune Ethan Roeder despre povestea asta? Directorul ridică din umeri și-i făcu semn Brendei să ia loc.

— Exact ceea ce bănuieți — că el n-a făcut nimic. După Ethan, Josh n-a avut nici un motiv să arunce cu punga cu lapte în el.

Dădu din cap descurajat.

— Din nefericire, nu știu ce pot să fac. Toți ceilalți îl sprijină pe Ethan.

— Dar e ridicol, izbucni Brenda. Ethan e cu doi ani mai mare decât Josh. Are cel puțin zece kilograme în plus și e cu opt centimetri mai înalt. Nu-mi pasă de alte probleme pe care Josh le-ar putea avea, dar prost nu e. Nu s-ar bate cu cineva atât de solid ca Ethan!

Mîinile directorului se despărțiră într-un gest de neputință.

— Încercați să vă calmați, doamnă MacCallum. Nu iau partea nimănui — pur și simplu transmit ce mi-au spus ceilalți copii. Nu e prima dată cînd primesc plîngerii în legătură cu faptul că Josh se comportă violent fără a fi provocat. Din păcate, asta nu e singurul episod pe care trebuie să-l discutăm împreună azi.

Brenda ezită. Indignarea i se micșorase.

— Vreți să spuneți că mai e ceva? întrebă ea.

Hodgkins își mușca, stînjedit, buza de jos.

— În timpul pauzei de prînz a venit aici Rita Schulze. Se pare că a avut o mică ciocnire cu Josh imediat după orele de dimineață.

Brenda își întoarse ochii spre fiul său. Josh se roti pe scaun.

— N-a vrut să mă lase în pace, se plînsese el. De fiecare dată cînd întreba ceva mă pune pe mine să răspund de parcă aș fi fost cine știe ce atotștiutor. Ceilalți copii mă priveau și vorbeau despre mine și...

Se opri cînd văzu supărarea din ochii mamei sale.

— Așa că ai fost necioplit cu profesoara ta și ai aruncat cu laptele în Ethan, nu? Așa e?

— Nu!

— Nu mă minți, Josh. Vreau să știu ce s-a întîmplat.

— Dar ți-am spus, mami! N-am făcut nimic! Josh privi de jur împrejurul camerei, ca și cum căuta o portiță de evadare. Brenda îl apucă de bărbie și-l forță să se uite în ochii ei.

— Asta e adevărul, Josh?

Tăcut, Josh, încuviință. După o secundă, Brenda lăsă mîna să-i cadă și se întoarse încetișor spre director.

— Ce o să facem? — întrebă ea. Același lucru s-a întîmplat și anul trecut. Bill Cooley îl evidenția mereu pe Josh în fața clasei, de parcă toți ar fi trebuit să fie la fel de deștepți ca și el. Nu era drept nici pentru ei și, cu siguranță, nici pentru Josh.

Pe fața directorului se citi și mai mult neajutorarea.

— E o situație dificilă, admise el cu vădită aversiune. Dar...

— Dar nu trebuia să-l săriți din nou peste o clasă, îi tăie Brenda vorba, mînioasă. Trebuia să-l lăsați cu colegii lui.

Hodgkins dădu, încăpățînat, din cap.

— Nu e asta problema! Problema e că nu avem nici un fel de programe pentru copii ca Josh. Școala e încă prea mică și resursele prea limitate.

Brenda îl privi țintă pe director.

— Și ce trebuie să fac? Să-l iau pe Josh de la școală? Nu e vina mea că școala e prea slabă pentru el.

Hodgkins se aplecă luînd de pe birou o broșurică.

— N-am spus că a fost vina dumneavoastră, doamnă MacCallam, și îmi cer scuze dacă s-a dedus asta din vorbele mele. Faptele sînt însă fapte. Nu prea mai putem face multe pentru Josh pe aici. El are nevoie de programe speciale, de profesori antrenați special pentru asta și de copii la fel cu el.

Ochii săi erau fixați pe prospectul din mînă, care îi sosise cu o săptămînă în urmă, însoțit de o scrisoare imprimată pe calculator și

adresată "personal", în care se sugera ca Josh să fie un cursant al școlii descrise în broșură. Inițial, le lăsase deoparte pe amîndouă, fiind sigur că solicitarea nu fusese făcută decît în urma rezultatelor testelor de inteligență pe care toți copiii din Eden le dăduseră primăvara trecută. După incidentul din cantină însă studiase cărticica cu multă atenție.

— Ce vreți să spuneți? Credeți că ar trebui, pur și simplu, să-mi strîng lucrurile și să plec în altă parte? Dar credeți că pot așa ceva? Și chiar dacă aș putea, unde să mă duc? Cum să găsesc școala de care vorbiți?

Înainte de a continua, Hodgkins îi întinse broșura.

Provenea dintr-un loc care se numea Academia Barrington. Pe coperta de hîrtie era imprimată o schiță a unui bloc înconjurat de o peluză largă, presărată cu pini masivi. Brenda privi uluită desenul, apoi se uită la director.

— Ce e asta? N-arată deloc a școală.

— Nici nu e, replică Hodgkins. E o instituție particulară destinată copiilor talentați. Se află în nord la...

Brenda nu-l lăsa să termine. Se ridicase deja în picioare, cu ochii în flăcări.

— Școală privată? tună ea. De unde să iau bani pentru școală privată? Eu sînt chelneriță. Nu primesc decît salariul minim și bacșipurile, iar în Eden, nu înseamnă mare lucru! De cînd s-a născut Melinda a trebuit să apelez la hrană din conserve!

Făcu o pauză pentru a se lupta cu lacrimile ce dădeau să țîșnească. Apoi continuă cu toată demnitatea de care mai era în stare:

— O să am o discuție cu Josh și fiți sigur că, de acum înainte, o să-i intre mințile în cap. V-aș fi recunoscătoare dacă i-ați face pe ceilalți copii — și pe profesori — să se comporte astfel încît el să nu se mai simtă un proscris! Haide, Josh!

Arnold Hodgkins sări în picioare și înconjură rapid biroul:

— Așteptați, doamnă MacCallum. Trebuie să mai discutăm ceva. Dacă v-ați calma și...

Era însă prea tîrziu. Brenda, cu Josh de mîna, era deja în holul de la intrare. O secundă, Hodgkins se gîndi să se ia după ea, dar decise apoi că starea femeii nu era potrivită pentru a-i mai spune ceva. Problema lui Josh MacCallum putea să aștepte; președintele consiliului de administrație însă, nu.

Brenda conduse în tăcere de-a lungul periferiei mizerabile a orașului către clădirea părăginită în care locuia. Simțea supărarea lui Josh, dar făcea tot ce putea ca s-o ignore. Cînd băiatul vorbea, știa că trebuia să răspundă.

— Nu trebuia să vorbești despre mine ca și cum n-aș fi fost acolo, rosti el.

O secundă, Brenda crezu că nu-și mai poate ține lacrimile. Își puse mîna pe genunchiul puștiului.

— Îmi pare rău, spuse ea. Cred că m-am supărat pe domnul Hodgkins așa de tare că am uitat, pur și simplu, că erai acolo și ascultai.

— Mă rog, eram. Și am auzit tot ce ai spus. Și nu e drept, mami. Chiar că n-am făcut nimic.

Brenda trase adânc aerul în piept.

— Nu spun că ai făcut ceva, dragostea mea. Dar dacă toți ceilalți copii...

— Sînt toți niște mincinoși! răcni Josh, nemai-putîndu-și înfrîna mînia. Cum de nimeni nu mă crede? Nu e drept!

Băgă mîna în ghiozdan, scoase cartea pe care o citea în cantină și începu să-i smulgă filele, una cîte una. Coborî geamul de la portieră și aruncă paginile pe fereastră, în deșert. Brenda le văzu cum zboară în spatele mașinii.

— Josh? Ce faci? Știi cît m-a costat cartea asta? A trebuit s-o comand tocmai de la Los Angeles!

— Nu-mi pasă! strigă el. Urăsc cartea, urăsc școala, îi urăsc pe doamna Schulze și pe domnul Hodgkins, și pe toată lumea! Urăsc totul!

Cu fiecare propoziție furioasă sfîșia altă foaie din carte și o arunca pe fereastră, pînă ce începu să rupă mai multe odată, producînd în zona din spatele mașinii o furtună albă:

— Și te urăsc și pe tine! țipă el. Urăsc pe oricine și orice!

Brenda se întinse și apucă ce mai rămăsese din carte, o smulse din mîinile copilului și o aruncă pe bancheta din spate.

— Ei bine, amice, să știi că acum nu sînt prea îndrăgostită de tine nici eu.

O secundă, se gîndi să-i tragă o palmă. Apoi privirea ei fixă geamul portierei din dreptul lui. Pentru prima dată în ultimii doi ani era larg deschis. Mica minune avusese loc.

Josh o privi contrariat. Brenda își dădu capul pe spate și începu să rîdă în hohote.

Imediat însă rîsul i se opri. Așa cum era și normal, izbucnirea nervoasă nu-și găsi alinarea decît cînd începu să plîngă.

Miracolul geamului deschis era prea mic. Avea nevoie de unul mult mai mare. Dar de unde putea veni el?

3

Brenda trase mașina sub șopronul părăginit din spatele imobilului unde locuia. Se întrebă pentru a suta oară dacă era mai bine să cheme proprietarul casei pentru a îndepărta zugrăveala cojită de pe bloc sau să facă un mic apel la voluntariat printre tineri, ca să-și vopsească singuri clădirea. Bill Roeder putea chiar să facă ceva cu grinzile hodorogite ale șopronului — să pună niște stîlpi sau altceva.

— Locul ăsta e infect, remarcă Josh, ca și cum ar fi citit gîndurile ei.

— Ar putea fi și mai rău, îi reaminti Brenda. Sînt milioane de oameni care nu au nici măcar un asemenea loc în care să trăiască.

Urcară scările pînă la etajul doi și o luară pe pasarela scăldată în soare spre apartamentul de la capătul dinspre sud al clădirii. Locuința avea un mare inconvenient: deși avea ferestre pe trei laturi, toate trei erau în bătaia soarelui. După-amiaza, pe la ora patru, camerele luau, în mod obișnuit, aspectul chinuitor de cuptor încins. Brenda căutase peste tot o altă locuință, dar nu putuse găsi nicăieri ceva mai bun față de chiria pe care o plătea aici.

Introduse cheia în broască și descuie ușa. Fu ușurată cînd văzu ca

Mabel Hardwick, vecina de jos care se oferise să stea cu Melinda în timpul orelor ei de serviciu, își amintise să lase draperiile jos. Cu toate ca aflate că astfel se păstrase răcoare, în cameră era întuneric. Brenda se duse la fereastra dinspre est și dădu la o parte draperiile. Lumina și sunetul ascuțit de metal hârșit o treziră pe Mabel, care moțăia pe canapea, cu televizorul zumzăind în fața ei.

- Oh! icni femeia mai vîrstnică.

Își înăbuși un căscat și-și ridică capul semiconștientă.

— Brenda! Ce faci...

Îl zări pe Josh, care stătea tăcut în cadrul ușii, și-l compătimi:

— Oh, dragă! N-ai reușit să treci nici măcar de prima zi?

Deși tresări — chiar și doamna Hardwick credea, cu siguranță, că venise acasă devreme din vina lui —, Josh nu scoase o vorbă. Pînă să apuce Brenda să explice ce se întîmplase, Melinda, care stătea în țarcul ei și privea televizorul, o zări pe maică-sa, se ridică anevoie pe piciorușe și începu să se smiorcăie. Brenda o luă în brațe și o strînse la piept.

— Gata, gata, iubita mea, o liniști ea. Mama e cu tine acum. Totul e bine.

Melindei i se deranjase programul obișnuit, așa că începu să orăcăie și mai tare. Brenda se duse cu bebelușul la frigider, scoase o sticlă și puse conținutul ei la încălzit.

— Stai jos aici și lasă-mă pe mine să fac asta, rosti Mabel Hardwick, ridicîndu-se în picioare. În primul rînd, n-ar fi trebuit să ațipesc, dar știi cum e cînd ai vîrsta mea.

Porni către bucătăria care era doar ceva mai mare decît o scobitură în peretele sufrageriei, dar se opri cînd Brenda clătină din cap.

— Mabel, de ce nu-ți iei cîteva minute pentru tine? Mă întorc la lucru abia peste o jumătate de oră.

Asta era o minciună, dar Max nu va observa dacă ea avea să întîrzie un sfert de oră.

— Pe lîngă asta, ai nevoie să fii odihnită dacă vei avea grijă de amîndoi copiii în această după-amiază.

Josh, care se dusesse după bătrînă în bucătărie, își dădu ochii peste cap.

— Au, zău așa, mami! Nu e cazul ca doamna Hardwick să vină înapoi. Pot să am eu singur grijă de Melinda.

— Chiar așa? îl ironiza Brenda. Nu pot să fiu liniștită nici măcar că vei termina prima zi de școală fără a fi dat afară și vrei să am încredere că o vei îngriji pe soră-ta?

Josh căscă gura și își simți ochii plini de lacrimi, întoarse spatele rapid celor două femei ca să nu i se vadă durerea din suflet.

— Nemaipomenit! murmură el. Dacă nu pot face nimic ca lumea, atunci n-o să mișc nici un deget pentru absolut nimic!

O luă cu pași mari spre holul micuț, ce separa cele două mici dormitoare și baia de living. Se auzi o bubuitură cînd trînti ușa de la camera pe care o împărțea cu surioara lui.

Josh se aruncă pe pat și-și înfundă fața în pernă.

Nu era drept! Nimic nu era drept. Nici ce-i făcuse Ethan Roeder, nici faptul că domnul Hodgkins nu-l crezuse, nici felul cum procedase mama

lui, luându-l acasă de la școală, nimic. De ce nu i-au tras un șut în fund lui Ethan? El începuse bătaia! Și de ce n-a vrut mama lui să-l lase să aibă grijă de Melinda? Nu mai era mic. O groază de copii de vîrsta lui stăteau acasă în timp ce mămicile lor munceau.

Melinda era de vină. Nu avea încredere să-l lase cu Melinda. Se ridică, uitîndu-se chiorîș la pătuțul din colțul opus al camerei.

Nici măcar nu mai era camera lui. Devenise și camera Melindei și părea din ce în ce mai mult că e numai a ei. Privirea lui mînioasă mătură podeaua și se fixă pe jucărelele soră-si, împrăștiate peste tot. Poate ar trebui să deschidă fereastra și să le arunce pe toate în praful din stradă. Ridică jucăria favorită a Melindei, un ursuleț pe care el însuși i-l alesese după ce se născuse ea, și se îndreptă spre fereastră, însă se răzgîndi cînd puse mîna pe cercevea.

Melinda nu era cu nimic vinovată pentru tot ce s-a întîmplat. Era numai un bebeluș. De ce ar pedepsi-o? Luă ursulețul și-l puse lîngă perna din pătuț, ca să fie acolo cînd Melinda va fi pusă din nou în el. Îndreptă apoi cu grijă pătura peste jucărie, astfel ca ursulețul să stea cuibărit acolo. Îi lăsă afară numai capul îmblănit, cu ochii strălucitori care parcă-l priveau.

Curățenia și aspectul îngrijit al pătuțului îl făcură să se simtă ceva mai bine. Fără a conștientiza, începu să culeagă de pe jos restul jucăriilor împrăștiate.

Letterele din alfabetul ei păreau a fi peste tot. Le strînse și le așeză atent pe raftul care servea și ca bibliotecă pentru cărțile lui, și drept cutie de jucării. Lăsă spațiu pentru literele pe care nu le găsisese. Cînd termină, erau toate acolo, mai puțin C și N. Litera C o descoperi sub pat, iar după multe căutări, găsi litera N îndesată în papucul lui. După ce le aranja pe toate, luă o cutie mare de puzzle, puse literele la locul lor în cadrul jocului și așeză cutia lîngă perete. Începu apoi să strîngă desenele și creioanele care inundaseră, pur și simplu, spațiul.

După ce termină cu lucrurile soră-si, începu cu ale lui. Era o adevărată adunătură în neorînduială, ce umplea toată partea lui de cameră. Metodic, începu să sorteze fleacurile pe care le strînsese și puse fiecare articol acolo unde îi era locul.

Cînd ridică o cămașă murdară de pe masa de lîngă patul lui, privirea îi căzu pe cuțitul de vînătoare, pe care tatăl său i-l trimisese anul trecut drept cadou pentru ziua de naștere.

Nu, nu anul trecut. Acum doi ani.

Anul trecut n-a primit nici măcar o carte poștală.

Apucă cuțitul și privi lama. Se întrebă unde era taică-său și ce făcea el.

Își mai amintea că avea un fiu pe care-l chema Josh? Sau avea de acum un nou fiu, un alt băiat, cu care juca base-ball și pe care-l lua la picnicuri sau în alte locuri unde merg tații cu băieții lor?

Lucruri pe care Josh nu le făcuse niciodată cu tatăl lui. Nici măcar nu și-l amintea prea bine.

Îi trecu un gînd prin minte, dar se descotorosi de el. Lăsă cuțitul jos, făcînd mai departe curățenie.

Dar, pe măsură ce continuă cu aranjatul, gîndul îi reveni în minte și începu să-l obsedeze. După ce puse ultimele haine murdare în coș și atîrnă în cuier ultimele cămăși, suficient de curate ca să mai poată fi purtate, se așeză pe pat și aruncă o privire prin cameră.

Acum, că era totul pus în ordine, era surprinzător să vadă cît de puțin îi

revenea lui. Pînă și rafturile de cărți păreau a conține mai multe obiecte de-ale Melindei decît de-ale lui.

Peste puțin timp, cînd se va face mai mare, va avea nevoie de un pat. Camera nu era suficient de mare pentru două paturi. Dulapul și garderoba erau deja pline.

Ochii săi se îndreptară încă o dată spre cuțitul de vînătoare de pe masă.

Îl ridică și-l răsuci astfel încît lama să sclipească în lumina soarelui.

Degetul îi atinse tăișul. Petrecuse ore în șir ascuțind oțelul, pînă cînd putea tăia firul de păr de pe mînă fără a lăsa nici cea mai mică urmă. Mută lama pe pielea de la încheietura mînii și văzu cum cade părul, despicat. Dacă răsucea cuțitul o idee doar, apoi apăsa tare pe el...

Mintea i se umplu de imaginea sîngelui care pulsa din arterele sale deschise.

De ce nu?

Își puse întrebarea în tăcere și lăsă gîndurile să-i plutească în jurul ei.

Cui i-ar păsa dacă el s-ar duce?

Melindei în nici un caz — abia dacă era conștientă de prezența lui.

Nici tatălui său — taică-său îl uitase de mult.

Nu erau nici prieteni care să-i simtă lipsa.

Maică-sa?

Se gîndi la ea multă vreme. Într-un tîrziu, hotărî că era posibil să-i fie dor de el la început, dar era sigur că viața ei fără el ar fi fost mult mai ușoară. Nu mai trebuia să-și facă griji pentru el și pentru faptul că nu "trăia la potențialul lui", ce-o mai fi însemnînd și asta.

Auzise această expresie toată viața, de cînd a luat prima notă în clasa întîi și a citit comentariul profesorului din carnetul de note. Cuvintele îi rămăseseră săpate în memorie: "Josh nu pare motivat să lucreze la adevărata lui capacitate". Cînd a ajuns, în acea zi, acasă a căutat înțelesul frazei. După ce a descoperit semnificația fiecărui cuvînt, s-a întrebat ce dorise profesorul să spună cu asta. El putea să scrie și să citească mai bine ca oricine din clasa lui! De fapt, la început era singurul care știa să facă așa ceva. Știa deja tabla înmulțirii cînd ceilalți învățau abia să adune și să scadă. De ce nu erau suficiente notele lui maxime?

Mama lui i-a spus că totul era în regulă; profesorul voise doar să spună că Josh era mult mai deștept decît ceilalți. De atunci încoace a avut întotdeauna sentimentul că, indiferent ce ar fi făcut, nu era suficient. Nici pentru profesori, nici pentru mami. Nici chiar pentru el însuși. Îl apucă furia. Ce trebuia să facă? Era vina lui că îi plăcea să citească și cunoștea deja toată materia predată la școală? Și în fiecare an era la fel.

"Josh nu lucrează la potențialul lui".

Și el intra mereu în bucluc, iar mama lui era întotdeauna chemată în biroul domnului Hodgkins pentru a discuta despre el. Cînd se întîmpla așa ceva, însemna că mami nu putea fi la lucru și Max n-o plătea.

Lama cuțitului licărea în lumina soarelui. Gîndul luă proporții.

Dacă ar fi fost mort...

Dacă ar fi fost mort, n-ar mai avea nici o problemă. Nici cu mami, nici cum să nu intre în bucluc, nici cum să-i evite pe ceilalți copii.

N-ar mai trebui să se îngrijoreze că nu corespunde așteptărilor altora.

Și nici mami n-ar mai trebui să-și facă griji în legătură cu el. Ar putea să se ducă la lucru, să vină acasă și să se ocupe de Melinda fără a-i mai purta

lui de grijă. Și când Melinda ar crește, ar avea camera numai pentru ea.

Ținea cuțitul cu dreapta, cu ochii ațintiți pe lama scînteietoare. Se întrebă dacă îl va durea.

Și chiar dacă da, nu-l va afecta prea mult timp. Și nici nu-l va durea la fel de mult pe cît suferise în viața lui.

Mîna i se strînse pe mîner. Cu ochii larg deschiși, trecu lama peste încheietura mîinii stîngi.

Instantaneu țîșni o fîntînă de sînge. Transferă rapid cuțitul în mîna stîngă.

O secundă mai tîrziu, sîngele erupse și din mîna dreaptă.

Ciudat, nu durea deloc.

Dar era mult mai mult sînge decît crezuse.

Brenda se trezi la reclame. Privi ceasul de pe televizor și-și dădu seama că ațipise. Jumătatea de oră pe care și-o permisesese, după ce Mabel Hardwick plecase, era pe ducă.

Melinda dormea senină în brațele ei. Brenda se ridică încet în picioare. Dacă era atentă, o putea duce în pătuțul ei fără a o trezi. De-acum Josh trebuia să se fi calmat suficient ca să recepționeze scuzele ei.

Se deplasă tăcută spre ușa dormitorului copiilor, o deschise încetișor și paraliza în prag, șocată de ceea ce văzu. Josh, palid, stătea în mijlocul camerei. Peste tot era sînge — pe hainele lui, pe pat, pe carpeta de pe jos, care din verde se făcuse maro închis.

I se păru că timpul s-a dilatat. Percepu fiecare amănunt al imaginii din fața ei cu ochii măriți de groază. Cuțitul de vînătoare, cu lama acoperită de sînge, întins pe perna lui Josh. Lumina soarelui, care scînteia roșie din cauza unor stropi de sînge, ajunși tocmai pe geamul ferestrei. Căutătura pierdută din ochii lui Josh, expresia de uluială de pe fața lui.

Preț de o secundă cît o veșnicie, mamă și fiu se priviră reciproc cu groază. Cei care vorbi primul fu Josh. Vocea îi tremura.

— Mami? Mi... Mi-e frică.

Cuvintele avură efectul unui duș rece pentru Brenda. Zbură spre pătuț, smulse păturile cu o mînă și o așază înăuntru cu cealaltă pe Melinda, care se trezise și urla. Ignoră țipetele fetiței. Fugi la Josh, îi apucă încheieturile mîinilor pe rînd și i le înfășură zdravăn în pătură.

— Ajutor! strigă ea. Cineva să mă ajute!

Josh încercă să se îndepărteze, dar ea îl ținu strîns, luptîndu-se cu pătura. Încheietura dreaptă îi scăpă și pe uniformă ei roz scăpă un jet de sînge. Ignorîndu-l, ea îl duse pe Josh în baie, pe jumătate cărîndu-l, pe jumătate trăgîndu-l. Acolo aruncă pătura într-o parte și începu să-i înfășoare mîinile cu prosoapele mici, de față, care spînzurau lîngă cadă. Auzi ușa de la intrare deschizîndu-se și apoi vocea bătrînei chemînd-o:

— Brenda? Ce s-a întîmplat? Tu ai strigat?

— Mabel, sună la 911, țipă Brenda. E Josh! S-a tăiat!

Mabel apăru imediat în cadrul ușii făcîndu-și loc lîngă Brenda.

— După aspectul sîngelui sînt arterele, rosti ea. Cheamă tu ambulanța și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Înainte ca Brenda să scoată vreo silabă de protest, Mabel o împinse afară din baie și închise ușa. Rămasă singură cu Josh, ea desfășură

prosopul de pe încheietura dreaptă, îl răsuci strîns pînă făcu o frînghie groasă, apoi puse o bucată de săpun pe interiorul antebrațului. Înfășură strîns garoul obținut în jurul brațului peste bucata de săpun. Sîngele încetă imediat să curgă.

— Ține-l așa, porunci ea.

Josh apucă prosopul cu mîna stîngă, care-i sîngera încă. Mabel apucă de poala unui halat care atîrna în cuierul din baie și făcu al doilea garou pentru a înăbuși șuvoiul de sînge de la încheietura stîngă.

— Așa! exclamă ea cînd termină. Acum stai liniștit un minut pînă mă uit eu la tăieturi.

Dădu drumul la apă, îndepărtă sîngele de pe rana de la încheietura dreaptă și simți o ușurare. Se tăiasse de-a latul și oasele împiedicaseră cuțitul să intre mai adînc. Era doar o creștătură.

— Unde e banda adezivă? îi ceru ea și Josh îi indică, tăcut, cu capul, dulăpiorul cu medicamente.

Cînd începu să-i bandajeze încheietura dreaptă se deschise ușa și Brenda, la fel de palidă ca și Josh, se zbătu să intre în spațiul strîmt.

— O să fie aici în cinci minute. E... e rău?

Mabel nu-și întrerupse munca și rosti:

— Nu e atît de grav pe cît ar fi putut fi. Arată mai rău decît e în realitate. Cînd o să ajungă salvarea aici, pleci cu el. Eu o să rămîn cu fetița și o să-i dau de mîncare.

Privi în sus și văzu șocul și panica de pe fața Brenei.

— Nici să nu te gîndești să faci o criză, Brenda MacCallum! Mi s-au întîmplat chestii mult mai urîte decît aceasta și nimeni nu m-a văzut vreodată pe punctul de a leșina. Dă-ți cu niște apă pe față și revino-ți!

Cuvintele dure îi îndepărtară Brenei spaima. Se puse în mișcare și urmă automat instrucțiunile vecinei. Cînd sosi ambulanța, Brenda își revenise și era gata să înfrunte totul cu curaj. Medicii insistară ca Josh să se întindă pe targa. Urmîndu-i, Brenda o strigă pe Mabel:

— Sună, te rog, la local, Mabel! Spune-i lui Max ca nu mă mai duc azi.

Neașteptînd răspunsul, se ghemui în salvare lîngă targa. Unul dintre medici trînti ușa. Mașina demară de pe loc, scrîșnind cu sirena vuind. Brenda privi fața vlăguită a băiatului.

— Ce s-a întîmplat, dulceața mea? Ce ai vrut să faci?

Josh o privi o clipă, apoi își întoarse ochii în altă parte.

— Am vrut numai să nu mai stau în calea nimănui, asta e tot, spuse el cu voce stinsă.

Brenda își dădu seama, pentru prima dată de cînd îl văzuse sîngerînd, că tăieturile nu se datorau unui simplu accident. Fiul ei, minunatul, strălucitorul ei fiu de zece ani intenționase să se sinucidă.

Jumătatea de oră pe care Brenda a petrecut-o în fața camerei de urgență a spitalului a durat cît o veșnicie. A sunat și ea la cafenea simțindu-se ușurată cînd, în locul lui Max, i-a răspuns Annette, care a asigurat-o că sunase și Mabel și i-a spus să stea liniștită. Max zisese că putea să-și ia liber și ziua următoare, dacă avea nevoie. Voia chiar să-i trimită o plăcintă băiatului. O pregătea chiar atunci și îi pusese de două ori mai multe alune decît se obișnuia.

— Bineînțeles că a trebuit să bolborosească el ceva ca să se simtă bine, dar, știi bine, așa e Max, încheie Annette. Să nu te îngrijorezi de nimic. De îndată ce plec de aici mă duc la tine și pregătesc ceva de mâncare. Și fără contraziceri, da?

Închise telefonul înainte ca Brenda să-i poată măcar mulțumi.

O secundă se gândi să-l caute pe Buck MacCallum. Renunță rapid la idee. Văzuse cu mult timp în urmă că orice încercare de a apela la el pentru a ajuta băiatul era sortită eșecului. Nici măcar nu mai știa unde locuiește. Debusolată, se trezi că formează numărul părinților ei. Așteptă impacientată să răspundă cineva la celălalt capăt al firului. Ei se mutaseră din Eden cu cinci ani în urmă, când taică-său decisese că era timpul să ia afaceri pe cont propriu și vînduse, în ciuda obiecțiilor mamei ei, casa, pentru a-și deschide, în Texas, un magazin de capcane pentru animale, într-un târziu, răspunse maică-sa, care ascultă în tăcere istorisirea Brendei, apoi spuse că ea mereu crezuse că e ceva în neregulă cu Josh, așa că Brenda n-avea de ce să fie surprinsă.

— Mersi, mamă, rosti, rece, Brenda. Scuză-mă că te-am deranjat.

Închise telefonul și dădu, dezamăgită, din cap. Într-adevăr, nu trebuia să fie surprinsă. Se măritase cu Buck și ca să plece de acasă. Se simțea cu ei de parcă în locuința aceea nu mai exista nici un pic de umanism.

Începu să se plimbe nervoasă în jurul sălii de așteptare, meditănd. Oare de aceea făcuse Josh gestul? Crezuse că ei nu-i pasă? Fusese întotdeauna așa de grijulie cu el tocmai ca băiatul să fie sigur că ea îl iubește și e mîndră de el.

Dar ce altceva ar mai fi putut fi? Copiii de vîrsta lui nu încearcă să se sinucidă, nu? Bineînțeles că nu! Nici măcar nu se gîndesc la așa ceva.

Dar Josh s-a gîndit.

Brenda fu abătută de la gîndurile ei de vocea unei femei. O soră o înștiința că-și putea vedea fiul acum.

Stătea în pat în capul oaselor, cu fața albă, cadaverică. Părea mai mic decît cei zece pe care îi avea. Lîngă pat stătea un doctor, care îi dăruia Brendei un zîmbet încurajator cînd o văzu și-i spuse:

— Tipul ăsta micuț cred că a făcut multă mizerie, dar dacă a vrut să-și facă rău n-a prea reușit. Cîteva zgîrieturi la fiecare încheietură și niște bandaje pentru publicitate.

Îi zîmbi lui Josh și-l mîngîie pe păr.

— Data viitoare cînd vrei să vii pe la spital să mă anunți, bine?

Se îndreptă spre ușă, oprindu-se o secundă pentru a o pofti pe Brenda în cabinetul lui, după ce avea să termine cu Josh. Apoi dispăru și ea rămase singură cu băiatul. Dintr-o dată își dădu seama că n-avea nici cea mai mică idee ce să-i spună. Se opri nemișcată, uitîdu-se la el. În sfîrșit, privirile li se întîlniră.

— E... Ești supărată pe mine, mami? întrebă el.

Șoapta lui înspăimîntată o făcu să-i dea lacrimile. Știu imediat ce să facă. Se duse îa ei, îl îmbrățișă și-l strînse la piept.

— Supărată pe tine? Cum aș putea să fiu supărată pe tine? Ești cel mai bun fiu pe care cineva și l-ar putea dori. Mă doare că am fost atît de dură cu tine astăzi. Doar că... Oh, iubitele, doar că uneori nu sînt o mamă prea bună.

Josh icni, înconjurînd gîtul mamei cu brațele și ținînd-o așa de parcă îi era frică să-i dea drumul.

— Îmi pare rău, mămico, spuse el. Eu... Eu m-am gândit că poate dacă nu mai sînt îți va fi mai ușor. Nu mai am nici un prieten, nu lucrez suficient de mult la școală și mi se pare că nu fac decît să-i dezamăgesc pe toți.

Cuvintele lui îi sfîșiară Brendei inima. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie și-l strînse mai aproape.

— Nu, dragul meu, murmură ea. Nu e așa. Eu te iubesc și sînt mîndră de tine, și nu cred că am să rezist dacă ți se întîmplă ceva, așa că va trebui să îndreptăm toată situația asta, bine?

O bucată de vreme se ținură strîns îmbrățișați, într-un tîrziu, Brenda îl lăsă încet înapoi pe pernă.

— Mă întorc, îi promise ea. Trebuie să mă duc să vorbesc cu doctorul un minut și voi fi imediat înapoi, în regulă?

Josh încuviință și reuși un zîmbet vag, apoi închise ochii. Brenda mai zăbovi o clipă privindu-l, plimbîndu-și ochii pe fața lui, senină acum. Cînd ieși însă din cameră, temerile și îngrijorarea îi cuprinseseră din nou sufletul.

Cum putea să se țină de promisiune? Cum ar fi putut să îndrepte lucrurile pentru Josh, cînd abia putea să-l hrănească și să-l îmbrace?

Dar trebuia să existe o cale. Trebuia să fie.

4

Sper că nu m-ați înțeles greșit acum cîteva minute, zise Richard Hasborough.

Fișele cu observațiile medicale asupra lui Josh MacCallum erau împrăștiate peste tot pe birou.

— Vă rog să luați loc, doamnă MacCallum.

Îi indică cu un gest scaunul din fața biroului. Începu apoi să inspecteze dosarul din fața lui. Cînd se uită la ea, ochii lui albaștri erau severi.

— În cazuri ca ale lui Josh, eu sînt convins că e necesar să adopti o tactică total neagresivă. Dar nu vreau să credeți, nici măcar pentru o secundă, că am încercat să minimalizez ce s-a întîmplat.

Brenda se propti mai bine în scaun. Simți că se eliberează de tensiunea care pusese stăpînire pe ea din clipa în care îl descoperise pe Josh în camera lui. Își dădu seama că făcuse față pînă acum mai mult din instinct. Acum, cînd spaima i se diminuase, descoperi că tremura din cap pînă în picioare.

— Nu pot crede că s-a întîmplat așa ceva, rosti ea cu o voce ce era mai mult o șoaptă, ca și cum se adresa sieși. Știam că era nefericit — adică nici măcar n-a vrut să se ducă la școală azi-dimineață —, dar am crezut că sînt numai fandoselile obișnuite din prima zi — știți doar cum e să fii într-o nouă clasă, cu alți colegi, alți profesori.

Sprîncenele doctorului se împreunară a mirare. Ca atare, Brenda începu să-i explice cum sărise Josh peste o clasă pentru a doua oară și cît de dificil îi era să se simtă atît de mic și copil printre colegi și cît de cruzi puteau fi uneori copiii mai mari. Și cît de îngrijorată era pentru el.

Apoi îi veni o idee îngrozitoare.

— Va trebui să-l trimit de aici, doctore Hasborough? — șopti ea. Vreau să spun, la un spital sau așa ceva?

Doctorul pufni și ridică împăciuitor mîna.

— Ei, haideți să nu ne pierdem cu firea, bine? Deocamdată aș vrea să-l țin aici peste noapte ca să-l pot supraveghea și să încerc să aflu cum se simte. M-ar ajuta enorm să aflu ce s-a petrecut cu el în ultimele zile.

În următoarele cincisprezece minute Brenda reuși să înjghebeze o istorie a celor întâmplate în acea zi. Răspunse nervoasă întrebărilor precise ale doctorului legate de purtarea puștiului din ultimele zile ale vacanței de vară. Încheie cu un suspin:

— Tot ce vă pot spune e că n-a vrut să se reîntoarcă la școală. Dar cei mai mulți puști de vârsta lui se comportă la fel, nu?

Întrebarea suna ca o rugămintă, ca și cum îi cerea doctorului să-i furnizeze o dovadă că Josh nu era nebun.

— Ehei, eu unul n-am vrut cu siguranță să mă întorc la școală când aveam zece ani, fu de acord Hasborough.

Zîmbetul încurajator își făcuse din nou loc pe fața lui.

— Și din ceea ce mi-ați spus nu mi se pare că joaca lui Josh cu cuțitul a fost premeditată. Mai degrabă, a fost foarte supărat pe toată lumea și furios pe dumneavoastră; așa că a găsit o cale să vă atragă atenția.

Brenda răsuflă adânc. Ușurarea dură însă doar o secundă.

— Dar ce înseamnă asta?

Un nou gând îngrozitor îi dădea târcoale.

— Va... ar putea să încerce din nou?

O bună bucată de vreme doctorul tăcu, parcă ezitînd să-i spună adevărul.

— Nu știu — rosti el în final. Dar mie mi se pare că trebuie să găsim niște răspunsuri pentru el.

Folosi deliberat pronumele "noi" și răsuflă ușurat când o văzu că are o ușoară relaxare, ca și cum faptul că nu mai era singură în fața problemelor le făcea pe acestea mai ușor de rezolvat. Descoperise deja că Brenda MacCallum nu avea pe nimeni căruia să i se adreseze și să ceară ajutor — nici părinților ei și, cu siguranță, nici fostului ei soț. Era la fel de limpede că școala din Eden nu putea fi de ajutor. Suspiciunea îi fu confirmată când o întrebă ce o sfătuiseră cei de la școală.

— Asta e de la domnul Hodgkins — remarcă Brenda, scoțînd din geantă broșura pe care i-o dăduse directorul.

— Iată marea lui idee.

Puse broșura pe birou.

— Vă vine a crede? Cum aș putea să-l trimit pe Josh într-un astfel de loc?

Își împreună mâinile încet, pentru a le controla tremurul — nu știa dacă aceasta se datora fricii sau supărării — observîndu-l, nervoasă, pe doctor cum studiază broșura. Richard Hasborough nu făcu nici o remarcă la sfîrșit, ci se mulțumi să dea meditativ din cap. Brenda luă gestul ca pe o aprobare a propriului ei raționament.

— E o prostie, nu?

Hasborough privi spre ea.

— Prostie? Nu, deloc.

Brenda amuți, pierdută.

— Vreți să spuneți că aveți cunoștință despre acest loc?

— Desigur. E atașat universității la care a învățat nevasta mea. Odată a lucrat și ea cu copiii de acolo. A predat chiar și cîteva lecții de artă.

— Și cît costă? întrebă Brenda. Știți cumva?

Orice sumă ar fi menționat el era peste puterile ei.

— Dacă Josh e admis, probabil că nu va costa nimic, răspunse Hasborough. Această academie n-a fost înființată pentru a face bani. Lucrează în cooperare cu universitatea care îi studiază pe copii încă de la această vîrstă.

Expresia de pe fața Brendei trăda scepticismul.

— Vreți să spuneți că e un fel de laborator și-i folosesc pe copii pe post de cobai?

Era rîndul doctorului să fie surprins.

— Nici pe departe! răspunse el rapid. De fapt, acolo e ca într-o familie. Deși copiii sînt observați, ei nici măcar nu-și dau seama de asta.

Brenda deschise gura să întrebe ceva, dar Hasborough o opri cu un gest al mîinii.

— Ascultați, înainte să discutăm mai multe pe marginea acestei chestiuni, lăsați-mă să dau niște telefoane. Cunosc cîțiva oameni de acolo. Haideți să vedem care e situația actuală. S-ar putea să nu mai aibă nici un loc disponibil, după cum este posibil să nu fie pregătiți să-l examineze pe Josh. Dar merită o încercare.

Brenda rămase nemișcată. Nu mai îndrăznea nici să respire. În mintea ei era un talmeș-balmeș: imagini ale fiului ei închis într-o cameră dintr-un spital psihiatric; sau terorizat de colegii de școală. Dar orice s-ar fi întîmpla în acest loc nou nu putea fi mai rău decît altă alternativă.

Dădu drumul aerului din plămîni, blocați inconștient de spaimă.

— Da, aprobă. Cred că e cel mai bine să vorbesc acolo.

Inițial, camera în care stătea Hildie Kramer la biroul ei fusese una din micile încăperi de primire ale blocului ce adăpostea Academia Barrington. Se strîmbă cînd apropie buzele pe cafeaua, rece ca gheața, din ceașca de lîngă telefon. Puse cana jos și aruncă o privire afară bucurîndu-se, ca întotdeauna, de priveliștea pașnică a pajiștei largi pe care creșteau eucalipti și pini. Nu savura imaginea decît cîteva secunde. Trebuia să revadă ultima oară materialul despre Joshua MacCallum, care-i sosise prin fax în după-amiaza precedentă și în acea dimineață. Avea toate dosarele referitoare la el, începînd cu perioada cînd fusese la grădiniță. Avea și rezultatele diferitelor teste la care fusese supus de-a lungul anilor.

După ea, "supus" era cel mai nimerit cuvînt pentru acele teste. De cînd era membră a echipei de la academie, descoperise că toate experiențele, menite să măsoare coeficientul de inteligență și acumulare, dădeau numai o evaluare relativă a calităților reale ale copilului. Țineau în mult mai mică măsură cont de fondul subiectului — rasă, împrejurări socio-eco-nomice, situație familială — și asta putea să influențeze rezultatul global. În privința talentelor din alte domenii decît cel lingvistic, sau matematic sau științific, testele nu dădeau nici un rezultat, pentru că nu exista încă o metodă riguroasă de măsurare a darului natural pentru muzică, pictură sau sculptură. Măsurau logica? Da. Ofereau informații asupra aptitudinilor? Discutabil. Nu spuneau însă nimic, niciodată, despre adevăratul geniu.

Cu toate astea, era evident că Josh MacCallum era un elev supradotat și, judecînd după dosarele din fața ei, care merseseră mult mai departe decît primul I.Q. ce o făcuse să trimită o broșură la Eden Consolidated

School, capabil să rezolve concomitent probleme. Fără a-l fi întâlnit măcar, era sigură că era un puști ros de curiozitate și plictisit de moarte în acel orașel uitat de lume.

Și acum, din cine știe ce motive, disperarea îl împinsese pînă la sinucidere.

Pe scurt, era exact genul de copil pentru care fusese înființată academia.

Privi la ceasul încorporat în ornamentul elegant de nuc de pe biroul ei. Curînd trebuia să sosească, pentru interviul final, însoțită de părinți, o altă virtuală elevă, o fetiță de zece ani, care se numea Amy Carlson. Hotărî că are suficient timp la dispoziție să vorbească cu Richard Hasborough. Formă numărul și începu să bată cu degetele în lemnul biroului cît așteptă să-i fie dată legătura.

— Aici e Hildie Kramer, doctore Hasborough — începu ea fără a se formaliza să-l salute. Am niște întrebări în legătură cu Joshua MacCallum. Prima: a vorbit cu vreun psiholog de cînd a avut accidentul? A doua: cît va mai trebui să stea în spital?

În timp ce doctorul din Eden îi răspundea, determinînd-o pe Hildie să-și facă cîteva însemnări pe marginea dosarelor puștiului, ușa biroului ei se deschise, lăsînd să intre pe Frank și Margaret Carlson, împreună cu fiica lor. Cînd o văzură că vorbește la telefon, făcură un pas înapoi, cu intenția de a nu deranja. Hildie le făcu semn cu mîna să intre, invitîndu-i, printr-un gest, să se așeze pe canapeaua de lîngă perete. Cîteva clipe mai tîrziu, cei trei Carlson se aliniară pe sofa, cu Amy la mijloc. Hildie văzu că era o copilă subțiratică, cu părul roșu și ochelari rotunzi cu lentile groase, cocoțați pe un nas cîrn. Părea a fi nu numai speriată, ci de-a dreptul înspăimîntată, dar și supărată. Hildie îi zîmbi călduros, dar fața fetiței rămase înghețată.

— Poate să plece, într-adevăr, oricînd? întrebă ea la telefon.

Aparent, tentativa băiatului de sinucidere nu fusese foarte serioasă; cel puțin așa credeau doctorii din Eden.

— Credeți că mama lui va putea să-l aducă aici sîmbătă? Atît eu, cît și doctorul Engersol credem că e un candidat de primă mînă pentru academie, dar bineînțeles, nu luăm o decizie finală pînă ce nu vorbim cu băiatul și nu facem o evaluare proprie.

Ascultă un moment, apoi relua:

— Nu, nu e chiar grabă. Mai avem niște locuri libere anul acesta. Dacă știm că o să vină de vineri încolo, o să facem toate aranjamentele necesare.

Îi transmise sec, toate cele bune doctorului și închise telefonul. Adună apoi la un loc toate dosarele lui Josh și le ură bun venit celor trei Carlson. I se adresă mai mult fetiței, care își dusesese, defensiv, genunchii la piept înconjurîndu-i cu brațele.

Hildie se ridică de la birou și îngenunche în fața copilei, ca s-o privească direct în ochi. O întrebă:

— De ce am eu senzația că nu te bucuri să mă vezi la fel de mult pe cît mă bucur eu?

— Pentru că nu mă bucur deloc să te văd! izbucni, sfidătoare, Amy.

Fața sa căpătase un rictus care demonstra perfect teama ce începuse s-o copleșească. Amy era înfricoșată de dimineață de cînd se sculase.

— Nu vreau să vin aici! Vreau să mă duc acasă!

Încercă din răputeri s-o privească pe Hildie, dar ochii începură să-i înoate în lacrimi. Îi închise brusc. Nu voia să fie văzută plângînd.

— Ei bine, nu te condamn, fu de acord Hildie. Dacă ar fi încercat cineva să mă trimită departe, la o altă școală, cînd aveam zece ani, aș fi refuzat, pur și simplu, să mă duc. M-aș fi luptat atît de mult cu dinții și cu ghearele încît părinții mei nu mi-ar mai fi propus niciodată așa ceva.

Vorbele o uimiră pe Amy. Deschise din nou, involuntar, ochii.

— Așa ai fi făcut? întrebă ea cu o mină neîncrezătoare, ca și cum bănuia o capcană.

— Bineînțeles că da, continuă Hildie.

Se ridică în picioare. Efortul o făcu să-și aducă aminte că trebuie să dea jos cîteva kilograme.

— Și nu eram atît de inteligentă pe cît ești tu. Dacă te-ai răzgîndit, cum de n-ai imaginat ceva care să-i determine pe părinții tăi să te lase acasă? Dacă eu aș fi putut, nu pot crede că n-ai fi putut și tu!

— Mă rog, am încercat, recunosc Amy fără să se gîndească. M-am încuiat chiar în dulap, dar mami mai avea o cheie.

— N-ai fost prea deșteaptă, remarcă Hildie. Dacă vrei să te închizi în dulap, fii întotdeauna sigură că ai luat cu tine toate cheile.

Amy lăsă brațele, moale, în jos, punîndu-și din nou tălpile pantofilor pe covor. Puțin mai destinsă, în colțurile buzelor sale miji un zîmbet. Își plimbă mîna prin cascada de șuvițe roșietice de păr.

— M-am gîndit deja la asta, admise ea. Dar tati m-a amenințat că scoate ușa din balamale.

— Oh, chiar așa? Ei bine, atunci vino și uită-te la asta.

Hildie se duse la dulapul de pe peretele opus. După ce ezită o fracțiune de secundă, Amy se ridică și se duse după ea.

— Seamănă cu dulapul din camera ta? o întrebă Hildie.

Amy studie ușa furniruită și rama din lemn de nuc frumos sculptată și încuviință:

— Nu e chiar atît de frumos, dar seamănă destul de mult.

— Atunci uită-te la balamale și spune-mi ce se întîmplă dacă forțezi cuiele balamalelor.

Pufnind, Amy se trase mai aproape și studie o clipă balamalele, apoi examina crăpătura pe cealaltă parte.

— Nu poți s-o scoți, anunță ea în final. Chiar dacă desfaci cuiele, ușa nu se desprinde decît dacă e descuiată.

— Foarte bine, o felicită Hildie. Iată de ce aici nu avem broaște pe ușile dulapurilor. Nu putem lăsa copii ca tine să se încuie înăuntru și să ne forțeze să spargem cadrul din față al ușii, nu? Acum ce ai zice să mergem și să aruncăm o privire în camera ta?

Luă mîna fetei și o conduse afară din birou, făcîndu-le semn părinților să le urmeze. Ignoră ascensorul demodat, a cărui ornamentație romantică fascina pe toți băieții din academie, și traversă holul larg, pînă la prima treaptă a scării care ducea la etajul doi într-o curbă grațioasă. Expresia de pe fața lui Amy era suficientă pentru Hildie: ghicise preferința fetei pentru scări, în detrimentul cuștii zbîrnîitoare a liftului. Cu părinții în spate, o zori pe scări pînă la etajul doi, apoi, pe o altă scară, pînă la etajul trei, unde se aflau zece camere, cîte cinci pe fiecare parte a coridorului ce traversa întreaga lungime a imobilului. La jumătatea acestuia, Hildie deschise o ușă și se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Amy să pășească

prima înăuntru. Fata se opri în prag, își vîrî numai capul înăuntru, suspicioasă ca și cum ar fi înțeles că, dacă ar fi făcut un pas în plus, ar fi însemnat că acceptă să rămînă acolo.

Se zgîi la lucarna aflată vizavi de ușă: avea pe pervaz o pernă, iar draperiile cu modele florale luminoase erau date la o parte pentru a lăsa soarele să inunde camera. Pereții camerei erau acoperiți cu un tapet cu muguri de trandafiri, ce se potrivea perfect cu modelul de pe draperii. Lîngă un perete, se afla o somieră încărcată cu perne. Vizavi de pat era o ladă cu sertare, un mic birou și un set de rafturi, într-un colț, cu ușa întredeschisă, se afla un dulap.

Fără a se gîndi, Amy se îndreptă spre dulap și îi examina încuietoarea.

— Într-adevăr, nu are broască, constată ea, mai mult pentru sine.

— Te-aș fi mințit eu? întrebă Hildie.

— Dar ce fac dacă am ceva pe care vreau să-l ascund? se interesă Amy.

Realiză imediat implicația întrebării, așa că se corectă:

— Adică, dacă mă hotărăsc să rămîn.

— Ce-ar fi să hotărîm cum vei proceda la timpul potrivit? îi propuse Hildie. Deci, ce crezi, Amy? Ți place?

— E... e drăguță, admise ea. Dar...

Se întoarse spre mama ei cu ochii din nou în lacrimi.

— Chiar trebuie să rămîn aici, mami? se rugă ea, alergînd s-o cuprindă de mijloc pe maică-sa. De ce nu pot să merg acasă?

Margaret Carlson o bătu ușor pe Amy cu palma pe spate. Privirea ei îngrijorată se încrucișa cu zîmbetul încurajator al lui Hildie. Spuse:

— Dar, draga mea, nu mai departe decît ieri erai teribil de emoționată de venirea ta aici. Nu-ți amintești?

Amy își amintea. Cînd fuseseră în vizită, săptămîna trecută, clădirea mare și bătrînă i se păruse a fi curată și plăcută, iar doamna Kramer drăguță. Acum însă, gîndul că va fi lăsată singură o făcea să tremure din tot corpul.

— M-am răzgîndit, boci ea. Vreau să stau cu tine, cu tati și cu Kitty-Cat!

— Kitty-Cat? se miră Hildie Kramer. Nu mi-ai spus că ai o pisică.

— E neagră toată, cu lăbuțe albe și doarme cu mine, pufni Amy.

— Ei, avem și noi un pisoar aici. Îl cheamă Tabby și ieri se tot preumbla pe ici și colo căutînd un loc unde să doarmă, dar nimeni nu părea dornic să-l primească. Poate vrei să-l iei cu tine.

— Dar...

Chiar în momentul cînd Amy începu să protesteze apăru, ca la comandă, o felină. Privi în jur cîteva clipe, apoi se duse direct spre fată și începu să-și frece blana de piciorul ei, mieunînd rugător. Amy ezită, apoi se aplecă, punîndu-și palmele pe capul pisicii.

— Ceea ce a spus ea e adevărat? întrebă ea felina. N-ai unde să dormi?

Amy luă pisoarul în brațe și se așeză pe pat pentru a se împrieteni cu el. Hildie profită de moment și-i făcu un semn lui Frank Carlson. Înțelegînd, tatăl fetei coborî să aducă bagajul fiicei sale.

Josh stătea în capul oaselor, în pat. În poala lui zăcea, deschis, un exemplar din *Mizerabilii* pe care i-l dăduse doctorul Hasborough. Pe noptiera de lîngă pat se afla o bucată, pe jumătate mîncată, din plăcinta cu alune trimisă de Max. Afară, un vultur se rotea din ce în ce mai jos. Josh îl aștepta să aterizeze, întrebîndu-se ce descoperise pasărea.

Un coiot? Probabil doar un iepure.

Poate ar trebui să se îmbrace și să vadă cu ochii lui.

La urma urmei, n-a fost doctorul Hasborough de acord să plece după-amiaza acasă? Nu îi era rău și n-avea nimic. Nici încheieturile nu-l mai dureau. Așa că de ce trebuia să aștepte pînă ce-și termină munca mama lui și vine să vorbească cu doctorul? De ce nu-î dau, pur și simplu, drumul? Nu se afla la mai mult de o milă de casă — ce mare scofală dacă ar fi plecat pe jos?

Privi ceasul și pufni. Unde era maică-sa? Era deja ora cinci și ar fi trebuit să fie aici la patru și jumătate. Ce nu mersese ca lumea? Hotărîseră să nu-l mai lase acasă deloc?

Puse cartea deoparte, se dete jos din pat și se îndreptă spre ușă. Scoase capul afară și privi pe coridor. Cu excepția sorei, care stătea în spatele biroului de internări, nu se vedea nimeni.

Poate ar fi bine să se îmbrace și să plece? Sau, chiar mai bine, să dispară pe fereastră?

Numai că dacă va apărea maică-sa își va face griji pentru el și se va speria, gîndindu-se că el încearcă din nou să se sinucidă. Se duse înapoi în pat și se hotărî să mai aștepte nițel. Dădu cearșaful la o parte și apucă din nou cartea, numai că, în loc să se cufunde în lectură, se trezi că se gîndește la ziua ce trecuse.

Chiar a încercat să se sinucidă? Medita puțin amintindu-și ce-i spusese psihologului care venise să-l vadă de dimineață:

— Cred că mi-am dorit asta. Vreau să spun, doar mi-am tăiat venele, nu?

Acum însă, cînd se gîndi mai bine, începu să aibă dubii. Poate fusese doar supărat pe maică-sa — și pe toți ceilalți — și voise să se răzbune pe toți.

Si dacă ar fi sîngerat pînă ar fi murit?

Încercă să se imagineze mort. Mort, în sicriu, întins în fața altarului bisericii în timpul slujbei de înmormîntare. Nu reuși. Dimpotrivă, se vedea viu și privindu-și propriile funeralii.

Prin minte începură să i se perinde diverse imagini: mama sa, îmbrăcată în negru, suspinînd de durere; toți copiii din școală, triști cu adevărat și părăindu-le acum rău că-și bătuseră joc de el. Numai că, dacă ar fi murit într-adevăr, n-ar fi fost acolo să-i vadă și la ce bun i-ar fi făcut să le pară rău dacă el nu putea să le primească scuzele?

Închise ochii, încercînd să nu perceapă nici un sunet. În fond, dacă ar fi fost mort, totul trebuia să fie negru și ar fi existat o liniște desăvîrșită. Din păcate, cu cît încerca să nu audă nimic, cu atît i se părea totul mai zgomotos. Dintr-o dată, ticăitul discret al ceasului de lîngă pat păru că-i bubuie în urechi, iar zumzetul mașinilor de pe stradă îi păru un adevărat vuiet.

Mort.

Cum ar fost să fie așa? Nu că dorea să știe cu adevărat, cel puțin nu acum. Își amintea încă ce speriat fusese, cu o zi înainte, cînd începuse să sîngereze. Se ridicase imediat, intenționînd să fugă în living, dar realizase imediat cît de mult sînge era în jur și cît de supărată ar fi fost mami cînd ar fi văzut mizeria. Așa că stătuse pe loc, ca un prost, nefăcînd nimic.

Dacă ar fi sîngerat pînă ar fi murit? Se înfiora la acest gînd și decise că orice ar fi fost în capul lui ieri era tîmpenie. N-a reușit decît să provoace un

dezastru. Cel puțin mama îl iertase. Ăsta era unul din lucrurile cele mai plăcute la ea. Indiferent ce ar fi făcut sau oricât de supărată ar fi fost pe el, în final îl ierta întotdeauna. Decise să se comporte mai bine de aci încolo.

Se uită din nou la ceas. Era pe punctul de a începe să se îmbrace când apăru, zîmbindu-i, maică-sa.

— Hei, tu, spuse ea. Arăți bine. Te simți în stare să mergi acasă?

Ochii băiatului se măriră.

— E-n regulă? Mă lasă, într-adevăr, să plec acasă?

Brenda încuviință.

— Și am și o surpriză pentru tine.

— O surpriză? se miră puștiul. Ce?

— Nu sînt sigură că ar trebui să ți-o dezvălui chiar acum, îl tempera Brenda. Poate ar fi mai bine să aștept pînă ajungem acasă sau chiar pînă mîine dimineață.

— Nu! protestă Josh. Acum. Te rog!

Coborîse din pat și era deja pe jumătate îmbrăcat.

— Ei bine, o să-ți spun, rosti Brenda ca și cum tocmai se hotărîse să deconspire taina. Ce-ai zice dacă n-ar trebui să te mai întorci la școala din Eden?

Josh își trăgea pe el blugii. Îngheță cu ei în vine, privind-o pe maică-sa ca și cum nu-și credea urechilor.

— Să nu mă duc înapoi? repetă el. Ce vrei să spui?

— Ce-ar fi dacă te-ai duce la altă școală, care a fost înființată special pentru puști ca tine?

Pulsul i se acceleră. Despre ce vorbea ea? Avu apoi senzația că știe.

Se referea probabil la o școală pentru copii nebuni. Copii care încercaseră să se sinucidă.

Dar el nu era nebun — i-o mărturisise deja noaptea trecută, și din nou, dimineață. Se simțise doar rău, și asta era tot.

— C... ce școală? îngăimă, dintr-o dată înspăimîntat.

— Cea despre care ne-a povestit domnul Hodgkins ieri. Academia Barrington, în nord.

— D... dar i-ai explicat că era prea scumpă... începu Josh.

Brenda nu-l lăsă să termine.

— Ei bine, se pare că nu e chiar așa, rosti ea. Doctorul Hasborough îi cunoaște pe cei de acolo și i-a sunat azi. Le-am trimis tot ce aveam despre tine și vor să-ți vorbească.

Nesiguranța puștiului crescuse.

— Vrei să spui că vor să mă ia fără a se întîlni măcar cu mine? Cum vine asta? E un loc pentru copii nebuni?

Brenda simți că-i vine rău.

— Bineînțeles că nu! strigă ea. Nu e adevărat! E un loc pentru copii dotați, pentru puști ca tine!

Josh dădu neîncrezător din cap.

— Mă trimiți departe din cauza celor ce ți le-am făcut, nu? Înainte de a mă tăia ai spus că nu e nici o posibilitate să ajung acolo. Iar acum...

Ochii i se umeziră. Alergă spre maică-sa, îmbrățișînd-o.

— Iartă-mă, spuse el. N-am vrut cu adevărat să mor. Eram doar înnebunit. Nu mă trimite în altă parte. Te rog?!

Brenda tăcu. Își ținea fiul în brațe, încercînd să-și ordoneze gîndurile. Era clar: el nu înțelegea că ea nu voia să-l pedepsească, ci îi dorea numai

binele.

— E-n ordine, iubitele — murmură ea. Niciodată nu te-aș îndepărta de lângă mine, nu știai asta? N-are nimic de-a face cu cuțitul ăla idiot. Nu e vorba decît de a te duce la o școală în care să fii fericit și să-ți faci prieteni care să te înțeleagă.

Josh încetă să mai suspine. Își aminti că jurase, cu numai cîteva minute înainte, să n-o mai necăjească pe maică-sa. Într-un târziu, cînd fu sigur că vocea nu îl va mai trăda, se desprinsese din brațele ei.

— Ș... și ce-ar fi dacă n-aș vrea să merg? întrebă el.

— Atunci nu va trebui s-o faci, replică Brenda. În afară de asta, ei încă n-au spus că te vor. Doresc doar să mergem acolo sîmbătă ca să-ți vorbească și să-ți dea să rezolvi niște teste. Recunoaște că nu e chiar așa de tragic, nu?

Josh reflectă. Poate că într-adevăr nu era un loc pentru copii nebuni. La urma urmei, domnul Hodgkins a început să le vorbească despre acest loc înainte ca el să țină cuțitul în mînă... Și mama îi spusese că nu trebuia să meargă acolo dacă nu vroia.

Se hotărî.

— Cred că putem arunca o privire, admise el. Adică doar așa, să vedem despre ce e vorba, bine?

— Bine, răsuflă ușurată Brenda. De două ori bine! Acum termină de îmbrăcat, ca să putem pleca de aici.

Cîteva minute mai târziu ieșiră din spital. Brenda inspiră adînc aerul deșertului. Lucrurile începeau, în sfîrșit, să meargă bine. Doar dacă nu se răzgîndeau cei de la academie.

Dar n-avea nici un rost să-și facă griji înainte; învățase de mult să nu zică "hop!" pînă nu sare. În afară de asta, era foarte hotărîtă: academia avea să-i accepte oricum fiul. Creierul lui era prea bun pentru a se pierde la școala din Eden.

Va intra la academie — o simțea! Va intra și va fi cel mai strălucit elev din istoria ei.

Își dădu seama că era pe punctul de a zice "hop!" fără a ști ce o așteaptă. Sîmbătă se va lămuri totul.

5

Brenda răsuflă ușurată și începu să creadă că bătrînul Chevrolet va supraviețui călătoriei de 400 de mile abia după ce depășiră autostrada 101 și începură să urce dealurile dintre San Jose și coasta Pacificului. Părăsiseră Edenul la ora patru dimineața, Josh plîngîndu-se că era prea devreme să se scoale. Însă Brenda insistase să plece la acea oră, motivînd că era mai bine să fi scăpat de deșert înainte de a se instala căldura toridă a zilei, și asta din cauza mașinii. Așa că au pornit pe întuneric. Au traversat deșertul, luînd-o de-a lungul văii San Joaquin, după care s-au îndreptat spre vest, pînă la nord de Bakersfield, intrînd pe autostradă pe la Paso Robles.

Josh se agită ușor lângă ea. Se trezise din moțăiala în care căzuse cu o oră în urmă. Se frecă la ochi și clipi de cîteva ori, apoi văzu un indicator mare, verde, ce spînzura deasupra drumului spre Santa Cruz: Barrington —

25 mile.

— Aproape că am ajuns, rosti el, zgîindu-se la peisajul necunoscut din jur.

Pe dealurile înverzite putea vedea pîlcuri de eucalipti și, din cînd în cînd, pini roșii.

— Măi, dar nu arată deloc ca în Eden, nu-i așa? se miră el.

— Sigur că nu arată, aprobă Brenda, zîmbind.

Cît timp Josh dormise, ea privise fascinată zona din afara orașului San Jose. Ultima dată fusese pe-aici cînd era doar o fetiță; zona era toată numai terenuri cultivate, aparținînd fermelor, iar San Jose era un orașel cochet. Între timp se întinsese. Devenise un centru al industriei explozive a computerelor, iar fermele fuseseră înlocuite cu un șirag nesfîrșit de cartiere de locuit și parcuri industriale. În cele din urmă, lăsaseră toate acestea în urmă și începuseră urcușul înspre dealuri unde, cu excepția cîtorva clădiri mari ce păreau că apăruseră din senin, peisajul era încă nemodificat.

O jumătate de oră mai tîrziu ajunseră la periferia Barringtonului. Era un orașel, mai mare însă decît Eden. Situat pe litoral și cuibărit confortabil între plajă și dealuri, orașul nu avea nimic din aspectul așezărilor noi de lîngă San Jose. Centrul localității era riguros ordonat, cu magazine ale căror fațade variau de la arhitectura din vremea pionieratului și pînă la stilul anilor '20 și '30. Zona centrală era înconjurată de străzi tăiate drept, pe marginile cărora se lăfăiau case mici, acoperite cu țiglă, și copaci ce-și atinseseră maturitatea cu zeci de ani în urmă. Chiar și acum, în septembrie, cercelușii înfloreau peste tot, iar vița sălbatică îmbrăca zidurile multor clădiri.

După ce urmă o serie de indicatoare, Brenda ajunse, în sfîrșit, la universitate. Campusul arăta exact așa cum își imaginase că trebuie să arate. Clădirile din cărămidă erau dispuse în jurul unei pajiști largi, pe care se înălțau pini și arbuști floralii ai unor specii nemaiîntîlnite pînă acum. În spatele imobilelor vechi, cățarate pe deal, se aflau o serie de structuri mai noi, ce se integrau armonios în peisaj, dîndu-i un aspect modern, fără a-i strica farmecul.

— Dar unde e academia? se întrebă Brenda cu voce tare. Trebuia să facă parte din campusul universitar.

— Acolo, exclamă Josh, arătînd spre unul din indicatoarele ce-i ghidaseră pînă în campus. Ia-o la dreapta, spre deal.

Deși nu văzuse semnul, Brenda urmă instrucțiunile băiatului. Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră la o poartă mare, dublă, din tablă, deschisă spre o frumoasă alee. Brenda opri mașina și privi în jur. La capătul celălalt al drumului străjuit de pini, la cîteva sute de metri, se afla cea mai impozantă clădire pe care o văzuse pînă atunci. Din corpul central, de patru etaje, se desprindeau două aripi imense cu trei nivele. Etajul patru părea să adăpostească un fel de apartament cu ferestre largi, ce ofereau panorama întregii zone. Deși imensul imobil era flancat de alte două construcții, Brenda înțelese imediat că, inițial, aici fusese o reședință particulară.

— Doamne, exclamă ea, stupefiată. Îți imaginezi că ai putea să trăiești într-un astfel de loc?

— A fost casa domnului Barrington, o informă Josh. Știi tu, cel care a construit calea ferată Barrington Western.

Brenda îl privi uluită.

— Nu, replică ea. N-am știut. Dar e clar că tu știi.

Josh zîmbi șmecherește.

— M-am dus ieri la bibliotecă și m-am informat. Omul care a construit toate astea s-a numit Eustace Barrington și deținea, practic, tot pământul de aici pînă în San Francisco. Asta era reședința lui de vară, iar orașul s-a născut pentru că i-au trebuit mulți oameni pentru a îngriji ferma.

— Ferma? se miră Brenda. Parcă ai spus că el a construit o cale ferată.

— Așa e, insistă Josh, cu tonul celui care-și dă seama că maică-sa făcea deliberat pe neștiutoarea.

Dar a făcut o afacere cu guvernul și a căpătat majoritatea terenului de lîngă șinele de cale ferată. Atunci a început și construirea fermei și a continuat să cumpere din ce în ce mai mult pământ. În fond, l-a obținut practic pe gratis, pentru că singurul mod de a ajunge aici era pe calea ferată, și el nu permitea ca trenurile să se oprească pe terenul altcuiva.

— Și acum se crede că el a fost un fel de erou, nu? replică Brenda, dezgustată de simplitatea machiavelică a planului.

I se părea că totul aducea a șantaj.

Porni din nou motorul și apucă pe o alee către imobil. Văzură, printre copaci, ici și colo copii, unii în grupuri de doi-trei, cei mai mulți însă de unii singuri, împrăștiți pe pajiște, citind sau desenînd. Deși scena era pașnică — idilică, chiar —, Brenda simți cum o furnică ceva prin măduva spinării. Era prea pașnic. Prea liniștit.

Ceva nu era în regulă. Ceva care-i scăpa printre degete.

"Dar e ridicol", își spuse ea. "Nu e nimic în neregulă! Ai frisoane pentru că Josh pleacă de acasă."

"Asta e, bineînțeles" — hotărî ea. Scena n-avea nimic rău. De vină era doar diferența față de Eden. Acolo, dacă se adună un grup de copii — și erau cam douăzeci — aceștia începeau imediat jocurile zgomotoase, țipetele, certurile și rîsetele.

Copiii de la academie erau absorbiți, lucrau în liniște. Chiar și grupulețele de doi și trei erau discrete; își vorbeau între ei numai cu voce scăzută.

Se debarasă, hotărîtă, de prima reacție de instinctivă anxietate și trase mașina în fața uriașei vile. Reședința avea în față o verandă acoperită, care traversa toată lungimea clădirii și dispărea după colțuri. Pe ea stăteau doi puști, aplecați deasupra unei table de șah. Băieții se uitară la Brenda, apoi privirea lor se mută spre Josh, care coborîse din mașină și se postase în fața ei.

— Tu ești tipul cel nou? întrebă unul dintre ei.

Înainte ce Josh să poată răspunde, ușa de la intrare se deschise și apărură o femeie corpolentă de circa patruzeci și cinci de ani. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, albi și o tunică viu colorată care o făcea să arate mai zveltă decît era. Picioarele îi erau încălțate în sandale, iar în jurul gîtului avea înfășurată o eșarfă elegantă de mătase. Dintr-o dată, Brenda se simți stîngenită cu îmbrăcămintea ei din poliester verde. În Eden, ținuta sa părea cea mai potrivită pentru ziua de azi. Aici era exact invers.

Însă femeia nu păru să acorde vreo importanță hainelor ei. Coborî treptele, cu mîna întinsă.

— Doamna MacCallum? Eu sînt Hildie Kramer. Începusem să-mi fac griji în privința dumneavoastră.

— Eu... noi n-am știut cât timp ne va lua, se bâlbâi Brenda. Sper că n-am întârziat prea mult, nu?

Hildie rîse. Sunetul scos era cald și sincer. O făcu pe Brenda să se simtă imediat ceva mai bine.

— Oh, firește că nu — rosti Hildie. Oricînd ați fi apărut, ar fi fost la fel de bine.

Se întoarse spre Josh și-i întinse mîna, așa cum făcuse și cu Brenda.

— Și tu ești Josh, corect? Sau Joshua?

— Josh, răspunse băiatul strîngînd, nesigur, mîna femeii.

— Bun, spuse Hildie. Îmi place acest nume. E drăguț și sună sănătos. I-ai cunoscut pe Jeff Aldrich și Brad Hinshaw?

Se întoarse spre cei doi băieți, care se concentraseră din nou asupra tablei de șah. Auzindu-și numele, ei își ridicară privirea apoi se sculară în picioare. Hildie făcu prezentările.

— Știi să joci șah? îl întrebă, în final, pe Josh? Băiatul ezită, apoi dădu din cap.

— Atunci o să te învețe ei, în timp ce eu o să discut puțin cu mama ta. În regulă?

Josh pări ușor și scrută cu privirea pe cei doi băieți. Păreau a avea cu cîtiva ani mai mult ca el. Fu sigur că ei vor începe să necheze și să-și dea ochii peste cap, așa cum făcuseră băieții din Eden, vara trecută, cînd maică-sa îl determinase să se ducă la orele de sport și profesorul îl pusese în echipa de oină. Jucase un singur tur, apoi fugise acasă, avînd mereu în urechi rîsul batjocoritor al celorlalți, izbucnit după ce nu fusese în stare să prindă nici măcar o minge în terenul bun și ratase toate cele trei lovituri cu măciuca atunci cînd îi venise rîndul să lanseze mingea.

Spre surprinderea lui, băiatul care se numea Jeff îi făcu semn să se apropie de masa de joc. Cînd Josh se ghemui între ei, Brad îi spuse:

— Ăsta e regele.

Arată spre cea mai valoroasă piesă.

— Eu joc cu albele și Jeff cu negrele; tot ce trebuie să faci e să capturezi regele celuilalt.

Arată rapid spre celelalte piese, numindu-le pe fiecare.

— Privește și o să vezi cum se joacă.

— Și fă-i să-ți explice toate mutările posibile, îl avertiză Hildie. Le place să țină unele lucruri pentru ei și să ți le arunce ca să te păcălească. Ca o capcană. Asigură-te că-ți vor destăinui secretele jocului.

— Uau! Zău așa, Hildie, se plînsese Jeff Aldrich. E mai distractiv dacă trișăm.

— Sigur că e, fu de acord Hildie. Și dacă ceea ce știu eu despre Josh e adevărat, atunci trișatul va fi singurul mod de a-l bate după ce deprinde jocul.

Jeff zîmbi neîncrezător și-i spuse:

— Vrei să pariezi?

Sprîncenele lui Hildie se arcuiră.

— Sigur, acceptă ea. Pe un dolar că Josh te bate de prima dată. Dar trebuie să-mi promiți că-i arăți toate mutările și că nu inventezi mutări noi cînd joci. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, încuviință Jeff.

— O să stau eu aici să fiu sigur că nu trișează, vesti Brad.

Instantaneu, trecu de la jocul împotriva lui Jeff la a-i demonstra lui Josh

cum se făceau mutările și scopul lor. Deși vorbea atît de repede încît Brenda fu imediat buimăcită, Josh părea că înțelege fiecare cuvînt rostit. După ce-i urmări cîteva clipe, ea se lăsă condusă în clădire.

O jumătate de oră mai tîrziu, după ce făcu un tur complet al casei — mai puțin cupola de la etajul patru, care adăpostea apartamentul particular al doctorului Engersol —, Brenda se cufundă în canapeaua de piele din biroul lui Hildie Kramer, recunoscătoare că putea avea o clipă în care să-și adune gîndurile într-un mod atît de confortabil. Hildie avea biroul sufocat de hîrtii și diapozitive. O cană de metal se odihnea lîngă o farfurie pe care rămăsese o gogoasă, probabil restul micului dejun al lui Hildie. Brenda se simțea copleșită de tot ceea ce era în jurul său. Nimic nu semăna cu așteptările ei. Din ceea ce văzuse, academia nu aducea deloc a școală. Părea a fi pe dinăuntru întocmai cum era pe dinafară: un cămin imens în care locuiau oameni.

Văzuse sufrageria uriașă. Precum majoritatea casei, părea încremenită în timp la anul 1942, cînd murise, la vîrsta de 103 ani, Eustace Barrington. Pereții erau încă tapetați cu mătase roșie și bufetele originale, pline cu servicii de porțelan, stăteau în același loc nemișcate de o sută de ani. În centrul camerei atîrna un imens candelabru de cristal cu ornamente strălucitoare. Hildie îi explicase că unica schimbare făcută era înlocuirea mesei originale, la care se așezau uzual cincizeci de persoane cu ocazia petrecerilor date de Barrington, cu mai multe măsuțe pentru patru persoane.

Fiecare din cele douăzeci de camere care îi fuseseră prezentate Brendei avea pereții acoperiți cu lambriuri din lemn de mahon și tavanele decorate cu arabescuri din ipsos.

În partea din spate a parterului se afla camera de muzică, ale cărei ferestre ofereau o largă panoramă spre terasa din spate și spre dealurile ce se înălțau în apropiere.

— În conformitate cu testamentul domnului Barrington, explicase Hildie cînd intraseră în birou, casa trebuia păstrată în starea inițială, pînă la nivelul mobilei. A lăsat fonduri imense și dînd instrucțiuni ca locul să fie transformat în muzeu. Și-a dat însă seama că va veni, poate, o vreme în care banii rămași să nu mai fie suficienți pentru întreținerea reședinței, așa că a adăugat o clauză care menționa: citez: "că va fi păstrată ca o reședință pe cît posibil mai apropiată de destinația inițială, aceea de cămin pentru copii, pentru uzul și bucuria lor".

Hildie continuase prin a remarca cuvîntul "copii", care se dovedise a fi elementul-cheie. Avocații demonstraseră că, de vreme ce el nu specificase că era vorba de copiii *lui*, clauza putea fi interpretată în sensul că *orice* copil se putea bucura de casă și că, atîta vreme cît imobilul va fi utilizat în beneficiul copiilor, testamentul va fi satisfăcut.

— De fapt, primul care a avut ideea a fost doctorul Engersol, îi spuse Hildie.

— Doctorul Engersol? se miră Brenda.

— Directorul școlii, o lămuri Hildie. Academia e ideea lui. A fost întotdeauna interesat de copiii dotați și s-a pus pe lucru cînd a devenit evident faptul că imobilul se va transforma într-o enormă fosilă dacă nu e folosit cum trebuie.

Zîmbi cînd rememora maniera în care George Engersol renovase clădirea.

— Bănuiesc că sînteți familiarizată cu termenul "sărman", nu?

Brenda încuviință.

— Unii copii îi spun așa lui Josh.

— Normal să o facă, fu de acord Hildie. În orice caz, vreau să-ți spun că toată această zonă e plină de oameni care au fost sărmani cînd erau copii. Acum însă nu mai sînt așa. Azi au devenit milionari de pe urma computerelor și au mai mulți bani decît le trebuie. Doctorul Engersol a mers la fiecare în parte, explicîndu-le ce voia să facă. A fost simplu. Le-a spus limpede că dorea să înființeze o școală pentru copii foarte inteligenți, dar săraci, cum fuseseră ei pe vremuri, o școală complet dotată nu numai din punct de vedere al învățaturii, ci și pe plan psihologic și social. Nu e nevoie să spun că răspunsul a fost uluitor. Într-un an, academia a dispus de toată suma necesară, iar fondurile continuă să sosească.

Brenda prinse momentul pentru a-și exprima îngrijorarea ce o cuprinsese din momentul în care auzise de această școală.

— Dar trebuie să fie foarte scumpă, opina ea. Hildie încuviință.

— Costă o adevărată avere să o faci să funcționeze. Dar doctorul Engersol a reușit să acopere și această deficiență. De vreme ce inteligența nu e întotdeauna asociată cu bunăstarea, a insistat să nu se ceară prea mult, din punct de vedere financiar, familiilor celor care vin aici să învețe. Operăm deci pe bază de reciprocitate. Cu cît e mai mare venitul familiei, cu atît mai mari sînt taxele. Dar niciodată ele nu depășesc nivelul pe care și-l poate permite familia fără a se restrînge.

Brenda înghiți în sec. Speră ca vocea să nu-i trădeze stînjeneala pe care o simțea.

— E... eu nu știu dacă-mi pot permite vreun sfanț.

Hildie o opri cu un gest al mîinii.

— Cunoaștem deja acest aspect, rosti ea blînd. Trebuie să înțelegeți că banii nu sînt o problemă aici.

Scopul nostru a fost, încă de la început, de a lucra cu copii ca Josh, indiferent cît și-ar permite părinții să plătească. Interesul doctorului Engersol e de a le pune la dispoziție un mediu în care ei să înflorească. Noi nu sîntem aici ca să-ți luăm banii, Brenda. Existăm ca să ajutăm copii ca Josh, care au minți sclipitoare, și pentru a rezolva toate problemele care însoțesc această calitate.

— Numai Domnul știe cîte probleme are el, suspină Brenda. Uneori mi se pare că nu mai are altceva decît probleme.

— Aici se află o mulțime de copii ca el, rosti Hildie cu regret. Cel puțin, așa sînt cînd vin aici. Și o groază din aceste probleme sînt mai serioase decît bănuiesc familiile lor. Cel puțin, spuse ea cu grijă, nu află mai nimic despre puștii lor pînă ce aceștia nu încearcă să se sinucidă.

Cuvintele o loviră pe Brenda ca o rafală puternică.

— Știți ce a făcut Josh? murmură ea.

— Bineînțeles.

Hildie o privi în ochi și-i vorbi cald.

— Țsta e unul din motivele pentru care am vrut să ne întîlnim cu el cît mai repede posibil.

leși din spatele biroului și i se alătură Brendei pe canapea.

— Știu că ți s-a părut bizar gestul lui Josh. Dar printre copii de felul lui sinuciderea e un act mai des întîlnit decît printre cei cu o inteligență normală. Dacă te gîndești puțin, există și o logică aici. Sînt plictisiți de școală,

au puține în comun cu cei de seama lor și, când încep să intre în buclucuri — pe care adeseori le provoacă numai ca să se distreze —, încep să se simtă ca niște ratați. Totul devine un cerc vicios în care copilul se simte din ce în ce mai izolat, din ce în ce mai în afara evenimentelor din jurul lui, și în cele din urmă, moartea le apare ca singurul mod de ieșire din ceea ce e, pentru ei, o viață mizerabilă. Copiii, oricât de dotați, nu pot vedea prea departe în viitor. Pentru ei un an e aproape cât o viață și a le spune că totul va fi bine când vor crește nu ajută la nimic. Așa că încercăm să-i plasăm într-un mediu în care se află laolaltă cu corespondenții lor intelectuali și emoționali. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar asta este realitatea — în Eden, cei de acolo nu pot face nimic pentru Josh, n-au nimic să-i ofere. Dacă va rămîne în continuare la școala aceea, sentimentul de izolare se va înrăutăți.

Brenda trase adînc aer în piept. Știa că vorbele lui Hildie Kramer purtau pecetea adevărului. O întrebă:

— Vreți să spuneți că îl luați?

Constată cu stînghereală că palmele începuseră să-i transpire.

— Sînt aproape sigură, răspunse Hildie. În după-amiaza aceasta, după prînz, doctorul Engersol îl va supune pe Josh la niște teste și va purta o discuție cu el. După dosarele lui, mă îndoiesc că va exista vreun motiv pentru care să-l refuzăm. Dar mai e o problemă, adăugă ea.

Fruntea Brendei se încreți.

— O altă problemă? se îngrijoră ea.

Hildie zîmbi fin.

— Problema e însuși Josh. El vrea să vină aici? Brenda simți că speranța care crescuse în ea se sparge în mii de cioburi. S-o mintă pe această femeie? Era ceva în Hildie Kramer care o liniștea. Deși n-o întîlnise, pînă acum o oră, niciodată în viața ei, simți că putea avea încredere în ea.

— N... nu sînt sigură, răspunse. Când i-am menționat această posibilitate pentru prima oară, s-a gîndit... ei bine, s-a gîndit că e un loc pentru copii nebuni și că eu încerc să-l pedepsesc pentru... pentru ce a făcut.

Hildie dădu gînditoare din cap.

— Era de așteptat. Dar ai spus că asta a fost la început. Și-a schimbat părerea?

Brenda reflectă puțin. Își aminti tăcerea lui Josh din ultimele zile, când rămăsese acasă cu surioara lui și cu Mabel Hardwick cît timp era ea la serviciu. Își dădea seama că el încercase să se comporte cît mai bine de cînd îl adusese de la spital. Ga și cum ar fi sperat că, dacă era cuminte, ea nu l-ar mai fi trimis la academie?!

Dar se dusesse la bibliotecă și, aparent, citise tot ce găsisese nu numai despre instituție, ci și despre omul al cărui nume îl purta aceasta.

— Nu știu, admise ea în final. În ultimele zile a fost ciudat de tăcut și nu l-am mai trimis înapoi la școală. N-a prea spus multe. Decît că a urît dintotdeauna școala. N-am idee ce ar putea spune dacă l-am întreba.

Hildie zîmbi conspirativ:

— Atunci să nu-l întrebăm. Să-l lăsăm să simtă locul și să facă cunoștință cu cîțiva copii. Dacă e asemenea majorității lor, se va trezi antrenat în viața de aici, fără a se gîndi măcar dacă și-o dorește sau nu.

Brenda înălță capul privind-o pe femeia de lîngă ea.

— De aceea l-ați lăsat afară, ca să vadă cam ce e pe aici?

— Bineînțeles, aprobă Hildie. Cu cât își face mai repede prieteni, cu atât își va dori mai mult să rămână.

Aruncă o privire, pe fereastră, la partida de șah ce era în plină desfășurare la câțiva metri distanță.

— Din ce văd eu, se pare că vom mai întârzia în birou încă vreo jumătate de oră. Vrei o ceașcă de cafea?

Brenda ochi gogoașa ce rămăsese pe farfurie de la micul dejun.

— V-ar deranja dacă mănânc eu asta? întrebă ea timid. Nu ne-am oprit nicăieri pentru a servi masa de dimineață.

Nu adăugă că nici nu dorise să cheltuiască bani cu micul dejun. Hildie îi pasă farfuria și ceru la telefon o cană cu cafea și două cești. În timpul asta, Brenda privi și ea pe fereastră, încercînd să urmărească jocul de șah, în care fiul său părea complet absorbit. Tocmai cînd se uita la ei, Jeff Aldrich mută o piesă și captură una de la Josh.

— Bănuiesc că nu se descurcă prea bine, observă ea, pregătindu-și defensiva. Dar e abia la început. Nu cred că a văzut vreodată un joc de șah în afara televizorului.

Hildie furișă o nouă privire afară și zîmbi:

— Mie mi se pare că se descurcă de minune. În clipa asta, pot spune că șansele sînt de doi la unu ca Jeff să-mi achite pariul.

Rîse pe înfundate.

— Și, oh, doamne, cât urăște puștiul ăsta să piardă pariurile făcute cu mine!

Brenda mușcă din gogoasă zîmbindu-i lui Hildie. O întrebă:

— Chiar iubiți copiii aceștia, nu-i așa?

— Pe fiecare dintre ei, răspunse Hildie. Nimic nu e mai sublim decît să-i vezi cum cresc și ajung să fie așa cum și-au dorit dintotdeauna.

"Îl iau" își spuse Brenda, formulînd cuvintele ca o rugă. "Trebuie să-l ia. El aparține acestui loc".

O jumătate de oră mai tîrziu, Brenda MacCallum și Hildie Kramer pășiră afară pe verandă. Josh le privi o fracțiune de secundă apoi se întoarse la tabla de joc. Revăzu în minte toate mutările pe care le putea efectua cu piesele pe care le mai avea, apoi calculă toate contramutările posibile ale lui Jeff. Dacă nu scăpase din vedere nimic, putea muta tura lui patru cîmpuri în față și, indiferent ce ar fi făcut Jeff, i-ar fi capturat regele la următoarea mutare.

Și apoi ce se va întîmpla?

Jeff era de aceeași vîrstă cu colegii lui Josh de la școala din Eden. Își aminti privirea din ochii lor, din acea zi de luni, cînd el răspunsese la întrebarea la care ei nu putuseră răspunde.

Priviri mînioase, priviri care l-au rănit de parcă ar fi fost lovit de ei.

Se va uita Jeff la el în același mod?

Sau el pierduse intenționat, făcînd deliberat greșeli?

Revăzu în minte întreaga partidă, mutare cu mutare. Cît rememora desfășurarea întregului joc, analiză cu atenție tot ce făcuse Jeff.

Nici una din mutările lui nu fusese prostească și nici una din greșeli — dacă existaseră — nu fusese voluntară.

Iar starea jocului din acest moment era clară.

Așa că, dacă nu făcea mutarea cu tura, Jeff și-ar fi dat seama că ar fi renunțat deliberat.

Cu toate astea ezita.

Atunci auzi lângă el vocea lui Brad:

— Haide, Josh, fă-o. El știe ce ai de gând. De ce nu-l termini?

Josh văzu că băieții îl studiază. Brad părea nerăbdător să vadă ultima mutare, dar Jeff părea...

Cum?

În nici un caz supărat. De fapt, se comporta ca și cum știa ce avea să vină și aștepta deznodământul.

Ezitînd, Josh mută tura.

— Șah mat! cârîi Brad. Te-a luat! De la primul joc te-a bătut!

Josh nu se mișcă. Aștepta.

Pe buzele lui Jeff apăru un zîmbet. Cam strîmb, totuși era un zîmbet. Chiar dacă era supărat, nimic nu trăda această stare. Ochii nu reflectau nimic din ceea ce gîndea.

— Frumușel jucat, admise Jeff. Poate ar trebui să te înscriem în turneul de anul acesta.

— Și poate ar trebui să-mi plătești un dolar, îi aminti Hildie Kramer.

Jeff dădu din umeri.

— Toți banii mei sînt în cameră. Ce-ar fi dacă îți plătesc mai tîrziu?

— Ce-ar fi să-mi aduci dolarul meu pînă nu uit? contraatacă Hildie.

— Ei, haide, Hildie, mai scutește-mă...

— Un pariu e un pariu. Dacă nu suporti să pierzi, atunci nu juca. Acum du-te.

— Offf, Isuse, mormăi Jeff.

Se ridică însă în picioare și-i făcu semn lui Josh să meargă cu el.

— Hai cu mine. Ai să vezi ce oribile sînt camerele de aici. Poate ai să-i spui mamei tale, după aceea, să te ia din această închisoare.

Sări într-o parte cînd Hildie încercă să-i tragă o palmă în joacă. O secundă mai tîrziu, dispăru în clădire cu Josh pe urmele lui.

Cînd intrară în holul imens, Josh se opri, zgîindu-se în jurul lui, surprins. La piciorul scării, Jeff îi zîmbi:

— Răcoros, huh?

Josh încuviință, cu ochii ațintiți pe cușca ascensorului.

— Funcționează? întrebă el.

Zîmbetul se lăți pe fața lui Jeff.

— Sigur. Vrei să urci cu el?

Josh dădu din cap. Era deja în drum spre bătrîna ciudățenie. Deschise ușa și urmări cum se îmbină părțile din alamă strălucitoare ale barierei. Păși înăuntru, îl așteptă pe Jeff, apoi închise ușa. Apăsă un buton negru pe care era încă atașată o mică săgeată cu vârful în sus. Mașina prinse viață. De un-deva, de jos, horcăi un motor și cușca porni, zumzăind, spre etajul doi, ghidată numai de cablul metalic.

— Chiar că e răcoare, murmură Josh cînd ajunseră la destinație.

— Așteaptă să intrăm în camera mea, replică Jeff. E cea mai răcoroasă din școală.

Josh pufni, amintindu-și cuvintele pe care Jeff le rostise cu cîteva clipe mai înainte.

— Dar ai spus că e ca o închisoare...

— Am vrut doar s-o necăjesc pe Hildie. Haidem.

Îl duse pe Josh către o cameră de la capătul coridorului. Deschise ușa și se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre primul.

— Ta-da! cîntă el, rotindu-și un braț ca și cum ar fi fost un magician care își uluise audiența.

— Cea mai excelentă cameră din școală, dăruită mie pentru că sînt cu adevărat o persoană merituoasă!

Josh privi de jur împrejurul încăperii largi. Era de cel puțin patru ori mai mare decît cea pe care o împărțea acasă cu soră-sa și avea ferestre pe ambele laturi. Înăuntru era un birou sufocat de cărți și hîrtii. Se mai afla un pat nefăcut, cu o harababură de haine murdare pe el. Atenția lui Josh fu însă inexorabil atrasă de un enorm acvariu, așezat lîngă perete în vecinătatea uneia dintre ferestre. Nu văzuse așa ceva pînă atunci. Acvariul era plin cu pești, pe care îi recunoscuse imediat după pozele pe care le văzuse în colecția *National Geographics* a bibliotecii din Eden.

— Isuse, șopti el. E apă sărată, nu-i așa?

— Îhî, mormăi Jeff și începu să cotrobăie în birou după bani.

Josh se apropie mai mult de acvariu.

— Cum de îl ții atît de curat? întrebă el. La școală, nu reușeam așa ceva nici cu apă proaspătă.

— E computerizat, îi spuse Jeff. Vezi?

Începu să-i arate toți senzorii din vasul de sticlă, care erau atașați computerului de pe birou.

— Computerul supraveghează tot, păstrează apa aerată și verifică toate filtrele. Memorează chiar și nivelul de salinitate și îmi spune ce trebuie să adaug.

— Uau! exclamă Josh. De cît timp îl ai?

Jeff dădu din umeri.

— De o vreme. De anul trecut. Dar am început să mă cam plictisesc de el. Adică, peștii nu fac nimic, înțelegi?

— Dar e mișto, protestă Josh. Dacă aveam eu așa ceva...

Jeff nu-i acordă atenție.

— Dacă vrei să vezi ceva mișto, îl întrerupse el, atunci trebuie să vezi ce are frate-meu.

— Fratele tău? se miră Josh. Unde e?

— Alături. Hai cu mine.

Îl duse pe Josh în camera învecinată. Fără a se deranja să bată la ușă, o deschise și păși înăuntru. Noua încăpere contrasta flagrant cu cea dinainte. Era curată și ordonată. Patul era făcut și hainele puse în ordine în dulap și în cuier. Biroul nu avea pe el decît un computer, iar cărțile erau stivuite ordonat în rafturi.

La terminalul computerului se afla un băiat. Degetele lui zburau pe tastatură și ochii i se lipiseră de monitor. Nimic din atitudinea lui nu arăta c-ar fi realizat că nu mai era singur în cameră. Jeff îl înghionti cu cotul pe Josh, își duse degetul la buze în semn de tăcere, apoi se furișă în spatele celui alt băiat. Apucă brusc de scaun și-l răsuci pe frate-său cu fața spre ei.

Josh făcu ochii mari.

Văzu în fața lui o copie la indigo a lui Jeff. Își mută privirea de la unul la celălalt, căutînd diferențe.

Nu părea a exista vreuna.

Fiecare dintre ei avea același păr negru, ondulat, aceiași ochi căprui și aceeași bărbie pătrată.

— El e Adam, anunță Jeff. E fratele meu geamăn, mai tânăr cu zece minute.

Fața lui Adam se împurpură. Încercă să-l înlăture pe Jeff de lângă el, dar acesta se ținu de scaun și începu să-l împingă, cu scaun cu tot, către Josh.

— El e Josh MacCallum, îi comunică geamănului. Vrea să-ți vadă jucărioara.

— Nu știi să bați? se plînse Adam. N-ar trebui să intri în camerele oamenilor cînd ușile sînt închise. Iar eu sînt prins pînă peste cap cu o chestie.

— Tu ești întotdeauna prins cu o chestie, replică Jeff. Și nu fi jigodie, înseninează-te și distrează-te puțin. Adu casca și mînușa și arată-i lui Josh cum funcționează.

Un moment, Josh crezu că Adam se va certa cu Jeff. Urmări tăcut cum cei doi se înfruntară din priviri. După cîteva secunde, ca și cum Jeff deținea o influență ciudată asupra celuiilalt, din ochii lui Adam dispăru dorința de luptă. Deși nici unul nu scosese vreun cuvînt, Josh avu senzația bizară că Jeff cîștigase. Adam se ridică, în tăcere, de pe scaun și se duse la dulap.

Jeff făcu o grimasă șmecherească spre Josh.

— E un catîr, dar face ce-i spun eu. Să vezi ce grozav o să fie. O să te înfiori.

O secundă mai tîrziu, Jeff potrivi pe capul lui Josh un tip ciudat de cască și îi vîrî mîna dreaptă într-o mînușă grea.

— Nu văd nimici protestă Josh, cînd liziera căștii îi căzu peste ochi.

— Nici nu trebuie să vezi, îl liniști Jeff. Așază-te pe scaun și stai liniștit un minut cît Adam face legăturile.

— N-ar trebui să..., începu Adam, dar frate-său i-o reteză:

— Tu doar fă-o, Adam. Înțelegi? Nu e cine știe ce mare secret. Probabil, Josh o să aibă și el așa ceva pînă săptămîna viitoare!

Adam nu mai comentă. Josh se lăsă ghidat spre scaun și așteptă să vadă ce avea să se întîmple.

Imediat, partea din față a căștii prinse viață. În fața ochilor îi apăru imaginea camerei în care se aflau. Fiecare detaliu era atît de bine reprodus, încît era în stare să jure că povestea de pe cap devenise transparentă.

— Întoarce capul, îl instrui Jeff.

Sunetul vocii venea din difuzoarele montate în cască.

Josh făcu ce i se zisese și imaginea camerei se schimbă.

— Ridică-te și umblă, îi spuse Jeff.

Josh ezită. În cele din urmă, se ridică și făcu un pas șovăielnic în față. Imaginea se schimbă din nou. Avea o perspectivă care corespundea în întregime realității.

— Totul e digitizat, explică Jeff. Dacă ar fi fost suficient de lung cablul, te-ai fi putut învîrți prin toată casa și imaginile din jurul tău ți-ar fi apărut în cască.

— Uau! exclamă, stupefiat, Josh. Măiculiță!

— Ți-ai dorit vreodată să zbori? îl întrebă Jeff.

— Hî?

— Privește.

În cîteva secunde, imaginea se schimbă și Josh se trezi în carlinga unei chestii care semăna cu un avion, zgîindu-se la peisajul de dedesubt. Putea însă să vadă și tabloul de bord.

— Vezi joystickul? îl întrebă Jeff. Folosește-ți mîna dreaptă pentru a-l mînuî.

— D... dar nu e real, obiectă Josh.

— Tu doar încearcă-l, comandă Jeff. Folosește mîna dreaptă și imaginează-ți că apuci de manșă.

Mimă acțiunea cu dreapta și o văzu pe ecranul căștii îndreptîndu-se spre joystick. Cînd îl "atinse", mînușa transmise palmei un stimul ca să simtă obiectul pe care îl prinsese.

— Acum, zboară! porunci Jeff.

Intrigat de ceea ce se întîmpla, Josh mută maneta spre dreapta și "avionul" păru că se înclină. Orizontul începu să se răstoarne, iar peisajul își schimbă abrupt configurația. Aproape instinctiv, duse manșa la loc și corectă poziția "aparaturii".

— C... ce se întîmpla dacă mă prăbușesc? întrebă el.

Îl auzi pe Jeff rîzînd.

— Poate o să mori. De ce nu încerci?

Detecta o ușoară notă de batjocură în vocea lui Jeff, o notă pe care o auzise de multe ori înainte la băieții din Eden.

Fiind sigur că Jeff rîde de el, împinse sfidător manșa înainte. "Avionul" plonja în picaj. Josh se simți puțin amețit cînd văzu pe ecran că imaginea — priveliștea unui țărm cu dealuri, ale căror poale se opreau pe plajă și în apele mării — începu să se apropie rapid de el.

— Mai bine l-ai ridicat, îl sfătui Jeff.

Josh așteptă, convins că nu se va întîmpla nimic. Dar își pierdu calmul cînd văzu că "aparatură" intră în vrie și marea începe să se apropie vertiginos. Smuci de manșă înapoi. O secundă, Josh simți că îl trage în jos gravitația. Atunci ecranul se umplu cu imaginea unui deal și, dintr-o dată, fu prea tîrziu. "Avionul" se izbi, făcîndu-se țandări. Fereastra zbură în bucăți și în urechi mugi zgomotul exploziei. Josh scoase, inconștient, un urlet. Smulse mînușa din mînă și aruncă casca de pe cap. Palid și tremurînd din tot corpul, se holbă la Jeff, care rîdea în hohote.

— Ți-e frig? îl tachină acesta. Ți-e frig sau ce e? Isuse! Arăți de parcă ești gata să vomîți.

O secundă, Josh crezu că era, într-adevăr, pe punctul de a vărsa. Întreaga experiență fusese teribil de reală, de înspăimîntătoare.

Și Jeff i-a făcut-o intenționat...

Nu!

Jeff l-a avertizat ce se va întîmpla dacă se va prăbuși; i-a spus să tragă de manșă.

Și chiar că nu i se întîmplase nimic. Era întreg. Se afla încă în cameră și nu era rănit.

Și Jeff *îl avertizase*. El nu se comportase ca puștii de acasă, care păreau a aștepta întotdeauna să i se întîmple ceva și îi întindeau capcane în care să cadă.

Jeff îi arătase doar cum funcționează.

Simți cum îi trece greața și reuși un zîmbet vag.

— E mișto, admise el. Dar cum lucrează?

Jeff îi zîmbi cald.

— Chiar vrei să știi?

Josh încuviință.

Jeff se aplecă și-i șopti în ureche:

— Magie. Funcționează prin magie.
O clipă, Josh îl crezu.

6

- Încă douăzeci de minute, anunță George Engersol.

Brenda privi automat ceasul. Chiar în acea clipă, limba făcu încă un pas și se opri la cinci fără nouăsprezece minute. Stătea aici, așteptând de aproape trei ore.

De la ora două, Josh se afla, singur, în camera de lângă biroul lui Engersol, situat într-una din clădirile noi, construite între academie și campusul universitar — și rezolva setul de teste ce aveau să determine eligibilitatea lui pentru școală.

În prima oră Brenda a încercat să pară liniștită. Oricare ar fi fost conținutul testelor, Josh le-ar fi trecut cu ușurință. Asculta fascinată cum Engersol — un bărbat de patruzeci și cinci ani, încărunit și purtând ochelari cu ramă de fildeș care, deși ieșiseră din modă cu douăzeci de ani în urmă, se potriveau perfect cu fața lui ascuțită — îi explica detaliat structura academiei și ce căutau ei să obțină, nu numai pentru elevii proprii, ci și pentru copiii dotați de pretutindeni. Cu cât auzea mai mult, cu atât Brenda era mai impresionată de el — de ideile lui și de ușurința cu care era capabil să le expună. Pentru ea, era limpede că doctorul îi privea pe elevi nu numai ca pe niște puști ieșiți din comun care trebuiau să fie formați, ci de-a dreptul ca pe propriii săi copii. Din fiecare frază rostită răzbătea spiritul său patern. De aceea, Brenda își mută atenția spre Josh fără prea multă tragere de inimă. Își putea vedea fiul pe ecranul televizorului montat pe peretele din cabinetul doctorului. În clădire, funcționa un sistem de televiziune cu circuit închis.

— E conștient că-l urmărim? întrebă ea.

— Doar dacă observă camera de luat vederi, care însă e bine ascunsă, răspunse Engersol. Dacă ar ști că e privit, ar putea fi distras și, ca atare, rezultatele testului n-ar mai fi concludente.

— Dar mi se pare, nu știu, mi se pare cumva o nedreptate faptul că noi îl putem vedea fără ca el să știe.

Engersol dădu din cap.

— Nu chiar. Una din chestiunile pe care vreau să le aflu e cum tratează procedura de testare. Dacă ar ști că e urmărit, ar face inconștient ceea ce ar crede că aștept de la el. De exemplu, priviți ce face acum și amintiți-vă că i-am spus că e liber să abordeze testele oricum ar dori.

Brenda observă cum Josh răsfoiește cu repeziciune volumul gros ce conținea testul, apoi cum pufnește și o ia de la capăt. La reluare însă, se opri în unele locuri și marcă de fiecare dată un răspuns pe foaia de punctaj ce se afla alături.

— Ce face? întrebă Brenda.

— Testul are o structură foarte eterogenă. Nu există secțiuni diferite — totul e pus laolaltă. Poate să fie o problemă de algebră, urmată imediat de o analogie sau de un identificator de aptitudine.

— Mă tem că nu înțeleg, oftă Brenda.

Se întrebă, pentru prima oară, de unde moștenea Josh mintea lui

sclipitoare. Își spuse cu sinceritate că nu de la ea. În ciuda eforturilor doctorului de a se face înțeles, ea trebuia să se lupte serios cu sine

Însăși ca să nu piardă, din când în când, șirul vorbelor.

— Nu mă interesează numai cât de bine rezolvă el testul, ci și cum, continuă Engersol. Mă fascinează întregul concept al funcționării inteligenței. De exemplu, unii copii se concentrează numai asupra anumitor părți ale testului. Cei mai mulți, asupra matematicii. De fapt, bănuiesc că și Josh se ocupă acum de problemele de matematică și le rezolvă cât de repede poate, ca să scape de ce i se pare mai ușor. Uneori, se întâmplă ca puștii să înceapă cu cele mai grele probleme, tocmai pentru a depăși ce este mai dificil pînă nu obosesc. Desigur că nu poți afla nimic cu certitudine pînă ce nu începi să corectezi, dar urmărirea lor îmi spune o groază de lucruri.

Făcu semn cu capul spre monitor unde îl văzură pe Josh oprindu-se brusc și clătînînd neîncrezător din cap, apoi dînd înapoi filele pînă la pagina trei. O clipă mai tîrziu, se mută iar la sfîrșitul volumului și iar începu să întoarcă rapid foile spre început. Ochii cercetau problemele atît de rapid încît Brendei nu-i venea să creadă că le și citește.

— Nu le citește, răspunse Engersol cînd ea își mărturisi nedumerirea cu glas tare. A descoperit una din șmecherii și cred că încearcă să verifice.

— Șmecherii? se miră Brenda.

— Sînt o mulțime de probleme date de două ori. Să vedem ce va face în continuare.

În camera în care lucra, Josh gîndea cu repeziciune. Pînă atunci, testul fusese destul de ușor. Aruncase o privire asupra întregului lot de întrebări și-și dădu de îndată seama că trebuia să lucreze rapid dacă voia să termine totul în timpul cerut.

A început cu matematica, unde n-a trebuit să se gîndească prea mult. Tot ce avea de făcut era să se uite la numere și răspunsurile apăreau cu claritate, mai ales că nu avea nevoie de o intuiție deosebită, în definitiv, cine ar fi crezut, cu adevărat, că rădăcina cubică a lui 27 putea fi 9? La o mulțime de probleme n-a trebuit decît să elimine, pur și simplu, răspunsurile greșite ca să marcheze pe cel corect.

Însă erau atît de multe... atunci îi veni o idee. Proceda greșit. *Nu trebuia* să rezolve toate problemele. Dacă le rezolva corect pe cele mai dificile, era evident că știa răspunsurile și la cele mai ușoare.

Răsfoi volumul încă o dată, căutînd ceva ce nu putea rezolva.

Se holbă la o ecuație ce presupunea un calcul laborios și simți că-i vine rău. Nu știa nimic despre calculul matematic.

Simți că are dubii, pentru prima oară de cînd începuse testul. Continuă să caute, prin carte, întrebări grele, dar căroră să le poată veni de hac.

Observă atunci că rezolva o problemă care se repeta. Răsfoi înainte și găsi aceeași problemă pe ultima pagină. Pufnind, frunzări încă o dată cartea, cu ochii în căutarea problemelor care se repetau. Medita o clipă. Ar fi bine să găsească toate duplicatele și să le marcheze cu aceleași răspunsuri?

Dar asta era o tîmpenie. O dată ce a găsit răspunsul corect, de ce s-ar deranja să-l repete? Se decise să ignore duplicatele, lăsîndu-le, pur și simplu, nemarcate.

Se reapucă de lucru și rezolvă problemele una după alta. Ajunse la punctul în care nu mai trebui să se gîndească la rezolvarea lor. Abandonă

matematica, trecînd peste întrebări ca și cum nici nu le-ar fi observat.

Începu să descifreze analogiile, căutînd imediat punctele cele mai obscure și cuvintele pe care nu le putea defini.

În timp ce ocupă o parte a minții cu lămurirea analogiilor, frunzări cartea și alege întrebările subiective referitoare la aptitudini, care erau amestecate cu întrebări obiective ce tratau despre cunoștințele lui și despre abilitatea de a judeca. Curînd, găsi un ritm de rezolvare și începu să parcurgă testele în zbor. Cu o parte a creierului continua să proceseze probleme mai grele, în timp ce cu restul se concentra asupra întrebărilor ce nu aveau un răspuns determinat, ci erau destinate să dea o imagine a talentului și a însușirilor sale.

Pe măsură ce se adîncî în muncă, se simți din ce în ce mai sigur pe el.

Fu convins că avea să triumfe, așa cum triumfase la toate testele pe care le dăduse.

În cabinetul doctorului, Brenda privea uimită ecranul.

— Nu pricep, murmură ea. Ce face?

George Ehgersol nu răspunse. Se holba și el la monitor. Privirea lui părea că soarbe imaginea de pe ecran. Josh MacCallum lucra într-un mod cum nu mai văzuse niciodată pînă atunci — părea că dă paginile la împlinire, ca și cum nu se mai obosea să citească întrebările, ci culegea un răspuns în mod aleatoriu.

Renunțase?

Dar dacă ar fi renunțat și marca răspunsurile la împlinire, de ce mai folosea volumul de teste? De ce nu parcurgea, pur și simplu, foile de marcaj, punctînd numere?

În birou și în camera alăturată sună un clopoțel.

Josh privi la ceas și fu surprins să vadă că timpul alocat expirase.

Privirea i se mută pe foile de marcaj și simți un gol în stomac. Cel puțin un sfert din întrebări nu erau deloc marcate. În plus, oare la cîte răspunsese greșit?

Dar nu era posibil — niciodată nu i se împlinise să nu completeze un test, nici măcar pe acelea despre care se spunea că nimeni nu trebuia să le termine, întotdeauna le dusesese la capăt înainte de a expira timpul prescris.

Iar acum eșuase.

N-avea să intre în academie!

Simți cum se rupe ceva în el. Culese creioanele care erau frumos așezate în fața lui, pe masă, și le aruncă prin cameră. Apoi, smulgînd volumul de teste, dădu buzna pe ușa cabinetului doctorului.

— N-a fost suficient timp! răzni el cu fața roșie de furie și ochii îngustați ca două fante. Nimeni n-ar putea termina testul dumitale idiot!

Azvîrli cartea spre doctorul Engersol și se năpusti afară din cabinet, trîntind ușa după el. Brenda simți că ia toată foc de rușine. Sări în picioare și porni după Josh.

— Îmi pare rău, îi spuse ea doctorului peste umăr. Nu știu ce l-a apucat. O să-l fac să-și ceară scuze.

Înainte să iasă pe ușă, Engersol o opri.

— E-n regulă, doamnă MacCallum, spuse el apucînd-o de braț și conducînd-o înapoi spre scaun. Credeți-mă, indiferent unde s-ar fi dus sau ce ar face, cineva îl observă.

Brenda încremeni. Ce spunea omul acesta? Aici se urmăreau copiii tot

timpul? Dar de ce?

Avu senzația că știe răspunsul. Ei făceau tot ce le stătea în puteri pentru a preveni tocmai genul de întâmplare prin care trecuse Josh luni. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit cei din școală era ca unul din copii să-și facă singur rău.

— Totuși nu se poate purta așa! bombăni ea. Nu are nici un drept să fie măgar cu dumneavoastră, indiferent ce crede!

Engersol zîmbi.

— Ei bine, cel puțin știu de unde moștenește temperamentul, observă el. Nu cred că e mai furios decât sînteti dumneavoastră acum.

— Dar el...

— El tocmai a trecut prin cel mai greu test din cele pe care le-a susținut, replică, abrupt, Engersol. Nu l-a terminat — *nu l-a putut termina* — și se simte frustrat. Dar are dreptate în privința unui aspect. Nimeni nu poate sfîrși totul în timpul alocat. E și aici o strategie. Vreau să aflu cum reacționează puștii la obstrucții. Iar Josh a reacționat foarte, foarte bine.

Brenda rămase cu gura căscată. Îngăimă:

— Bine? îi spuneți acestui exces de isterie reacție bună?

Engersol chicoti.

— În ce-l privește pe Josh, da. Asta îmi spune că nu e leneș și că îi place să-și vadă munca dusă pînă la capăt. Doamnă McCallum, el n-a vrut decît să termine testul și eu l-am împiedicat, ceea ce face parte tot din test. Cîstit vă spun, mai bine să-l văd că se înfurie decît că acceptă limitări asupra intelectului, chiar așa de bun ca al lui. Deci lăsați-l să se răcorească și să vedem ce a făcut. De acord?

Se duse în camera alăturată, culese foile acoperite cu răspunsurile băiatului la sutele de întrebări și scoase o exclamație de uimire.

Pînă atunci, nici un elev nu reușise să completeze mai mult de jumătate din pagini. Aparent, Josh rezolvase cam șaptezeci și cinci la sută.

Numai dacă nu cumva, la sfîrșit, răspunsese la întâmplare. "Ei bine — se gîndi directorul, "voi afla curînd". Luînd paginile cu el, se întoarse în birou și începu să introducă datele de pe ele în computer.

Avea să primească răspunsul în mai puțin de un minut.

— Hildie?

Hildie Kramer ridică privirea și o văzu pe Tina Craig, care stătea în cadrul ușii.

La treisprezece ani, Tina avea deja toate semnele unei tinere femei. Fără îndoială, la anul, cînd avea să participe la cursurile de la universitate, va arăta cu cîțiva ani mai mare decît în realitate. Asta însemna că din nou vor apărea pe lîngă casă băieți, între optsprezece și douăzeci și unu de ani, care vor încerca să afle de ce fata cu care își dăduseră întîlnire locuia cu "puștii". Bineînțeles că, la început, își vor închipui că lucrează acolo — întotdeauna se în-tîmpla așa. Hildie va trebui să le deconspire adevărata vîrstă a Tinei și să le explice că locuia acolo pentru că aparținea academiei. Băieții vor roși de stinghereală, asta dacă nu erau ceva mai maturi decît media lor, și apoi își vor lua zborul, lăsînd-o pe Hildie să-i comunice fetei că fusese păcălită. Hildie oftă. Tina va deveni curînd o problemă.

— Ce e Tina? întrebă ea, făcându-i semn fetei să intre în birou. S-a întîmplat ceva rău?

— Nu cu mine, răspuse Tina. Cu Amy Carlson. Am încercat s-o conving să vină la picnic, dar nu vrea să părăsească camera. Îi e mai dor de casă decît mi-a fost mie cînd am venit aici și nu credeam că poate cineva să facă mai urît decît am făcut eu atunci. Amy nu spune decît că vrea să se întoarcă acasă și că nu iese din cameră pînă ce nu vin părinții ei s-o ia.

— Bine, oftă Hildie.

Puse deoparte raportul la care lucra și se ridică anevoie.

— Să văd ce pot face.

"Uneori", reflectă ea cînd începu lungul urcuș către etajul trei, "e prea mult să fii administrator și doică șefă în același timp. Cu toate astea, lucrurile merg din plin, iar George a obținut enorm de mult în puținii ani de cînd a fost înființată academia, astfel că merită tot efortul".

Amy era genul de copil pentru care fusese creată academia. Era o rușine să o piardă acum, înainte de a apuca măcar să înceapă să lucreze cu ea.

Bătu discret în ușa fetei. Nu primi nici un răspuns. Răsuci minerul clanței și pătrunse în cameră.

Amy zăcea întinsă pe pat. Avea ochii roșii de plîns. Lîngă ea, frecîndu-se de picioarele ei și mieunînd pentru a fi alintat, se afla Tabby, conștient, evident, că era ceva în neregulă cu noua lui prietenă și, de aceea, îngrijorat.

— Nu m-ai auzit cînd am bătut la ușă? întrebă Hildie, așezîndu-se pe scaunul de la biroul fetei.

Amy nu spuse nimic. Avea fața răvășită. Cînd Tabby încercă să-și vîre capul sub mîna ei, îl azvîrli, iritată, la o parte.

— Nu e prea frumos ce faci, comentă Hildie. Nu vrea decît să fie răsfațat.

Puștoaica își scoase bărbia în afară.

— Nu mă simt prea bine, rosti ea. Aș dori ca Tabby să plece și să mă lase în pace. Și aș vrea să faci și tu la fel.

— Ei bine, nici prin cap nu-mi trece, replică Hildie. Cel puțin nu pînă nu-mi spui de ce nu vrei să mergi la picnic. E o zi splendidă și știu că îți place să înoți.

— Nu vreau să înot, se repezi Amy. Vreau doar s-o sun pe mama și să-i spun să vină ca să mă ia de aici.

— Am crezut că avem o înțelegere, rosti, calmă, Hildie, decisă să ignore tonul furios al fetei. Ai vorbit cu mama ta de două ori marți și, din nou, ieri. Și am căzut de acord că o s-o suni din nou mîine, dar nu azi...

Bărbia fetei începu să tremure și ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— Nu-mi pasă! Mi-e dor de camera mea, de Kitty-Cat și de tot restul. Urăsc locul ăsta și vreau acasă!

— Dar am fost toți de acord să încerci să stai o săptămînă. Mai sînt doar cîteva zile, și...

— Vreau să plec acasă *acum!* porunci Amy. Nimeni de aici nu mă place și n-am nici un prieten.

— Ei, hai, știi că asta nu e adevărat, o contrazise, răbdătoare, Hildie. Tabby ține la tine, eu țin la tine, Tina ține la tine...

— Nu ține! E drăguță cu mine doar, pentru că i-ai spus tu să fie!

— De fapt, e îngrijorată din cauza ta. N-a crezut că poate să-i fie cuiva

mai tare dor de casă decît i-a fost ei și iată că tu o contrazici.

O fracțiune de secundă Hildie, crezu că vede un licăr de nesiguranță în ochii fetei. Imediat însă pe fața ei apărură aceeași mască de încăpăținare.

— Dacă va trebui să rămîn aici, voi muri, rosti ea.

— Ei, na! Asta e o prostie, Amy. Nimeni nu moare din dor de casă. Știu cît de mult te doare, dar o să-ți treacă.

— Nu! țipă Amy. De ce nu mă lași în pace? Nu ți-am cerut să vii pînă aici. Nu vreau decît să fiu singură!

De miercuri, de cînd venise, Amy petrecuse foarte mult timp singură în cameră, iar ieri nu se dusesese nici la ore. Dacă mai continua așa, Hildie n-avea altă șansă decît să-i sune pe Carlsoni și să le spună că treaba nu mergea. Dar nu era încă pregătită să renunțe. Nu încă.

— Să-ți spun ce vreau să fac, rosti ea. O să stau aici, cu tine, și n-o să te las singură nici măcar un minut. Pot să pun să mi se aducă un pat în camera asta și atunci o să pot să și dorm cu tine. În definitiv, dorul de casă e mai mult singurătate și cum o să mai fii singură dacă eu voi fi tot timpul cu tine? Putem să dăm ordine să ni se aducă chiar și mîncarea aici. O să-mi iau niște zile libere...

Amy se holbă la ea, nevenindu-i sâ-și creadă urechilor.

— Nu, boci ea. Nu vreau să stai cu mine. Vreau să plec!

— Ei bine, tu poți vrea multe, dar asta nu înseamnă că o să le și capeți, replică, sec, Hildie. La urma urmei, sînt mult mai în vîrstă decît tine și cred că știu mai mult decît poți tu să știi.

Ar fi continuat să vorbească, însă Amy se ridică brusc din pat, trimitîndu-l pe Tabby pe podea, și se năpusti afară din cameră. Cînd Hildie ajunsese în hol, Amy era deja la capătul scărilor. Zîbind, "doica" o urmă. Cînd ajunsese pe verandă, o găsi pe Tina și mai îngrijorată.

— Tocmai a năvălit Amy pe ușa de afară, îi comunică fata. Plîngea ca nebuna și, cînd am încercat s-o opresc, s-a smuls de lîngă mine și a continuat să fugă.

— Încotro a luat-o? întrebă Hildie.

— Pe acolo, spuse Tina indicînd un grup de pini plantați în cerc, aproape de mijlocul pajiștei, ale căror rădăcini erau complet mascate de boschete, alcătuiind astfel o zonă ferită de priviri indiscrete.

Hildie luă notă cu satisfacție.

— O să-și revină, îi spuse ea Tinei.

Amy nu se îndreptase spre poarta de la intrare ci numai spre ascunzătoarea obișnuită a copiilor, pe care ei o numiseră Gazebo. Da, micuța Amy o să-și revină.

Tina înălță capul și o privi pe "doică". Își aminti ziua de acum cinci ani cînd ea însăși nu dorise nimic altceva decît să se întoarcă acasă. Cînd simțise că s-a închis clădirea în jurul ei și că nu mai poate rezista, fugise. Alergase toată pajiștea și se vîrîse în desișul din spatele copacilor ce formau acel Gazebo. În interiorul cercului de copaci uriași, ascunsă vederii celorlalți, începuse încet, încet, să se simtă mai bine. Se așezase pe patul gros de ace căzute de pe crengi și decisese că ăla era locul ei secret unde se putea retrage cînd voia să mediteze sau să fie singură. În cinci ani, de cînd se întîmplase asta, nu-i trecuse niciodată prin minte că nu era singura persoană din academie care să se folosească de Gazebo în același scop. O studie pe Hildie.

— Știi că m-am dus și eu acolo, cînd am venit aici? întrebă ea.

— Desigur, răspunse, veselă, Hildie. Știu tot ce se întâmplă aici. Acum du-te pe plajă. O să vin și eu mai târziu, când se va liniști Amy și va fi și ea gata să meargă. Și să nu-i lași să mănânce toată salata de cartofi înainte de a veni și eu!

În timp ce Tina o luă spre plaja aflată la o milă distanță, Hildie se întoarse în birou, hotărâtă să termine raportul la care lucra. Cu toate astea, păstră mereu sub observație pîlcul de copaci. Nu merita s-o piardă pe Amy acum.

Fetița avea o minte prea bună pentru a-și permite s-o lase să se irosească în altă parte.

Amy se târî prin desiș, ignorînd ramurile care îi zgîriau fața și atentau la bluza ei. După cîteva secunde ieși din tufișuri și se opri să-și tragă răsuflarea. Se lăsă să cadă pe spate zgîindu-se la crengile care se legănau la treizeci de metri deasupra capului ei și-și aruncau umbrele în luminișul din interiorul cercului. Aici era mai răcoare, iar aerul plin de mireasma acelor de pin căzute, ce fișîiau ușor sub ea de fiecare dată cînd făcea o mișcare.

Apoi auzi un sunet în dreapta ei.

Uimită, întoarse capul și văzu un băiat cam de vîrsta ei, care o privea fix. Nu-l recunoscuse în prima clipă, apoi își aminti că-l văzuse de la fereastra ei cum sosise în dimineața aceea, însoțit de maică-sa. Dar ce căuta aici? Dacă venise la școală, de ce nu era pe plajă?

Crezu că-l aude cum strănută și-l văzu ștergîndu-și nasul cu mîneca bluzei.

— Asta e o mitocănie, rosti ea. N-ai o batistă?

Băiatul dădu din cap.

— N-am nevoie. Mă descurc.

Amy se rostogoli și-i cuprinse bărbia cu palmele.

— Nu arăți bine.

— Nici tu, replică băiatul. De ce nu-ți suflă nasul? Ai mucii pe toată bărbia.

Amy duse mîna la buzunarul blugilor și extrase o batistă brodată. Își șterse fața.

— De ce nu pleci de aici? se rățoi ea.

— Eu am fost primul aici. De ce nu pleci tu?

— Poate că nu vreau, îl sfidă Amy.

— Ei bine, poate că nici eu nu vreau, replică Josh, brutal.

Cei doi copii se înfruntară din ochi o vreme. În cele din urmă, Amy renunță.

— Mama ta te face să vii aici? întrebă ea, convinsă că știa deja de ce se ascundea băiatul în cercul de copaci.

— Nu mă *face*, bravă Josh. În afară de asta, n-are nici o importanță ce vrea ea. Am căzut la examinare.

Amy își înălță capul.

— Nu fii prost. Nimeni nu pică la testare. Nu se întâmplă așa ceva.

— Dar nici nu am terminat, rosti Josh, îmbufnat fără să vrea. Adică, eram departe de capătul lui!

Amy își uită propriile probleme pentru o clipă și veni mai aproape de Josh.

— Cît ai rezolvat?
Josh dădu din umeri.
— Nu știu. Poate trei pătrimi.
— Trei pătrimi! strigă Amy. Eu n-am făcut nici măcar jumătate! Cum ai reușit să faci atît de mult?
Josh se holbă la ea. Îl mințea ca să-l facă să se simtă mai bine? Nu-i răspunsese la întrebare, ci o chestionă:
— Ce faci aici? Cum de nu ești pe plajă cu toți ceilalți?
Amy simți că roșește.
— N-am... vrut să mă duc, șopti ea atît de încet încît Josh abia reuși să o audă.
— Cum adică? se uită mirat Josh. Nu-ți place plaja?
— Dar ție?
Josh dădu din umeri.
— Nu știu. N-am fost niciodată. Am locuit mereu în deșert.
— Nu vei mai sta acolo — replică, acră, Amy. Dacă mămica ta e ca a mea o să trebuiască să locuiești de acum aici.
Josh se încruntă.
— Dar tuturora le place aici, nu-i așa?
— Mie nu. Urăsc chestia asta. N-am prieteni și nimeni nu ține la mine. Vreau să mă duc acasă.
Josh tăcu cîteva clipe, apoi izbucni în rîs.
— Dar nu e amuzant! exclamă, contrariată, Amy.
— Ba e, o contrazise Josh. Eu mă ascund pentru că am picat la test și nu o să fiu admis, iar tu te ascunzi pentru că vrei să pleci. E cam haios, nu?
Amy reflectă cîteva clipe, apoi aprobă:
— Cred că așa e. Cum te cheamă?
— Josh MacCallum. Și pe tine?
— Amy Carlson. Și n-ai picat testul. Ți-am spus deja că nu e genul ăsta de examen. Testul nu vrea decît să demonstreze cît ești de deștept și cît de multe știi deja. Și mai descoperă o groază de chestii despre lucrurile la care te pricepi.
Josh se uită suspicios la ea.
— Chiar ai terminat numai jumătate din el?
Amy aprobă din cap.
— E singurul test greu pe care l-am dat vreodată. Cum de l-au făcut atît de greu?
— Nu știu, spuse Josh. Apoi: Deci, cum e plaja?
— N-am văzut-o încă pe cea de aici. Dar la Los Angeles e foarte mișto. Mergeam întotdeauna la plaja Huntington, care e foarte largă. Și cînd valurile sînt mari, te sperie. Dar tata m-a învățat în vara asta să fac surf, și e chiar haios.
Josh tăcu. Se întrebă cum e să ai un tată care să te ia la plajă și să te învețe diverse chestii. Bănuia că n-avea să afle niciodată.
— M...mergeau și prietenii tăi cu tine pe plajă? întrebă el dintr-o dată timid. Adică, în L.A.?
Amy îi aruncă o privire rapidă, întrebîndu-se dacă el bănuia că n-avea prieteni nici acasă. Ceva din vocea lui o făcu însă să ezite și, cînd vorbi, realizează că spune, inconștient, adevărul:
— N-am avut prieteni nici acolo, admise ea. În școală m-au sărit peste

clasele normale și eram mereu cea mai mică.

Josh încuviință.

— Mda. Asta mi s-a întâmplat și mie. De asta vrea mami să vin aici.

Privi în altă parte și când continuă să vorbească, o făcu fără a se uita la Amy:

— M-am gândit că, dacă voi fi admis, și tu nu pleci acasă, atunci poate, ei bine, poate vom fi prieteni.

Amy se simți tulburată. Nu scoase nici o vorbă multă vreme. Băiatul își dori să-și fi ținut gura închisă. Probabil că ea va râde de el, ca toți ceilalți. Se întoarse ca să plece de lângă ea, dar o auzi că vorbește:

— Ar fi drăguț, șopti ea. Poate vom vorbi unul cu altul câteodată.

Cîteva minute mai târziu, ieșiră împreună din Gazebo și se scuturară de rămurelele și acele de pe ei înainte de a o porni spre clădirea în care se afla biroul doctorului Engersol.

Urmărindu-i pe fereastră din fotoliul ei, Hildie zîmbi.

Fu sigură că Amy Carlson trecuse peste criză și bănuia că nu va avea nici o problemă cu Josh MacCallum.

George Engersol verifică încă o dată rezultatele testelor date lui Josh, căutînd vreo posibilitate ca să fi făcut vreo greșeală.

Și totuși nu era nici una.

Computerul i-a dat rezultatele instantaneu, afișînd scorurile înregistrate de Josh pe domenii: inteligență, talent matematic, capacitate logică, vocabular, știință, aptitudini.

Engersol nu se putea obișnui cu proporția în care băiatul completase cu succes foaia de marcaj. După viteza cu care lucrase, fusese sigur că, spre sfîrșit, băiatul nu făcuse decît să ghicească.

Cu toate astea, în secțiunile în care se cereau răspunsuri prin da sau nu, puștiul nu făcuse greșeli.

Nici una.

Rezolvase toate problemele pe care le abordase.

Cînd revăzu banda video cu înregistrarea felului în care lucrase băiatul, nedumerirea îi dispăru.

Rebusul se dezlegase, dar de o manieră de-a dreptul incredibilă.

În ultima jumătate de oră, cînd își dăduse seama că intrase în criză de timp, Josh își schimbase metoda de lucru.

Banda stătea mărturie pentru transformarea ce avusese loc. La ora patru și patruzeci și unu, Josh a petrecut exact opt secunde în fața unei ecuații algebrice complicate.

Numai opt secunde.

A început apoi să întoarcă paginile, marcînd răspunsuri la întrebările de aptitudini, care apelau mai puțin la gîndire și mai mult la reacții instinctive în fața afirmațiilor opțiunale. A lucrat cu repeziciune, culegînd întrebările și marcînd răspunsurile sale pînă ce s-a oprit brusc și a răsfoit paginile înapoi la ecuația algebrică. Selectînd răspunsul corect din cele cinci opțiuni, a punctat alegerea sa pe foaia de marcaj și a trecut la următoarea problemă, care se ocupa de fizică, subiectul despre care se presupunea că aflase foarte puține lucruri.

Din nou s-a uitat puțin la problemă și a trecut rapid la întrebările

subiective.

George Engersol realizează că puștiul rezolvase problemele matematice dificile mintal, în timp ce se ocupase de alte întrebări. După ce găsea răspunsul la problema grea, se întorcea la ea, identifica codul corespunzător și-l marca pe foaia de alături.

În întreaga lui experiență de lucru cu copii dotați nu întâlnise pe cineva ca Josh MacCallum.

Într-un târziu, se afundă iar în fotoliu uitându-se la mama băiatului, care se agita nervoasă pe marginea scaunului.

— Ei bine, întreabă Brenda. Cum a ieșit? A trecut testul?

Engersol își întinse palmele în lateral într-un gest de neputință.

— Așa după cum v-am spus, nu există admitere sau eșec. Dar trebuie să vă spun, doamnă MacCallum, că n-am văzut așa ceva niciodată. Josh... ei bine, pare a fi unic, cel puțin după experiența mea.

Alegându-și cuvintele, îi explică, cu răbdare, Brendei ce făcuse fiul ei. Încheie cu cuvintele:

— Ceea ce mă uluiește este că a rezolvat problemele mintal în timp ce se gîndea la alte lucruri.

— Și ce înseamnă asta? insistă Brenda. Îl veți primi aici?

Engersol își arcui sprîncenele.

— A, da. O să-l primim cu plăcere. De fapt, bănuiesc că el va fi cea mai mare provocare cu care m-am înfruntat. Trebuie să vă spun, doamnă MacCallum, că Josh e, probabil, cel mai sclipitor copil pe care l-am întâlnit vreodată. După ce te uiți la asta, și ridică în mâini rezultatele testelor — e ușor să-ți imaginezi ce probleme a avut.

Brenda oftă.

— A fost îngrozitor, încuviință ea. Mi-aș dori să-l luați chiar de acum. Simt că aparține acestui loc și nu știu cât îi mai pot face față acasă...

Era pe punctul de a spune mai multe, cînd ușa biroului, care era întredeschisă, fu dată de perete. În cadrul ei stătea Josh, cu fața răvășită.

— Știam eu, strigă el. Ești furioasă pe mine pentru ceea ce am făcut și îți pare rău că nu poți scăpa de mine! Îmi pare bine că am căzut la testul ăsta idiot. Mă auzi? Îmi pare bine!

Se răsuca pe călcîie și fugi de unde venise. De data asta Brenda se luă după el. Fu cît p-aci să se împiedice de fetița care se afla și ea în hol, uitându-se după Josh. După ce Brenda trecu, la rîndu-i, pe lîngă ea, Amy păși sfioasă în biroul doctorului Engersol:

— E adevărat? întreabă ea. A picat Josh? Nu vine și el aici?

Engersol negă din cap.

— Binențeles că n-a picat, Amy, o liniști el pe fetiță. Dacă dorește, va rămîne cu siguranță aici. Iar eu sper să-și dorească asta.

— Și eu, mărturisi Amy.

Părăsi biroul directorului cu intenția de a se duce după Josh. Dacă nu va putea să-l convingă să rămînă, atunci va pleca și ea.

Chiar dacă asta însemna să fugă.

Brenda îl găsi pe Josh ascuns după mașină și bocind.

— Dragule, ce e? întreba ea. Ce s-a întîmplat?

— Am auzit ce ai spus. Nici măcar nu vrei să mă mai iei acasă!

— Nu e adevărat, iubitele, protestă Brenda.

Se opri brusc, amintindu-și propriile cuvinte pe care nu intenționase să le audă și Josh — cuvinte care nu aveau, desigur, înțelesul pe care li-l atribuisese el. Dar dacă auzise numai ultimele vorbe adresate doctorului Engersol...

— Oh, dragule, îmi pare rău, rosti ea.

Înghenunche și-l trase lângă ea.

— Bineînțeles că vreau să te iau acasă. Dar tu aparții acestui loc. N-ai picat examenul. Ai făcut mai bine ca oricine înaintea ta! Nu spuneam decât că îmi pare rău că nu poți începe chiar de acum!

Josh se holbă la ea. Pe măsură ce percepuse mesajul cum trebuia, ochii i se măriră din ce în ce.

— Am trecut? izbucni el. Am intrat?

— Bineînțeles că ai intrat, îl liniști Brenda.

— D...dar dacă nu vreau să rămân? reluă el cu vocea nesigură. Dacă nu îmi place aici? Dacă vreau să plec acasă?

Înainte ca Brenda să răspundă, de mașină se apropie, ezitând, fetița pe care o văzuse la ieșirea din biroul doctorului Engersol.

— Josh? întrebă Amy. Ce s-a întâmplat?

— N...nimic, murmură băiatul.

Nu dori să-i spună fetiței că i se făcuse dintr-o dată, frică.

— Poate nu vreau, pur și simplu, să vin aici.

Amy păru îndurerată. Nu zise nimic și-l apucă pe Josh de braț.

— Dar trebuie s-o faci, îl contrazise ea. Ai promis, îți amintești? Dacă intri și tu, rămân și eu, și o să fim prieteni.

— Asta a fost înainte, bombăni Josh.

Ochii fetiței începură să lăcrimeze, dar ea rămase fermă pe poziție.

— Vrei să spui că nu dorești să fi prietenul meu?

— N...nu, retracta imediat Josh. Adică nu asta am vrut să spun. E...

— Dar nu-mi poți fi prieten dacă nu o să te mai văd, obiectă Amy.

— Și ce dacă? se ofuscă Josh. Nici măcar nu mă cunoști.

Amy ezită, apoi se decise.

— Ba da, rosti ea apăsător.

Pe față i se citea încăpățînarea.

— Ești la fel ca mine. Ești doar speriat. Și ai spus că oricum nu ai prieteni la tine, în deșert. Așa că ai putea la fel de bine să rămâi. De acord?

Josh clipi. Era posibil ca ea să creadă în ceea ce spunea? Că voia cu adevărat să-i fie prieten? Dar el se hotărâse deja. Cum se mai putea răzgîndi?

Atunci interveni maică-sa.

— Ascultă, spuse ea. N-am vrut să spun ceea ce ai înțeles tu, și n-am de gând să te decid să faci ceva ce nu-ți dorești. Deci ce-ar fi să mergem la picnic pe plajă, așa cum ne-a rugat doamna Kramer, rămânând să te hotărăști mai târziu. Dacă, după aceea, o să continui să nu vrei să rămâi aici, îți promit că te iau acasă și nu-ți mai vorbesc niciodată despre locuri ca acesta. Bine?

Josh o privi neîncrezător.

— Pe cuvântul tău de onoare?

— Pe cuvântul meu de onoare, replică Brenda, făcându-și cruce în dreptul inimii.

Josh ezită, apoi încuviință.

— Bine. Dar să nu uiți că ai promis.

Respirînd ușurată, Brenda se luă după copii, spre clădire, pentru ca Amy să-și ia din cameră un prosop de plajă.

7

Josh și Amy, însoțiți de Brenda, ajunseră în jurul orei șase în vârful dealului ce străjuia Crescent Cove, o fîșie îngustă de nisip, prinsă între două stînci bătute de vînt ce ieșeau direct din ocean și pe care creșteau, din loc în loc, conifere. Brenda se opri cîteva clipe pentru a admira priveliștea ce i se desfășura în fața ochilor.

— Nu e magnific? întrebă ea. Poate ar trebui să renunț la slujba mea și să mă mut aici.

Știa însă că așa ceva era imposibil. Cînd trecuseră prin oraș văzuseră și restaurantele, și fiecare dintre ele părea că e ticsit cu fete de liceu care lucrau ca ospătărițe. Chiar dacă și-ar fi găsit o slujbă, n-ar fi fost niciodată în stare să-și permită a-și închiria un apartament.

— Sau ar fi mai bine să mă mulțumesc cu ce am, eh? adăugă ea.

Josh nu răspunse, așa că ea își îndreptă privirea spre el. Băiatul nu-i acordă nici o atenție, nici ei și nici oceanului. O privea țintă pe Amy, care era palidă și se holba la plaja de dedesubt.

— Amy? întrebă Brenda. Ai pățit ceva?

Fetița își scutură pletele.

— M...mă simt amețită, mărturisi.

Făcu un pas înapoi, îndepărtîndu-se de buza dealului.

— Am simțit că sînt pe punctul să mă prăbușesc, explică ea.

— Se numește acrofobie, anunță Jeff. Se întîmplă cînd ai rău de înălțime.

— Știu asta, ripostă Amy.

Se mută și mai departe de margine, apoi se întoarse, cu ochii fixați pe panta nesigură a dealului, pe care zigzagau trepte de lemn pînă pe plaja de dedesubt.

— P...poate ar fi mai bine să mă întorc la școală, îngăimă ea.

Simțea un gol în stomac numai la gîndul c-ar trebui să coboare treptele.

— Cum rămîne atunci cu picnicul? protestă Josh.

— N...nu-mi prea plac picnicurile, minți Amy.

Privirea ei mătura încă scările.

— Ți-e frică de scări, nu-i așa? o întrebă Brenda, ghemuindu-se lîngă fetița.

Amy nu scoase nici un sunet. Își mișcă doar capul, semnificativ, în sus și în jos.

— Sînt convinsă că sînt sigure, o asigură Brenda. Uită-te la toată lumea de acolo de jos. Toți au coborît pe aceste trepte.

O luă pe Amy de mîină și încercă să o aducă mai aproape de margine, astfel ca ea să-i poată vedea pe ceilalți copii jucîndu-se pe plajă. Însă Amy se trase înapoi.

— D...dacă o să cad? întrebă ea.

Vocea îi tremura.

Josh se apropie și-i luă cealaltă mână, încadrînd-o.

— N-o să te las eu să cazi, se îmbătoșă el.

Ezitînd, Amy se lăsă condusă mai aproape de margine. Amețeala păru că pune încă o dată stăpînire pe ea. Avu senzația că era pe punctul de a fi trasă în hău.

— E-n regulă, o liniști Josh, mîngîindu-i mîna. N-ai să cazi.

Ajunseră imediat pe platforma de la capătul scărilor. Amy încremeni și refuză să pună piciorul pe traversele de lemn mîncate de timp.

— Mergi tu înainte, mami, rosti Josh. O să se convingă astfel că scara nu se prăbușește.

Brenda ezită o secundă. Simțea și ea un fior pe șira spinării. Se rugă ca fiul ei să aibă dreptate și pași hotărîtă pe platformă. Începu să coboare, ținîndu-se strîns cu cealaltă mână de balustrada protectoare.

— Vezi? i se adresă ea fetei. E foarte solidă.

Vocea îi era mai liniștită decît se simțea ea în realitate.

Amy o urmări încordată, apoi privi temătoare spre Josh.

— Promiți că o să mă ții de mână tot drumul pînă jos? îl întrebă ea.

— Promit, o asigură Josh. Dacă stai spre interior și nu te uiți în jos, nu va fi nici o problemă. Haidem.

Se postă și el pe platformă. Ținîndu-l strîns de mână, Amy trase adînc aer în piept și puse piciorul pe prima grindă de lemn.

Își imagina ea sau simțea, într-adevăr, că tremură sub picioarele ei?

Agățîndu-se de Josh cu o mână și echilibrîndu-se cu cealaltă, porni să coboare.

La fiecare pas avea impresia că se va poticni și se va rostogoli pe scări izbindu-se de solul pietros de dedesubt.

— O să fie bine, o reasigură Josh, simțindu-i frica. O să vezi. Continuă să cobori.

Cîteva minute mai tîrziu ajunseră la ultima cotitură, îi mai separau de plajă doar cinsprezece pași. Simțind că-i dispare panica, Amy dădu drumul mîinii băiatului.

— Am reușit! izbucni ea. Am făcut-o și p-asta.

Rîzînd, sări peste ultima treaptă, își croi drum printre roci și alergă spre apă. În fugă, se debarasa și de sandale.

Brenda se afla deja pe plajă. O privi pe Amy cum aleargă, apoi își mută atenția spre George Engersol.

Cînd se afla la jumătatea coborîșului îl observase cum urmărea, de pe plajă, înaintarea fetei pe scări. Se oprise atunci pentru cîteva clipe, studiîndu-l cum o privea pe Amy. Cînd simți ochii Brendei ațintiți asupra sa, doctorul se uitase drept spre ea. Brenda lăsase, atunci, ochii în jos și se grăbise să-și continue mersul. Cît timp însă așteptase pe nisip, constatase că el continuase să o urmărească pe Amy. Expresia de pe fața lui i se păruse ciudată.

Era o expresie de concentrare atît de intensă, buzele erau strînse pînă la a nu fi decît o linie, iar ochii se îngustaseră și căpătaseră o privire ascuțită —, încît Brenda simți că o trec fiorii, ca și cum o pâlise o adiere rece dinspre ocean. Pînă cînd reușise să se debaraseze de senzație, Amy ajunsese, în sfîrșit, la poalele dealului și se azvîrlise spre valurile oceanului. Engersol nu se mișcase din loc. Nu s-a întors să-i vorbească Brendei, deși ea stătea numai la cîțiva pași de el. În loc de asta, a preferat

să plece, cu capul în pământ și cu mâinile încrucișate la spate.

Îl privi cum se îndepărtează și simți o puternică agitație interioară. Se gândi că reacția lui, în fața succesului reputat de fetiță în lupta ei cu frica, fusese cel puțin ciudată.

Înainte însă de-a aprofunda problema, de ea se apropie Hildie Kramer, cu mîna întinsă în gest de bun venit.

— Haide, rosti planturoasa femeie cu fața numai zîmbet. Sînt aici niște persoane pe care vreau să le cunoști.

În timp ce Josh o luă pe urmele noii sale prietene, Brenda fu condusă către un grup format din cîțiva profesori de la academie și părinții a doi copii, în cîteva clipe, se trezi că poartă o conversație cu Chet și Jeanette Aldrich, cu al căror fiu, Jeff, se întîlnise deja.

— Iar el e celălalt, spuse Jeanette, arătîndu-l pe Adam, care se bălăcea cu fratele său în apă, la cîteva metri de țărm.

Brenda se uită surprinsă la cei doi băieți.

— Aveți doi la fel? exclamă ea. Doamne, cînd mă gîndesc la problemele pe care le-am întîlnit eu, avîndu-l numai pe Josh...

Brusc, se opri stînjenită. Spre ușurarea ei, Jeanette Aldrich zîmbi trist.

— Povestești-mi, rosti ea. Și cînd vă gîndiți la mine, dublați-le. Doi băieți au suficient creier cît patru.

Pe fața femeii apăru o umbră pe care Brenda n-o putu descifra. Nu dură decît o clipă, după care ea se însenină și continuă:

— Credeți-mă, fără acest loc aș fi fost pînă acum într-un spital de nebuni.

Chet Aldrich o servi pe Brenda o cutie cu bere, deja desfăcută. Ea folosi momentul pentru a spune cu voce tare tot ce acumulase în ea pînă în acel moment. Cei doi Aldrich o ascultară cu răbdare, părăind că avuseseră și ei aceleași experiențe. Brenda își dădu seama că se adresa pentru prima oară unor oameni care înțelegeau foarte bine comportamentul lui Josh.

Pentru ea, chiar dacă Josh refuza în final să rămînă în academie, discuția cu cei doi Aldrich avea darul de a face întreaga călătorie utilă.

Josh și Amy se plimbau încet de-a lungul liniei țărmului. Valurile li se spărgeau blînd la picioare. Erau pe plajă de mai bine de o jumătate de oră, dar nici unul dintre ei nu încercase să se alătore restului copiilor. Preferaseră să rămînă împreună și să se vînture prin zona de nord a promontoriului. Călcău în picioare micile băltoace, rămase printre pietre în urma refluxului, și Amy îi arăta băiatului creaturile ce-și făcuseră sălaș în acea porțiune. Cînd începu fluxul, trebuiră să se întoarcă, cu părere de rău, spre ceilalți copii, care erau adunați în jurul unui bărbat pe care Josh nu-l mai văzuse înainte.

— Cine e? o întrebă el pe Amy, indicîndu-i blondul înalt și bărbos.

— Domnul Connors, răspunse Amy. E profesorul nostru de engleză.

— Cum e?

Înainte ca Amy să apuce să răspundă, spre ei alergă Jeff Aldrich, țipîndu-le de la distanță:

— Haideți. O să jucăm volei!

Josh simți că i se face rău. O privi pe Amy, care nu părea mai fericită de idee decît era el. Știa deja ce avea să se întîmple. Profesorul va alege pe cei mai înalți doi tipi și ei își vor face echipele. Și, dacă se va întîmpla la fel ca în Eden, el va fi ales ultimul.

— Nu vreau, îi spuse el lui Jeff. Urăsc voleiul.

— Și eu, adăugă Amy.

Dintr-o dată, Josh fu sigur că ea se gîndea la același lucru.

— O să privim doar, concluzionează ea.

O luară spre zona de plajă pe care erau întinse cearșafuri, dar, înainte să depășească ceata de copii, Steve Conners strigă după ei.

— Hei, voi doi! Veniți încoace. Nimeni n-are voie să nu participe!

Josh și Amy înghețară, uitîndu-se unul la altul. Ce s-ar întîmpla dacă ar zice nu?

Nici unul nu știa.

Ezitară amîndoi, ca și cum fiecare îl aștepta pe celălalt să decidă ce trebuiau să facă.

— P...poate ar fi mai bine să ne ducem, îngăimă, în sfîrșit, Josh. Nu vreau să intru în bucluc.

— Dar urăsc voleiul! izbucni Amy. Nimeni nu mă alege și fac toți niște mutre groaznice cînd se împiedică de mine!

— Asta mi se întîmplă și mie, recunosc Josh.

— Hei, veniți odată? strigă din nou Conners. Amy, tu o să stai în partea asta, iar Josh o să se ducă dincolo.

Brusc, fără ca să aleagă cineva echipele, grupul se împărți. O parte a copiilor rămase alături de Amy, restul se alăturară lui Josh de cealaltă parte a fileului.

După o scurtă numărare, Conners anunță:

— Prea mulți dincolo. Să vină cineva aici.

Stînd cel mai aproape de plasă, Adam Aldrich se ghemui pe sub ea și schimbă echipa.

— Bine. Cine vrea să servească primul? întrebă Conners.

Spre surprinderea lui Josh, nimeni nu ceru mingea.

Într-un tîrziu, Brad Hinshaw îl indică cu degetul pe Josh.

— Să servească el, rosti băiatul. Dacă e tot atît de bun la asta pe cît e la șah, poate o să înscriem ceva puncte!

Înainte ca Josh să poată spune ceva, Steve Conners îi pasă mingea, care-l lovi pe băiat în piept și-l trînti la pămînt. Puștiul încremeni acolo, așteptînd să audă rîsetele celorlalți. Nimeni n-o făcu.

Apucă mingea și se duse cu ea la marginea terenului. Cînd ajunse unde credea el că se află linia de servire, pentru că nu erau trasate limite pe nisip, întrebă nesigur:

— A...aici?

Profesorul dădu din umeri.

— E la fel de bine ca oriunde.

Josh simți ochii celor din echipa lui ațintiți asupra sa.

Curînd, cînd vor afla că habar n-avea să joace, îl vor distruge.

Poate ar fi mai bine să cadă intenționat și să se prefacă că și-a răsucit glezna. Cel puțin atunci n-ar mai trebui să participe la joc.

Ar trebui însă să șchiopăteze toată seara și toată noaptea și s-ar putea să-l trimită chiar la cabinetul medical.

Resemnat, ținu mingea cu mîna stîngă și o pocni cu dreapta.

Așa cum prezisese, balonul o luă în direcție greșită și căzu în nisip undeva, departe, în afara terenului. Simți cum fața i se împurpurează și așteaptă explozia de rîs.

— Nu contează! strigă la el Brad Hinshaw.

Descumpănit, Josh se uită la Brad, care dădu din umeri.

— A ieșit din teren. Se ține socoteală de ea numai dacă trecea peste fileu, îi explică băiatul.

— Dar nu așa se joacă acasă..., începu Josh.

— Mă rog, așa jucăm noi aici, strigă altcineva, încearcă din nou mai aproape de fileu. Și lovește-o de sus!

Josh primi mingea și se mută mai aproape de plasă. Conștient că e privit din nou de toată lumea, își ținu respirația, strânse pumnul drept și aruncă mingea în sus. Se năpusti asupra ei — și greși ținta! Pierzându-și echilibrul, căzu cu fața în jos pe nisip și simți cum mingea îl lovește în spate.

Acum îi auzi râzând.

Își dădu seama că se făcuse de rușine. Cu ochii în lacrimi, se ridică în picioare și începu să se îndepărteze, alergând, de locul blestemat.

Cînd își văzu fiul fugind, Brenda încercă să se ridice ca s-o ia după el. Alături de ea, pe pătură, Jeanette Aldrich îi puse o mînă pe umăr și o obligă să se reazeze.

— Stai așa, o sfătui ea. Lasă-l pe Steve Connors să rezolve.

— Dar Josh urăște sportul, protestă Brenda. Și nu domnul Connors l-a obligat să joace?

— O să-și revină, o asigură Brenda. Steve știe ce are de făcut.

Instinctul îi spuse Brendei să nu țină cont de cuvintele femeii, să se ducă după fiul ei și să încerce să-i ridice moralul, dar se opri. O țintui ideea că Josh va trebui să se obișnuiască fără ajutorul ei dacă se hotăra să rămînă aici.

Iar dacă s-ar fi dus la el acum, avînd în vedere cele întîmplate, era convinsă că știa ce i-ar fi răspuns el:

— Vezi? Rîd de mine! Nu stau aici! Vreau acasă! Controlîndu-și dorința de a-l cocoloși, își impuse să rămînă acolo unde era.

La o sută de metri mai jos, stînd pe vine, Josh se întreba de ce o lăsase pe maică-sa să-l aducă aici. Nu va fi altfel decît la școala de acasă, unde toți rîdeau de el. Umilința celor îndurate îi șterse din memorie jocul de șah cu Jeff Aldrich și începutul de amiciție cu Brad Hinshaw.

Iar acum, după ce se comportase ca un dobitoc, era posibil ca nici Amy să nu-l mai placă.

Sesiză o prezență în spatele lui și înțepeni. Oh, Isuse — doar nu venise maică-sa după el, nu-i așa? Acum toți o să creadă că nu era decît un bebeluș, însă vocea pe care o auzi nu fu a maică-si.

Era domnul Connors. Josh fu convins că știe de ce venise după el: să-i țină un discurs despre jocul cinstit. Se închise și mai mult în el și-și apucă genunchii între brațe.

— Vrei să-mi spui de ce n-a mers? Întrebă Steve Connors așezîndu-se pe nisip lîngă băiat.

Josh negă încăpățînat din cap. Nici măcar nu-l privi.

Cîteva clipe, Connors nu spuse nimic. În cele din urmă, începu să-și plimbe mîna prin părul puștiului.

— Hei, să fim serioși, toți greșesc serviciul. Se întîmplă mereu.

— Dar mie mi se întîmplă *întotdeauna* și toți rîd de mine!

Vocea îi tremura. Încercă să se îndepărteze de mîna profesorului.

— Ei, ei! nu sînt convins că rîdeau *de* tine, îi spuse Conners. Cred că mai mult de ceea ce ți s-a întîmplat. Ai fost tare caraghios cînd ai ratat mingea. Asta e tot. Ar fi trebuit să te vezi. Ai fi rîs și tu. A fost ca și cum ultimul lucru pe care-l așteptai să se întîmple era să ratezi.

— De ce mi-a spus tipul ăla să lovesc de sus? se rățoi Josh. Știa ce se va întîmplă și nu voia decît să mă vadă că arăt ca un dobitoc.

— Ei, hai, las-o mai moale, de unde era să știe Philip Meredith ce avea să se întîmple? întrebă Conners. Nu te-a văzut niciodată pînă acum jucînd volei, nu-i așa? Poate voia doar să te ajute.

— Nu, nu voia. Toți se hlizesc pe seama mea cînd încerc să particip și eu la vreun joc idiot. Iar dacă nu rîd, țipă la mine. Numai pentru că nu sînt bun.

— Cine a spus că nu ești bun? Pe lîngă asta, a fi bun la chestii cum e voleiul nu înseamnă prea mult aici. Cum ai spus chiar tu, e numai un joc.

Josh se încruntă.

— Am spus că e un joc *idiot* și așa e!

— Mă rog, este, dacă te supără, fu de acord Conners. De fapt, dacă îl iei prea în serios, nu prea mai e un joc, nu-i așa? Adică, se presupune că jocurile sînt distractive. Nu prea contează cine învinge.

— Dar oricui îi pasă cine învinge, replică Josh.

— Dar ție?

Josh își ridică fruntea și se uită la profesor.

— N...nu știu.

Conners îl privi amuzat, cu prefăcută surprindere.

— Ce? Există ceva ce să nu știi tu? Atunci poate au făcut o greșală. Ești sigur că aici ți-e locul? Se presupune că toți copiii aceștia din jur știu totul despre totul.

Conners încetă să-l tachineze și continuă, serios:

— Uite ce e, Josh. Știu că nu ți-a mers prea bine în ultima vreme. Și regret sincer că au rîs de tine. Poate că n-ar fi trebuit s-o facă. Dar mai dă-le o șansă, bine? Nu uita că toți au exact același fel de probleme cum ai tu. Crede-mă că nici ei nu dau mai mulți bani pe volei decît dai tu.

Josh încremenise cu privirea în ochii profesorului.

— Dar acasă..., începu el, încăpățînîndu-se să o țină pe a lui.

Conners i-o reteză:

— Acasă lucrurile stau altfel. De aceea ești aici și nu acolo. Ce-ai zice acum dacă vii cu mine și te așezi să urmărești jocul? Dacă o să vrei să mai joci, e perfect. Dacă nu, e la fel de perfect.

Fără a aștepta răspunsul, Steve îl ridică blînd pe băiat în picioare și o luă înapoi spre teren, cu mîna protejînd umerii copilului.

Cînd se apropiară, Josh văzu că vorbele profesorului erau adevărate, deși copiii puneau mult suflet în încercările lor de a pasa mingea peste fileu, reușeau numai doi sau trei. Ca și el, majoritatea lor ratau complet cel puțin jumătate din încercări, iar pe restul le trimiteau, cele mai multe, la naiba-n praznic.

Văzîndu-l, Amy se agită făcîndu-i semn cu mîna.

— Ar fi trebuit să vezi, Josh! țipă ea. Am reușit! Am trecut mingea peste plasă! Și a fost numai a treia încercare!

Înainte de a-și da seama ce i se întîmplă, Josh se trezi antrenat din nou în partidă. Cînd îi veni rîndul să servească, reuși și el să trimită balonul peste fileu.

Desigur, nu reuși decât din a patra încercare. La a treia, când căzu pe spate datorită faptului că își ridicase mingea strîmb, rîse și el la fel de tare precum toți ceilalți.

Se gîndi că, la urma urmei, voleiul nu era un joc chiar atît de stupid. Cel puțin nu cînd era jucat în academie.

La ora zece seara, Josh și ceilalți copii stinseră cu nisip focul pe care-l făcuseră pentru cină. Pe parcurs, Brenda căpătase convingerea că el se hotărîse. Îl urmărise toată seara: cum se așezase lîngă Amy să mestece un hot-dog, apoi cum se alăturase cercului de copii din jurul focului care îl ascultau pe Jeff Aldrich povestind istoria cu fantome cea mai populară din academie — un basm înfricoșător despre bătrînul domn Barrington, al cărui spectru se mai plimba încă noaptea prin casă, căutînd răzbunare pentru moartea unui copil despre care nu se știa exact dacă a existat sau nu.

— Nu se știe cîți ani avea fiul bătrînului domn Barrington cînd a murit, le spuse Josh copiilor, care țineau urechile ciulite. Dar se spune că era ceva în neregulă cu băiatul și că domnul Barrington îl ținea ascuns, undeva, în casă. Însă nimeni nu știa unde și nimeni nu știa ce avea. Cînd domnul Barrington a devenit bătrîn de tot, a devenit și el ciudat.

Vocea lui Jeff scăzu în intensitate și căpătă un ton de mister. Începu să repovestească vechea legendă a reședinței Barrington...

Eustace Barrington ieși din ascensor, clipind din cauza luminii strălucitoare a soarelui, care inunda spațiul prin ferestrele cupolei. Închise dulapul trucat, din lemn de mahon, care ascundea ușile liftului, după care se duse la fereastră și privi afară.

Avusese dreptate să construiască reședința aici, s-o ridice sus, pe vîrfurile dealului, astfel ca, din acest mic apartament de pe acoperiș, să poată privi nu numai munții din spate, ci și oceanul, vuind în depărtare.

Să vadă toate lucrurile pe care fiul lui nu le mai putea vedea.

Sau pe care alesese să nu le mai vadă.

De cînd începuse să construiască vila, Eustace Barrington simțise că era ceva în neregulă cu băiatul, ceva ce-l făcea diferit de oricare alt copil pe care-l cunoscuse pînă atunci.

Fiul său nu vorbea și nu se purta ca ei. Trăia însingurat, părăind că e mai interesat de ce se petrece în propria lui minte decât de lumea exterioară.

În cele din urmă, băiatul a încetat să vorbească; Eustace Barrington l-a dus la doctorul familiei și apoi la orice doctor găsea.

Toți clătinau, sceptici, din cap.

— E întîrziat, spusese unul.

— O să iasă din asta, îl asigurase altul.

— Poate ar trebui să-l internați undeva, sugerase altul și-i dăduse numele unui loc din cealaltă parte a țării, de unde n-avea să-și mai revadă fiul niciodată.

În loc să le urmeze sfaturile, Eustace Barrington ridicase această reședință și o prevăzuse cu un spațiu special, destinat fiului său, sub subsol, în care se putea pătrunde numai cu ajutorul liftului din apartamentul său personal, apartament care străjuia restul casei de deasupra acoperișului și care permitea, astfel, luminii să inunde camerele, ca și

cum, compensînd lipsirea fiului său de soare, și-ar fi ușurat durerea pe care o resimțise în toți acești ani.

Era sigur că făcuse cel mai corect lucru. Cînd fiul lui se retrase în sine atît de adînc, încît nu mai catadicsi să dea nici un semn de viață lumii exterioare, și cînd prietenii tatălui începură să vorbească despre băiat ca despre un obiect lipsit de viață, de care te puteai dispensa fără prea multe regrete, Eustace îl duse în subsol.

Decorase camerele de acolo cu mai multă grijă decît o făcuse în restul vilei ca să se asigure că băiatul se va simți confortabil, va avea la dispoziție tot ce îi era necesar și nu se va răni singur din întîmplare.

Camera principală conținea patul băiatului și suficientă mobilă pentru amîndoi, încît să se simtă bine în timpul pe care tatăl îl petrecea cu copilul său, vorbindu-i, în ciuda faptului că era sigur că fiul lui nu-l mai auzea.

În altă cameră erau o masă și două scaune. Acolo îi ducea mîncare în fiecare zi și se așeza la masă cu el.

La masă servea el. Nu lăsa niciodată un servitor s-o facă, pentru că n-avea încredere în nici unul.

Nimeni, în afară de Eustace Barrington, nu știa că băiatul era acolo. Tatăl hotărîse cu mult înainte că era mult mai bine să-și păstreze copilul acasă unde putea fi înconjurat cu dragoste și lăsat în pace cu gîndurile misterioase ce i-ar fi trecut prin cap, decît să-l predea grijii străinilor, care nu l-ar fi iubit și nu l-ar fi înțeles.

Eustace Barrington era convins că fiul lui era un geniu.

Credea cu tărie că nu era nebun, ci avea o minte specială, în ciuda faptului că băiatul nu făcea decît să murmure numere și părea a fi orb și surd.

Uneori, cînd înțelegea ce numere murmură fiu-său, le nota și petrecea ore întregi, singur la biroul lui, încercînd să găsească o legătură între ele.

Ceea ce fiul calcula în cîteva secunde, îi lua tatălui ore întregi de lucru pe hîrtie.

Într-o zi se neliniști.

La următoarea aniversare împlinea nouăzeci și șase de ani.

Fiul lui avea numai cincizeci și cinci.

Și se afla de cincizeci de ani în locuința de sub pămînt.

Eustace Barrington mai avea, după toți acești ani, o singură dorință.

Să-i supraviețuiască fiului, astfel ca acesta să nu fie predat străinilor.

Dar putea să moară înaintea lui; trebuia, deci, să facă ceva.

Trebuia să găsească o cale de a distruge pe oricine l-ar fi putut amenința pe băiatul din subsol.

Pe băiatul care trăia în obscuritate.

Dacă el va fi vătămat, atunci vor suferi și alții...

— S-a mai întors vreodată? murmură Josh Mac-Callum cînd povestea luă sfîrșit. A făcut ceva?

Jeff Aldrich zîmbi misterios.

— Poate că da, șopti el. Poate se întoarce uneori noaptea și se învîrte în jurul casei, căutîndu-și fiul.

Vocea îi coborî și mai mult și-l țintui cu privirea pe Josh:

— Și se spune că, atunci cînd o să găsească băiatul potrivit, o să-l ia cu el. De fapt, anul trecut...

— Ajunge Jeff! interveni Hildie Kramer, distrugînd atmosfera creată cu un hohot de rîs. Doar nu vrei să-l sperii pe bietul Josh în prima lui noapte la

noi, nu-i așa?

— Dar mă simt excelent, protestă Josh. *Îmi plac* poveștile cu fantome!

Jeff îl privi admirativ, așa că adăugă o minciunică:

— Nu mă sperie deloc!

Jeff i se uită, o secundă, drept în ochi, după care privi în altă parte, lăsându-l pe Josh să se întrebe dacă noul lui prieten îl crezuse sau nu.

Brenda urmări cum băiatul ei fu absorbit, încet-încet, de grup. Văzu cum el își lasă garda de protecție din ce în ce mai jos, pe măsură ce puștii — la fel de strălucitori ca și Josh — îl atraseră în cercul lor, făcându-i loc când se apropia el, ascultându-l când vorbea, acceptându-l.

Chiar așa cum era — împărțită între greutatea de a-și lăsa fiul printre străini, la patru sute de mile de casă, și dorința de a-i oferi ceva mai bun decât la Eden — Brenda aflase în această seară, discutând încet cu familia Aldrich, că problemele ei nu erau unice. Ascultase tăcută cum Chet Aldrich relatase întâmplarea ce avusese loc cu un an în urmă, când îl găsiseră pe Adam în baie, inconștient, cu o sticlă de somnifere, goală, lângă el. După ce trecuseră peste șocul și groaza întâmplării, se hotărâseră amândoi să ia taurul de coarne și să admită că amândoi băieții lor aveau nevoie de programe speciale. Ca atare, îi aduseseră la academie.

— Sînt genul de copii care te fac să îți pui întrebări în legătură cu propria ta inteligență, remarcase Chet, adăugînd că, de când sosiseră aici, gemenii se transformaseră ca prin miracol.

"Și asta e și miracolul meu", gîndi, în acel moment, Brenda. "Miracolul pe care l-am așteptat".

În acea clipă, ezitarea dispăru.

A doua zi, avea să stea față în față cu Hildie Kramer și să întocmească formalitățile înscrierii lui Josh în academie.

Uitase complet de fiorul pe care-l simțise mai devreme, când îl văzuse pe George Engersol cum o privește pe Amy, ca pe un specimen bun de cercetat la microscop.

Uitase toate necazurile, pentru că Josh va fi fericit aici.

La urma urmei, asta era singurul lucru care conta.

8

Dimineață, Josh se simți dezorientat când se sculă în sunete de muzică clasică. Clipind din cauza luminii puternice ce venea de afară prin lucarnă, avu parte de unul din acele oribile momente de spaimă violentă care-l cuprindea când nu știa unde se află. Într-un târziu, își aminti, dar asta nu făcu decât să-i diminueze prea puțin starea de frică, pentru că își aduse aminte și de faptul că, noaptea trecută, duminică, maică-sa îl sărutase și-i spusese adio, după ce-l instalase în noua lui cameră și-l asigurase că o să vină să-i viziteze în weekend-ul următor, când va aduce cu ea și restul hainelor lui. Bravînd, Josh îi spusese că e suficient dacă expediază îmbrăcămintea prin poștă. Insistase că nu simțea nevoia s-o vadă. Acum însă nu mai era așa de sigur. Stătu în pat cîteva minute, paralizat de o su-

bită teamă.

Ce trebuia să facă?

Să facă un duș, așa cum făcea acasă în fiecare dimineață?

Concluzionînd că n-avea cum să-i strice, trase pe el halatul de baie, pe care-l primise cadou anul trecut de Crăciun și care îi era deja prea mic, și o luă pe coridor pînă în capăt, unde se găsea toaleta băieților. Înăuntru erau două separeuri cu dușuri.

Unul era deja ocupat de cineva, însă celălalt era liber. Pe jumătate adormit, își scoase halatul, intră în separeu și dădu drumul la apa caldă.

— Isuse! strigă băiatul de alături.

Temperatura apei sale scăzuse brusc cu zece grade.

— Vrei să ieși naibii de aici și să mă lași în pace, cretinule ce ești?

— Î...îmi pare rău, se bîlbîi Josh.

Se simți lovit de cuvintele băiatului și în minte îi reveni, cu forța unei furtuni oceanice, amintirile chinurilor la care îl supuseseră puștii din Eden.

Tocmai era pe punctul de a fugi din camera de baie, cînd ușa se deschise și înăuntru păși Jeff Aldrich. Îl văzu pe celălalt băiat sub duș și își duse degetul la buze pentru a-l preveni pe Josh să nu facă vreun gest de protest. Se duse în separeul gol și închise apa caldă în același timp în care deschise robinetul de apă rece.

Din separeul ocupat izbucni un urlet de durere. Instantaneu, dinăuntru țîșni Brad Hinshaw. Avea fața roșie de furie.

— Ce mama dracu'..., izbucni el.

Furia i se topi cînd văzu zîmbetul păcătos de pe fața lui Jeff.

— Te-am prins! țipă Jeff, izbucnind în rîs cînd văzu cît de furios era Brad.

— Isuse! gemu Brad. De ce nu mă poți lăsa în pace?

Apucînd de prosop și trăgîndu-și halatul pe el, ieși cu apa curgînd șiroaie de pe el.

— E a cincea dimineață la rînd, îi spuse Jeff lui Josh. Mi-am închipuit că s-a strecurat aici, cînd nu l-am găsit în toaleta de jos.

Josh rîdea și el.

— L-am prins și eu, chiar înainte de a intra tu. A fost numai un accident, dar a crezut că ești tu. A fost de-a dreptul ofticat pe mine.

Satisfăcut de succesul poznei sale, Jeff o porni către ieșire, dar se opri după cîtiva pași și se întoarse.

— Hei, rosti el. Ce cameră ți-au dat?

— Una din față. A doua de la scări.

Pe fața lui Jeff apăru un zîmbet straniu.

— Băiete, în locul tău, n-aș vrea să stau în camera aia. A fost a lui Timmy Evans.

— A cui?

— A lui Timmy Evans, repetă Jeff. A fost aici anul trecut.

Josh se miră.

— Și cum se face că nu e aici și anul ăsta?

Rînjetul de pe fața lui Jeff se lăți.

— A murit, răspunse el, sec.

— A...a m...murit? se bîlbîi Josh simțind un fior rece pe șira spinării. Ce s-a întîmplat?

Jeff ridică din umeri.

— Au spus că s-a sinucis. Dar poate că n-a făcut-o. Se opri și studie expresia de pe fața lui Josh, apoi continuă:

— Poate a venit după el bătrînui Eustace Barrington. Poate a crezut că Timmy era fiul lui și l-a luat cu el. Oricum, nu mi-ar plăcea să dorm în camera aia.

Aruncîndu-i lui Josh o ultimă privire ca pentru a-i spune: "Ai grijă!", Jeff părăsi și el sala de baie, lăsînd ușa să se închidă singură, încetișor, în urma lui.

Josh uită de duș. Cîteva minute mai tîrziu, se duse în sufragerie, unde ceilalți copii își luau deja micul dejun. Își alese mîncarea de pe bufetul unde farfuriile erau deja pregătite și se îndreptă automat spre o masă goală. După cîteva pași însă Jeff îi făcu semn. Ezită o secundă, pentru că povestea cu Timmy Evans îi era încă proaspătă în minte, dar, în cele din urmă, cînd Jeff îl invită a doua oară, se alătură gemenilor.

Cînd apăru în încăpere Amy, Jeff îi făcu și ei semn. În tot restul săptămînii ce urmă, cei patru statură împreună la fiecare masă. Spre ușurarea lui Josh, Jeff nu mai menționa numele lui Timmy Evans.

Zilele trecură repede. Josh și Amy descoperiră că academia nu semăna deloc cu școlile de la care veniseră. Deși erau încă priviți cu circumspecție, amîndoi simțiră că pentru prima oară în viața lor aparțineau unui grup și nu se mai aflau în afară. Începură amîndoi să ia parte la tachinări și chiar să participe la rîsul general, cînd glumele erau făcute pe socoteala lor.

Josh începu, în sfîrșit, să creadă că nu era chiar așa de găgăuță cum îl făceau să se simtă cei din Eden.

Într-o vineri, se afla la ora de engleză ținută de Steve Connors, cu un volum din Shakespeare, deschis pe pupitru la piesa *Hamlet*. Trecuseră la recitarea piesei încă de la debutul orei, cu el în rolul lui Hamlet și Amy în postura Ofeliei. Primele lor replici fuseseră făcute monoton, șters, ceea ce îl adusesse pe domnul Connors — căruia Josh nu îndrăznea încă să i se adreseze pe numele mic, așa cum făceau ceilalți copii — în situația de a-i opri. Se uită la ei cu un soi de exasperare comică.

— Ce se întîmplă cu voi, amicilor? ceru el să afle. Asta-i o *piesă*! A fost scrisă pentru a fi prezentată pe scenă. Cine credeți că ar fi dat bani s-o vadă dacă actorii ar fi recitat în felul în care o faceți voi? Ce naiba, puneți un pic de suflet, dați un pic din voi, bine?

O luară de la capăt.. Dintr-o dată — piesa care i se păruse lui Josh a fi îngrozitor de greoaie cînd o citise cu o noapte înainte, subliniindu-și replicile lui cu linii galbene pentru a nu le pierde șirul — prinse viață. Pe măsură ce colegii lui se implicară în atmosfera dramei, Josh începu să vadă aievea camerele vaste și reci ale castelului Elsinore.

În mijlocul uneia din replicile sale, ușa se deschise și Josh întoarse ochii să vadă cine intră. Era Adam Aldrich, care șovăi și apoi se opri. Unul din lucrurile la care ținea Steve Connors cu strictețe era punctualitatea.

— Am doar o oră cu voi, și n-am intenția s-o irosesc, explicase el luni, cînd Josh întîrziase din cauză că nu găsise sala de curs. Așa că, dacă nu apăreți la timp, nu vă mai deranjați deloc. E clar?

Rușinat de reproșul primit, Josh dăduse tăcut din cap în semn că a înțeles și se strecurase spre locul lui. Acum, aștepta să vadă ce avea să i se întîmple lui Adam.

Steve Connors îl țintui cu privirea pe Adam, căruia părea că nu-i prea păsa de întîrziere.

— N-ai priceput ce-am spus luni? Întrebă profesorul.

Puștiul ridică din umeri.

— Am un bilet de la doctorul Engersol, rosti el. Înmână hîrtiuța profesorului. Conners aruncă o privire scurtă asupra conținutului și-i făcu semn cu capul să treacă la locul lui.

— În regulă. Să reluăm de unde am rămas. Adam, tu o să-l joci pe Polonius. Sîntem la pagina douăzeci și șapte.

Scena fu reluată. Cînd veni rîndul lui Polonius, Adam Aldrich nu scoase o vorbă.

Conners se încruntă.

— Adam?

— Am pierdut șirul, răspunse băiatul.

Citi replica, fără expresie, împiedicîndu-se de cuvinte. Cînd veni următoarea replică, rată din nou.

— Ce se întîmplă, Adam? Întrebă, intrigat, Conners. N-ai citit piesa aseară?

Adam se făcu mic în scaunul lui.

— N-am avut timp, murmură el, atît de încet încît Conners abia îl auzi.

Îl privi pe băiat. Părea că, de la o zi la alta, Adam își pierdea din ce în ce mai mult interesul pentru cursuri. Nu mai departe decît cu o zi în urmă, petrecuse întreaga oră uitîndu-se pierdut pe fereastră. Nu participase nici o secundă la discuția despre Shakespeare și teatrul elisabetan. Cu toate acestea, anul trecut jucase în două piese montate de academie și participase chiar la una din producțiile departamentului de dramaturgie al universității.

— Ce aveai mai important de făcut decît să-ți faci tema? Îl chestiona mai departe Conners, păstrînd o voce blîndă.

— Făceam altceva. Asta-i tot, replică Adam.

Expresia de indiferență de pe față făcuse loc uneia de țîfnă.

— Nu e treaba dumitale, încheie el.

Conners se irită.

— Să fim serioși, Adam. Dacă îți afectează comportamentul din clasă, atunci e treaba mea.

— Atunci poate că nu o să mai fiu în această clasă, ripostă, dur, băiatul.

Ceilalți elevi priviră uluiți cum Adam apucă ghiozdanul, scoase din el manualul de engleză și se ridică în picioare.

— Urăsc clasa asta, anunță el. Din punctul meu de vedere, se poate duce naibii.

Se îndreptă spre ușă și dispăru.

Peste clasă se lăsă o liniște mormîntală. Josh rămase cu privirea pierdută spre ușă, întrebîndu-se ce avea să se întîmple. Se va duce, oare, domnul Conners după el ca să-l aducă înapoi? Și felul în care Adam îi vorbise profesorului...

— Haideți, copii, rosti, într-un tîrziu, Conners. Continuați să citiți. Brad, vrei tu să dai replicile lui Polonius?

Brad încuviință în tăcere, iar Conners se repezi pe urmele băiatului. Îl văzu pe Adam la capătul holului, pe punctul de a ieși din clădire. Conners o luă la fugă și-l prinse cînd cobora ultima treaptă a scării din fața intrării și pornise spre vila din mijloc.

— Adam? Îl chemă el pe nume cînd ajunse lîngă băiat. Hei, ce naiba, nu

poți să pleci așa!

Băiatul continuă să meargă, cu mâinile înfundate în buzunare. De încheietura pumnului drept îi atârna, pe punctul de a atinge solul, ghiozdanul. Conners îl apucă ușor de umăr. Reuși să-l oprească și-l întoarse cu fața spre el.

— Adam, vrei să-mi spui ce se întâmplă? Știi bine că eu țin la tine.

Puștiul își îndreaptă privirea în altă parte.

— Nu e nimic cu mine, răspunse el. Pur și simplu nu-mi place ora duminică și n-am de gând să mai vin la ea.

— Ei, chiar așa? rosti exasperat Steve.

Încerca să-și păstreze vocea calmă, deși pe el pusese stăpânire îngrijorarea. Îl observa pe Adam de o săptămână și întrebările pe care și le punea în legătură cu băiatul se înmulțiseră din ce în ce.

— Cum îți închipui că o să scapi de ea? continuă el. Engleza nu e o materie la alegere, să știi.

— O să reușesc, declară Adam.

Privirea i se îndreaptă spre cupola de la etajul patru al reședinței.

— Doctorul Engersol o să mă scape, reluă el.

Conners se încruntă. Urmări privirea lui Adam. Acolo fusese, oare, Adam de dimineață? Sus, în cuibul particular al lui Engersol?

— Ce se petrece, Adam? Cum ai obținut acel bilet de la doctorul Engersol? Doar știe ce părere am eu despre lumea care întârzie.

— Lucram împreună la ceva, repetă el cu o voce care îl informa pe Conners să nu se amestece unde nu-i fierbe oala.

— Ascultă, Adam, rosti Conners, decis să o ia de la capăt. Nu știu ce se întâmplă cu tine, dar cred că ar trebui să-mi povestești. Nu te pot ajuta...

Adam se smulse de lângă el.

— N-am nevoie de nici un ajutor! răbufni el. Și nu se întâmplă nimic cu mine. Nu mă poți lăsa în pace?

Făcu doi pași în spate, apoi se întoarse și o luă la fugă peste pajiște, către reședință.

Conners fu tentat să se ia după el, dar își aminti de restul elevilor care, teoretic, se aflau încă înăuntru; ora nu se terminase. Cu toate astea, așteptă pînă ce văzu ușa masivă din lemn închizîndu-se după băiat. Abia apoi porni spre clasă. Era convins că Hildie Kramer l-a văzut pe Adam din biroul ei și a lăsat orice deoparte pentru a-l descoase pe puști. Steve descoperise, în scurtul timp de cînd era angajatul școlii, că Hildie avea un instinct deosebit pentru copii. Adeseori părea că simte cînd unul dintre ei era în încurcătură înainte ca puștiul respectiv sași dea seama.

Cu asta, Conners adăugă încă o problemă pe lista făcută în minte, a situațiilor de care va trebui să se intereseze mai tîrziu.

Va trebui să vorbească cu Hildie pentru a afla ce se întâmplă cu Adam.

— Ce se petrece cu Adam? întrebă Josh în acea seară.

Trecuse o oră de la cină și se aflau în camera lui Jeff Aldrich, lucrînd la o problemă de trigonometrie, de care se izbiseră mai devreme. Cu el venise și Amy Carlson, care stătea confortabil pe patul lui Jeff, cu o carte de istorie deschisă în poală, și citea. Cînd auzi întrebarea lui Josh, ea săltă privirea, așteptînd replica lui Jeff.

Acesta, concentrat asupra monitorului computerului de pe birou, se uită cu atenție la Josh. Îi răspunde pe tonul folosit când povestise istorisirea cu fantome:

— Poate l-a văzut pe domnul Barrington.

Josh oftă din rărunchi.

— Fii serios, omule. Aia e o minciună! Nu există fantome.

— Zău? rosti Jeff tărăgănat. Adică vrei să spui că nu l-ai auzit deloc?

Josh își reaminti ce-i spusese Jeff despre Timmy Evans.

— Să aud pe cine?

— Ascensorul, rosti Jeff cu o intonație de rău augur. Uneori, noaptea târziu, îl auzi cum merge, dar, dacă te duci să vezi cine e, observi că nu se mișcă și că nu e nimeni în el.

Amy se holbă, fascinată, la Jeff.

— Atunci, dacă nu e liftul, ce e? întrebă ea.

Josh își îndreptă atenția spre ea scrutînd-o cu privirea.

— Așa cum v-am spus la picnic. E bătrînul Eustace Barrington, care bîntuie noaptea în jurul casei, căutîndu-i pe cei care i-au ucis fiul. Sau poate își caută, într-adevăr, propriul fiu!

Josh simți că i se pune un nod în gît.

— C-care fiu? îngăimă el pierdut. Ai spus că e posibil ca acel băiat să nici nu fi existat!

— Dar *a existat!* declară Jeff. A dispărut cînd avea cinci ani și nimeni nu l-a mai văzut după aceea și nici nu i s-a găsit corpul. Nimeni nu știe ce i s-a întîmplat. Se spune însă că a murit în această casă și bătrînul e încă aici, căutîndu-i pe ucigași. Poate, de aceea, se poartă Adam atît de ciudat. Poate l-a văzut pe domnul Barrington! Poate l-a văzut și Timmy Evans!

— Ce dracu'! protestă Josh, încercînd să se debaraseze de fiorul care-l cuprinsese. Nu spune istorii d-astea cînd e și Amy de față! O s-o înspăimîntî!

— Pe ea? Dar ce să zic despre tine? Arăți ca un șoarece care a văzut pisica. Și poate că povestea e adevărată, nu?

— Cine e Timmy Evans? ceru Amy să afle.

Ascultă în extaz reproducerea istoriei pe care

Jeff i-o povestise lui Josh cu cîteva zile înainte.

— Și dacă e adevărat? șopti ea după ce Jeff termină. Adam s-a purtat foarte ciudat astăzi. S-ar putea să-i fie frică de o fantomă?

Jeff înălță din umeri.

— Nu mă întreba pe mine. Nimeni nu știe ce se petrece cu Adam. Uneori îl apucă tăcerea...

— Dar azi n-a fost tăcut, observă Josh. A fost de-a dreptul insolent cu domnul Connors.

Jeff îl privi cu luare-aminte pe Josh.

— Ei hai, fii serios, rosti el neîncrezător. Adam? Nu i-ar răspunde urît nimănui.

— Mă rog, a făcut-o azi dimineață, insistă Josh. Îi povesti lui Jeff ce se întîmplase la ora de engleză.

— Ce treabă are el cu doctorul Engersol? îl chestiona el pe Jeff în final.

Jeff ezită, ceea ce o făcu pe Amy să-l cerceteze întrebător.

— Ce e? Vreun secret mai aparte? rosti ea.

— E un seminar special, replică Jeff. Se referă la inteligența artificială.

— Nu există un asemenea lucru, interveni Amy, sigură pe ea. Nu va fi

niciodată așa ceva pînă ce nu se va descoperi cum gîndesc oamenii. Iar pînă acum nimeni n-a reușit s-o facă.

— Zău? o ironiza Jeff. Ce te face să fii atît de sigură?

— Am citit, replică Amy. În *Scientific American*. Se povestea acolo totul despre încercările făcute la Stanford, M.I.T.¹ și-n alte părți. Pînă acum, nu s-a reușit nici măcar să fie determinat un computer să se gîndească la a-și pune o haină de ploaie dacă plouă afară,

Josh izbucni în rîs.

— Și ce dacă? întrebă el. Computerele nu se plimbă pe afară.

Amy își dădu ochii peste cap.

— Am vrut să spun, *dacă* ar fi mers pe afară. Apoi, nimeni nu s-a gîndit la ceva real. Era numai o simulare. Și n-a mers.

— Ei, asta e chestiunea la care lucrăm noi, rosti Jeff. Doctorul Engersol încearcă să-și dea seama cum gîndesc oamenii. Dacă va reuși, se va schimba totul.

Amy ridică sprîncenele, intrigată.

— Deci ce făcea Adam azi-dimineață?

Pe fața lui Jeff apăru din nou aerul de mister.

— E un secret. Nimeni din cei care lucrează acolo nu povestește nimănui ce face. Și așa v-am spus prea multe.

— Dar e o poveste, rosti Amy. Nu te cred. Pariez că, dacă l-aș întreba pe Adam, el mi-ar spune.

Buzele lui Jeff se strîmbară, disprețuitoare.

— Pariez că n-ar face-o, spuse el cu superioritate.

Cei trei copii se îndreptară împreună către camera învecinată, unde îi găsiră pe Adam stînd în fața computerului, cu casca montată pe cap și mînușa strînsă în mîna dreaptă.

Jeff făcu semn celorlalți doi să nu scoată nici o vorbă. Se duse la computer și privi ecranul. Ridică apoi microfonul de pe birou, apăsă pe butonul lateral și șopti în el:

— Sînt aici, Adam. Sînt aici și te urmăresc.

Adam încremeni, apoi smulse casca de pe cap și-l privi mînios pe frate-său:

— Ce dracu' vrei? se rățoi el.

— Hei, îl opri Jeff. Las-o mai moale, da? Voiam numai să-ți vorbim cîteva clipe.

Adam îi observă pe Josh și pe Amy stînd jenați lîngă ușă.

— Sînt ocupat, rosti el, ursuz. N-ați văzut că ușa era închisă?

— Voiam numai să aflăm de la tine despre ce e vorba în lecțiile tale cu doctorul Engersol, îi spuse Josh, făcînd deja un pas în retragere. În orice caz, ce se întîmplă cu tine? De ce te porți atît de bizar?

Cîteva clipe pe fața lui Adam se așternu o expresie de defensivă, ca și cum ar fi trebuit să se apere de un atac. Însă băiatul își reveni imediat și bolborosi:

— S...sînt în regulă. Sînt doar ocupat cu ceva.

— Dar cu ce? îl chestiona Amy. Ce e cu casca aia?

Adam își trecu, nervos, limba peste buze și ochii îi fugiră către frate-său.

— E ceva ce mi-a fost dat de doctorul Engersol, răspunse el.

¹M.I.T. — Massachusetts Institute of Technology (n.tr.).

— De ce nu-i spui? interveni Josh. Mie mi-ai prezentat-o mai deunăzi, nu?

Se întoarce spre Amy și continuă:

— Se numește cască a realității virtuale. Când ți-o montezi, îți arată diverse chestii pe ecran care par ca și cum ar fi reale.

— Chiar așa? se miră Amy. Pot s-o încerc și eu?

— Nu! bubui Adam.

Replica o ustură pe Amy. Îl privi, mînioasă, pe Adam și izbucni:

— Ei bine, cine ar vrea să-ți vadă casca ta idioată? Eu plec!

Se întoarce pe călcîie și se năpusti, furioasă, afară din cameră. Josh îl privi, intrigat, pe Adam. Niciodată pînă atunci nu se mai purtase astfel. Pînă azi, fusese întotdeauna tăcut și drăguț și-l lăsase mai tot timpul pe Jeff să vorbească în locul lui.

— Nu trebuia să fii rău cu ea, începu el.

Adam i-o retează:

— Dar nici n-am invitat-o aici, nu? Și nici pe tine. Așa că de ce nu-ți urmezi prietena și nu mă lași naibii în pace?

Josh simți că ia foc.

— În regulă, așa voi face, rosti el calm și se repezi afară din cameră, trîntind ușa în urma lui.

După ce Josh dispăru, Jeff își privi fix fratele.

— Va fi la noapte? întrebă el.

Adam clătină, nesigur, din cap.

— Nu știu. S-ar putea. N-am hotărît încă.

Privirea lui Jeff deveni și mai intensă.

— Și cînd te *vei* decide?

Adam se rezemă de spăteaza scaunului, evitînd să se uite la geamănul său.

— Nu știu. N...nici măcar nu știu încă dacă vreau să mă duc.

Jeff se încruntă. Doar n-avea de gînd să se sustragă ca un laș, nu? Nu putea! Nu acum, după tot ce plănuseră împreună.

— Fii serios, rosti el. Credeam că am hotărît deja. Urăști locul ăsta. Nu-ți place nicăieri. Deci, ce mare scofală? Dacă vrei să pleci, pleci. N-am hotărît asta odată?

Adam dădu nepăsător din umeri și se duse la fereastră.

— D...dar dacă m-aș răzgîndi? Adică, după aceea?

Jeff rîse fals.

— Ar fi cam târziu, nu-i așa? Adică, ai fi deja plecat.

— Știu, aprobă Adam, cu vocea stinsă. Numai la asta mă gîndesc.

Se întoarce și-și văzu fratele privindu-l supărat.

— Chiar *vrei* să te sustragi, nu-i așa? Îl acuză Jeff.

— N-am spus asta, se apără Adam cu o voce rugătoare.

— Mda, dar asta ai lăsat să se înțeleagă. Doamne, Adam, dar tare slab mai ești! Niciodată n-ai făcut decît să te plîngi de toate, iar cînd ai, într-adevăr, șansa să faci ceva, te ascunzi ca un laș. Ei bine, dacă nu o să pleci la noapte, toată povestea cade. O să le spun lui tati și lui mami ce plănuiști, și ei or să te oprească. Probabil că, de data asta, să te trimită la Atascadero sau prin preajmă.

Ochii lui Adam se măriră de spaimă la gîndul de a fi închis cu adevărat într-un spital psihiatric.

— Doar n-ai să faci așa ceva, nu?

— Ba da. Și încă cum. Oricum, chiar dacă nu te închid, pot pune pariu că te retrag de la școală și te țin acasă. Atunci nu o să mai ai niciodată șansa de a o face, nu?

Adam înghiți în sec.

— Eu...

Jeff își simți fratele tremurând.

— Liniștește-te, Adam. La noapte. Trebuie s-o faci la noapte.

Adam își pierdu, brusc, controlul.

— Dacă ții atât de mult să se întâmple, de ce n-o faci tu? răbufni el.

Jeff nu spuse nimic. Gîndea cu repeziciune, întorseseră împreună chestiunea pe toate fețele și petrecuseră ore întregi aducînd argumente pro și contra. În cele din urmă, Adam fusese de acord că el era cel care trebuia să se ducă. Acum dădea înapoi, înecîndu-se ca țiganul la mal.

Ei bine, așa ceva n-avea să se întâmple. Prea era totul pus la punct. De data asta, nu-l va lăsa pe Adam să se poarte ca un laș.

— O s-o faci, rosti, hotărît, într-un tîrziu, Jeff.

Vocea nu îi era decît o șoaptă furioasă, care îl făcu pe Adam să simtă furnicături pe spate.

— Dacă n-o s-o faci, o să te ucid cu mîna mea, Adam. O să găsesc eu o cale ca nimeni să nu afle c-am fost eu. Și o să mă asigur că o să te doară. Asta vrei de la mine? Să te fac să suferi?

Adam căzu, secerat, pe scaun.

— Nu, îngăimă el. Și n-am spus că n-o s-o fac. Eu doar...

Jeff nu-l lăsa să termine. Începu să-l intimideze, să-l convingă, să transfere propriile gînduri în mintea fratelui său, așa cum făcuse întotdeauna.

În final, tot ca întotdeauna, Adam încuviință.

— Bine, rosti el, palid. O s-o fac la noapte. Așa că lasă-mă să mă pregătesc singur, în regulă?

— Juri c-o s-o faci? îi ceru Jeff.

Adam își ridică ambele brațe și-și încrucișa degetele de la mîini cu cele ale fratelui său, așa cum se întîmplase mereu de cînd depășiseră stadiul de bebeluși. Era un gest ce semnifica că unul dintre ei făcuse o promisiune sfîntă celuilalt.

— Jur, declară el.

Jeff zîmbi, dar fără căldură.

— Bine, rosti el.

Porni spre ușă. Ajuns acolo, se opri.

Se întoarce și-și privi fratele cu ochi lipsiți de orice expresie.

— După aceea, o să-ți iau eu jacheta de piele. Bine?

Adam ridică, indiferent, din umeri.

— Doar dacă n-o s-o port cînd plec, rosti el. Oricum, mîine poți să iei orice vrei. Va rămîne totul aici.

După cîteva clipe de reflecție, Jeff vorbi din nou:

— Fii atent să nu te răzgîndești! Ne mai vedem noi.

Dispăru și-l lăsa pe Adam singur în cameră.

— Daa, replică Adam. Ne mai vedem noi.

Însă se întrebă: Avea să-l mai vadă vreodată?

Probabil, nu.

Ce mai conta, însă?

Mai conta, cu adevărat, ceva?

În definitiv, nu-și amintea să fi avut vreo zi în viața lui în care să fi fost cu adevărat fericit. Jeff fusese mereu acolo, gândind pentru el, luând hotărâri pentru el, spunându-i ce să facă.

Și el întotdeauna îl lăsase să facă asta.

Așa că, oriunde s-ar fi dus la noapte, nu putea fi mai rău decât fusese aici.

La urma urmei, Jeff nu pleca cu el. Va fi, astfel, liber, cel puțin o bucată de vreme.

Apucă de cască și și-o potrivește încă o dată pe cap.

O clipă mai târziu, se pierde în lumea închipuită de computer, o lume care nu era nici mai mult, nici mai puțin decât o proiecție a senzației de a fi în interiorul aparatului, de a fi un electron bîzîind printre circuite și explorînd complexul univers de la suprafața microprocesorului.

Așa ceva ar fi trebuit să fiu eu, își spuse Adam.

N-ar fi trebuit să mă nasc niciodată.

Ar fi trebuit să fiu altceva, ceva ce nu simte nici un fel de durere.

La noapte, reflectă el, fremătînd de anticipație, voi fugi de durere. Și nu mă voi mai întoarce niciodată.

9

Adam așteaptă în pat să treacă o jumătate de ceas de cînd sunase stingerea. La ora unsprezece, se ridică din pat. Fără a aprinde lumina, își trase rapid hainele pe el. Alese o pereche de blugi jerpeliți și o cămașă de un roșu aprins, care nu-i plăcuse niciodată. Spre deosebire de Jeff, Adam nu acordase niciodată o prea mare importanță îmbrăcăminte. Hainele nu erau decât marfă, iar marfa nu contase niciodată în viziunea lui. Singurul lucru care era relevant pentru el era universul din propriul lui creier și, o dată ce-l va descoperi, și cel din computerul său. Iar singura persoană de care ținea cont era Jeff.

Jeff.

Singurul om care îl cunoștea mai bine decât se știa el însuși.

Persoana care îi putea vorbi despre absolut orice.

Persoana de care fusese cel mai apropiat toată viața.

Și care îl îndepărta de lîngă el, la noapte.

Poate vor fi din nou împreună, cîndva. Și așa va fi dacă se va întîmpla precum se gîndea el că va fi.

Așa crezuse întotdeauna în legătură cu actul pe care-l va executa la noapte.

Chiar și astă-seară, cînd sosise ultima clipă, nu numi în nici un fel ceea ce avea să se petreacă cu el.

După ce se îmbracă, se duse la computer și puse monitorul în funcțiune. Ecranul începu să lumineze stins în întuneric. Adam se așeză în fața tastaturii. Pe ecran apăru meniul principal, proiectat chiar de el. Adam se uită la el cîteva secunde, apoi alese unul din programele utilitare de pe listă.

Începu, cu regret, să șteargă toate fișierele de pe hard-discul de 80 de

megabiți. După ce-și termină sarcina și șterse, unul câte unul, toate directoarele și subdirectoarele, privi în tăcere noul arbore pe care nu se mai afla nimic, în afară de utilitarul pe care îl folosea.

Mai avea timp să se răzgîndească. În definitiv, nu ștersese decît prima literă a numelor fișierelor. Datele se aflau încă pe disc. Dacă voia, putea să le recupereze în numai cîteva minute.

Ezită. În cele din urmă, se hotărî.

Mișcîndu-și rapid degetele, tipări comenzile de spălare a discului, prin care computerul avea să treacă prin tot directorul rădăcină și să rețină numai un anumit număr de digiți preselecțați.

Computerul va repeta procesul de trei ori. Cînd va termina, nu va rămîne nimic în afara unicului program utilitar.

Va dispărea totul. Se vor irosi toate programele pe care învățase să le utilizeze în cei cinci ani de cînd lucra la propriul lui computer. Se vor duce toate datele pe care le compilase), toate jocurile pe care nu numai că le îndrăgise, dar le remodelase pe gustul lui, refăcîndu-le codurile, astfel ca nimeni în afară de el să nu se poată juca cu ele.

Într-un fel, era ca și cum își ștergea propria viață, astfel ca nimeni să nu găsească nici un indiciu asupra motivului pentru care făcuse ceea ce avea să facă.

În definitiv, nu era treaba nimănui, era viața lui și putea face ce voia cu ea.

Computerul bîzîi încet, indicînd că-și terminase sarcina.

Adam scoase utilitarul din memorie. Cînd apăru prompterul, tipări o singură linie:

C: ERASE *.*

Presă tasta de intrare. Pe ecran apăru o întrebare:

ARE YOU SURE? ALL FILES WILL BE ERASED. N(Y) ²

O clipă, fu din nou tentat să se răzgîndească. Oftînd din adîncul sufletului, apăsă pe tasta Y. Cînd întrebarea apăru din nou, dîndu-i o ultimă șansă de a-și schimba hotărîrea, presă din nou aceeași tastă.

Peste o clipă, prompterul reapăru. Deși computerul funcționa încă, nu mai putea executa nimic. Adam îi lichidase orice posibilitate de a fi folositor. Nu mai era acum decît o memorie goală ce aștepta să fie repopulată cu date.

Cîteva secunde, Adam continuă să tasteze, apoi stinse monitorul, lăsînd camera din nou în beznă. Se duse în tăcere la ușă, o întredeschise și se furișă în culoarul slab iluminat ce traversa etajul doi pe toată lungimea lui.

Holul era pustiu și nu se auzea nici un sunet.

Păși pe coridor, închizînd ușa în urma lui. Sunetul discret al închizătorii i se păru a fi nefiresc de zgomotos. Încremeni, așteptînd ca ușile de pe sală să se deschidă și ceilalți copii să iasă, mînioși, din camere.

Nu se întîmplă nimic.

Liniștea clădirii îl înconjură ca un giulgiu.

Se opri o secundă în dreptul ușii lui Jeff. Să intre și să-și ia rămas bun de la fratele lui?

Nu.

Cel mai bine era să se topească în bezna nopții.

² SÎNTEȚI SIGUR? TOATE FIȘIERELE VOR FI ȘTERSE. N (Y) (n.tr.).

Mergînd tiptil, ajunse în capul scărilor largi, care spiralaau pînă la parter, și se opri să asculte.

Liniște.

Lumina candelabrului spînzurat în holul de la intrare fusese diminuată pentru regimul de noapte. Adam privi dedesubtul ușii biroului lui Hildie Kramer.

Era lumină înăuntru?

Nu fu sigur.

Coborî scăările ținîndu-se de zid, ca și cum masa acestuia l-ar fi ascuns de orice privire care l-ar fi urmărit, așteptîndu-l.

Ajunse, în sfîrșit, la ușa de la intrare. Răsuci clanța încet, temîndu-se că și cel mai mic zgomot l-ar putea trăda. Deschise ușa doar atît cît să se strecoare afară. Ieși pe verandă și așteptă în umbră pînă ce se asigură că nu se afla nimeni pe terenul din fața imobilului. Într-un tîrziu, se repezi să traverseze pajiștea, furișîndu-se de la copac la copac, ca un mic animal care se teme să nu fie vînat. Abia după ce trecu de poartă își permise să respire ușurat.

După ce pulsul i se liniști, se topi în noapte. Simțea un fior sălășluind în el, deși era neobișnuit de cald afară.

Era însă hotărît.

Douăzeci de minute mai tîrziu, se afla în fața casei în care crescuse. Era, o clădire veche, acoperită cu șindrilă și avînd două etaje, pe care părinții o cumpăraseră cînd el avea numai doi ani. Situată în apropierea plajei ea era înconjurată de o pajiște care era mîndria tatălui lui. De ambele părți ale verandei din față creșteau tufișuri enorme de camelii. Privirea băiatului se opri asupra etajului doi și, în special, asupra camerei care fusese odată a lui. Știa că în acea încăpere mai erau încă o droaie de lucruri care îl așteptau să revină.

De-acum aveau să aștepte o veșnicie. El n-avea să se mai întoarcă în această casă.

Un alt drăcușor îl zgîndări. Simți, o clipă, apriga dorință de a intra și de a o scula pe mama lui. Poate ar fi trebuit să-i povestească ce avea de gînd să facă...

Nu!

Îi răsunau încă în urechi amenințările lui Jeff. În plus, Adam știa cum va reacționa maică-sa.

Va chema doctorul și-l va închide undeva.

Suficient de departe ca să nu mai poată face ce voia.

Se îndepărtă de casă și se duse în mica zonă comercială a orașului, unde privi produsele expuse în vitrine. Nu dorea nici unul din ele și n-avea să le ducă lipsa.

Continuă să meargă, privind îngrijorat în jurul său și ascunzîndu-se în umbră de fiecare dată cînd de el se apropia o mașină. De acum nu mai putea fi prins. Era prea aproape de îndeplinirea țelului.

Porni înapoi spre academie. Se mișca rapid. Simțea fiecare secundă care trecea. Ajunse la poartă, o depăși, apoi o luă de-a lungul pajiștei, ținîndu-se aproape de gard. Într-un tîrziu, se îndreptă spre reședință.

Scrută ferestrele întunecate ale întregii clădiri, apoi își îndreptă atenția spre etajul patru, în direcția ciudatei cupole, care semăna cu o pasăre încovoiată deasupra prăzii sale.

Prin ferestrele apartamentului se vedea lumină.

Privi țintă luminile, care scînteiau în noapte.
Restul academiei dormea.
Mai puțin el.
Își băgă capul între umeri, și își înfundă mîinile în buzunare.
Sosise timpul să isprăvească treaba.

Trenul se mișca cu repeziciune pe șine. Nu era decît o locomotivă care trăgea cîteva vagoane goale și o platformă cu soldați. N-avea nici o oprire pe parcurs și n-avusese niciodată. Nu era decît una din obișnuitele curse săptămînale din Salinas, care trecea prin Santa Cruz.

N-avea decît un singur scop. De a menține dreptul de folosire a căii ferate în favoarea companiei Barrington Western Railroad.

Era o cursă plictisitoare. Singura zonă mai interesantă se întindea în lungul promontoriului de nord. Acolo, trenul cobora încetîșor cu spatele. Un membru al echipajului observa întotdeauna linia de pe platforma din spate și îi comunica, din timp în timp, mecanicului dacă drumul era liber. Însă după ce ajungeau la capătul liniei, la patruzeci de mile nord de Barrington, și o porneau din nou, echipajul intra în amortîre și mai degrabă era tentat să privească luna reflectată în mare, decît să supravegheze șinele.

În definitiv, în cei douăzeci de ani de cînd efectua cursa, mecanicul n-avusese niciodată de semnalat superiorului său vreun eveniment mai deosebit, în consecință, nici în această seară el nu era foarte atent la ce se întîmpla în fața lui.

Oricum, n-ar fi avut nici o importanță. Cînd văzu obiectul de pe linie, după o curbă, fu oricum prea tîrziu ca să-l evite.

Totuși, el se năpusti asupra frînelor și-i strigă pompierului:

— Isuse Hristoase! Un cretin și-a lăsat un sac de gunoi pe linie!

Trenul începu să încetinească. Frînele scrîșniră cînd mecanicul apăsă mai puternic pe pedală.

Apoi, el își dădu seama, în lumina lunii, că obiectul nu era un sac de gunoi.

Era un om, încovoiat peste șine, cu spatele la tren.

Mecanicul trase de sirenă. Noaptea fu sfîșiată de un țipăt strident, care sperie un stol de vrăbii și le făcu să zboare din cuiburile lor, făcute în copacii de lîngă calea ferată.

Persoana de pe șine nu se mișcă.

Mecanicul își simți sudoarea curgîndu-i pe tot corpul, cînd realizează ce avea să se întîmple și cînd își dădu seama că nu va putea face nimic pentru a evita așa ceva. Inerția locomotivei Diesel era atît de mare încît, chiar dacă ar fi blocat complet frînele, masa i-mensă de oțel ar fi continuat să alunece, frecîndu-se de șine și împrôșcînd scînteii.

Dar asta n-ar fi fost suficient.

Trenul se apropie de obiect. Pierdea viteză cu fiecare secundă ce trecea. O clipă, mecanicul se rugă să apară un miracol.

N-a apărut.

Locomotiva izbi persoana. Cînd corpul fu proiectat în aer, mecanicul își dădu seama că era un băiat.

Un puști, îmbrăcat în blugi și cămașă roșie.

Se trezi că se întreabă dacă nu cumva băiatul se îmbrăcase intenționat

în roșu, pentru ca sângele să se confunde cu culoarea cămășii.

Nu mai avea importanță. Forța loviturii îl transformase, probabil, într-o masă neidentificabilă de carne și oase.

Din instinct, mecanicul se uită la ceas. Era aproape patru și treizeci dimineața.

Mizerabilă oră pentru a muri.

Cu toate că era întuneric de nu se putea vedea nimic, Jeff Aldrich știa că nu e singur în cameră, încăperea era mare; atât de mare, că nu-i putea simți pereții și tavanul, deși era sigur că erau acolo.

În orice caz, putea să-l simtă pe celălalt din cameră.

Adam.

Pierdut în întuneric, căutându-l, înăuntru se afla Adam.

Jeff își cheamă fratele, dar nimeni nu-i răspunde.

Făcu un pas înainte, ezitant, simțind întunericul, dar nu atinse nimic.

Strigă.

— Adam? Hei, Adam, unde ești?

Deși uriașe din toți bojocii, vocea lui păru slabă, strangulată. Cuvintele fură greu audibile, chiar și pentru el.

Simți cum, din beznă, îl învăluie frica, îl atinge; îi simți tentaculele că îl agață și îl absorb în ființa întunericului.

— Nu! gemu el. O să-l găsesc. Trebuie să-l găsesc.

Se luptă cu frica. Încercă să fugă de ea, dar își simțea picioarele împiedicate, de parcă erau prinse într-un soi de noroi ud și gros sau într-o mlaștină de nisip mișcător.

Se agită și mai tare, strigând din nou:

— Adam? Adam, n-am vrut! Iartă-mă, Adam!

Se eliberă din noroi și apoi se trezi alergând cât putea de repede prin întuneric. Iar în jurul lui, bezna lua alt contur.

Nu mai era în cameră. Era afară și totul părea diferit de cum fusese, deși arăta la fel.

Iar el simțea că se apropie de Adam!

În cele din urmă, văzu înaintea lui un punct luminos.

Se năpusti spre lumină. Îi dispăru ultimul fior de frică. Inima îi bătea nebunește și picioarele îl dureau din cauza efortului, dar nu putea încetini fiindcă lumina era Adam. Dacă ar fi putut ajunge la ea...

Atunci începu să capete formă. Nu mai era un punct, ci devenise un fascicul, care strălucea de undeva, de deasupra capului. Când se uită în sus, nu putu identifica sursa luminoasă.

În fascicul, însă, părînd a fi suspendat în aer, stătea Adam.

Se uita la el cu ochi acuzatori.

Jeff se opri.

— Adam.

Scoase cuvintele nesigur pe el, pentru că se schimbaseră ceva la fratele lui, ceva ce nu înțelegea.

Își strecură mîna în fasciculul de lumină, încercînd să-și atingă fratele. Dar mîna îi dispăru și Adam începu să rîdă.

— Credeaai că n-o s-o fac? rosti el. Ai crezut că o să fiu laș. Totdeauna ai crezut că sînt un laș.

Jeff simți că-l inundă un val teribil de remușcare.

— N-nu! exclamă el. N-am crezut asta. Eu...

Dar era prea târziu. Fasciculul luminos începu să scadă în intensitate și imaginea fratelui său începu să tremure. Apoi, încet, dispăru. Când muri ultima rază de lumină, Jeff strigă încă o dată numele fratelui său.

— Adam!!!

În camera sa de la etajul trei, Josh MacCallum era treaz. Stătea întins, și asculta întunericul.

Se deșteptase mai devreme, nu știa precis când, când auzise un sunet.

Nu-i luase mai mult de o secundă pentru a-și da seama ce fusese.

Ascensorul, cu motorul lui zbîrnîind și cușca zornăind pe ghidaj.

Îi venise instantaneu în minte povestea lui Jeff, și primul lui impuls fusese să-și ascundă capul sub învelitoare încercînd astfel să estompeze sunetul din urechi. După aceea își dădu seama ce se întîmpla.

Era chiar Jeff, care se juca cu liftul în casa cuprinsă de întuneric și care rîdea pe-nfundate, fără îndoială, de spaima pe care o provoca.

Așa că Josh se sculase, își pusese pe el halatul, după care ieșise pe hol, strecurîndu-se de-a lungul coridorului în beznă pînă ce ajunsese la puțul ascensorului.

Putea încă să audă sunetul mașinăriei.

Însă liftul nu se mișca. Când se zgîise să vadă ce era în golul puțului, nu observase decît capacul cuștii, slab iluminată de candelabrul din hol.

Dintr-o dată, sunetul încetase. Josh își oprise respirația. Îi fusese frică să facă cea mai mică mișcare.

Nu se întîmplase nimic.

Continuase să asculte cîteva minute lungi cît o veșnicie, așteptînd ca fantoma lui Eustace Barrington să apară pe scări, plutind către el în întuneric. Văzînd că nu se întîmplă nimic, s-a hotărît să se întoarcă în pat.

Ca să stea treaz și să asculte.

Auzi din nou sunetul liftului și se duse încă o dată să se uite.

Cușca era tot în fundul puțului, unde fusese și mai devreme. Cu toate astea, acum era un sunet nou. Se întoarse în pat și se așeză în capul oaselor. Ce fusese?

Auzi, prin fereastra deschisă, o voce disperată care striga:

— Adam, vino înapoi!

Jeff! Era vocea lui Jeff!

Sări din pat și, îmbrăcat numai în pijama, se năpusti din cameră alergînd spre scări. Sărînd cîte trei trepte o dată, ajunse la etajul doi la timp ca să vadă fețe somnoroase care se zgîiesc la el.

— Ce e? întrebă cineva. Ce s-a întîmplat?

Josh nu răspunse. Continuă să alerge pe coridor pînă la camera lui Jeff. Deschise cu violență ușa și aprinse lumina. Apoi se opri, holbîndu-se în fața priveliștii.

Jeff stătea în capul oaselor în pat, palid. Corpul îi tremura din toate încheieturile.

În afară de draperiile care fîlfiau ușor în boarea care intra prin fereastra deschisă, camera era tăcută și liniștită.

— Jeff? rosti încet Josh. Ce s-a întîmplat? Ești bine?

O clipă, Jeff nu zise nimic, apoi reuși să dea aprobator din cap.

— A...am avut un coșmar. Era în legătură cu Adam. El... el plecase. Era ca și cum ar fi murit, sau așa ceva, și era vina mea.

— Isuse! exclamă, stupefiat, Josh.

Jeff se scutură.

— A fost așa de real.

Era treaz de acum. Întregul corp îi era acoperit de o sudoare rece. Avea încă acel sentiment cumplit ce-l copleșise când își strigase, pentru ultima oară, fratele.

— Ce se întâmplă? întrebă Brad Hinshaw, intrînd și el în cameră. Îl zări pe Jeff.

— Isuse! Omule, arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

— C...chiar a văzut una, murmură Josh. A visat că Adam murise din vina lui.

— Rahat! exclamă Brad.

Înainte însă de a mai apuca să spună ceva, altcineva intră în cameră.

— Adam e aici?

Peste încăpere se așternu o liniște de mormînt. Cei trei se holbară unul la altul. Apoi Jeff se sculă greoi din pat și se îndreptă spre ușă. Josh și Brad se traseră, instinctiv, înapoi, pentru a-l lăsa să treacă. Jeff ieși pe coridor, se duse pînă la camera alăturată, ezită un moment, apoi intră înăuntru.

Patul era gol, deși arăta ca și cum s-ar fi dormit în el.

Toate obiectele lui Adam erau la locul lor obișnuit.

— P...poate tocmai s-a dus la toaletă, sugeră Brad Hinshaw.

Însă o nouă voce interveni:

— Tocmai am fost eu acolo. E pustie.

Jeff fixă patul încă o clipă, apoi își mută privirea spre computerul de pe birou. Ca în transă, se apropie de el și apăsă butonul de punere în funcțiune a monitorului. O fracțiune de secundă, străluci o lumină verde, apoi ecranul se luminează. Cîteva clipe mai tîrziu, lîngă prompter apărură, tiptil, ultimele cuvinte ale lui Adam. Se holbară toți la mesajul scris:

C: NIMENI NU MĂ ÎNȚELEGE, AȘA CĂ E TIMPUL SĂ PLEC. MĂ DUC ÎNTR-UN LOC MAI BUN ȘI MAI ÎNALT

Cînd înțelese semnificația cuvintelor, Josh simți că-i vine rău. Fu instantaneu înapoi în timp, la începutul săptămîinii trecute, pe patul din camera sa, în Eden, cu cuțitul de vînătoare în mîini.

Degetele de la mîna stîngă atinseră, inconștient, cicatricele de la încheietura mîinii drepte, singurele rămășițe ale gestului pe care-l făcuse.

Înțelese brusc de ce Adam se purta atît de ciudat în ultimele zile. Josh se gîndise la moarte doar cîteva minute, la furie. Spre deosebire de el, Adam plănuiise, probabil, totul timp de mai multe zile.

Plănuiise și se hotărîse.

Dar ce făcuse anume? Unde era?

— C...ce-o să faci? îl întrebă el pe Jeff.

Jeff se mulțumi să se întoarcă pe călcîie și să plece. Cînd părăsi camera fratelui său, în capul scărilor apăru Hildie Kramer.

Păru șocată cînd îl văzu, dar îi vorbi cu o voce joasă și calmă.

— Jeff? Vrei să vii jos cu mine? Trebuie să vorbesc cu tine în legătură cu ceva.

Un minut mai târziu, stînd pe canapea, în pijama, alături de Hildie, Jeff ascultă în tăcere cum ea îi spune că tocmai fusese găsit cadavrul lui Adam.

— Era pe șinele de cale ferată, explică ea. Bănuiesc că s-ar fi putut să fie un accident...

Vocea i se stinse. Strecură un braț în jurul umerilor lui Jeff.

— Nu! exclamă băiatul. N-a fost un accident. A lăsat un bilet de rămas bun pe computer.

Cîteva secunde, Hildie nu spuse nimic. Apoi, răsuflînd adînc, rosti:

— Cred că ar fi mai bine să te duc la părinții tăi. Jeff nu spuse nimic. O lăasă să-l conducă înapoi în camera lui pentru a se îmbrăca. Cînd începu însă să-și pună hainele pe el, visul îi reveni în memorie.

Deci ceea ce i-a zis atunci Adam era adevărat: nu s-a sustras.

Ciudat. Jeff se simțea mîndru de fratele lui.

În acea clipă, știu că ăsta era secretul lui, pe care nu-l va spune nimănui.

Niciodată.

10

Chet Aldrich se deșteaptă încetișor. Ochii lui căutară automat afișajul ceasului electronic de pe noptieră. Era șase fără treisprezece minute. Alarma fusese programată să sune la șase și jumătate.

Chet se încruntă. Niciodată nu se sculase cu atît de multă vreme înainte ca alarma să dea deșteptarea; întotdeauna se trezea cu un minut înainte să se audă bipul ei iritant, astfel încît avea mereu ocazia să o închidă.

Ceva însă îi deranjase somnul. Se uită pe fereastră pentru a privi cerul care începuse deja să se lumineze. Vreun tunet? Respinse ideea cînd văzu luna, care stătea încă spînzurată deasupra orizontului. Cînd fu pe punctul de a se rostogoli la loc ca să-și îngroape din nou capul în pernă, auzi clinchetul soneriei de la intrare.

Ultimele rămășițe ale somnului îl părăsiră instantaneu. Se sculă din pat și pipăi în jur în căutarea halatului. Îl găsi, îl trase pe el și aruncă o privire Jeanettei, care încă dormea profund, ghemuită pe partea stîngă, cu părul revărsat pe pernă.

Clopoțelul se făcu din nou auzit. Chet se grăbi să coboare. Îl cuprinsese o prevestire rea. Cînd cineva sună la ușă la o oră atît de matinală era semn clar de vești proaste.

"Chiar foarte proaste", se corectă el. Pînă să a-jungă la clanța ușii, în minte i se contura deja o posibilitate a ceea ce se întîmplase. Cînd deschise și-l văzu pe Jeff, inima porni să-i bată nebunește. Fiul lui era palid și avea ochii măriți de groază. Tremura din tot corpul. În spatele lui se afla Hildie Kramer, flancată de doi polițiști.

O clipă, Chet simți că-l invadează speranța. Probabil că se înșelase și nu se întîmplase nimic altceva decît că Jeff o ștersese în mijlocul nopții și se băgase în vreun bucluc. Respinse însă supoziția imediat ce citi expresia

din ochii femeii. Nu reflectau mînie și nici măcar dezamăgire.

Chet văzu în ei compasiune.

Compasiune și simpatie.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el și se dădu la o parte pentru a lăsa cele patru persoane să intre în casă. Nimeni nu scoase nici o vorbă, ca și cum fiecare aștepta ca altul să transmită vestea. Atunci, Chet își dădu seama:

— Adam, nu-i așa? S-a întîmplat ceva cu el.

Hildie Kramer rupse tăcerea. Îl apucă pe Chet de braț, ca și cum ar fi vrut să-l susțină, și-i spuse:

— Îmi pare rău, Chet. El e... Mi-e teamă că a murit.

— Oh, Doamne! murmură Chet.

Cuvintele i se opriră în gît. Simți cum genunchii încep să-i tremure. De acum numai sprijinul femeii îl făcea să stea drept.

— Nu, îngăimă el. E o greșeală... Trebuie să fie.

— Regret sincer, domnule Aldrich, rosti un polițist. S-a întîmplat cu o oră, o oră și ceva în urmă. Era pe șine, cînd...

Fu întrerupt de Jeanette, care se trezise și stătea acum în capul scărilor, cu rochia înfășurîndu-i protector corpul și cu fața de pe care nu dispăruseră urmele somnului.

— Șine? întrebă ea. Despre ce vorbiți acolo?

Luptîndu-se cu sine pentru a rămîne în picioare, Chet se uită la nevastă-sa cu o privire goală.

— Despre Adam, îi comunică el. El e... Hildie spune că e mort.

Hildie spune...

Ca și cum ar exista șansa ca Hildie să se înșele, ca totul să nu fie decît o cumplită eroare, ca Adam să fie undeva, în viață. Și totuși și aceste cuvinte avură efect. Ochii ei, măriți și neîncrezători, își mutară atenția către șefa administrației academiei.

— Adam? îngăimă Jeanette. Dar asta nu-i posibil. Spuneai că îi merge de minune.

Pe măsură ce respingea ideea, vocea îi crescuse în intensitate.

— Și îi mergea bine! în week-end-ul trecut, la picnic...

Hildie porni să urce scările, părăsindu-l pe Chet, care era încă încremenit, ca și cum vestea îl golise de toată tăria.

— Jeanette, nu știu exact ce s-a întîmplat, rosti ea.

Căuta să observe ceva de care s-ar fi putut apuca femeia, aflată în stare de șoc.

— E posibil să fi fost un accident...

— Accident? repetă Jeanette. C-ce s-a întîmplat?

Unul din polițiști le spuse povestea mecanicului, în timp ce Jeanette coborî scările, susținută de Hildie.

— A spus că n-a putut face nimic, încheie polițistul. De îndată ce l-a văzut pe fiul dumneavoastră, a acționat frînele și a tras sirena, dar era prea tîrziu. Băiatul a rămas nemișcat, iar trenul mergea prea repede ca să se oprească la timp.

— N...nu s-a mișcat? repetă Jeanette. A...a stat, pur și simplu, acolo?

— Îmi pare rău, confirmă polițistul. Mecanicul a spus că a fost ca și cum aștepta ca trenul să-l lovească.

Jeanette se agăță de soțul său. Chet își puse brațele în jurul ei. Jeanette începu să plîngă. Toată povestea asta era imposibilă. Nu dorea și nici nu putea s-o accepte. De aia îl trimisese pe Adam la academie, tocmai ca să

prevină așa ceva.

— Nu, murmură ea. Nu pot să cred. Nu e Adam. E...e altcineva. Trebuie să fie altcineva.

— Îmi pare atât de rău, Jeanette, o compătimi Hildie pe femeia distrusă. Mi-aș fi dorit să fi fost altcineva. Din păcate, nu e nici o greșeală.

Dintr-o dată, Jeanette simți că prinde o putere supranaturală.

— Vreau să-l văd, rosti ea ferm. Vreau să-l văd pentru mine.

Palid, Jeff stătuse pînă atunci în cadrul ușii și ascultase cum sînt informați părinții lui de moartea lui Adam. Cînd maică-sa rosti ultimele cuvinte, se duse și se ghemui strîns lîngă ea. Inconștient, Jeanette îl mîngîie pe păr, cu ochii fixați pe polițistul care îi comunicase ce se întîmplase.

— Vreau să văd unde s-a întîmplat, rosti ea cu o voce lipsită de culoare. Și vreau să-mi văd fiul. Cred că am dreptul la asta, nu?

Tînărul ofițer se mișcă stingherit de pe un picior pe altul.

— Nu e absolută nevoie, doamnă, replică el. Vreau să spun că nu e nici un dubiu asupra celor întîmplate și...

— Nu! rosti, tăios, Jeanette. *Eu* am dubii. Vreau să-l *văd* pe el! Nu poți înțelege asta? E fiul meu și vreau să-l văd!

Își ridică vocea pînă în pragul isteriei. Jeff se strînse și mai tare lîngă ea, iar Hildie Kramer schimbă o privire cu polițistul.

— O să rămîn eu aici cu Jeff, zise ea. Puteți să-i duceți acolo pe domnul și pe doamna Aldrich?

Fu rîndul lui Chet să vorbească, împieticindu-se în cuvinte:

— Jeanette, nu trebuie să facem asta. Noi...

Însă Jeanette negă cu înverșunare din cap.

— Nu, Chet. Eu trebuie s-o fac. Nu voi crede nimic pînă ce nu voi vedea cu ochii mei.

Se degajă cu blîndețe din strînsoarea brațelor fiului ei.

— Pot să merg și eu? întrebă Jeff.

Jeanette păru că ignoră rugămintea, însă Chet negă.

— Nu ți-ar place, fiule, rosti el, cu o voce sfîșietoare. Rămîi aici cu Hildie, iar noi o să ne întoarcem cît putem de repede. Bine?

— Dar vreau și eu să merg! protestă Jeff cu încăpățînare. Vreau și eu să văd ce s-a întîmplat.

Îi era încă proaspăt în minte visul pe care-l avusese, deși nu pomenise nimănui despre el, cu excepția lui Josh și Brad.

Și în acest vis...

Nu! Ce s-a întîmplat în vis n-a reprezentat realitatea. Singurul lucru real era faptul că Adam era mort. Dar el nu putea să fi murit! Spusese doar că va pleca...

— Haide, Jeff, rosti tandru Hildie, luîndu-l cu blîndețe pe băiat către bucătăria din spatele casei. Să-i lăsăm puțin pe părinții tăi singuri, de acord?

Jeff îi îngădui să-l ia cu ea. Încercă să pună toate lucrurile la locul lor în mintea sa și să împace visul cu realitatea morții fratelui său. Își văzu, cu coada ochiului, părinții părăsind casa, însoțiți de cei doi polițiști.

Mașina poliției trase pe dreapta șoselei. Se găseau la aproximativ patru

mile nord de Barrington. La o sută de metri în fața lor, drumul și calea ferată care mergea paralel cu el, făceau o curbă și dispăreau din vedere, urmărind relieful coastei. Paralel cu șinele, un parapet de beton taluza dealul. Jeanette ieși din mașină și o trecură fiori prin tot corpul când văzu sânge împrăștiat pe peretele de beton.

La fața locului se aflau mai mulți indivizi, care fotografiau, făceau schițe și măsurau, pentru a putea determina viteza locomotivei în momentul impactului. Doi membri ai echipajului trenului se agitau nervoși lângă platforma din spate, dar mecanicul nu se vedea nicăieri.

Chet întrebă unde se afla acesta.

— L-au dus la secție ca să-i verifice alcoolemia și dacă luase droguri, explică unul dintre investigatori. Nu ne așteptăm să descoperim ceva. Cei din echipajul trenului spuneau că Lawrence, așa îl cheamă pe mecanic, Gary Lawrence, e un abstinent înverșunat. Nevastă-sa a fost alcoolică, așa că el nu se atinge pentru nimic în lume de licoare. Nimeni nu l-a văzut vreodată bînd ceva mai tare decît o cafea.

În timp ce Jeanette se apucă să cerceteze locul unde fusese izbit Adam, Chet începu să caute, fără tragere de inimă, indicii ale prezenței corpului. Investigatorul, realizînd ce căuta Chet, își coborî vocea, ca să nu fie auzit de Jeanette și spuse:

— L-am luat deja pe fiul dumneavoastră, domnule Aldrich. E..., ei bine, e cam făcut bucăți și nu sînt convins că ați dori să-l vedeți.

Chet dădu aprobator din cap. Se simți ușurat. El și nevastă-sa fuseseră scutiți, cel puțin deocamdată, de a vedea realitatea în întregime.

— Unde l-au dus? izbucni Jeanette, trezindu-se din reverie. Unde e?

Investigatorul rosti stingherit:

— La morga din Santa Cruz. După întocmirea formalităților, îl țin acolo pînă le veți spune dumneavoastră ce să facă.

— Vreau să merg la spital, anunță Jeanette. Acum, vă rog.

Chet o ajută pe nevastă-sa să urce în mașină și simți cum îi apare un gol în stomac. Dorința ei nu avea cum să fie contrazisă.

"Iluzii", se gîndi Chet. "Își pune speranța în iluzii". Știa însă că nu-i putea spune nimic. Tot ce putea face era să stea cu ea și să-i ofere tot sprijinul de care avea nevoie pînă ce avea să se convingă de oribilul adevăr.

Dar cu el ce se va întîmpla? Către cine să se plîngă? De cînd deschisese ușa și o zărise pe Hildie, i se formase un nod dureros în gît, care amenința acum să-l strangleze. Cît timp trecuse? O jumătate de oră? Își privi, neîncrezător, ceasul. Avea senzația că se scursese o veșnicie.

Simțise, în această jumătate de oră, că se împietrește, că se apără față de cumplita veste prin această încremenire, deși o parte din el respingea realitatea la fel de înverșunat precum Jeanette.

Cum era posibil ca Adam să fi murit? Cum putea accepta ideea de a nu mai vedea niciodată fața fiului său, atît de deosebită de a lui Jeff și totuși atît de asemănătoare cu a lui?

În minte îi apărură imaginea lui Adam, o poză tăcută a lui, așa cum era el adesea, singur, explorînd universul din interiorul propriei sale minți, care era total necunoscut restului lumii, chiar și fratelui său geamăn. Întotdeauna cel extrovertit, cel care lega prietenii fusese Jeff și el îl atrăgea pe Adam, adeseori în ciuda protestelor acestuia, în jocurile cu ceilalți copii.

Oare ceea ce se întîmplase de dimineață fusese protestul final al lui

Adam? Fusesse actul de respingere definitivă a unei lumi din care nu simțise niciodată că face parte? Sau fusesse un capriciu momentan, peste care ar fi trecut dacă i s-ar fi dat suficient timp?

Chet își dădu seama că nu va ști niciodată răspunsul corect. Adam plecase irevocabil.

Ajunseră, într-un târziu la intrarea de urgențe. Cei doi Aldrich intrară împreună în spital. Îi întâmpină un individ deșirat și palid, într-o uniformă albă, încrețită. Era medicul de gardă. Pe fața lui se puteau citi ravagiile făcute de lungile ore ale nopții care trecuse. Doctorul veni spre ei fără tragere de inimă, ceea ce-l determină pe Chet să se întrebe dacă nu cumva era pentru prima oară că trebuia să discute cu părinți care tocmai își pierduseră copilul.

— Domnul și doamna Aldrich? Întrebă medicul. Mă numesc Joel Berman. Eu am fost de gardă când l-au adus pe fiul dumneavoastră.

Le făcu semn, indicându-le o canapea și două scaune, situate în jurul unei măsuțe, pe care aburea o stacană cu cafea.

— Dacă vreți să luați loc...? îi invită el.

Jeanette negă.

— Vreau să-l văd pe Adam.

Nervii începură să o lase, iar vocea îi căpătă accente de nesiguranță.

— Vă rog, trebuie să-mi văd fiul. Fața lui Joel Berman deveni severă.

— Eu... Doamnă Aldrich, nu sînt convins că v-ar plăcea să-l vedeți.

— Ba da, rosti, sec, Jeanette. Trebuie s-o fac.

O clipă, Berman păru că are de gînd să obiecteze din nou. Apoi se răzgîndi și-i făcu semn femeii, spunîndu-i încet:

— Pe aici.

Îi conduse de-a lungul unui coridor scurt și apoi în camera de autopsie. Pe o targă, acoperit de un cearșaf, se afla ceva ce aducea cu un trup uman. Jeanette se opri în ușă. În cele din urmă, își făcu curaj.

Se deplasă pînă la targa, atinse, ezitînd, cearșaful și îl trase încet la o parte.

Privi fața lui Adam.

Cu greu putea fi recunoscută. Era mînjită de sînge și zdrobită din impactul cu locomotiva. Cu toate astea, Jeanette știu imediat că era fiul ei. Zidul pe care și-l construisese în ea se frînse. Începu să plîngă.

— Oh, Adam, șopti ea cu noduri în gît. Îmi pare așa de rău, copilul meu. Îmi pare așa de rău. De ce n-ai venit acasă? Aș fi rezolvat eu totul, dragule. Aș fi avut eu grijă de tine.

Cu lacrimile curgîndu-i șiroaie pe obraji, se înclină și-l sărută blînd, în ciuda sîngelui uscat de pe fața lui.

Abia după aceea îngădui doctorului să acopere din nou capul lui Adam și ca soțul ei să o ia de acolo.

Cîteva minute mai târziu, Jeanette încercă cu greu să bea o ceașcă de cafea fierbinte. Mîinile îi tremurau. Depunea toate eforturile să urmărească cuvintele medicului, prin care acesta o asigura că Adam nu suferise.

— A murit instantaneu. Se pare că se afla pe șine, cu spatele la tren. A murit, probabil, chiar de la primul impact. Sînt convins că n-a simțit nimic.

"Dar teroarea?", se gîndi Jeanette. Ce a simțit cînd a auzit trenul cum duduie venind spre el? Auzi în minte țipătul sirenei și uruitul locomotivei; își imaginează chiar șinele vibrînd sub masa trenului. Se scutură ca de un fior de groază. Cafeaua sări din ceașcă, pătînd rochia fină, din dantelă albă, pe

care o purta încă.

Își dădu seama abia acum că plecase de acasă fără a se schimba. Puse ceașca de cafea jos și rosti:

— Du-mă acasă, Chet.

Cînd ieși din spital, simți cum în ea începe să se cuibărească durerea.

Puțin după ora șapte dimineața, Steve Conners ajunse la academie. Imediat își dădu seama că se întîmplase o tragedie. În fața clădirii principale, erau trase două mașini ale poliției. Lîngă ele, și Olds mobile-ul bleumarin al doctorului Engersol. Ignorînd obiceiul său matinal de a se duce în primul rînd la clasa lui din aripa de vest a clădirii, Conners parcă lîngă celelalte automobile și urcă scările spre veranda largă. Cînd intră în imobil o văzu pe Hildie Kramer discutînd cu un polițist. Lîngă piciorul scării, un grup de copii șușoteau între ei, urmărind conversația dintre administratoare și omul legii.

Steve se duse lîngă Hildie.

— Ce se întîmplă aici? întrebă el.

Hildie se uită în direcția copiilor. Decise că n-avea nici un rost să se retragă în biroul ei. În mod sigur, toți puștii aflaseră pînă acum ce se întîmplase.

— Adam Aldrich, răspunse ea. Mă tem că nu o să-ți placă. S-a sinucis azi noapte.

— Oh, Doamne! gemu Steve.

Își aminti brusc de toate lucrurile pe care nu le făcuse cu o zi înainte.

Nu împărtășise nimănui îngrijorarea sa legată de băiat. Intenționase să facă asta, dar ceva îi abătuse atenția și-l făcuse să uite.

Să uite! Acum Adam Aldrich era mort.

Probabil că această cumplită remușcare i se citea pe față, pentru că Hildie îl privi țintă și-l întrebă:

— Steve, ce e?

Conners scutură din cap ca și cum ar fi încercat să îndepărteze presiunea vinovăției care-l copleșise. Însă gestul nu rezolvă nimic.

— Trebuia să fi făcut ceva, răspunse el. Știam că e ceva care merge prost. Intenționez să vorbesc, despre el, cu tine și cu George.

Polițistul îl privi fix.

— Știți ceva despre băiat? îl interogă el.

Steve încuviință amărît.

— Făcea parte din clasa mea de engleză.

Le povesti, pe scurt, ce se întîmplase cu o zi înainte.

— Știam că e supărat pe ceva și voiam să vorbesc cu tine, Hildie, despre asta, dar mi-a ieșit din minte. Și acum...

— Și acum te simți ca și cum ai fi putut preveni evenimentul — completă Hildie propoziția în locul lui.

Își îndreptă, din nou, atenția spre polițist.

— Dacă ați terminat cu mine deocamdată, aș vrea să am o discuție cu domnul Conners.

Ofițerul dădu aprobator din cap și-și închise carnețelul de notițe. Rosti:

— Cred că am aflat tot ce puteam afla. Se pare că nimeni n-a vorbit cu el și nimeni nu l-a auzit plecînd. Iar nota de pe monitor e limpede. Dacă voi

mai avea nevoie de ceva, o să vă caut.

După ce omul legii plecă, Hildie îl trase pe Connors în biroul ei și-i făcu semn să ia loc.

— Steve, să știi că n-am să pretind că n-a avut nici o importanță faptul că ai uitat să vorbești cu mine. Probabil am fi putut rezolva ceva, pe termen scurt. Dar, dacă vrei să pricepi ce se întâmplă în această școală, trebuie să înțelegi un lucru.

Se opri ca și cum aștepta un răspuns de la tînărul profesor. Cum el nu scoase nici o silabă, continuă:

— Nu e prima și nici ultima oară că pierdem un elev pe această cale. Țsta e unul din motivele pentru care existăm ca instituție. Aproape toți copiii de aici au probleme, iar unii au încercat în trecut să se sinucidă. Adam se număra printre ei. Desigur, dacă mi-ai fi povestit ce s-a întâmplat ieri, i-aș fi vorbit și l-aș fi pus, probabil, de îndată în discuția consiliului. Dar nu l-aș fi introdus nicidecum sub supraveghere permanentă.

Connors se încruntă.

— Dar de ce nu? Întrebă el. Dacă a mai încercat așa ceva și înainte...

— Ultima dată, nimeni n-a luat-o în serios. Adeseori, copiii nu încearcă în mod serios să-și ia viața. Cei mai mulți dintre ei nu știu exact ce înseamnă moartea. Ei știu că există așa ceva, dar numai în mod abstract. Majoritatea lor se simt nemuritori, nu simt că vor muri vreodată. Unui copil îi e greu să conștientizeze chiar și faptul că el crește. Așa că mă îndoiesc că l-am fi spitalizat pe Adam, date fiind aceste circumstanțe. Bineînțeles că m-aș fi consultat cu doctorul E., dar nu am nici o garanție că tragedia n-ar fi avut loc. Și trebuie să-ți mărturisesc că nu există nici o garanție că nu se va mai întâmpla din nou, cu un alt elev. De fapt, sînt aproape sigură că așa va fi. E trist, dar nu e nici o cale, în afară de a-i izola pe fiecare, ca să oprim definitiv fenomenul.

Pe față îi apăru un zîmbet palid.

— Mă îndoiesc că te-ai pronunța mai abitir decît oricare altul în favoarea izolării acestor copii.

Steve Connors ascultase cuvintele ei în tăcere. Știa că, orice ar fi zis ea, el se simțea încă vinovat pentru cele întîmplate, și va continua să se simtă așa, probabil, toată viața. Știa că băiatul se aflase în dificultate, dar nu făcuse nimic.

Pentru că îi ieșise din minte.

Îi ieșise din minte!

Iar acum nu mai putea întreprinde nimic ca să îndrepte situația și să-l învie pe Adam.

Singurul lucru pe care-l putea face era să observe, pe viitor, copiii mai bine și să nu mai rateze acțiunea dacă va vedea că unul dintre ei are probleme.

Cu tot acest jurămînt tăcut, Connors își dădu seama că nu era suficient.

Indiferent ce-ar fi făcut, nu-și va putea ierta vina niciodată.

11

Josh.

Băiatul își înălță privirea de pe cartea în care o citea în timpul micului

dejun. Când o văzu pe Amy, albă ca varul la față, și când i se uită în ochi, care aveau o privire sălbatică, puse cartea deoparte.

— Ai mai fost la vreo înmormântare? întrebă Amy.

Josh negă.

— Nici măcar n-am cunoscut pe cineva care să fi murit pînă acum.

— O să ne facă să ne uităm la Adam?

Vocea ei era neliniștită, iar fața i se îmbujoră.

— Ce contează? o liniști Josh. Ți-e frică să te uiți la un cadavru?

Amy roși și mai tare.

— N...nu știu, murmură ea. Doar că... În fine, nu sînt sigură că *vreau* să privesc un om mort.

— Ei bine, s-ar putea să nu ne facă așa ceva. Vreau să spun, dacă Adam a fost lovit de un tren...

Josh lăasă cuvintele în suspensie. Își imaginează un tren care duduie pe șine și-l izbește pe Adam, aruncîndu-i corpul la mare distanță. Oare picioarele și mîinile îi fuseseră retezate? Posibil. Chiar și capul putea să fie zdrobit, dacă fusese lovit într-o anumită poziție. Imaginea îi dădu fiori, și se decise să nu se mai gîndească la asta.

Numai că sîmbătă și duminică nu se discutasese decît despre Adam și despre ce pățise el.

De sîmbătă dimineață, Jeff nu se întorsese la școală. Cei mai mulți dintre copii nu credeau că se va mai întoarce vreodată.

Brad Hinshaw nu fusese de acord.

— Am vorbit cu el adineauri, dăduse el raportul cu o după-amiază în urmă. El zice că vine înapoi, iar Jeff obține întotdeauna ceea ce vrea.

— Eu pun pariu că nu vine, îl contrazisese Amy. Pariez că mama lui îl va ține acasă. Nu crezi că își pune problema dacă nu va proceda și el la fel ca fratele lui?

— Nu Jeff, replicase Brad. Dacă el vrea să vină înapoi, va veni.

În acel moment, Josh încetase să mai asculte discuția. Mintea i se agățase de cuvîntul folosit de Amy, când ea făcuse referire la cele întîmplate cu Adam.

O va face.

Acest "o" părea a fi vorba utilizată de toți, ca și cum era o greșeală să se afirme cu glas tare că Adam s-a sinucis.

Dar exact acest lucru făcuse el, nu? Se așezase pe șine și așteptase ca trenul să-l lovească. Josh simți un nou fior.

— Mă întreb cît de zob a fost făcut, gîndi el cu voce tare.

Amy tocmai mesteca o budincă de cereale. La cuvintele lui Josh, se înecă și expulză îmbucătura pe șervețel.

— Asta-i nesimțire, Josh! exclamă ea, când își recăpătă puțința de a vorbi.

— Mă rog, mă întrebam doar, replică Josh. Ce e rău în asta? N-a spus domnul Connors că e bine să vorbim deschis despre asta?

Amy îl privi disprețuitoare.

— A spus că e bine să discutăm despre ce *a făcut* Adam. Dar n-a spus că ar trebui să vorbim despre cît...

Se opri, nefiind în stare să-și găsească cuvintele potrivite. De la masa alăturată, Brad, care ascultase conversația, zîmbi malițios.

— Despre cît de zdrobit a fost? sugeră el.

Amy păru neajutorată. Se uită, furioasă, la Brad și-și trase scaunul de

la masă.

— Sînteți mitocani! Nu vreau să mai vorbesc cu voi.

Se răsuci pe călcîie și părăsi masa. Josh se duse i-mediat după ea.

— Nu te înfuria, o rugă el cînd o prinse din urmă, în foaier. Mă gîndeam doar la ce i s-a întîmplat.

I se alătură. Amy nu-i răspunse, dar nici nu-l goni de lîngă ea. Ieșiră din clădire și se așezară pe scările din fața ușii de la intrare. Josh aruncă o privire de jur-împrejur. Văzu că nu se află nimeni în apropiere și îi vorbi din nou prietenei lui, cu voce joasă:

— A...ai auzit ceva vineri noapte?

Amy ridică din sprîncene, intrigată.

— Ce să aud?

Josh se înroși, dar își continuă ideea, chiar cu riscul ca Amy să-l creadă un nătărău:

— As...scensorul, se bîlbîi el. Eu l-am auzit de două ori și, după ce mi-am amintit povestea lui Jeff despre bătrînul domn Barrington, m-am dus să văd despre ce era vorba.

Amy strînse din buze.

— Și?

— Și nu mergea, explică el. Se afla la parter, ca de obicei. Dar îl *auzise*!

Amy îl privi cu severitate.

— Să nu încerci să mă sperii, Josh MacCallum!

— Nu încerc, protestă Josh. Îți spun doar ce s-a întîmplat. Și dacă...

Ezită, apoi se avîntă:

— Dacă Adam nu s-a sinucis? Dacă... ei bine, dacă bătrînul domn Barrington l-a luat cu el?!

Amy făcu ochii mari. Ideea îi stimula imaginația. Imediat însă negă violent din cap.

— Asta e o poveste scornită de Jeff! îl temperă ea. Pun pariu că n-ai auzit nimic. Și apoi, toată lumea știe că Adam s-a sinucis!

Josh tăcu. Cîntărea în minte cuvintele fetei. Dacă *nu auzise*, într-adevăr, nici un zgomot? Era posibil? Oare totul fusese doar în imaginația lui din cauza poveștii lui Jeff?

Întoarse problema pe toate fețele și decise că n-avea cum să afle ce se întîmplase cu adevărat în noaptea aceea. Vorbi din nou, cu o voce care tremura ușor, dar nu mai făcu nici o referire la acele zgomote ciudate.

— Tu ai fi putut face așa ceva? Să stai, pur și simplu, pe șine și să aștepti trenul să te izbească?

Amy dădu din cap.

— Nici măcar nu mă pot gîndi la un asemenea lucru.

Josh se răsuci ca s-o privească mai bine.

— Dar cum ai face? Adică, dacă ai vrea să te o-mori.

Amy înălță din umeri. Se uita, pierdută, în zare.

— Nu știu, răspunse ea. Cine se gîndește la chestii d-astea?

— Vrei să spui că n-ai făcut-o niciodată? Nu te-ai gîndit niciodată să te sinucizi?

— N...nu știu, rosti ea cu vocea îndoită. Adică, a-nul trecut, cînd eram la școala normală și n-aveam nici un prieten, mă culcam uneori cu speranța că nu mă voi mai scula de dimineață.

Se uită la Josh.

— Te-ai simțit vreodată așa?

Josh încuviință. Apucă o rămurică de pe ultima treaptă și o răsuci printre degete.

— Îmi doream asta permanent, mărturisi el. Totdeauna am avut sentimentul că mamei mele i-ar fi fost mai bine dacă eu nu m-aș fi născut.

— Și eu am simțit asta, îl secundă Amy. Dar nu cred că m-am gândit vreodată la sinucidere. Vreau să spun că asta e puțin altceva față de a-ți dori numai să nu te mai scoli, nu-i așa?

Josh dădu din umeri nesigur. Rămurică îi căzu dintre degete când atinse, involuntar, cicatricile de la încheietura mâinii. Când îi zări cicatricile, încă proaspete, Amy ezită o clipă, apoi se hotărî și-i puse o întrebare pe care o rumega în minte de când domnul Connors petrecuse o oră cu copiii, discutînd despre cele întîmplate. Atunci Amy tăcuse. Acum, ea rosti:

— A durut? Adică... știi, cînd te-ai tăiat?

Josh ezită. Încercă să-și aducă aminte. Fusesse a-muzant — își amintea cum ținuse cuțitul în mînă și cum izbucnise sîngele, dar nu-și putu aminti gestul în sine.

Și nici dacă îl duruse sau nu.

— Nu-mi reamintesc, replică el. Dacă m-ar fi durut, mi-aș fi adus aminte, nu?

Amy dădu din umeri.

— M...mă întreb dacă Adam a simțit ceva cînd l-a lovit trenul, zise ea meditativ. Să fii mort nu e chiar atît de rău dacă nimic nu te-a făcut fericit, nu? Dar dacă doare cînd mori...

— Știu, interveni Josh. Numai la asta mă gîndesc. Și o dată ce-ai făcut-o... ei bine, nu prea mai ai loc să te răzgîndești, nu?

Amy își scutură capul.

— Nu cred c-aș putea s-o fac, se decise ea. Oricît de rău ar fi, cred că aș fi prea înspăimîntată chiar și numai pentru a încerca.

Conversația le fu întreruptă de o mașină care trecuse de poartă și o luase pe aleea spre reședință. Cînd se apropie, Josh o recunoscuse.

Era mama lui. Ce căuta ea aici?

Simți un gol în stomac. Auzise, probabil, de ceea ce i se întîmplase lui Adam și se răzgîndise, iar acum venea să-l ia acasă.

Simți impulsul de a fugi să se ascundă. Își dădu însă seama că astfel nu rezolva nimic. Dacă venise să-l ia de acolo, l-ar fi găsit indiferent unde ar fi fost și s-ar fi făcut de rîs. Așa că rămase pe loc, nervos, privind cum maică-sa parchează mașina și coboară, făcîndu-i semn cu mîna. O clipă mai tîrziu, ea se repezi pe scări și îl luă în brațe, strîngîndu-l la piept de parcă nu l-ar fi văzut de un an.

— Isuse, mamă, se plînsese Josh. Lasă-mă jos! Dacă mă văd copiii? O să mă tachineze tot anul!

În ciuda motivului pentru care venise, Brenda nu se putu opri să nu rîdă de stinghereala fiului ei.

— Și ce-o să creadă ei dacă mama ta nu te pupă cînd te vede?

— Dar nu trebuie să mă iei așa în brațe, bombăni el. Nu mai sînt un copilaș!

— Just! fu de acord Brenda și-i dădu drumul. De acum ești mare și ești gata a începe să-ți câștigi existența, ca s-o sprijini pe bătrîna ta mamă, da?

— Maamă! gemu Josh.

Brenda se întoarse spre Amy și-i făcu cu ochiul. O întrebă:

— Mama ta te stingherește tot așa de mult ca eu pe Josh?

— S-ar putea, răspunse fetița.

Dădu drumul gândului care-i trecuse lui Josh prin minte în clipa în care văzuse mașina maică-si:

— O să-l luați pe Josh acasă?

Zîmbetul de pe fața femeii dispăru. Brenda își privi fiul.

— Nu știu, admise ea.

Se lăsă să cadă pe trepte. Simțise brusc o sfîrșeală, datorată oboselii acumulate pe parcursul drumului străbătut. Auzise vestea despre Adam de a-bia ieri după-amiază, cînd o sunase Hildie, și încă nu-și revenise din starea de șoc. Abia dacă îl știa pe băiat, dar simțise că ea și cei doi Aldrich sînt deja prieteni. Pe toată durata schimbului său de la serviciu se gîndise dacă să întreprindă sau nu călătoria pînă la Barrington.

Își dăduse seama, în final, că n-are altceva de făcut. Și asta nu numai din cauza funeraliilor.

Ci și din cauza lui Josh.

Trebuia să vadă cu propriii săi ochi ce făcea el și cum reacționa în urma tragicului eveniment.

Mai mult, trebuia să vadă cum se adaptase cu școala. Era hotărîtă ca, dacă el nu era fericit aici, să-i împacheteze lucrurile și să-l ia acasă atunci în acea după-amiază.

Dacă Adam Aldrich se comportase astfel, cine îi garanta ei că Josh nu-l va imita? Chiar și numai a-cest gînd îi îngheța sîngele în vine. În timpul orelor lungi de noapte, cît condusesese prin deșert, se auto-convinsese că școala aceasta fusese o alegere greșită.

Se răzgîndise însă, la răsăritul soarelui, cînd pătrunsese pe autostrada 101.

Josh nu era ca Adam, nici un copil de la academie nu era identic cu altul. Chiar și fratele geamăn al lui Adam era diferit de acesta.

Și nu-i spusese că sinuciderea era o problemă pentru cei de aici?

Dar eșuaseră cu Adam Aldrich. N-au fost capabili să vadă ce avea să urmeze și să ia, în consecință, măsuri de precauție.

Se certase cu ea însăși pînă cînd se simțise epuizată. Într-un tîrziu, se hotărîse să se rezume la a-l urmări pe Josh și la a vorbi cu el; abia după aceea să ia o decizie finală.

Reuși să zîmbească cînd văzu cît de nevinovată se uita la ea fetița cu părul roșu și cu ochelari cu lentile groase.

— Cred că sînt îngrijorată pentru el, recunosc eu.

— Din cauza lui Adam? întrebă Amy.

Brenda fu șocată de cît de directă fusese întrebarea.

— C...cred că da, îngăimă ea.

— Tocmai vorbeam despre asta, îi comunică Amy. Am ajuns la concluzia că noi n-am putea face așa ceva.

— Nu? rosti Brenda.

Simți că i se învîrtește capul. Era adevărat că stătea aici și discuta despre sinucidere cu o puștoaică de zece ani? Și totuși, Amy și Josh păreau a crede că ăsta e cel mai natural lucru din lume.

— Am vorbit despre asta multă vreme, continuă Amy. Problema e că, dacă faci ce a făcut Adam, nu te mai poți răzgîndi mai tîrziu. Adică, odată ce ai murit...

Vocea i se stinse.

Brenda interveni:

— Pe lângă asta, a te sinucide e un păcat.

— De ce? întrebă Josh.

Brenda își privi fiul, care se uita serios la ea și aștepta un răspuns.

Dar avea ea unul? Își dădu seama că nu. Acceptase, placidă, întotdeauna că a te sinucide era o eroare. Dar de ce?

— Ei bine, pentru că Dumnezeu nu vrea să te sinucizi, răspunse ea, amintindu-și învățăturile bisericii catolice, pe care le primise cu mulți ani înainte.

— Tatăl meu spune că nu există Dumnezeu, rosti Amy. El e ateu.

— Aha, înțeleg, spuse Brenda, deși nu înțelegea deloc.

Cum putea să existe cineva care să nu creadă în Dumnezeu? Deși nu mai fusese la biserică de mai bine de zece ani, ea credea încă. Încercă să găsească un răspuns potrivit la afirmația fetei, dar căutările îi fură întrerupte când Hildie Kramer apărură în ușă și o salvă.

— Doamnă MacCallum? Bănuiam eu că sînteți dumneavoastră.

Brenda se grăbi să se ridice în picioare.

— N-am putut sta deoparte, explică ea. M-am hotărît să vin la funeralii.

Hildie își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor două zile la telefon, vorbind cu aproape toți părinții elevilor academiei. Reuși acum să zîmbească obosită.

— Sînt bucuroasă c-ați făcut-o, spuse ea. În special de dragul lui Josh. O să vă dea o idee despre cum se simte el aici.

Întinse mîna și ciufuli părul băiatului. Chicoti cînd el se feri de degetele ei.

— De ce nu vă duceți voi să vă îmbrăcați cum se cuvine, ei? le sugeră ea, arătînd, semnificativ, ceasul ei. Ceremonia începe la zece și nu vreau să întîrziem.

— Dar nu e nici măcar ora nouă, protestă Josh.

— Cît vei aștepta la duș? ripostă Hildie. Să nu-mi spui că ai făcut deja unul, văd murdăria de pe urechile tale de aici. Hai, plecați acum, amîndoi.

Spre surprinderea ei, Amy și Josh se supuseră dispărînd în clădire. După ce nu se mai văzură, Hildie se întoarse spre Brenda:

— Presupun că te afli aici pentru că te îngrijorează Josh, rosti ea.

Brenda ezită puțin înainte de a încuviința.

— După ce s-a întîmplat cu Adam Aldrich...

— Sigur, rosti Hildie. Nu pot spune că sînt surprinsă să te văd. Nu ești singurul părinte îngrijorat și ai tot dreptul să fii așa. Sînt, într-adevăr, bucuroasă că ai venit. Ce-ar fi să bem niște cafea și o să-ți dau atunci toate informațiile despre ce s-a întîmplat și cum facem față situației.

Brenda se așteptase la o atitudine evazivă din partea celor de la academie. O oră mai tîrziu, descoperi că rămăsese impresionată de atitudinea deschisă discuției, adoptată de Hildie Kramer referitor nu numai la sinuciderea băiatului, ci și la repercusiunile posibile asupra colegilor lui.

În final, Hildie îi spuse:

— În ceea ce-l privește pe Josh, nu-ți pot spune decît să-l observi pe timpul zilei și apoi să te hotărăști dacă vrei să stea cu noi sau nu.

La urma urmei, Brenda era mișcată cel mai mult de decizia lui Hildie de a nu-i impune rămînerea lui Josh în academie. Cînd Hildie o conduse în micul ei apartament de la parterul reședinței pentru a se împropăta și a-și schimba ținuta, Brenda era deja pe jumătate convinsă că, în ciuda celor

întîmplate, nu-l va lua pe Josh cu ea după-amiază.

Îl va observa totuși pe toată durata dimineții și a după-amiezii.

Numai dacă va fi satisfăcută de ceea ce va vedea se va hotărî.

12

Jeanette stătea în fața oglinzii de la măsuța de toaletă, zgîindu-se la imaginea reflectată de sticlă. Era chiar ea? Ale ei erau pungile de sub ochii roșii de nesomn și înconjuțați de cearcăne negre de oboseală? Ale ei erau firele albe care se vedeau în masa de păr castaniu și care apăruseră peste noapte? Puteau fi, într-adevăr, ale ei?

Oare trecuseră numai trei zile de cînd arătase și se simțise cu zece ani mai tînără?

Părea că trecuse mai mult de un an. De cînd se holbase la fața desfigurată a lui Adam, fiecare minut care se scursese i se păruse a avea lungimea unei ore de cumplită tortură. Acea imagine îi rămăsese atîrnată în fața ochilor.

Nu mai era Adam cel cunoscut de ea. Nu mai era băiatul frumos și liniștit, cu ochii mari, negri, și părul ondulat moștenite de la ea. Acea imagine, care-i zîmbea încă enigmatic dintr-o fotografie înrămată de pe toaletă, dispăruse. Era pierdută pentru totdeauna și fusese înlocuită de fața oribil zdrobită văzută pe targa de la spital.

Nici o trăsătură a lui nu mai era la locul ei. Pielea îi fusese sfîșiată și umplută cu sînge, părul nu era decît o masă năclăită, iar pielea capului fusese aproape complet jupuită.

Va putea ea să uite acea imagine? Va fi capabilă să o înlocuiască cu altele pe care le avea despre copilul ei cînd acesta trăia încă? Sau va fi mereu acolo, impunîndu-se în fața tuturor amintirilor despre Adam?

N-ar fi trebuit s-o facă, n-ar fi trebuit să insiste să-l vadă; n-ar fi trebuit să refuze, fără nici o logică, să accepte adevărul morții sale pînă nu se convingea singură de existența cadavrului.

Cadavru.

O trecură fiorii cînd roști, pentru sine, cuvîntul. Suna așa de urît pentru a descrie ce rămăsese din splendidul ei copil.

Dar era prea tîrziu; prea tîrziu pentru a se întoarce în timp, acceptînd să nu-l vadă mort ca să-și a-mintească de Adam așa cum fusese el cînd trăia. A-cea viziune de coșmar avea s-o chinuiască tot restul vieții.

Începu să se machieze, cu degete la fel de a-morțite ca și creierul. Făcu tot ce-i stătu în puteri pentru a remedia ravagiile făcute de durere, deși asta nu rezolva nimic. Indiferent ce mască își pune pe față, nu exista vreo cale de a cicatriza rana sîngerîndă din ea, nu exista vreo modalitate de a alina durerea care îi măcina sufletul.

Doisprezece ani!

N-avea decît doisprezece ani! Nu era drept. De ce nu venise acasă în acea noapte ca să-l îngrijească ea? De ce îi întorsese spatele?

N-avea să știe niciodată. Nu va mai avea niciodată vreo șansă de a-l alina și de a-l asigura că nu era nimic în neregulă cu el, că era un copil perfect.

— Iubito?

Ea își ridică ochii, privind în oglindă imaginea reflectată a soțului ei. Vocea lui, îngrijorată, îi întrerupsese reveria. Chet stătea în cadrul ușii deschise a dormitorului.

— Se face târziu, îi spuse. Mașina o să fie aici peste câteva minute.

Jeanette încuviință, scurt, din cap, dar nu făcu nici o mișcare pentru a-și continua machiajul. Privirea ei rămase ațintită pe Chet. El arăta și acum ca întotdeauna. Voinic, chipeș, părea cu câțiva ani mai tânăr decît era în realitate. Oare nu simțea nimic față de pierderea fiului lui? Nici măcar nu-i păsa că Adam plecase definitiv?

"Nu-i corect ce faci", își spuse ea, făcînd un efort pentru a se întoarce la treaba pe care o avea de făcut. El doar se comportă altfel, asta-i tot. Nu e decît diferența dintre bărbați și femei. "Noi ne exteriorizăm sentimentele, pe cînd ei, nu. Asta nu înseamnă că suferă mai puțin ca mine."

Reușind să-și controleze tremurul mâinilor, termină de machiat, apoi își îmbracă rochia bleumarin închis pe care o alesese pentru înmormîntare. Cînd auzi o portieră de mașină și sunetul clopoțelului de la intrare, porni să coboare scările. Evită să se uite în direcția ușii închise de la camera lui Adam.

Nu putuse pînă acum nici măcar să intre în această cameră, darmite să se achite de îndatorirea de a se debarasa de lucrurile lui.

N-avea idee cînd, sau dacă va fi în stare să-i pășească pragul.

Îi găsi pe Chet și pe Jeff așteptînd-o la capătul scărillor. Inspecta automat, cu ochi matern costumul lui Jeff și-i aranja nodul la cravată.

— Unde-i...?

Vocea i se stinse brusc.

"Adam", avusese ea de gînd să zică din reflex. Se redresa însă la moment, mușcîndu-și buza pînă la sînge în timp ce se lupta cu lacrimile care amenințau să se reverse. Ieși în lumina soarelui și se strecură pe canapeaua din spate a limuzinei care aștepta. Geamurile fumurii de la portiere filtrau lumina și-i dădeau o iluzie de ușurare. Pe locul din fata ei se

așeză Jeff. De cum intră, băiatul exploră comenzile sistemului de televiziune și audio.

— Pot să iau o Coca? întrebă el, descoperind răcitorul cu gheață ascuns sub una din rezemătoa-rele de cot.

— Nu acum, Jeff, replică Chet.

O simți pe Jeanette că se încordează. Luă loc lîngă ea.

— Mai târziu, bine?

Jeff pufni înciudat.

— Dar n-o să mă întorc cu voi, nu? Nu mă duc înapoi la școală azi? Mîine o să am cursuri.

Părinții schimbă o privire. Jeff se îmbufna și mai tare.

— O să mă lăsați să mă duc înapoi, nu? întrebă el, cu o voce încărcată de suspiciune.

— Nu ne-am hotărît încă, îi răspunse Chet.

Privirea i se îndreptă spre șofer. Atinse butonul care comanda ridicarea geamului despărțitor dintre conducător și pasageri.

— Mama ta crede că..., începu el după aceea.

— Dar nu-i drept! izbucni Jeff. Mie îmi place în academie. Acolo sînt toți prietenii mei!

— Nu! exclamă Jeanette, mai dur decît intenționase. Nu te mai vreau deloc acolo. Nu poți înțelege asta? După... după ce i s-a întîmplat lui Adam,

te vreau acasă.

— Dar de ce? vru să afle Jeff, încăpățînat. N-am făcut nimic rău. De ce mă pedepsești?

— Nu te pedepsesc.

Jeanette încercă, pentru a patra oară în ultimele douăzeci și patru de ore, să-i explice.

— Iubitule, trebuie să înțelegi cum mă simt eu. Vreau să te știu acasă, unde pot să am grijă de tine. Iar ție îți plăcea școala normală.

— Ba nu, o contrazise Jeff. O uram la fel de mult ca și Adam. Toți profesorii erau niște tîmpiți, ca și ceilalți copii. Dar la academie...

Degetele femeii strînseră mai tare brațul soțului ei. Chet ridică mîna pentru a-și face fiul să tacă.

— Nu acum, Jeff, spuse el cu un ton ce nu admitea nici o replică. O să vorbim mai tîrziu și-ți promit c-o să ai dreptul de a-ți spune părerea. Acum însă va trebui să trecem printr-un moment greu, suficient de dureros pentru noi toți ca să nu fie nevoie de a-l face tu și mai dificil... Așa că las-o baltă deocamdată, bine?

Gura lui Jeff se strîmbă de furie. Chet crezu o clipă că băiatul se va repezi mai departe, însă Jeff păru că acceptă, momentan, situația. Se cufundă în tăcere pe tot restul drumului pînă la capela din campusul Universității Barrington.

Cinci minute mai tîrziu, mașina trase în fața capelei. După ce mîngîie liniștitor mîna soției sale, Chet deschise ușa pentru a coborî din limuzină și fu orbit de strălucirea luminii soarelui. Odată ajuns afară, el întinse mîna pentru a o ajuta pe Jeanette să iasă. Pentru ea, lumina avu un efect mai puțin brutal, căci borul de la pălărie îi filtra razele.

La sfîrșit coborî și Jeff. O porni instinctiv spre colegii adunați laolaltă în fața bisericuței, dar, înainte de a putea face vreun pas, mîna liberă a lui Chet i se puse pe umăr, forțîndu-l să stea locului. Se îndreptară toți trei spre ușile deschise ale capelei. Mulțimea de copii și adulții veniți cu ei, urmă în tăcere familia îndoliată.

Cînd Jeanette trecu pragul capelei, în fața ei apăru o femeie pe care n-o recunoscuse imediat. Abia după ce-i vorbi își dădu seama că e Brenda MacCal-lum.

— Îmi pare așa de rău, Jeanette, o compătimi ea. Știu că nu pot face nimic, dar...

Jeanette făcu un efort să zîmbească.

— Brenda. Ce bine c-ai venit. Un drum așa de lung...

Vocea i se stinse cînd nu mai găsi altceva să spună.

— Trebuia să vin. Știu că nu ne cunoaștem prea bine, dar simt că sîntem prietene.

— Sigur, murmură Jeanette.

Făcu un pas ezitant, ca și cum ar fi vrut să treacă pe lîngă Brenda. Cînd își dădu seama, jenată, că a pătruns în intimitatea Jeanettei, Brenda se îndepărtă de ea. Însă Jeanette îi apucă brațul, o-prînd-o.

— Am greșit în legătură cu academia, spuse ea. Știu ce ți-am spus week-end-ul trecut, dar am greșit, în locul tău l-aș lua pe Josh de aici înainte de a fi prea tîrziu.

Brenda încremeni la auzul vorbelor femeii, iar Chet își conduse soția de-a lugal culoarului spre strana din față. Îl simți pe Josh cum o bate ușurel pe mînă.

— *Hai, mami, șopti el. N-ar trebui să vorbim cu ei pînă după înmormîntare. Hildie ne-a spus asta!*

Brenda îl lăsa pe Josh s-o conducă către una din stranele din spate. Va avea ea ocazia să discute mai pe larg cu Jeanette după amiază. Oare asta era reacția Jeanettei la tragedia ce se abătuse peste fiul ei?

Sau era ceva legat de moartea lui Adam, despre care nu-i spusese încă nimeni nimic?

Pentru Jeanette, înmormîntarea dură o veșnicie, dar ajunsese, în sfîrșit, la capăt. Necrologul fusese rostit de George Engersol. Jeanette nu-l ascultase decît cîteva minute, pentru că acel Adam de care se vorbea acum, cel care fusese un "elev devotat ale cărui orizonturi erau la fel de luminoase ca și mîntea", nu era băiețelul de care își amintea ea.

Își aminti de bebelușul care venea plîngînd la ea de fiecare dată cînd cădea și își julea genunchii; de el la vîrsta de cinci ani, cînd se ruga mereu să i se spună o poveste înainte de culcare; de el la șapte ani, cînd se decisese, încăpățînat, să continue a crede în Moș Crăciun, chiar și după ce ea și Chet îi explicaseră că acesta nu era decît un mit.

— Dar și Dumnezeu e numai un mit, nu-i așa? întrebuse Adam.

— Corect, răspunsese Chet, cel mai fanatic ateu pe care ea îl cunoscuse.

— Dar mulți oameni mai cred încă în Dumnezeu, observase Adam. Așa că am să cred în continuare în Moș Crăciun. Și, atîta vreme cît voi crede în el, îmi va aduce mereu cadouri de sărbători.

După aceea, de fiecare Moș Crăciun, Jeanette pusese întotdeauna sub pom cel puțin un pachet cu inscripția: "Pentru Adam, de la Moș". Chiar și în anul care trecuse, Adam așteptase nerăbdător Ajunul, zîmbind fericit cînd dăduse la o parte ambalajul.

— Vezi? îi spusese el lui Jeff. El niciodată nu mă uită. Iar *ție* nu ți-a dat nimic de cînd aveam șapte ani.

Jeff, mai realist, evidențiasse că scrisul de pe etichetă semăna cam izbitor cu cel al mamei lor, dar A-dam rămase netulburat.

— Verifică-ți darurile tale, rostise el. Mami și tați ne dau întotdeauna același număr de cadouri, dar eu primesc unul și de la Moș Crăciun.

Jeff verificase și descoperise, spre dezamăgirea sa, că fratele lui avusese dreptate.

Tot restul acelei zile, Adam îl luase pe Jeff peste picior cu faptul că refuzul lui de a crede îl costase, de-a lungul anilor, o mulțime de chestii oribile. La sfîrșitul zilei, spumegînd de furie și frustrare, Jeff insistase ca frate-său să-i găsească o metodă de a trișa de Crăciun. La auzul acestei rugăminți, chiar și Chet nu se putuse abține să nu rîdă de faptul că, pentru prima dată, Adam îl învinsese și-l convinsese pe Jeff.

Iar acum toate acestea s-au terminat.

George Engersol terminase necrologul. Se rostiseră ultimele rugi lîngă micuțul sicriu din fața altarului și începuse marșul funebru. După ce privi ultima dată sicriul cu corpul fiului ei, Jeanette se lăsă condusă pînă la ușa capelei, unde se așeză, alături de Chet, pentru a primi condoleanțele.

Era mai rău decît își imaginase ea. Nimeni nu părea a ști ce să-i spună, ce cuvinte să rostească pentru a consola o femeie al cărei fiu își luase de

tînăr viața. Toți prietenii ei, toți oamenii pe care îi știa de ani de zile, păreau acum că-și pierduseră graiul. Se opreau numai pentru un moment scurt pentru a o săruta pe obraz și pentru a-i șopti un scurt: "îmi pare rău", după care se îndepărtau rapid.

"Oare ei cred că e vina mea?", se trezi ea întrebîndu-se. "Cred ei că l-am părăsit cumva?"

Dar oare nu era chiar așa? Bineînțeles că îl părăsise. Dacă ar fi fost o mamă bună și i-ar fi oferit lui Adam toată dragostea și atenția de care avea atîta nevoie, el ar fi mai trăit acum, nu-i așa?

Încercă să-și spună că nu era adevărat. Că Hildie Kramer avusese dreptate cînd o asigurase, cu o zi în urmă, că n-ar fi putut face nimic mai mult decît făcuseră ea și cu Chet, dar că au existat forțe înăuntrul lui Adam pe care nimeni nu le-a înțeles.

"Nu pot să-mi petrec viața învinovățindu-mă", își repeta Jeanette mereu. "Îl am încă pe Jeff și nu pot înceta să exist din cauza celor întîmplate. Și nu-i pot impune nici lui să înceteze a mai exista."

Din capelă ieșiră ultimii oameni. Chet, Jeanette și Jeff urmăriră cum sicriul e purtat pînă la dricul ce aștepta afară. Oamenii care cărau sicriul pe umeri se opriră un moment, cînd ajunseră în dreptul familiei. Jeanette își puse mîna pe cutia de lemn și murmură un singur cuvînt:

— Adio.

Familia privi în tăcere cum sicriul e pus pe catafalcul dricului. Peste cîteva clipe, acesta dispăru din raza privirii lor.

Pînă la sfîrșitul zilei, rămășițele pămîntești ale lui Adam aveau să fie incinerate, iar cenușa împrăștiată pe mare.

Brenda MacCallum își privi ceasul. Era aproape ora două. Trebuia să plece curînd dacă voia să a-jungă în timp util în Eden, însă n-apucase să vorbească cu Jeanette Aldrich. Se temu că ea plecase deja, pentru că nu o zărea în mulțimea adunată pe pajiștea din fața academiei. Îl descoperi pe Chet, care purta o conversație cu George Engersol, apoi pe Jeff, stînd alături de Josh, Amy și de alți copii, la umbră, lîngă cercul de copaci pe care îl porecliseră Gazebo. Pe Jeanette însă n-o descoperi nicăieri.

Brusc, intuiția maternă o făcu să-și dea seama unde putea fi prietena ei. Își puse paharul de limonadă golit pe una din mesele întinse pe pajiște și se îndreptă spre casă, mișcîndu-se cu multă prudență, pentru că tocurile înalte de la pantofi se înfundau în pămînt la fiecare pas. Le observase, tristă, pe celelalte femei cum se balansau pe vîrfurile picioarelor, fără ca tocurile pantofilor lor să atingă covorul verde în felul în care o făceau ai ei. Desigur, în Eden puțini aveau o pajiște, care era, în general, arsă de soare, iar pămîntul era tare ca piatra. Cu toate astea, își dori să fi purtat pantofi cu toc jos.

Intră în casă și se opri în prag pentru a curăța noroiul de pe pantofi. Apoi urcă scările pînă la etajul doi. Traversă coridorul în lung și se opri în fața camerei în care locuise Adam. Bătu încet în ușa închisă, dar nu primi nici un răspuns. Se întoarse să plece, dar instinctul îi spuse că încăperea nu era pustie, așa că puse mîna pe clanță și deschise ușa.

Jeanette Aldrich se sprijinea de perete, lîngă fereastră, și se uita, pierdută, în zare.

— Te superi dacă rămân? Întrebă Brenda, simțindu-se ca o intrusă. Adică, dacă vrei să fii singură...

Jeanette negă rapid din cap, ca și cum s-ar fi întors la realitate, apoi făcu un pas înainte.

— Nu. E-n regulă, Brenda. Doar că...

Privi, neajutorată, în jurul camerei. Încăperea părea lugubră fără lucrurile lui Adam, cu dulapul deschis și gol și cu patul de pe care se luase tot pînă la saltea.

— Doar că îți aduceai aminte, completă Brenda ideea, intrînd și închizînd ușa după ea. Nu te-am văzut pe afară așa că mi-am imaginat că ai venit aici.

Ochii ei se plimbară prin cameră.

— Arată cam lugubru, nu?

Jeanette aprobă, scurt, din cap și spuse:

— Dar cel puțin pot sta în ea. Dacă lucrurile lui ar mai fi fost aici, nu cred c-aș fi reușit. Acasă n-am putut deloc să intru în camera lui.

Brenda se așează pe marginea patului.

— Știu cum te simți. După ce soțul meu m-a părăsit, timp de o săptămînă cu greu am putut să mă culc în același pat pe care îl împărțisem cu el.

Se simți stînjenită și roși.

— Desigur că nu e același lucru, dar sentimentul e cam același, nu?

Jeanette zîmbi, pentru prima dată în acea zi.

— Mă uimește că știi.

Veni alături de Brenda, pe pat.

— Ești prima persoană care vine să mă caute. Mi se pare că nici unul din prieteni nu dorește să-mi vorbească. Nu știu ce să spună.

— Ei bine, eu știu, cu siguranță, cum vine chestia asta, oftă Brenda. După ce Josh și-a tăiat venele, toată lumea a fost drăguță cu mine, dar nici unul nu voia să vorbească despre asta. Cîteva zile, m-am simțit ca o leproasă. Dar la ce te poți aștepta? Copiii noștri nu sînt la fel cu ceilalți copii și, cînd fac gesturi de acest gen, înspăimîntă pe toată lumea. Zîmbetul de pe fața Jeanettei dispăru.

— Pe tine nu te-a înspăimîntat? Cînd Josh a încercat să se sinucidă?

— Cum să nu? M-a speriat de moarte. Dar a trebuit să fac față, așa cum a trebuit să fac față tuturor bărbaților care m-au înșelat. Și o mai am și pe Melinda. Așa că l-am adus aici.

Jeanette se întrista.

— Așa cum am procedat eu cu Adam și cu Jeff, rosti ea. Iar acum Adam e mort.

Brenda se ridică și se duse la fereastră.

— M-am gîndit la ce ai spus înainte de ceremonie, în legătură cu a-l lua pe Josh acasă.

— Bun, replică Jeanette. Bănuiesc că de acum știi că am decis să-l iau pe Jeff de aici. De acum înainte îl vreau acasă, cu mine.

— Înțeleg de ce, aprobă Brenda. Dar nu știu dacă eu îl pot scoate pe Josh.

Îi făcu semn Jeanettei.

— Vino aici să te uiți la ceva.

Intrigată, Jeanette se ridică și se apropie de Brenda. Se zgîi fereastră, dar nu văzu nimic remarcabil afară. Era numai un grup de copii, împrăștiați

pe pajiște și discutînd între ei.

— Știi, n-am mai văzut așa ceva înainte, rosti Brenda. Încă de cînd a mers prima dată la școală, Josh n-a făcut parte niciodată dintr-un grup. Mereu a suferit fiindcă ceilalți nu-l băgau și pe el în seamă, însă aici nu suferă. Cum aș putea să-l iau cu mine? Chiar crezi că ar fi bine să-i fac așa ceva? Să-l duc înapoi unde a fost, unde toți rîdeau de el și unde se plictisea permanent?

Observînd scena prin ochii celeilalte femei, Jeanette reuși pentru prima dată, să rememoreze evenimentele trecute, dincolo de ultimele două zile.

Își aminti de anii de dinaintea înscrierii fiilor ei în academie, cînd Jeff și Adam nu aveau nici un prieten în afară de ea și de Chet. Și acum, cînd Adam murise...

— Oh, Doamne, oftă ea. Ce-ar trebui să fac?

— Nu-ți pot spune, replică Brenda, urmărind în continuare grupul de pe pajiște. Dar știu sigur că nu-l pot îndepărta pe Josh de acest mediu. Poate ar fi bine să mai aștepți o țîră pînă să procedezi la fel cu Jeff.

Se întoarse spre Jeanette.

— Știu cît de mult suferi, Jeanette. Și eu am suferit mult în viață. Dar suferința trece. Uneori crezi că ai să mori, dar fiecare zi care s-a scurs face durerea mai suportabilă. Cel mai important lucru e să nu faci vreo tîmpenie cînd te doare, ceva ce n-ai mai putea remedia.

Jeanette tăcu cîteva clipe, apoi vorbi, calmă:

— Adică ceva în genul gestului lui Adam?

Brenda ridică din umeri.

— Nu mă gîndeam la Adam, dar cred că asta am vrut să spun. Mai cred că nu trebuie să-l faci pe Jeff să plătească pentru greșelile lui Adam. Știi ce vreau să spun, nu?

Jeanette ezită, apoi încuviință.

— Cred că da. Știi că e amuzant? Aceleași lucruri mi le-a spus și Jeff pe drumul spre ceremonie.

Brenda zîmbi strîmb.

— Ei, doar știi zicala: "Copiii nu știu să mintă."

Jeanette oftă adînc, apoi zise:

— Haidem. Să mergem și noi jos și să luăm o limonada. Tot nu servesc ei nimic mai tare. Iar după aia o să-i spun lui Jeff că poate rămîne aici.

Cînd ieșiră din cameră, Jeanette luă mîna Bren-dei într-a ei.

— Sînt foarte bucuroasă că ai venit, spuse ea. Dacă nu erai aici, nu știu ce-aș fi făcut.

— Ai fi făcut ceea ce trebuie, îi spuse Brenda. Poate nu chiar acum, dar ți-ai fi dat, în cele din urmă, seama. În definitiv, dacă avem copii așa de deștepți ca Jeff și Josh, nu putem fi nici noi prea proaste, nu?

Jeanette se trezi că rîde în hohote. Cu cîteva minute înainte era sigură că nu va mai rîde niciodată.

— Jeff? Întrebă Josh.

Jeff se întoarse spre el. O clipă, Josh se întrebă dacă era bine să-i povestească despre sunetele ciudate pe care le auzise în noaptea în care murise Adam. Cu cît se gîndise mai mult la ele și cu cît aprofundase mai tare semnificația mesajului lăsat de Adam pe computer, cu atît mai mult

se încurcase fiindcă nu găsisese nici o explicație logică. Deși le vorbise lui Hildie și domnului Connors despre mesaj, ei nu dăduseră vreun semn c-ar înțelege la ce se referea el. Nu le spusese, desigur, despre faptul că auzise ascensorul mergînd cînd, de fapt, el nu funcționase deloc, și asta fiind convins că ei vor rîde de el pentru că s-a lăsat prins de povestirea cu fantome a lui Jeff. Însă Jeff văzuse mesajul, așa că, poate...

Se hotărî.

— Ce crezi că s-a întîmplat, în realitate, cu Adam?

Brad Hinshaw, care stătea întins pe spate lîngă Jeff, se ridică în capul oaselor. Ochii lui Jeff se aburiră ușor, ca și cum peste ei se lăsase o cortină.

— Despre ce vorbiți? Întrebă Brad.

— Nu prea știu, răspunse Josh. Numai că... Mă rog, ce spunea el în mesaj: că se duce undeva. Într-un loc mai bun. N-a spus că se va sinucide. Adică, ce-ar fi dacă el ar fi fugit, pur și simplu?

Brad oftă plictisit.

— Las-o baltă, Josh. A fost lovit de tren, nu? Doar am fost cu toții la funeralii!?

Josh se simți încurcat, dar insistă:

— Dar dacă n-a fost Adam? Dacă a fost altcineva? Se puteau schimba corpurile sau se putea face altceva, nu?

Jeff se ridică în picioare și plecă de lîngă ei.

— Asta a fost o bătărănie, Josh! exclamă Brad. Dacă ești așa de deștept, cum de ai putut spune o asemenea prostie în fața lui Jeff? Isuse!

Josh se ridică, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Jeff. Cînd fu lîngă el, îl luă de braț și-i spuse:

— Jeff? Îmi... îmi pare rău. N-am vrut să spun nimic rău. Mă... ei bine, mă întrebam doar care ar fi semnificația mesajului. Asta-i tot.

Jeff se opri și-l privi pe Josh în ochi.

— Minți! rosti el. Mai e și altceva în afară de mesaj, nu?

Josh scurmă cu pantoful pămîntul din fața lui.

— A...am auzit și ascensorul, admise el, convins că Jeff va izbucni în rîs.

Cum celălalt nu scoase nici o vorbă, continuă:

— A fost așa cum ai spus tu, l-am auzit, dar nu se mișca.

Pe fața lui Jeff apăru cel mai ciudat zîmbet pe care îl văzuse Josh vreodată.

— Atunci poate că asta s-a întîmplat, spuse Jeff. Poate Adam n-a murit de tot. Poate că Eustace Barrington s-a întors din mormînt și l-a luat cu el. Și poate, cine știe, odată cînd o să te aștepți mai puțin, va veni chiar Adam în persoană și-ți va povesti ce s-a întîmplat în realitate.

Uluit de cuvintele lui Jeff, Josh depuse armele.

Prietenul lui se întoarse, continuînd să zîmbească, și plecă.

Tîrziu, în acea noapte, Hildie Kramer se duse în biroul personal al doctorului Engersol și închise ușa în urma ei. Engersol se uită la ea, o salută din cap și termină ce avea de lucru la dosarul de pe masă. Puse, după aceea, dosarul deoparte, se lăsă pe spătarul scaunului și-și încrucișă brațele pe piept.

— Bun, zise el. Cît e de rău?

Hildie zîmbi.

— Nu-i rău deloc. Familia Lowenstein o scot pe Monica din școală și nu-i pot convinge să n-o facă. Dar e singura. Toți ceilalți rămîn, inclusiv Jeff Aldrich.

— Nu-i rău, replică Engersol. O să ne descurcăm. Dar asta înseamnă că seminarul meu special are cu doi elevi mai puțin. Am doi candidați în minte, dar vreau să aud mai înainte recomandările tale.

Hildie n-avu nici o ezitare.

— Josh MacCallum și Amy Carlson, spuse ea. Sînt amîndoi foarte buni. Sînt printre cei mai străluciți elevi și au profilul psihic și intelectual pe care-l căutăm.

Engersol zîmbi.

— Foarte bine, Hildie. Sînt exact aceiași candidați la care mă gîndeam și eu. Reorganizează-le orele ca să înceapă de mîine.

După ce Hildie plecă din birou, Engersol revăzu dosarele lor. Dădu încet din cap. Erau perfecți pentru seminar.

Josh MacCallum intenționase deja să se sinucidă.

Dacă o va face din nou, nimeni n-ar avea nimic de comentat.

13

Josh și Amy se agitau, nervoși, pe bancheta din fața biroului administratoarei. Clădirea era tăcută. Restul copiilor se duseseră deja la primele cursuri ale zilei. În timpul micului dejun, Hildie intrase în sufragerie și le comunicase celor doi să se prezinte la biroul ei înainte de a intra la ore. Josh schimbă o privire temătoare cu Amy. Din partea lui, Josh era convins că intrase în bucluc. Chiar într-unui mare. Probabil Jeff le dezvăluise părinților lui ce i se povestise după funeralii și doamna Aldrich o chemase pe Hildie. Dar ce era atît de rău în a întreba dacă Adam s-a sinucis în realitate? Iar Jeff nu se supăraseră, de fapt, păruse chiar să-l fi crezut.

Amy se gîndise că fuseseră chemați de Hildie din alt motiv.

— Pun pariu că mamele noastre au decis să ne retragă din școală, spusese ea. Pariez că au luat legătura cu familia Monicăi și vor acum să ne ia și pe noi acasă.

Josh privise semnificativ la scaunul gol de la masa învecinată, care fusese ocupat, pînă în acea dimineață, de Monica. Dăduse din cap.

— Cum se face că adulții se comportă, uneori, ciudat? Monica n-avea de gînd să facă ceva. Ea credea că Adam a fost un tîmpit că s-a sinucis. Oricum, nu poate fi vorba de asta. Dacă mama m-ar fi luat acasă, ar fi făcut-o ieri. În afară de asta, mi-a spus că a hotărît să mă lase aici. Iar ai tăi nici n-au venit la ceremonie, așa că de unde i-au contactat ei pe părinții Monicăi?

Amy se strîmbase la el.

— N-ai auzit pînă acum de o chestie care se numește telefon?

— Asta e o prostie, replicase Josh. Părinții Monicăi nici nu știu, probabil, unde locuiesc ai tăi.

Amy nu replicase, ci se mulțumise să-și vîre, tristă, furculița în budincă.

— Poate că nu e nici o problemă, de fapt, sugerase, în final, Josh.

— Oh, desigur! se oțărîse Amy. Ai fost vreodată chemat în biroul directorului fără a avea necazuri?

Josh rămăsese fără replică. Pentru restul micului dejun, cei doi se cufundaseră într-o tristă tăcere. N-a ajutat prea mult nici faptul că unul din ceilalți copii a început să-i ia peste picior cînd a plecat la cursuri.

— Ne vedem mai tîrziu, le-a strigat Brad Hinshaw. Asta dacă veți mai fi încă aici.

Își urmase drumul rîzînd în hohote, în timp ce Josh și Amy s-au înghesuit pe bancheta din fața biroului lui Hildie. Întinericul din holul mare nu contribuia cu nimic la îmbunătățirea stării lor de spirit.

Într-un tîrziu ușa biroului se deschise și Hildie păși afară pentru a-i invita înăuntru.

— Ei, ei, ia uite la voi, le spuse ea zîmbind. După fețele astea lungi, trebuie că ați făcut ceva despre care eu n-am auzit încă!

Cînd Josh și Amy se uitară neliniștiți unul la altul, Hildie izbucni în rîs.

— Dacă aș fi știut că vă veți face atîtea griji amarnice, nu v-aș fi spus nimic la micul dejun. V-aș fi oprit pe drumul spre sala voastră de clasă. Acum, veniți înăuntru.

Sfioși, cei doi copii o urmară pe Hildie în biroul ei. Se simțiră amîndoi mai bine cînd ea nu închise ușa. Observîndu-le reacția, Hildie își zîmbi sieși. Descoperise cu mult timp în urmă că toți puștii se nelinișteau cînd îi chema pentru o discuție cu ușile închise. Era ca și cum știau că o ușă închisă însemna muștruluală. Pe de altă parte, ea mai descoperise că simplul gest de a închide ușa era suficient pentru a băga spaima în cel aflat, temporar, în ofsaid.

— Am vorbit cu doctorul Engersol azi-noapte, îi informă.

Se așezase în fotoliul din spatele biroului ei și le făcu semn celor doi copii să ia loc pe canapea.

— Din cauză că Monica ne-a părăsit, au rămas acum două locuri vacante la seminarul lui, continuă ea. Și el, și eu credem că voi doi sînteți candidații ideali pentru a le lua locul.

Josh simți o ușoară excitație. Își aminti de ceea ce-i povestise Jeff, cu o săptămîină în urmă, legat de acest seminar. Știa doar că era vorba de computere, o chestie de care se îndrăgostise de prima oară cînd văzuse un asemenea aparat, și că numai cîțiva copii din școală aveau acces la ele.

Cei mai deștepți și talentați copii.

Adam și Jeff Aldrich, Monica Lowenstein și cîțiva alții.

Jeff. Care era situația lui? Era posibil să se întoarcă la școală? Își rosti gîndurile cu voce tare, ceea ce făcu ca zîmbetul de pe fața administratoarei să se lărgască.

— Revine mîine, îi spuse ea. Asta te face fericit, nu? Nu e el cel mai bun prieten al tău?

— În afară de Amy, răspunse Josh. El va rămîne la seminar?

— După cîte știu eu, da.

— Dar ce se face la acest seminar? întrebă Amy. Nici unul dintre copiii care au participat la el n-a povestit prea multe.

— Ei, nu e cine știe ce secret, replică Hildie. În principiu e un curs de inteligență artificială.

Josh făcu ochii mari.

— Uau! exclamă el. Adică e vorba de a învăța computerul cum să

gîndească?

— Exact. Noi credem că sînteți foarte potriviți pentru așa ceva fiindcă aveți amîndoi talent matematic.

Amy păru nesigură.

— Mie nu prea îmi plac computerele, rosti ea. După ce joci de cîteva ori un joc, devine o tîmpenie. Vreau să spun că se repetă, mereu și mereu, aceeași chestie.

— Și de ce crezi tu că e întotdeauna aceeași chestie? întrebă Hildie.

Amy fu contrariată de întrebare, dar Josh văzu răspunsul instantaneu:

— Pentru că tot ce face un computer e să pună laolaltă lucrurile în felul în care îi spunem noi. El nu poate descoperi ceva nou, pentru că nu poate gîndi precum oamenii.

Sprîncenele fetei se uniră datorită concentrării.

— Dar cum ar putea gîndi un computer ca un om? întrebă ea.

— Asta e problematica seminarului, explică Hildie. Majoritatea eforturilor doctorului Engersol sînt îndreptate asupra aflării modului de gîndire uman. Într-un fel, creierele noastre sînt ca niște computere, dar e o mare diferență. Nu se știe cum, noi reușim să asamblăm datele în mințile noastre și venim cu idei noi. Computerele nu pot face asta. Multă lume crede că, dacă vom afla cum produc idei creierele noastre, vom putea programa și un computer să facă asta. Cu așa ceva se ocupă inteligența artificială.

— Dar ce o să facem noi? se interesă Amy.

Hildie înălță din umeri.

— O să vă explice doctorul Engersol. Însă vă promit că o să vă placă seminarul. Toți care participă la el l-au îndrăgit.

Zîmbi trist.

— Din nefericire, nu-l înțeleg suficient de bine pentru a ști de ce țin ei atîta la el, dar e o realitate.

— Nu știu, rosti Amy, agitîndu-se pe loc. Chiar trebuie să mă duc la el? Și dacă nu vreau?

— Sînt convinsă că, dacă n-o să vrei, doctorul Engersol o să înțeleagă, o calmă Hildie. Desigur că, în acest caz, nu va mai trebui să te muți la etajul doi. Dar asta depinde în întregime de tine.

— Etajul doi? repetă Amy, brusc interesată. Camerele de acolo erau mult mai mari decît cele de la etajul trei, unde, inițial, fuseseră încăperile servitorilor reședinței.

— De ce ar trebui să ne mutăm mai jos?

Hildie zîmbi de parcă răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

— Are de-a face cu seminarul. Tuturor elevilor de la cursul doctorului Engersol li se dau computere speciale, iar pentru ele camerele de la trei sînt prea mici. Și, de vreme ce încăperile în care au locuit A-dam și Monica sînt goale...

Lăasă momeala agățată în undiță. Așa cum se aștepta, amîndoi copiii mușcară din ea.

— Putem să ne mutăm azi? întrebă Amy, dintr-o dată nerăbdătoare. În această dimineață?

Hildie chicoti.

— Puteți să vă mutați chiar acum, dacă vreți, le spuse. Asta înseamnă că vreți amîndoi să participați la seminar?

Cei doi copii încuviințară imediat. Hildie extrase două coli de hîrtie

dintr-un dosar care se afla pe biroul ei.

— În acest caz, iată noile voastre orare. Începînd de mîine, veți intra amîndoi în programul noii clase.

V-am pus împreună la cursul de matematică; începe la ora două.

Josh zîmbi.

— De vreme ce intrăm în altă clasă, înseamnă că putem înceta orele de educație fizică? întrebă el neliniștit.

Hildie adoptă o atitudine de dezaprobare fățișă.

— Nu. Nu înseamnă că nu veți mai face orele de educație fizică, dar înseamnă că vor fi unele schimbări. Așa că, imediat ce veți pleca de aici, vreau să vă duceți amîndoi la sala de gimnastică și să vorbiți cu domnul Iverson. O să vă scriu un bilet care să explice de ce vă duceți acolo, iar el o să vă dea niște exerciții și apoi o să vă facă un orar de gimnastică care să nu se interfereze cu vreun alt curs de-al vostru. În regulă?

Ușor amețiți de schimbarea bruscă de orar, amîndoi copiii încuviințară în tăcere. Hildie le înmîină o notă pentru Joe Iverson, cel care conducea programul de educație fizică al școlii. Cu cîțiva ani înainte, lucrînd împreună cu doctorul Engersol, Iverson proiectase un regim special pentru elevii academiei, care îmbina sporturi individuale cu activități de echipă.

— Nici unul dintre puștii cu care lucrăm noi nu va fi un jucător de echipă, explicase Engersol înainte ca academia să-și deschidă porțile. Vor fi toți copii unici și majoritatea lor vor veni cu experiențe triste în ceea ce privește sportul de echipă. Dacă vor fi forțați să facă față unor situații în care vor trebui să-și restrîngă folosirea intelectului în favoarea superiorității fizice a altcuiva, se vor simți jigniți, iar eu nu am intenția ca această academie să fie o nouă experiență nefericită pentru ei. Or să fie cîțiva cărora să le placă base-ball-ul și fotbal-ul, dar pentru ceilalți o competiție sportivă nu va însemna nimic. Așa că vreau să proiectezi un program care să-i antreneze cît au nevoie, dar care să nu-i plictisească. E posibil așa ceva?

Iverson încuviințase.

— Orice e posibil, spusese el și se apucase de treabă.

În scurt timp, a ieșit la iveală cu un program ce cuprindea înot, despre care știa că e îndrăgit de copii, și gimnastică, care necesita, pentru a fi bine însușită, o putere a minții echivalentă dezvoltării musculare. Mai mult, sporturile selectate de el pentru copii erau suficient de individuale, pentru ca majoritatea dintre ei să poată să-și efectueze educația fizică după cum le convenea, astfel încît să acopere un minimum de cinci ore pe săptămîină.

Pentru Josh și Amy alegerea fusese ușoară, o oră pe zi la bazin le satisfăcea gusturile mai mult ca orice altceva.

Acum părăsiră biroul administratoarei și o luară peste pajiște, trecură de poartă și o apucară la stînga, spre principalul campus universitar, vizavi de care se aflau sala de gimnastică, bazinul și stadionul de fotbal. Pe drum, Amy îl privi intrigată pe Josh și-l întrebă:

— Cum de ne-au schimbat orele de educație fizică? De ce nu putem continua să mergem la înot în fiecare zi, așa cum făceam pînă acum?

Josh înălță din umeri.

— Poate e ceva special pentru copiii din seminar.

— Dar de ce? insistă Amy. Ce are de-a face sportul cu inteligența artificială?

— Cui îi pasă? rînji Josh. Avem acum camere noi și computere, nu?

Amy încuviință fără chef. Noua cameră era mare și ea abia aștepta să se mute. Dar nu-i prea păsa de computer, iar schimbarea orelor de educație fizică i se părea o tîmpenie. Începuse discuția, dar se răzgîndi. La urma urmei, Josh nu știa mai multe despre seminar decît ea, iar ceilalți copii care participau la el nu spusese niciodată nimic.

Asta i se părea o altă ciudățenie. De ce se comportau toți de parcă ar fi fost o mare scofală? Nu era decît un alt curs, nu?

Sau nu era așa?

De ce simțea că fusese împinsă să facă ceva ce nu voia cu adevărat?

Mă rog, nu conta prea mult. Dacă se va dovedi că nu-i va plăcea, o vor lăsa, probabil, să renunțe. În definitiv, pînă acum n-au făcut-o niciodată să execute ceva ce nu i-ar fi plăcut.

Sau o făcuseră?

Începu să revadă mintal zilele de cînd venise în academie și modul în care fusese tratată de către Hildie Kramer.

Ea fusese întotdeauna drăguță, dar Amy sfîrșea întotdeauna făcînd ce voia administratoarea de la ea.

Iar acum ea și doctorul Engersol doreau să participe la acest curs.

De ce?

Joe Iverson le zîmbi celor doi copii care stăteau nervoși în fața biroului său și introduse nota de la Hildie Kramer sub agrafa metalică a agendei sale.

— Așa... Deci doctorul E mai are doi proaspeți participanți la cursul lui, nu? întrebă el.

Josh și Amy schimbă o privire nervoasă și încuviințară.

— Ei, atunci să începem, bine? continuă Iverson.

— Dar ce vom face? vru să afle, îngrijorată, Amy. De ce nu putem continua să înotăm, așa cum am făcut înainte? Nouă ne place înotul!

Sprîncenele lui Iverson se înălțară a mirare.

— Dar cine a spus așa ceva?

— Hildie, răspunse Amy. Ne-a spus că vom avea un program special, iar eu nu văd motivul.

— Să vă spun ceva, replică antrenorul. Ce-ar fi să vă schimbați hainele și să veniți pe urmă la sala de gimnastică? Bine? O să vă spun acolo ce o să facem.

Zece minute mai tîrziu, Josh și Amy ieșiră din vestiare și-l zăriră pe Iverson așteptîndu-i. El le spuse:

— O să vedem acum care e condiția voastră fizică. Nu știu dacă v-a explicat Hildie, dar doctorul E, la seminar, pe lîngă că vă învață, vă și studiază.

— Cum vine asta? se încruntă Josh, suspicios. Cînd văzu expresia de pe fața băiatului, Iverson izbucni într-un hohot de rîs.

— Ei, nu e ca și cum ați fi cobai, îl liniști el pe băiat. Dar își închipuie că, de vreme ce creierul are un rol în tot ceea ce se întîmplă în organism, voi ar trebui să vă deosebiți de ceilalți copii cu un coeficient de inteligență normal. Așa că încearcă să fie la curent cu tot ce are legătură cu voi, atît din punct de vedere al intelectului, cît și fizic. În dimineața asta o să vă

măsor și o să vă cîntăresc, o să vă iau tensiunea și pulsul, apoi o să vă dau să faceți niște exerciții, după care o să vă iau din nou tensiunea și pulsul.

— O să ne luați sînge? se impacientă Amy. Nu pot să sufăr cînd doctorul îmi bagă un ac în braț.

Iverson chicoti.

— Nu, n-o să fac așa ceva. În principal, ne interesează să vedem cum reacționează corpurile voastre la mișcarea fizică. E-n regulă?

Se lăsară amîndoi în voia antrenorului, deși nici unul dintre ei nu înțelese exact ce căuta domnul Iverson. În final, începură exercițiile fizice.

Avură de făcut flotări, cît de multe erau în stare. Amy se dădu bătută după cincisprezece, iar Josh reuși să execute douăzeci și cinci.

Apoi alergară pe loc timp de zece minute, după care făcură o serie de sărituri.

După fiecare rundă de exerciții, Iverson le luă pulsul și tensiunea.

— Bine. Mai avem un singur lucru de făcut aici, după care vom merge la bazin, le comunică, în final, Iverson.

Le indică o frînghie groasă, care avea noduri la fiecare douăzeci de centimetri și care atîrna de un inel prins în tavan.

— Care dintre voi se va cățăra pe asta cel mai rapid?

Amy se zgîi la tavan, care era la cel puțin zece metri deasupra. El chiar se aștepta ca ea să se urce pe frînghie pînă acolo? Numai gîndindu-se la asta, simți un gol în stomac.

— D...dar dacă o să cad? întrebă ea.

— Cum să cazi dacă nu dai drumul la frînghie? replică Iverson.

— Dar dacă o să cad? insistă ea.

— Pentru asta sînt făcute nodurile. Dacă îți vine rău, nu te urca mai sus. Mulțumește-te să cobori la loc. Bine?

Amy se uită la Josh. Brusc, el își aminti cît de îngrozită fusese ea în prima zi a venirii lui aici, cînd au trebuit să coboare, în zig-zag, scările pînă pe plajă.

— E-n regulă, o liniști el. Nu te uita în jos. Amy se uită la frînghie, dar nu făcu nici o mișcare. Dîndu-și seama că era prea speriată ca să încerce acum, Josh făcu un pas în față și apucă funia în mîini. Se aruncă asupra ei și, rămas cu vîrfurile picioarelor pe podea, alergă cîtiva pași în față, după care își duse genunchii la piept și începu să se legene suspendat de frînghie.

— Hei, e amuzant! îi spuse prietenei lui.

Se opri din legănat și începu să se cațere, cu picioarele înfășurate în jurul funiei, astfel încît cea mai mare parte a greutateii corpului său să fie preluată de brațe. Începu, încet, să se înalțe către tavan.

— Fii atent! îi strigă Amy cînd se afla la jumătatea drumului. Să nu cazi!

— N-o să cad! strigă Josh. E-n ordine.

Se cățăară pînă sus și atinse inelul cu mîna dreaptă, după care îi rînji fetei.

— Am reușit! chițăi el. Am făcut tot parcursul.

— Vino înapoi jos, se rugă de el Amy.

Rîzînd, Josh începu să coboare. Cînd mai avea trei metri pînă jos, dădu drumul frînghiei și ateriză pe saltea, după care se rostogoli pentru a atenua efectul căderii. Uluită de gestul lui, Amy scoase un țipăt scurt.

— Ai făcut asta ca să mă sperii, îl acuză ea pe Josh cînd băiatul se

ridică în picioare.

— Nu-i adevărat! protestă Josh. Am făcut-o din distracție. Hai, încearcă și tu.

Amy aruncă din nou o privire frînghiei, apoi o apucă cu mâinile. Trase de ea în jos, sperînd ca aceasta să se rupă și să cadă colac la picioarele ei.

N-a căzut.

În sfîrșit, oftînd din adîncul sufletului, Amy începu să se cațere. Se împinse în sus și-și aduse picioarele sub ea. Făcu la fel din nod în nod.

Josh avusese dreptate. Nu era chiar așa de rău.

— Mă cațăr! țipă ea.

Uitînd povața lui Josh, privi în jos spre el.

O apucă un val de amețeală. Ochii i se măriră de spaimă.

— Nu privi în jos! strigă Josh. Uită-te numai în sus!

Luptîndu-se cu groaza, Amy se sili să privească în sus, dar i se păru că tavanul era și el prea departe.

Încercă să coboare, dar panica ce-o cuprinsese nu-i permise să dea drumul frînghiei.

— Nu pot s-o fac! urlă ea. Nu pot să mă întorc jos.

Instantaneu, Iverson se cățăra ca o maimuță pînă ce ajunse sub ea.

— E-n regulă, rosti el. Sînt chiar sub tine. Pune-ți picioarele pe umerii mei. Ține-te de frînghie și sprijină-te de mine. Bine? Poți să faci asta, Amy?

Josh privi de jos cum piciorul drept al fetei se desface încet de pe funie și atinge umărul antrenorului. Cînd simți întreaga ei greutate transferată pe propriul său corp, Iverson vorbi din nou:

— E bine, Amy. Sprijină-te de mine. O să încep să cobor, iar tu susține-te cu ajutorul frînghiei. Și să nu te uiți în jos, bine?

— Îh...îhî, îngăimă Amy cu un nod în gît.

Cîteva clipe mai tîrziu, fură înapoi pe saltea. Joe Iverson întinse brațele lui puternice și o apucă pe Amy, apoi o aruncă pe saltea.

— Gata, spuse el. Ești în siguranță. Vezi? Am reușit.

Amy se ridică, palidă și tremurînd în tăcere, pe măsură ce panica începea s-o părăsească.

— Ești bine? întrebă Josh, privind-o neliniștit. Amy încuviință.

— N-am putut s-o fac, rosti ea. Cînd am privit în jos, m-a luat amețeala.

— Gata, a trecut, o asigură Iverson.

Își făcu o însemnare în agendă, apoi o bătu ușor pe spate.

— E doar un pic de acrofobie. Ce-ar fi să vă puneți costumele de baie și să ne vedem la bazin? O să faceți cîteva lungimi și cu asta terminăm. Bine?

Amy aprobă din cap, recunoscătoare, și se grăbi să părăsească sala de gimnastică.

Dar douăzeci de minute mai tîrziu, cînd ieși din bazin după cinci lungimi parcurse, ea simți cum se întoarce frica.

— Ai sărit vreodată de pe trambulină? întrebă Iverson.

Amy se holbă la platforma de sărituri suspendată la trei metri deasupra suprafeței bazinului. Dădu negativ din cap.

— Vrei să încerci?

Amy negă din nou din cap. Ochii i se umeziră numai la gîndul de a se urca pe scară și de a trebui să pășească pe îngusta scîndură.

— Haide, o zori Iverson. Încearcă o dată. Dacă n-o poți face, asta e. Dar trebuie să încerci.

— Îi e frică, rosti Josh din bazin, în care stătea lipit de margine și plescăind apa cu picioarele. Dar de ce trebuie să sară de la trambulină?

— Nu trebuie, îi spuse Iverson. Dar dacă nu încearcă, cum va scăpa de răul de înălțime?

— Poate că nu va scăpa, îl provocă Josh. Dumitale nu ți-e frică de nimic?

Joe Iverson simți impulsul de a-l admonesta pe Josh pentru insolență, dar își aminti instrucțiunile pe care i le dăduse George Engersol:

— Nu mă interesează să-i transform pe acești copii în atleți. Vreau să aibă parte de pregătirea care le e necesară, dar mă interesează în primul rând mintea lor. Așa că nu începe să te porți cu ei ca un sergent la instrucție. Dacă îți face vreunul probleme, spune-mi și o să am eu grijă. Cei mai mulți dintre ei sînt deja îngroziți cînd aud de antrenori. Toată viața lor au fost tratați ca slăbănogi și neajutorați și, din această cauză, orgoliul lor a avut de suferit. N-o să tolerez așa ceva aici.

Deși nu era de acord cu Engersol, Iverson nu se obosise să-l contrazică, pentru că i se spusese deja, de către președintele universității, să facă orice ar fi dorit doctorul.

— Ai fi uimit dacă ai ști cîte fonduri aduce el pentru acel program, îi zisese Jordan Sanford. Așa că fă ce-ți cere și lasă-l pe el să se preocupe de copii. Crede-mă că știe ce face.

Așa că, în loc să-l muștruluiască pe Josh, Iverson se mulțumi să dea, indiferent, din umeri. Își făcu o însemnare în agendă și-i trimise pe copii să facă un duș.

Iverson se retrase, după aceea, în biroul lui. Porni terminalul calculatorului și apelă din fișierul de date dosarele lui Josh și Amy. Începu să introducă datele colectate în ultima oră. Deși ele aveau o mică însemnătate pentru el, presupuse că aveau importanță pentru doctorul Engersol.

O oră mai târziu, în biroul său, George Engersol apelă aceleași dosare. Mînuind cu dexteritate tastatura, el începu să studieze datele introduse de antrenor.

Îl intrigă cel mai mult, nota din dosarul fetei, care semnală că ea pare să sufere de acrofobie acută.

Nu fusese capabilă să se cațere pe frînghie în sala de gimnastică, iar apoi refuzase să încerce săritura de la trambulină.

În aparență, fobia ei era mai puternică decît crezuse el cînd o observase coborînd scările spre plajă.

În minte îi apărură o idee. Era posibil să existe o cale de a folosi fobia ei la seminar.

Se întinse pe spate în scaun și-și dezvoltă gîndul, care începu să-i placă din ce în ce mai mult.

Rămînea de văzut dacă îi va face plăcere și fetei. Desigur însă că n-aveau nici o importanță pentru el lucrurile care le făceau plăcere elevilor.

Singura chestiune care conta era cum putea să-i folosească.

Și tocmai descoperise o utilizare perfectă pentru Amy Carlson.

Josh își puse ultimul obiect în cutia de carton. Făcuse deja de trei ori drumul pînă la noua sa cameră și de fiecare dată dusese cu ascensorul cutia plină, după care revenise cu ea goală.

De fiecare dată cînd apăsa pe butonul care pune mașinăria în mișcare, își amintea de noaptea morții lui Adam și de sunetele ciudate pe care le auzise. De acum era convins că Amy avusese dreptate cînd spusese că totul s-a petrecut în imaginația lui, pentru că, din acea noapte, cînd auzea liftul funcționînd și alerga să vadă ce e, în el se afla întotdeauna cineva. De fapt, în acea zi uitase chiar să se mai ducă să vadă.

Acum, la ultimul lui drum, cutia era pe punctul de a se revărsa. Josh înghesui ultimele sale tricouri în cele cîteva spații rămase libere în amestecătura de cărți, pantofi și perna favorită. Aruncă o ultimă privire prin încăpere. N-o ocupase mai mult de două săptămîni. Cu toate astea, într-un fel îi și părea rău după ea, pentru că i se păruse perfectă. Era suficient de încăpătoare pentru a-i adăposti toate obiectele și suficient de mică pentru a se simți plăcut în ea. Era convins că Jeff inventase povestea celor întîmplate cu Timmy Evans. În afară de asta, camera de jos nu avea o lucarnă cu un pervaz tocmai potrivit pentru a te urca pe el cînd vroiai să citești...

Camera de jos.

Camera lui Adam.

Simțise un frison ciudat înainte de prînz, cînd Hildie îl dusese în cameră. Primul lui impuls fusese să-i spună că prefera să rămînă unde era, căci, deși camera era acum golită, el și-l amintea limpede pe Adam cum stătea la birou, aplecat deasupra computerului său. Cel puțin, nu-l *cunoscuse* niciodată pe Timmy Evans. Hildie îi citise toate aceste gînduri, cînd el rămăsese tăcut la ușă, neîncercînd să-i treacă pragul. Îi spusese:

— Ce-ar fi să aducem mobila? Așa va deveni camera ta și, în cîteva zile, nici măcar nu-ți vei mai aminti că a fost a altcuiva.

A altcuiva. Josh se gîndise că e tare ciudat că Hildie nu menționase numele lui Adam. De fapt, i se părea că adulții nu-l mai pomeneau deloc pe Adam, ca și cum el n-ar fi existat niciodată. Oare le-ar place ca și prietenii lui să-l uite?

Înainte de a putea protesta, Hildie începuse rearanjarea mobilei. Fără a-și da seama, Josh se trezi că ajută la împinsul patului spre perete, unde fusese biroul lui Adam, și mută biroul la fereastră. Spre uimirea lui, descoperi că Hildie avusese dreptate, camera părea deja a lui numai prin rearanjarea mobilei.

Dar ce avea să se întîmple la noapte, cînd va încerca să doarmă în această încăpere?

Tîrî ultima cutie spre ascensor. Auzi liftul cum se pune în mișcare. Cînd ajunsese lîngă puț, avu o mică strîngere de inimă, datorită aceleiași idei de a găsi cabina acolo unde o lăsase, în timp ce motorul ar fi mers.

Din păcate, putu vedea cabina coborînd. Auzi clicul de oprire, apoi cum se deschide ușa și se închide la loc cu cineva în ea.

O urmări cum se urcă.

Cînd trecu de etajul trei, doctorul Engersol îl privi prin plasa ce proteja

cabina, îl salută din cap și dispăru mai sus, la etajul patru.

Josh așteaptă pînă ce-l auzi pe doctor că iese din lift, după care apăsă butonul pentru a chema cabina la etajul trei. "Măcar nu va mai trebui să aud ascensorul în noua mea cameră", gîndi el și împinse cutia înăuntru.

Însă, cîteva clipe mai tîrziu, cînd lăsă cutia să cadă pe pat, își dădu seama că încăperea nu era totuși a lui. Era încă a lui Adam.

Reflectă un minut, întrebîndu-se dacă era prea tîrziu să se ducă la Hildie și să-i spună că se răzgîndise și că dorea să-și păstreze vechea cameră. Hotărî că asta era o prostie. Nu era decît o cameră ca oricare alta, iar Adam nu murise în ea.

"Dar ce se va întîmpla la noapte", se gîndi el din nou, "cînd o să trebuiască să dorm aici?".

Decise să nu se mai gîndească nici la asta. Începu să despacheteze. Își puse hainele în dulap și cărțile pe rafturile ce spînzurau pe peretele de deasupra patului. Ochi, suspicios, rafturile. Dacă se prăbușeau noaptea, tot conținutul lor avea să se răstoarne pe pat. Era mai bine dacă găsea o șurubelniță și le muta deasupra biroului.

Luă cutia golită și porni cu ea de-a lungul coridorului, spre scări. Cînd ajunse în hol, auzi un miorlăit, apoi îl simți pe Tabby că se freacă de picioarul lui stîng, cu spatele arcuit și cu coada înălțată ca o lumînare.

— N-o găsești pe Amy? îi vorbi Josh.

Pisoiul mieună din nou. Josh puse cutia jos, îl luă în brațe și o porni spre cealaltă aripă a etajului, unde se afla noua cameră a prietenei lui.

— Iată-te! țipă Amy cînd deschise ușa.

Pisoiul sări instantaneu din brațele lui într-ale ei.

— Pe unde ai fost? dojeni Amy animalul. Te-am tot strigat, dar n-ai apărut!

Pisoiul se smulse din brațele fetei, sări pe podea și cutreieră, intrigat, prin toată camera, inspectînd fiecare colț, ca și cum ar fi făcut inventarul. Păru satisfăcut de rezultat, drept care sări pe patul fetei, se cuibări pe pernă și adormi.

— Nu-i haios aici? întrebă Amy. Camerele astea sînt mult mai mari decît cele de sus. Îmi place enorm.

Pentru că Josh nu răspunse nimic, voioșia ei se stinse încet-încet.

— Ce s-a întîmplat? rosti ea.

— Stau în camera lui Adam, explică Josh. E cam fioroasă.

Amy îl privi, năucită.

— *Acolo* te-au plasat? În locul tău, aș urî camera aia. Nici măcar n-aș putea dormi în *acel* pat.

— Ei, nu-i chiar așa de rău, rosti el ca să se apere.

Însă Amy îl citi ca pe o carte deschisă și-i zîmbi:

— Și totuși e, îl necăji ea. Pariez că el se va întoarce la noapte. Pariez că a uitat ceva în cameră și o să vină după *acel* ceva și, cînd o să dea peste tine...

— Amy! izbucni băiatul. Încetează!

— Josh e un pisoiaș fricos, Josh e un pisoiaș fricos! îl tachină ea cîntînd.

— Nu sînt! Am spus numai că e ciudat. N-am spus că mi-e frică!

Se răsuci pe călcîie și se năpusti afară din cameră. În tăcerea ce urmă, Amy realizează cum îi apăruse ea lui Josh.

Exact precum toți ceilalți care o tachinaseră mereu.

— Josh? îl strigă.

Fugi după el, uitînd ușa larg deschisă.

— Josh, așteaptă. Iartă-mă! N-am vrut!

Aflat deja la capătul scărilor, Josh se opri. Cuvintele ei ironice îl ardeau încă.

— Dacă n-ai vrut, de ce le-ai spus?

— Glumeam doar, rosti Amy rugător. Nu fii supărat pe mine. Te rog?

O clipă Josh se simți tentat s-o ignore și să-i întoarcă spatele. Își aminti însă cum fusese la școala de acasă și se calmă.

— E-n regulă, mormăi el. Să nu mai povestești și altora, bine? Dacă află că mi-e frică, sînt în stare să-mi facă cine știe ce farsă cretină în mijlocul nopții.

— N-o s-o fac, promise Amy. Numai să nu fii supărat pe mine, bine?

Josh simți o căldură în suflet, cînd văzu expresia de pe fața ei, și zîmbi.

— Haide. Să mergem la biroul doctorului Engersol și să vedem cînd primim noile computere.

Alergară, mîna în mîna, în jos, pe scări, și ieșiră pe ușa principală.

Cînd îi văzu, din biroul ei, Hildie Kramer zîmbi satisfăcută. Alesese corect. Curînd, poate chiar de azi, va începe formarea lor. Și cînd le va sosi timpul, vor fi pregătiți.

Steve Conners încuie ușa de la sala de clasă, după ultimul lui curs din această zi, și porni spre parcare din spatele aripii academiei în care se aflau toate sălile de clasă. Mai avea la dispoziție încă două ore din după-amiază. Avea intenția să se ducă acasă, lîngă plajă, pentru a înșfăca planșa de surf și a se duce pînă la Santa Cruz. Cu puțin noroc, putea prinde ceva valuri înainte ca soarele să se scufunde în ocean. Introduse cheia în broasca portierei, dar se opri surprins. Îl zări pe Josh MacCallum ieșind pe ușa șopronului lipit ca o meduză de partea din spate a reședinței. Băiatul ținea strîns într-o mîna o șurubelniță mare. Deși se afla la o oarecare distanță de el, Steve văzu că acesta nu era prea sigur că alesese scula potrivită pentru a duce la bun sfîrșit ceea ce își propusese.

Pe punctul de a pleca, Conners își aminti că Josh și Amy nu apăruseră de dimineață la cursul de engleză, în cutia sa poștală, el găsisese un bilet, scris de Hildie Kramer, prin care ea îl lămurea că amîndoi copiii aveau orarul schimbat, dar aveau să-și reia cursul de mîine.

Trebuia să existe o explicație pentru această schimbare.

Se hotărî să lase surful pe altă zi. Închise din nou portiera și-l strigă pe băiat tocmai cînd acesta urca scările ce duceau la masiva ușă din spate.

— Josh? Hei, Josh!

Puștiul privi peste umăr, îl recunoscă pe profesorul de engleză și-i făcu semn cu mîna, apoi își continuă drumul. Cînd fu pe punctul de a intra în imobil, se auzi strigat încă o dată:

— Josh! Așteaptă!

Copilul se opri, nesigur. Era domnul Conners supărat pe el fiindcă nu venise în dimineața aceea la curs? Hildie le spusese că îi comunicase profesorului faptul că el și Amy aveau să absenteze. Dar dacă n-a făcut-o?

— Ce faci? întrebă Conners cînd ajunse la picioarele treptelor.

Nesiguranța băiatului făcu loc unei adevărate îngrijorări. Poate n-ar fi trebuit să se ducă în atelierul cu scule.

— A...am avut nevoie de o șurubelniță, murmură el. Atelierul nu era încuiat...

Detectînd nervozitatea din vocea puștiului, profesorul zîmbi liniștitor:

— Nu știu ce ai de înșurubat, dar pare a fi ceva cu adevărat mare.

Josh privi unealta și zise:

— E singura pe care am văzut-o. Trebuie să mut niște rafturi în noua mea cameră.

— Te referi la rafturile care se sprijină pe console?

Josh dădu aprobator din cap.

— Atunci ar fi mai bine să găsim ceva mai potrivit pentru acest scop. Majoritatea obiectelor astea sînt montate cu șuruburi în cruce. Scula asta nu-ți folosește. Hai cu mine.

Josh se simți ușurat că nu părea a exista vreo încurcătură. Îl urmă pe Conners în atelier, unde profesorul scormonea deja prin învălmășeala de scule ce acopereau unul din bancurile de lucru.

— E cam dezordine pe aici, nu-i așa? rosti Conners.

Josh dădu din umeri și nu spuse nimic. Profesorul deschise o serie de sertare înglobate în banc. Găsi ceea ce căuta în al treilea de jos. Scoase de acolo trei șurubelnițe speciale, de mărimi diferite, și continuă vînătoarea pînă ce găsi o bormașină de mînă și un set de burghie.

— Ai riglă? îl întrebă el pe Josh.

Josh negă.

Conners găsi o ruletă în sertarul de sus.

— Gata, rosti el.

Înmînă șurubelnițele lui Josh și ținu restul pentru sine, apoi spuse:

— Hai să mergem acum și să vedem de ce sînt în stare doi meșteri constructori.

Cînd Josh o apucă pe coridorul larg de la etajul doi, Conners se opri, nedumerit.

— Credeam că stai la etajul trei, se miră el.

— Hildie m-a mutat, replică Josh. Aveam nevoie de o cameră mai mare. Vorbele avură darul de a spori nedumerirea lui Conners.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru noul meu computer, răspunse Josh. Și pentru cărțile ce-mi vor fi necesare la cursul doctorului Engersol.

Conners începu să se încrunte. Cînd ajunseră la camera băiatului, el se opri brusc.

— N-a fost asta camera lui Adam Aldrich? întrebă el.

Josh încuviință ezitînd. Pe fața lui se putea citi aceeași nesiguranță observată de Conners cu puțin timp înainte, pe veranda din spate.

— Și te simți bine în ea? Adică, eu unul nu sînt convins că mi-ar place să dorm aici, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Josh îl privi țintă pe Conners și încercă să descopere dacă acesta nu voia să-l tachineze, așa cum o făcuse Amy mai devreme.

— N...nu există chestii de astea, precum stafiile, rosti el, dorindu-și ca vocea să-i fi sunat convingător.

— Ai dreptate, îl aprobă profesorul. Dar faptul că noi știm că ele nu există, nu le face mai puțin înfricoșătoare, nu-i așa? În plus, e ciudat să plasezi pe cineva în această cameră atît de repede. Am crezut că ea o să rămînă goală cel puțin anul acesta.

— Poate Hildie a crezut că altfel am continua să ne gîndim la Adam tot

timpul, sugeră puștiul. Oricum, nu e același lucru ca atunci când el locuia aici. Am rearanjat mobila, iar toate lucrurile lui au dispărut.

Conners detecta în vocea băiatului o încercare de autoconvingere. Se decise să lase subiectul baltă, deși i se părea o farsă sinistru gestul făcut de director și de administratoare de a-l pune imediat pe Josh în locul lui Adam, la seminar și în cameră.

Ca și cum încercau o substituie de persoană.

Nu-și rosti gândurile cu glas tare. Se puse pe treabă și-l ajută pe Josh să dea jos toate cărțile și restul lucrurilor de pe rafturile de deasupra patului.

După ce termină, Conners îi înmînă, una cîte una, scîndurile, lui Josh, care le aranja în ordine lîngă peretele de lîngă ușă.

— Două se potrivesc, rosti Conners după ce testă șurubelnițele. Dă-mi o mînă de ajutor.

Josh se cațără imediat pe pat, luă una din scule de la profesor și începu să lucreze. În cinci minute, scoaseră consolele din legăturile lor, apoi legăturile din dibluri.

— Acum vine partea nostimă, îi comunică Conners lui Josh. Trebuie să găsim diblurile din tencuială căci, altfel, șuruburile nu vor ține cînd vom monta din nou legăturile.

Începu să palpeze tencuiala cu mînerul șurubelniței. Josh îl urmări, curios.

— Ce faci? Întrebă, într-un tîrziu, băiatul.

— Ascult. N-ai mai încercat pînă acum să cauți dibluri în pereți?

Josh negă.

— Mama mea nu face astfel de operațiuni, iar tata...

Vocea i se stinse. Într-un tîrziu, oftă din greu.

— Tata a plecat cînd eram un bebeluș. Nu prea mi-l mai amintesc.

Conners evită să privească băiatul în ochi, fiindcă sesizase, după tremurul vocii lui, că era pe punctul de a izbucni în plîns. Se mulțumi să remarce:

— Cred că a fost destul de greu pentru tine.

O secundă nu spuse nimic, apoi încuviință:

— Am tot sperat că se va întoarce, dar n-a făcut-o niciodată. Nici măcar nu știu unde locuiește.

— Pun pariu că îi e dor de tine, rosti Conners.

— Nu, nu îi e, replică, cu hotărîre, Josh. Dacă i-ar fi fost dor, ar fi venit să mă viziteze. Dar lui nu-i mai pasă de mine.

Conners încetă să mai ciocănească și se întoarce spre a-l privi pe Josh în ochi.

— Poate nu e adevărat. Poate ține enorm la tine. Ar putea fi multe motive pentru care nu l-ai văzut.

Josh păru tulburat, dar se încăpățîină să persiste în ideea lui.

— Nu, nu există nici unul. Dacă îi păsa de mine, ar fi venit să mă vadă sau, cel puțin, m-ar fi sunat din cînd în cînd. Dar n-am mai aflat nimic de el de cel puțin doi ani. Și nu îmi mai pasă! adăugă într-un acces brusc de furie, a cărui intensitate îl uimi pe profesor.

Conners îl apucă pe băiat de după umeri și-i vorbi blînd:

— Mie mi se pare că-ți pasă enorm de mult.

— Nu-i adevărat!

Vocea băiatului sună din nou, ca și cum ar fi încercat să se convingă mai mult pe el decît pe profesor.

Conners se reîntoarce la ocupația lui, ca să-i dea puștiului un răgaz de a fi singur cu el însuși. După un timp, îi spuse:

— Știi, pentru tine e, oricum, mai bine decît a fost pentru mine. Tatăl meu a plecat cînd aveam opt ani și nici azi nu-l pot ierta pentru asta. A fost ca și cum într-o zi a încetat să mai țină la mine. Însă eu n-am putut să nu mai țin la el.

— Și ce-ai făcut? întrebă Josh după cîteva secunde.

Conners dădu din umeri fără a se întoarce cu fața spre băiat; știa că, dacă ar face-o, puștiul s-ar închide imediat ca într-o carapace. Îi spuse:

— M-a durut. Am încercat să n-o las pe mama să vadă cît de tare mă doare, dar uneori, noaptea, plîngeam încontinuu pînă adormeam. Mereu am sperat că o să se întoarcă.

— Ș...și s-a întors? întrebă puștiul cu voce tremurătoare.

Conners negă din cap.

— Nu. Mi-a trimis felicitări de ziua mea de naștere pe parcursul cîtorva ani, după care n-am mai auzit nimic de el. Multă vreme după aceea, am încercat să-l urăsc. Pe urmă însă am ajuns la concluzia că putea avea motive întemeiate pentru a pleca.

Se întoarce, în sfîrșit și-l privi pe Josh în ochi.

— Și cred că a avut. Dar asta nu m-a împiedicat să mă doară.

Josh tăcu din nou. După un timp, vorbi cu o voce greu înăbușită:

— Tata nu mi-a spus nici măcar la revedere. Pur și simplu a... plecat. Cum a putut face asta?

Conners îl îmbrățișă.

— Nu știu, rosti el. Efectiv nu știu cum pot oamenii să trateze alți oameni în acest mod. Se pare însă că o fac și, cînd' ni se întîmplă nouă, n-avem altă șansă decît de a continua să trăim și de a nu renunța. După o vreme, durerea slăbește. Nu uiți, dar poți să trăiești cu ea.

Brațele lui Josh se strînseră în jurul gîtului profesorului. Scoase un mic suspin, ceea ce-l făcu pe Conners să simtă cum i se umezesc ochii. Nu rosti nimic pînă ce nu-și dădu seama că băiatul s-a liniștit, după care îl mîngîie ușor, îi dădu drumul din brațe și se ridică.

— Să-ți spun ceva, zise el cu voce tare. Ce părere ai dacă terminăm rafturile astea și după aia ieșim în oraș' să luăm un hamburger și, poate, să mergem la un film? Numai tu și cu mine. De acord?

Josh se holbă la el cu ochi lacomi.

— Adevărat?! exclamă el. Numai noi doi?

— Absolut, promise Conners. De ce nu?

— A...am o groază de teme de făcut, dădu înapoi Josh.

— N-o să te omoare nimeni dacă nu le ai gata mîine, îl liniști Conners. În afară de asta, tema pe care am dat-o azi ți-ar lua două ore, iar tu n-ai primit-o de vreme ce n-ai fost de față. Corect?

Josh încuviință.

— Și o să-ți iei și cina, continuă Conners. Așa că o să folosim timpul în care ți-ai fi făcut exercițiile pentru a merge la un film. Îți spun eu că va fi mult mai distractiv și o să-ți povestesc și despre tema pentru acasă în timp ce mîncăm.

Îi făcu, conspirativ, cu ochiul.

— Să rămîină între noi: e o poezie și nu e prea interesantă.

Josh mustăci.

— O să spui asta și celorlalți din clasă mîine dimineață?

— Bineînțeles că nu, replică Conners. O să vorbesc despre simbolistica ei și despre înțelesurile adânci ale versurilor.

Josh ridică capul:

— Sună de parcă nu prea crezi că ar exista vreun astfel de înțeles în ea, riscă el o afirmație.

Conners chicoti.

— Foarte bine. Ai dreptate, nu cred. Sînt convins că scriitorii nu vor să spună altceva decît ceea ce scriu, dar o groază de oameni care n-au talent pentru scris pretind că în spatele slovelor se află mult mai multe semnificații decît există în realitate.

Zîmbi și continuă pe un ton didactic:

— Asta a fost lecția pe ziua de azi. Ai priceput?

— Am priceput, răspunse, voios, puștiul.

— Atunci hai să descoperim cum funcționează bormașina asta și să terminăm. Iar dacă rafturile nu o să iasă ca lumea, să nu dai vina pe mine. Eu predau engleza, nu matematica.

O jumătate de oră mai tîrziu, rafturile se aflau perfect aliniate pe perete.

Lucrînd împreună, reușiseră să facă treaba bine.

Cînd Josh se întoarse, seara, luminile erau stinse și casa licărea misterios în lumina lunii. Singurele lămpi aprinse erau cele de pe verandă. Conners trase mașina sa Honda în fața clădirii și se uită la băiat, care stătea pe scaunul alăturat. Îl întrebă:

— Vrei să intru și eu cu tine? Josh negă.

— E-n regulă! spuse el. I-am spus lui Hildie la ce oră ne vom întoarce și n-am întîrziat decît zece minute.

— Dacă te așteaptă, spune-i că a fost vina mea. Spune-i că mi s-a făcut rău de la ciocolata cu malț și am dat la boboci pe trotuar, implorînd cerul să mă liniștesc.

Josh izbucni în cascade de rîs.

— N-o să-i spun așa ceva! exclamă el.

— De ce nu? Oferă-i o temă de meditație.

— Nu m-ar mai lăsa să merg la cinematograful cu dumneata, explică Josh.

Cînd își auzi propriile cuvinte își dori să nu le fi rostit. În definitiv, domnul Conners nu spusese nimic despre o altă ieșire împreună. Sau despre a face orice altceva împreună. Dacă n-avea de gînd să propună nimic?

— E...eu m-am simțit excelent, domnule Conners. Și n-am vrut să sune ca și cum m-aș fi gîndit că vrei să mă iei cu dumneata și altă dată.

— Dar de ce să nu te iau? Nu e prea plăcut să te duci la cinematograful de unul singur.

— N-ai o prietenă? întrebă Josh.

Își dădu brusc seama că pe toată durata cinei nu vorbiseră decît despre el. Și asta fusese foarte bine. Domnul Conners părea să înțeleagă tot ce povestea el.

Conners îi zîmbi.

— Chiar dacă aș avea o prietenă, ceea ce nu se întîmplă în momentul

de față, asta nu înseamnă că nu te-aș lua și pe tine uneori.

— Dar dacă prietena ta nu m-ar plăcea? se lamentă Josh, pe jumătate în glumă.

Connors păru să realizeze că întrebarea fusese pusă pe un ton serios, deși puștiul nu intenționase să sune așa.

— Atunci n-ar fi prea multe de capul ei, răspunse profesorul. Așa că nu-ți mai fă griji, Josh. Iar acum ar fi bine să te duci înăuntru înainte de a fi prea târziu. Și să nu stai treaz, studiind. Promiți?

Josh zîmbi.

— Promit, rosti el, deși știa că trebuia să rezolve o temă la matematică. Deschise portiera și încercă să coboare, dar Connors vorbi din nou.

— Hei, Josh! Dacă o să fim prieteni, cred că ar trebui să-mi spui Steve. Cel puțin în afara sălii de clasă. "Domnul Connors" mă face să mă simt bătrîn. Bine?

— Bine! răspunse el, voios.

Trînti portiera și urcă în fugă scările verandei. Când ajunse la ușă, se opri și se uită înapoi.

Domnul Connors, Steve, era încă acolo, așteptându-l să intre în casă.

Ca să se asigure că nu va păți nimic.

Așa cum ar fi făcut tatăl lui.

Simți un nod în gît și ochii i se umplură de lacrimi. Îi șterse cu mîneca hainei. Făcu semn lui Steve încă o dată, deschise ușa și o închise rapid în urma lui.

O clipă mai târziu, auzi motorul Hondei cum geme și cauciucurile cum scrîșnesc cînd mașina demară. Josh traversă holul slab luminat, spre scări, abia după ce sunetul motorului se stinse.

Urcă pînă la etajul doi și se opri pentru a-și scoate încălțărilor. Nu dorea să deschidă cineva ușa să-l întrebe cum fusese filmul. Deși încercase să-l urmărească, toată seara Josh nu se gîndise decît la omul de lîngă el, care părea să înțeleagă de minune ce gîndea și ce simțea el și să-l accepte exact așa cum era.

Așa cum ar fi făcut tatăl lui.

O luă pe coridor, socotind că poate nu-și va face tema de matematică.

Poate se va mulțumi să se întindă pe pat și să zacă acolo, în lumina lunii, savurînd cît de mare putea fi bucuria ce se abătuse asupra lui.

Ajunse la camera lui, răsuci clanța cît putu de discret și deschise ușa.

Îngheță în pragul ei.

La birou, în obscuritatea camerei, încovoiat deasupra tastaturii computerului și cu ochii ațintiți pe ecranul luminos, stătea Adam Adrich.

Nu.

Nu era posibil!

Întinse mîna și apăsă comutatorul electric, așteptându-se ca personajul să dispară în strălucirea luminoasă dată de becul din mijlocul tavanului.

În loc de asta, apariția se întoarse spre el.

Fața lui Adam era acoperită cu sînge, care se revărsa pe gît în mici rîulețe.

Cămașa era îmbibată cu același lichid, iar una din mîneci era smulsă de la umăr.

Josh se holbă la el cu ochii măriți de groază. Individul se ridică de pe scaun și una din mîini îl ținti acuzatoare.

— *Ce cauți în camera mea?* tună Adam.

De pe buzele lui Josh zbură un țipăt de spaimă. Puștiul se împiedică de pragul ușii și căzu pe spate, pe coridor.

Auzi din toate părțile râsete. Instantaneu, toate ușile se deschiseră. Din camera lui veni un hohotit și în cadrul ușii apărură figura hidoasă a lui Adam. Atîta doar, că nu mai era deloc Adam.

Era Jeff. Ochii îi rîdeau în orbite, bucurîndu-se de frica care apăruse pe fața lui Josh.

— M-am întoors! exclamă el cu o intonație muzicală. M-am întors și ți-am făcut-o!

O clipă, Josh se simți cuprins de furie însă, la fel de rapid, se calmă și se alătură hazului general.

Mai tîrziu, cînd se gîndi, în pat, la farsa care i se făcuse, începu să-și pună întrebări.

Cum a putut face Jeff așa ceva, la atît de puțin timp după funeraliile fratelui său?

Nu-i era dor de Adam?

Își aminti cuvintele lui Jeff, rostite cu numai o zi în urmă:

Poate ai dreptate... poate că n-a murit... poate o să se întoarcă într-o noapte și o să-ți povestească ce s-a întîmplat cu adevărat.

În noaptea aceea, Josh nu putu să doarmă.

15

— Ce s-a întîmplat? o întrebă Josh pe Amy Carlson.

Era într-o dimineață de luni și cei doi se îndreptau spre seminarul de inteligență artificială. În aer se simțea o ușoară răcoare de toamnă, ce punea capăt caniculei verii. Chiar înainte cu cîteva ore, Amy mărturisise cît de mult îi plăcea ei cînd frunzele începeau să-și schimbe culoarea și afară se făcea mai rece. Acum însă ea mergea cu dificultate, cu capul în pămînt și ochii pironiți pe marginea drumului.

— Cred că nimic, răspunse cînd întrebarea lui Josh străpunse zidul reveriei ei. Cred că nu-mi prea place seminarul. Asta-i tot.

— Dar e mișto, replică Josh.

În ultima săptămînă, își petrecuseră majoritatea timpului în laborator, lucrînd cu șoareci și șobolani. Doctorul Engersol îi învățase bazele inteligenței artificiale. Construiau labirinturi și plasau hrana astfel ca micile animale să-și croiască drum prin ele pentru a ajunge la ea. Josh găsisese experimentul ca fiind fascinant. El observă foarte rapid că unii șobolani erau mai sîrguincioși decît alții.

Unii învățau o rută pe dinafară, iar cînd se schimba configurația, urmau pista pînă ajungeau la o înfundătură, unde încremeneau și începeau să fornăie de supărare și să zgîrie obstacolul care le ieșise în cale, cu speranța deșartă că își puteau croi, astfel, un drum prin el.

Alții pierdeau ceva timp în fața obstacolelor nefamiliare apărute în cale, dar își continuau drumul prin labirint, alegînd rute noi, folosindu-și nasul pentru a ajunge mai aproape de mîncare. Chiar și aceștia ajungeau să se oprească odată ajunși lîngă o bucățică de hrană, nedorind să exploreze și alte posibilități, chiar dacă mai exista un ultim obstacol între ei și mîncare.

Unul sau doi dintre ei, cei mai inteligenți, prindeau rapid de

configurația labirintului și nu-și mai iroseau timpul. De fiecare dată când ajungeau la porțiuni blocate, se întorceau pentru a descoperi un nou drum. Aceștia nu renunțau niciodată pînă ce nu-și atingeau scopul.

Engersol le explicase:

— E diferența dintre inteligență și reflex condiționat. În esență, cei mai proști dintre ei răspund instinctiv la mirosul de mîncare și o iau direct spre ea de-a lungul singurului drum pe care-l știu. Alții nu se retrag de pe pistă, chiar dacă asta înseamnă a nu ajunge la sursă. Dar puțini dintre ei par a fi descoperit că există o cale de parcurgere și că, dacă o găsesc, vor fi răsplătiți.

A doua zi, au atașat electrozi creierelor a trei șobolani, fiind astfel în stare să monitorizeze activitatea cerebrală a rozătoarelor, pe măsură ce aveau de-a face cu schimbări de drum.

În timp ce băieții din clasă rămăseseră lipiți de ecranele monitoarelor, vorbind cu însuflețire între ei când observau schimbări în encefalogramele animalelor, Amy devenise tot mai tăcută.

La sfîrșitul orei, ea și Josh părăsiseră clădirea și o luaseră către următorul curs. Pe fața fetei se putea citi acreala.

— Eu cred că e o cruzime, rostise ea.

— Ce? întrebase Josh, nelămurit.

— Să tratezi șoarecii astfel. Să le bagi electrozii ăia în capete și să-i faci să alege prin labirint.

— Și ce am putea face altceva? Dacă nu facem experimente, nu vom învăța nimic. Pe lîngă asta, șobolanii nu-și dau seama ce li se întîmplă. Ei nu simt nimic.

— De unde știi tu? se oțărîse Amy. Dacă îi doare?

— Dar nu-i doare, protestase Josh. Doctorul Engersol spune...

Din acră, fața fetei se transformase în furioasă.

— Nu-mi pasă ce spune doctorul Engersol. Toată lumea de la seminar se poartă de parcă ar fi un geniu!

— Ei bine, așa și e! izbucnise Josh. Și dacă ai avea ceva creier...

Însă Amy nu-l lăsase să termine.

— Am tot atîta creier cît au toți de la acest curs, i-o întorsese ea. Și nu o să cred toate bazaconiile pe care le spune, numai de dragul lui. Ia spune-mi, cum se face că el pretinde că tot ceea ce face e experimental, dacă știe așa multe?

Josh hotărîse că n-avea sens să se certe cu ea. Lăsase baltă chestiunea. Însă acum, cînd urcau scările spre laborator, o privi interogativ.

— Și ce-ai să faci? o întrebă el. Nu poți să renunți, pur și simplu.

— De ce nu? răspunse ea. În afară de asta, doctorul Engersol vrea să particip după-amiază la un soi de experiment despre care nu mi-a povestit nimic.

Josh se opri, brusc neliniștit.

— Ce fel de experiment?

Amy făcu o mutră plictisită.

— Nu ți-am spus că n-a vrut să mă lămurească? Tot ce mi-a povestit e că are legătură cu modul de gîndire al oamenilor. Dar dacă nu-mi explică exact despre ce e vorba, de unde să știu dacă vreau să particip la el?

— Poate că treaba asta face parte din test, speculă Josh. Dacă ai ști dinainte despre ce e vorba, ai afecta rezultatele.

— Ei, nu mai contează, rosti împăciuitor Amy, deschizînd ușa. Dacă nu-mi va explica, nu văd de ce l-aș mai face.

Parcurseră, în tăcere, holul pînă la laborator, unde restul clasei era deja adunată ciorchine în jurul unei cuști. George Engersol ridică privirea, îi fixă o clipă, după care se uită semnificativ la ceasul de pe perete.

— Felicitări! comentă el. V-ați grăbit enorm să ajungeți aici. Oricum, de vreme ce ați reușit, veniți încoace ca să putem începe.

Înțepată de tonul sarcastic al directorului, Amy simți că i se umplu ochii de lacrimi, dar reuși să le controleze. Pe de altă parte, Josh nu păru să remarce ironia mușcătoare din cuvintele lui Engersol. El se alăturase deja grupului, lîngă masa din laborator, și se uita curios la animalul din cușcă.

Înăuntru era o pisică. De pe cap îi fusese rasă blana și acum acolo erau înfipti electrozi subțiri. Firele de legătură de la electrozi fuseseră răsucite mănunchi și conectate la un computer.

Cușca era divizată în trei secțiuni. Animalul se afla în cea mai mare dintre ele. Celelalte două compartimente erau aranjate cap la cap, la unul din capetele cuștii, și erau separate de pisică prin două ușițe identice, fiecare dintre ele fiind acționate de un buton colorat.

— Pisicii i s-a indus deja un reflex, explică Engersol. Prin podeaua metalică a cuștii i se poate transmite un mic șoc electric. Cînd animalul îl simte, îl poate opri apăsînd pe oricare din cele două butoane de pe compartimentele mai mici. O dată cu asta, primește în secțiunea ei și o mică porție de hrană.

Gîndindu-se la Tabby, care era și acum încolăcit pe perna de pe patul ei, Amy simți cum o trece un fior de groază cînd văzu prveliștea grotescă a pisicii, cu capul chel din care țîșneau sîrme. O zgardă largă, din plastic, în formă de con, montată în jurul gîtului, împiedica orice posibilitate ca animalul să-și rupă legăturile de pe cap.

— Nu pare fericită, rosti Amy, aproape fără voie. Engersol dădu, indiferent, din umeri.

— Nici nu e, răspunse el. Să știi însă că nu suferă deloc, iar descărcarea electrică nu e periculoasă, ci îi provoacă un reflex condiționat.

— Dar unde-i mîncarea? întrebă Jeff cu ochii ațintiți pe spațiile pustii, unde ar fi trebuit să se afle recompensa pentru un răspuns bun.

Engersol zîmbi îngăduitor. Rosti, pentru întreaga clasă:

— Asta e cheia întregului experiment de azi. O să-i oferim pisicii două experiențe negative. În loc de a da drumul la hrană și de a întrerupe curentul, unul din butoane va acționa un dispozitiv care imită mîrîitul unui cîine, iar celălalt va da drumul unei mici cantități de "parfum" de sconcs. Nici una din aceste posibilități nu-i provoacă plăcere. De aceea, ea va trebui să aleagă. Dacă vrea să oprească șocul electric, va trebui să decidă cui să-i facă față: mîrîitului sau miasmei.

Amy căpătă o expresie de încăpățînare.

— Nu cred că avem voie să facem așa ceva, rosti ea îmbufnată. E o cruzime!

Engersol îi zîmbi liniștitor.

— Pisica nu va suferi, Amy. În plus, procesul fiind monitorizat pe computer, vom fi în stare să urmărim și să aflăm multe lucruri legate de ceea ce se întîmplă în creierul ei cînd încearcă să ia o decizie. Acest experiment e de tipul decizional Hobson,

În care orice acțiune duce la un rezultat negativ, începem?

Fără a aștepta vreo replică, acționează un comutator care activa șocul electric.

Corpul pisicii se tensiona, iar ea întinse imediat o lăbuță și izbi cu ea butonul din partea stingă.

Instantaneu, un mic difuzor din interiorul cuștii lansă în aer sunetul unui lătrat de câine.

Uluită, pisica dădu înapoi; fu din nou stimulată electric. Atunci întinse cealaltă lăbuță și acționa butonul din dreapta.

Zona de lângă cușcă începu să pută a sconcs ceea ce-i făcu pe copii să se apuce cu degetele de nas, iar pe pisică să sară, instinctiv, înapoi.

Indignată de cele văzute, Amy își culese ghiozdanul de unde îl lăsase și o porni spre ușă.

— Eu plec, anunță ea. Și n-o să mă mai întorc! Uimit de cuvintele auzite, Josh își îndreptă atenția spre ea.

— Termină, Amy, doar n-o rănim?!

— Ba da, insistă Amy. O torturați și o să povestesc tuturor ce faceți voi aici.

Ceilalți băieți scoaseră un murmur de dezaprobare. Amy se înroși la față, furioasă pe ceea ce-i făceau nefericitului animal din cușcă și pe reacția colegilor ei.

— Vă urăsc pe toți! țipă ea.

Își ridică brațul drept și îndreptă un deget acuzator spre George Engersol.

— Ești la fel de rău ca și ei! tună ea.

Izbucni în hohote de plîns și zbură pe ușă, afară din încăpere.

Josh o porni după ea, dar Engersol îl opri la jumătatea drumului.

— Las-o să plece, spuse directorul academiei. E-n regulă. Răspunsul ei e o reacție legitimă la experiment. Într-un fel, are dreptate, ceea ce facem noi nu-i produce pisicii prea mare plăcere. Desigur că nu va avea repercusiuni de lungă durată asupra ei, cel puțin nu din punct de vedere fizic. Să privim însă ce se întîmplă cu creierul ei.

Josh ezită între dorința de a se duce după Amy, pentru a se asigura că fata e bine, și tentația de a urmări sfîrșitul experimentului.

În final birui curiozitatea. Se realătură grupului din jurul mesei.

Pe monitor, liniile, care simbolizau undele psihice ale pisicii, o luaseră razna, mutîndu-se bezmetic în sus și-n jos, indicînd clar confuzia din creierul animalului.

În cușca sa, pisica se deplasa nehotărîtă înainte și înapoi, încercînd să atingă, cînd un buton, cînd celălalt, dar ezitînd instinctiv să apese, de teama celor întîmplate. Într-un târziu, se prăbuși, tremurînd, incapabilă să continue efortul inutil de a scăpa de stimulii neplăcuți, care păreau a se fi abătut asupra ei din neant.

Engersol opri șocurile electrice. Răsufînd din greu, pisica începu încet-încet să se liniștească.

— După cum vedeți, pisica n-a fost capabilă să aleagă, le spuse doctorul celor șapte băieți adunați în jurul mesei. Limitele intelectului ei nu i-au permis să selecteze cel mai mic rău dintre cele două, ca să scape de șocurile electrice. În loc de asta, a oscilat, pur și simplu, înainte și înapoi pînă s-a prăbușit, epuizată.

— Ca un computer care intră într-o buclă din care nu mai poate ieși și

atunci se distruge, observă Jeff Aldrich.

Engersol aprobă admirativ.

— Exact. Tocmai aici e esența întregii experiențe. Pînă ce nu vom cunoaște procesul prin care creierul alege între două posibilități rele, nu prea avem șanse de a programa o adevărată inteligență artificială.

— Dar ce facem acum? întrebă Josh.

Nu prea înțelegea cu ce se aleseseră din experiment și avea încă proaspete în minte cuvintele prietenei sale. Dacă asta era finalul experienței, atunci tortura pisicii fusese fără rest. Nu văzuseră decît ceea ce nu putea face animalul.

Engersol îl privi aprobator și pe Josh.

— Acum începe adevărata muncă, declară el. Am adunat o mulțime de date, care sînt memorate în calculator. Vom introduce encefalograma în computer și o vom explora, căutînd ordine în ceea ce pare a fi un haos.

Tot restul orei, băieții introduseră instrucțiuni în computer, comparînd între ele zonele de activitate ale creierului animalului. În cîteva minute, reacția fetei fu uitată.

De toți, cu excepția lui George Engersol.

Pentru el, experiența reușise de minune. Amy Carlson, căreia îi fusese destinat acest experiment în întregime, reacționase exact așa cum sperase el că o va face.

Era nefericită și furioasă.

Înăuntrul ei, tensiunea creștea.

Jeanette Aldrich stătea posomorită în biroul său de la departamentul de psihologie al Universității Barrington și se întreba dacă e cu adevărat pregătită să-și reia munca. În săptămîna în care rămăsese acasă, tot ce văzuse sau atinsese îi amintea de Adam, sfîșiind astfel crusta incipientă care crescuse peste rana ei încă sîngerîndă. Descoperise că zilele lungi, de inactivitate, nu făceau decît să adîncească durerea, deoarece, neavînd cu ce să-și umple timpul, nu făcuse altceva decît să jelească pierderea fiului.

Așa că în dimineața aceasta se întorsese la birou, unde lucrurile nu erau cu mult mai bine. Toți cei pe care îi întâlnea o tratau cu mânuși fie că nu menționau deloc moartea băiatului, fie că erau excesiv de amabili, pînă la punctul în care o făceau să se simtă ca o invalidă.

I se părea că toți voiau să o ajute.

Cineva îi preparase o stacană de cafea, iar altcineva îi adusese gogoșile pentru micul dejun de la bufetul studenților.

Jennie Phelps, asistenta care îi ținuse locul toată săptămîna ce trecuse, insistase să rămînă și azi.

Iar de la fiecare auzea exact aceleași cuvinte. Rostită în șoaptă, după ce cel interesat o trăgea pe Jeanette pe după un colț, întrebarea era mereu aceeași:

— Cum te simți, cu adevărat, Jeanette?

Ca și cum fiecare aștepta de la ea să le împărtășească și lor durerea ei intimă, să admită că era pe punctul colapsului nervos, sau să mărturisească că nutrea dorința de a se sinucide, ori că nu se gîndea c-ar putea supraviețui pierderii lui Adam.

Desigur că le simțise, pe măsură ce trecuse timpul, pe toate. Dar asta

nu era treaba nimănui altcuiva decât a ei și a lui Chet. De aceea, răspunsul pe care îl dădea era invariabil același:

— Mi-e bine, zău. Cel mai bun lucru pentru mine este să mă întorc la muncă și să încep să-mi trăiesc din nou viața.

Cuvintele erau lipsite de conținut, așa cum, de altfel, se simțea și ea, dar păreau să îi satisfacă pe curioși. Toți zîmbeau ușurați și o asigurau că procedează corect.

Acum, cu o oră înainte de prînz, aruncă o privire biroului ei sufocat de diverse lucruri, întrebîndu-se ce ar fi putut face ca să se debaraseze de majoritatea lor în cel mai scurt timp.

Privirea îi căzu pe o stivă de teze de doctorat, care poposiseră aici de-a lungul verii și care așteptau toate spre a fi xeroxate și distribuite membrilor comisiei de atestare.

Era exact genul de muncă tîmpită de care avea nevoie. Sunetele constante, ritmice, și mișcările copiatorului îi conferiseră întotdeauna o senzație de liniște interioară. Făcea întotdeauna această treabă la mijlocul după-amiezilor agitate, cînd studenții și profesorii păreau a veni la ea din toate direcțiile.

Luă teancul de teze sub braț și se retrase în cămăruța de lîngă birou, unde o aștepta copiatorul cu luminile de control aprinse în chip odihnitor.

Desfăcu prima lucrare din copcile în care era prinsă, puse foile pe tava de alimentare, acționă butoanele pentru a programa cinci copii ale documentului și apăsă pe butonul de start.

Mașina prinse viață. Apucă foaia de la fundul teancului, o introduse sub geam, execută cinci copii după ea și o scuipă la loc, însă în vîrfurile stivei.

Jeanette n-avea de făcut nimic altceva decât să stea acolo și să urmărească procesul, pentru ca să intervină în eventualitatea unui accident în funcționarea mașinăriei, care ar fi ruinat vreo foaie al originalului sau ar fi făcut bucăți una din copii.

Prima teză se termină după treizeci de ture. Jeanette adună stivele de copii la un loc și le puse lîngă aparatul de legat.

Continuă astfel cu restul lucrărilor pînă ajunse la penultima. Cînd puse originalul pe tavă, privirea îi căzu pe titlu și simți cum i se taie respirația. Titlul era:

Cadoul morții:
Un studiu al sinuciderii
printre copiii geniali

Cu mâini tremurînde, ea întoarse pagina de titlu și inspectă sumarul tezei.

Parcurse cu privirea introducerea, în care se menționa că studentul care întocmise lucrarea își petrecuse ultimul an cercetînd parametrii psihologici ai copiilor talentați care își luaseră singuri viața. Scopul tezei era de a construi un profil psihic al potențialului candidat la sinucidere și de a oferi, astfel, posibilități de identificare a lui pînă nu era prea tîrziu.

Jeanette răsfoi rapid lucrarea.

Se opri la un capitol de pe la mijlocul ei:

Academia Barrington: Istoria celor șase cazuri.

Începu să citească și simți un fior pe șira spinării. Era posibil să se sinucidă șase elevi ai academiei în ultimii cinci ani?

Numai că nu erau șase.

De acum erau șapte. În mod evident, teza fusese completată înainte ca Adam să fi murit, cu o săptămână în urmă.

Jeanette încremeni în fața copiatorului. Simți cum în stomac începe să i se caște un hău.

Trebuia să citească această lucrare. Trebuia să afle ce descoperise acest candidat la doctorat și să vadă dacă l-ar fi putut salva pe fiul ei, în situația în care ar fi cunoscut conținutul tezei cu două săptămâni în urmă.

Și totuși, acum nu era în stare de așa ceva. Nu putea nici măcar să citească toate titlurile capitolelor.

Așteptă pînă cînd mîinile nu îi mai tremurară. Cînd își recîștigă cît de cît calmul, începu să copieze lucrarea.

De astă dată, făcu șase copii.

Cîte una pentru fiecare membru al comisiei.

Și una pentru ea. Cu toate că viola regulile instituției, avea de gînd să strecoare copia în poșetă și să o ducă acasă.

O va citi la noapte și va încerca să-și dea seama cum a putut pierde academia atîția elevi într-un timp atît de scurt.

Amy stătea de una singură la o masă din colțul sufrageriei academiei, cu fața spre perete, și se silea să înghită mîncarea de prînz. Îl ignorase pe Josh cînd acesta încercase să o înduplece să se așeze la masa lor obișnuită și refuzase chiar să-i răspundă, cînd trecuse pe lîngă el cu tava în mînă.

După ce plecase din laborator, se întorsese în camera ei. Se strecurase neobservată în reședință prin ușa din spate și alergase în vîrfurile picioarelor pe scări, înainte ca Hildie Kramer sau oricine altcineva să o poată zări. Cînd ajunsese în cameră, îl luă pe Tabby de pe perna ei, strîngîndu-l în brațe. Se aruncase în pat și începuse să alinte pisoiul, vorbindu-i ca și cum, dăruindu-i afecțiune, ar fi echilibrat oarecum suferința indusă creaturii din laborator.

Își petrecuse acolo toată dimineața, chiulind de la restul cursurilor.

Însă cînd sosi amiaza, decise că era mai bine să meargă în sufragerie, deși nu se simțea în stare să mănînce. Altfel, ar fi venit s-o caute cineva, probabil Josh, iar ea n-avea chef să vorbească cu nimeni.

Așa că se dusesse în sufragerie și își luase prînzul, dar îi ignorase pe toți ceilalți copii, izolîndu-se.

Pentru prima dată de cînd îl întîlnise pe Josh și se hotărîse să rămînă la academie, simți dorința de a pleca acasă, de a se întoarce în camera ei din propria ei casă, unde o aștepta propria ei pisică.

Poate diseară, după cină, o să o sune pe maică-sa și o să-i spună să vină s-o ia de aici. Chiar și școala publică era un loc mai bun decît instituția asta mizerabilă, unde erau torturate animale mici!

Amy simți o mînă pe umeri și sări în sus.

— Amy! rosti Hildie Kramer. Ce s-a întîmplat? De ce te-ai retras singură?

Amy pufni țîfnoasă.

— Așa am vrut eu.

Hildie luă mîna de pe umărul fetei. O clipă, Amy crezu că administratoarea avea s-o lase în pace.

Însă Hildie se așază pe un scaun alăturat.

— Știu că e ceva în neregulă, spuse Hildie încet, pentru a nu fi auzită decât de fată. Doctorul Engersol vrea să te vadă în biroul lui înainte să înceapă orele de după-amiază. După seminarul de dimineață n-ai mai fost la nici un curs, nu-i așa?

Amy își trecu, nervoasă, limba peste buze și dădu îmbufnată din cap.

— N...n-am stat nici la cursul lui, recunosc eu. Făceau tot felul de porcării unei pisicuțe și n-am suportat.

— Of, draga mea, oftă Hildie. Deci asta e motivul pentru care vrea doctorul Engersol să te vadă, nu?

— Bănuiesc că da.

Amy simți o vagă senzație de speranță.

— O să mă trimită acasă? Întrebă ea pe un ton cât mai neutru, ca să nu i se simtă dorința.

Hildie rîse pe înfundate.

— Nu știu ce îmi spune că nu. Nu-i chiar așa de ușor să fii exmatriculată de la academie. Cred că vrea doar să-ți explice în detaliu ce făceau și să te ajute să înțelegi că pisica n-a fost rănită.

— Dar a fost! exclamă Amy, indignată. L-am văzut cum o tortura!

Sprîncenele administratoarei se înălțară a mirare.

— O tortura? Nu pot să cred că doctorul Engersol ar face așa ceva.

— Dar e adevărat! insistă Amy.

Făcînd tot posibilul să nu exagereze, îi povesti lui Hildie despre experiment și despre ce i se întîmplase animalului. Cînd termină de vorbit, pe fața administratoarei se putea citi aceeași indignare ca și a fetei.

— Dacă s-a întîmplat așa ceva, rosti Hildie, îți înțeleg supărarea.

— Dar așa s-a întîmplat, gemu Amy. Dacă nu mă crezi, întreabă pe oricine! Întreabă-l pe Josh! El a văzut totul. Toți băieții au văzut. Dar lor nu le pasă. Considerau totul ca pe o distracție!

Hildie dădu, compătimator, din cap.

— Așa sînt băieții, spuse ea. Îți propun ceva. Mergi cu mine la doctorul Engersol, să vedem ce are și el de spus. Iar dacă plănuiește și alte experiențe asemănătoare, noi două o să chemăm SPCA³. Doar n-o să tolerăm abuzul împotriva animalelor în școala noastră!

Amy o privi cu neîncredere pe Hildie.

— Vrei să spui că n-ai aflat pînă acum de așa ceva? Întrebă ea.

— Bineînțeles că nu, îi răspunse Hildie. Acum, hai cu mine. Să mergem împreună și să avem o discuție serioasă cu doctorul Engersol.

Ținîndu-se de mîna administratoarei, Amy plecă și lăsă mîncarea aproape neatinsă. La urma urmei, poate că lucrurile se vor îndrepta. Hildie făcuse pînă acum ceea ce spusese că o să facă. Vorbise cu doctorul Engersol și, în loc să fie supărată pe ea, după cum se aștepta, îi ținea acum partea!

Pe drum însă o izbi un alt gînd.

Cu Hildie de partea ei, oare doctorul Engersol nu va fi și mai supărat pe ea?

Cînd ajunseră în biroul lui de la etajul al patrulea al reședinței, directorul nu păru deloc supărat pe ea; mai degrabă îngrijorat în legătură

³The Society for Protection and Care of Animals (Societatea pentru protecția și îngrijirea animalelor) (n. tr.).

cu ea. Nu se supără nici cînd îi spuse că nu mai dorea să ia parte la seminarul lui.

— Tot ceea ce facem mi se pare o răutate la adresa animalelor, își motivă Amy poziția. Nici măcar nu mă pot gîndi la ceea ce căutăm. Mă îngrijorează soarta lor.

Engersol se apucă să-i explice încă o dată.

— Dar nu le rănim. Chiar și pisica cu care am lucrat azi se va face bine. Peste o lună, blana de pe cap îi va fi crescut la loc și o să se comporte ca întotdeauna.

Amy nu acceptă explicația.

— Nu e drept să le faci rău bietelor animăluțe, declară ea. Și Hildie spune că am dreptate.

Engersol se întoarse spre administratoare.

— E adevărat?

Hildie ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

— Mi-e teamă că da, George. Habar n-am avut că înșurubezi sîrme în capul pisicilor la seminarul ăla al tău. Doar știi ce senzație îmi provoacă astfel de experiențe, nu?

Cei doi schimbă o privire plină de înțeles.

— Dacă o să continui, rosti Hildie, mă tem că va trebui să demisionez.

— Și o să le spun și celor de la SPCA despre tine, se amestecă Amy.

Engersol trase aer adînc în piept și-i dădu drumul cu un șuierat.

— Voi două nu prea îmi dați posibilitatea de a alege, nu? Nu vreau să vă pierd pe nici una și bănuiesc că o să găsesc altă metodă de instruire. Deci nu vom mai face experiențe pe animale. Bine?

Amy ezită.

— Și ce-o să faci atunci?

Engersol îi zîmbi.

— Ce-ai zice ca, în loc de a încerca să descoperim cum gîndesc animalele, să încercăm să aflăm cum se realizează gîndirea la oameni?

— Pe ce cale? întrebă Amy, încă suspicioasă. Engersol izbucni într-un hohot de rîs.

— Îți propun ceva. Facem după-amiază experiența de care ți-am vorbit săptămîna trecută și atunci o să știi.

— Dar nu mi-ai povestit nimic despre ea, protestă fata.

— Și nici n-o s-o fac, replică doctorul. Dacă aș face-o, n-ar mai avea nici o valoare. Însă îți promit ceva. N-o să-ți cer să procedezi împotriva voinței tale și o să poți opri experiența în orice moment vei dori. Iar acolo o să fie și Hildie, ca să fii sigură că; nimeni nu-ți vrea răul. În regulă?

Amy gîndi cu repeziciune, căutînd o capcană. Dar dacă va fi acolo și Hildie, care era de partea ei, cum putea exista o cursă? În final, încuviință.

— În regulă. Dar n-o să fac nimic din ceea ce nu vreau!

— Și nici n-o să-ți cer așa ceva, repetă Engersol.

Cîteva minute mai tîrziu, Amy părăsi biroul directorului. Nu își dăduse seama că fusese manipulată de doctor.

— Ce s-a întîmplat de dimineață? întrebă Engersol cînd rămase singur cu Hildie.

Administratoarea zîmbi, însă fără căldura care îi însoțea grimasa cînd o făcea în fața copiilor.

— Și-a petrecut timpul singură în camera ei. Cînd a coborît, n-a vrut să vorbească cu nici un alt copil. Nici măcar cu Josh MacCallum.

Engersol dădu din cap, satisfăcut.

— Înseamnă că ultimul lucru pe care și-l vor aminti despre ea va fi că era foarte abătută și foarte supărată, nu?

— Și retrasă în sine, adăugă Hildie.

— Perfect, murmură Engersol. Exact ca Adam Aldrich.

16

Amy se uită la ceasul de pe perete. Mai erau numai cinci minute pînă la sfîrșitul ultimului curs.

Își dori ca ora să fi continuat tot restul după-amiezii, pînă la cină. Fiecare minut care trecea o aducea tot mai aproape de momentul experienței.

— Dar *a spus* că nu va trebui să faci nimic din ceea ce nu ți-ar plăcea, insistase Josh cînd ea îi povestise despre ce avea să facă, cu o oră în urmă, pe timpul pauzei dintre orele de matematică și de istorie. De ce ți-e frică?

Amy nu răspunsese la întrebare. În minte persista imaginea pisicii chinuite prin șocuri electrice, sunete înspăimîntătoare și mirosuri împruțite.

Tremurul interior i se accentuase cînd doamna Wilson, profesoara ei de matematică, îi înmînase un bilet la începutul orei, prin care i se comunica să apară la sala de gimnastică la ora trei și jumătate.

Nota fusese semnată de doctorul Engersol.

De ce voia el ca ea să vină la sala aceea? Oare acolo se va ține experimentul?

— Amy? Amy, mă ascuți?

Vocea profesoarei Wilson penetra printre întrebările care roiau în capul fetei. Surprinsă, Amy se îndreptă imediat în scaun.

— N-ai auzit nimic, Amy?

Doamna Wilson, o femeie înaltă și osoasă, al cărei păr cărunt era strîns într-un coc respectabil, o privea cu atenție pe deasupra ramelor de la ochelari. Stridența din vocea ei o făcu pe Amy să tresară.

— M... mă gîndeam la altceva, răspunse ea cu voce tremurătoare.

— Evident! replică Enid Wilson cu voce spartă. Dar cînd asști la cursul meu, vreau să-mi acorzi atenție.

Bătu cu indicatorul din mînă pe tabla din spatele ei.

— Poți să rezolvi ecuația asta sau nu?

Amy se uită fix la complicata ecuație algebrică care fusese scrisă. Știa că ar fi trebuit să fie capabilă să o rezolve mintal. Se concentrează asupra ei. Pe frunte îi apărură cute cînd începu să facă calcule, vizualizînd numerele în minte la fel de clar ca și cînd ar fi lucrat cu creta și buretele.

— Ei, hai odată, Amy, doar nu e chiar așa de greu, o ațîță doamna Wilson. Nu e nimic altceva decît o simplă reducere!

Amy înghiți cu dificultate. Simțise cum i se pune un nod în gît. Numerele îi dispărură din minte și ea pierdu controlul asupra ecuației.

— N... n-o pot rezolva, rosti ea.

Ochii profesoarei o fixară de parcă ar fi vrut s-o îngroape de vie.

— Atunci poate îți va face plăcere să rezolvi niște exerciții suplimentare diseară, îi spuse, sarcastic, profesoara, în timp ce restul clasei se amuza de insatisfacția ei. Dacă nu ești atentă la oră, va trebui să-ți faci tema în

cameră.

Zîmbind subțire, doamna Wilson li se adresă celorlalți:

— Rezolvați primele cincisprezece probleme de la sfîrșitul capitolului trei. Amy Carlson le va rezolva pe celelalte în locul vostru.

Amy făcu ochii mari. Dacă acest capitol era precum primele două, trebuiau rezolvate cincizeci de probleme. Avea și un capitol de istorie de citit și o povestire de scris pentru ora domnului Conners. Cum le va face pe toate? Și toate astea — pentru că nu fusese capabilă să rezolve o ecuație idioată!

Sună clopoțelul. În timp ce toți ceilalți elevi se grăbiră spre ieșire pentru a mai prinde ceva din soarele după-amiezii, Amy stătea nemișcată la locul ei. Clasa se goli. Într-un târziu, fetița își dădu seama că doamna Wilson o privea curios.

— Ai ceva să-mi spui, Amy?

O clipă, fata fu tentată să-i explice cît de multe va avea de rezolvat în acea noapte. Decise să n-o facă. Doamna Wilson nu era precum domnul Conners: întotdeauna dornic să asculte păsul elevilor lui. Ei nu părea să-i pese de munca pe care trebuiau s-o depună și pentru alte materii.

— E numai o problemă de planificare a timpului, acesta îi explicase ea lui Brad Hinshaw, cu o săptămînă în urmă, cînd se plînsese că tema de rezolvat era prea stufoasă. Sînteți toți niște copii dotați și noi ne aflăm aici pentru a vă provoca intelectul și nu pentru a cocoloși obiceiurile pe care le-ați căpătat în școala normală. Știu că întotdeauna totul a fost ușor pentru voi, dar viața nu e chiar așa. Trebuie să învățați să faceți ceea ce vi se cere fără a vă plînge.

— E o ticăloasă, murmurase Brad pe cînd părăseau clasa.

Cînd cîțiva copii izbucniseră în rîs, doamna Wilson îi rechemase vrînd să afle de ce chicoteau. Atunci îi dublase tema lui Brad.

— N... nu, doamnă Wilson! rosti, într-un târziu, Amy, înfruntînd privirea sfidătoare a profesoarei. E-n regulă. Iertați-mă că n-am fost atentă.

Buzele profesoarei se relaxară într-o imitație de zîmbet.

— Foarte bine, rosti ea. Scuzele tale sînt acceptate. Așa cum va fi acceptată mîine și rezolvarea temei. Îți propun acum să te duci și să te apuci de treabă. Știi doar că doctorului Engersol nu îi place să aștepte.

Încuviințînd scurt din cap, Amy își scoase ghiozdanul de sub bancă și părăsi camera. Ieși din clădire și o luă la stînga, spre sala de gimnastică din cealaltă parte a campusului.

Se opri în fața ușii de la vestiarul fetelor și medită.

Ce-ar fi dacă s-ar răzgîndi *chiar acum*?

Era posibil ca experimentul să fi început deja?

Privi în jurul ei. Cîțiva studenți zăceau pe sub copaci, iar alții se plimbau pe alei; nimeni însă nu părea să-i acorde ei vreo atenție. Nu mai avea în ceafă acea senzație mizerabilă care pune stăpînire pe ea de cîte ori se simțea urmărită.

Oftînd, decise că experiența nu începuse încă și intră în vestiar. Înăuntru nu era decît Hildie Kramer, care se ridică în picioare cînd ea își făcu apariția în camera umedă.

— Începusem să mă întreb dacă vei mai veni, rosti Hildie zîmbind. Doctorul Engersol vrea să-ți pui un costum de baie și să te duci la bazin.

— Bazin? Acolo se ține experimentul?

Hildie încuviință.

— Ai aici propriul tău costum?

Amy negă.

— E în cameră. Nimeni nu mi-a spus că-mi va trebui. Să mă duc să-l iau?

O și pornise spre ușă, dar Hildie o opri.

— Nu-i nevoie, Amy. Avem aici o groază de costume de baie. O să-ți aduc eu unul.

Amy se duse la dulapul ei și începu să se dezbrace. Un minut mai târziu, Hildie reapăru, ținând în mână unul din acele costume maro, fără nici o noimă, cu care era plină sala de gimnastică.

— Iah! exclamă Amy cu dezgust. Urăsc chestiile astea!

Hildie rîse pe înfundate.

— Dar cine nu le-ar urî? Însă am încercat să găsesc unul mai nou.

Amy luă costumul; termină de scos îmbrăcămintea de pe ea și și-l puse. O privi amărîtă pe Hildie.

— E oribil, nu?

Femeia aruncă o privire critică.

— Ei bine, nu cred că ai câștiga cu el concursul Miss America, dar ar putea fi și mai rău. Bine că ți se potrivește și n-are găuri. Gata?

— Cred că da, încuviință Amy.

O urmă pe Hildie către dușuri, apoi pe lîngă bazinul de mică adîncime unde te clăteau la ieșirea din piscina mare. În fața ușii acesteia, brusc, nervii îi cedară. Se uită rugătoare la Hildie.

— Te rog, nu vrei să-mi spui despre ce e vorba în experiment? o imploră ea.

Hohotul de rîs ce urmă umplu spațiul, făcînd-o pe Amy să se simtă puțin mai bine.

— De ce nu încetezi să-ți mai faci griji? întrebă Hildie. Știi doar că n-o să-ți spun nimic altceva decît că n-o să te doară. Și nu trebuie să participi la el dacă nu vrei. De îndată ce vei afla despre ce este vorba, te vei putea răsuci pe călcîie și vei putea pleca, dacă asta va fi ceea ce îți dorești.

Amy trase aer în piept și evaluă situația. Să se încreadă în Hildie? În definitiv, de la experiența cu animalele fusese de partea ei. Deci acest experiment nu putea fi prea rău. Pășii pe ușa bazinului.

Și se opri, uluită de ceea ce văzu.

La capătul îndepărtat al piscinei, atîrna o draperie ce făcea complet invizibile trambulinele.

La trei metri depărtare de ea, lîngă bazin, se afla un scaun. Alături de el era o masă pe care fusese așezat un computer ce semăna cu o pereche de căști pentru urechi.

În diverse locuri în jurul piscinei erau amplasate camere video, toate legate de scaunul gol.

Doctorul Engersol stătea pe un al doilea scaun, față în față cu monitorul computerului. Lîngă el erau așezați ceilalți participanți la seminarul lui.

Știau oare toți ce se va întîmpla? Era singura care nu fusese pusă în temă?

Se simți de parcă ar fi fost trădată.

Primul ei impuls fu să se întoarcă și să dispară pe ușă, însă prietenii ei o urmăreau deja, privind-o țintă, ca și cum erau siguri că ea se va sustrage probei din lașitate.

Și nu erau acolo numai prietenii ei.

Privirea i se mută de la micul grup de copii strînși în jurul computerului spre mica tribună de lîngă piscină.

Pe băncile ei erau pe puțin cincizeci de studenți, care o urmăreau și ei.

Amy simți că ia foc de stinghereală. Chiar aveau de gînd toți acești oameni să o urmărească? De ce? Ce avea să se întîmple?

O auzi pe Hildie în spatele ei:

— E-n regulă, Amy? Vrei să mergi înainte cu proba?

Fata nu dorea decît să i se caște în față o groapă care s-o înghită. De ce erau toți indivizii ăștia aici? De ce nu erau numai copiii de la seminar, pe care îi cunoștea? Ce s-ar întîmpla dacă s-ar răsuci pe călcîie și ar fugi înapoi spre vestiar?

Ar rîde de ea.

Toți. Ar ști atunci că e o lașă și ar rîde de ea, chiar dacă nu cu voce tare.

Diseară, în sufragerie, i-ar auzi pe toți cum clămpăne, imitînd sunetul emis de un pui fricos.

Chiar și prietenii ei s-ar distra pe socoteala ei. S-ar simți exact ca la școala normală, cînd toți o priveau ca pe o smintită.

Nu!

Nu va lăsa să se întîmple așa ceva. Va trebui să treacă, cumva, și prin asta.

Trase puternic aer în piept și-i dădu, încet, drumul.

— S... sînt gata, îngăimă ea. Doar că nu... cine sînt tipii ăia?

Hildie îi zîmbi liniștitor.

— Sînt de la secția de psihologie. Doctorul Engersol i-a invitat pentru a urmări experiența.

— Dar mie nu mi-a spus! se plînse Amy.

Simțind ce e în mintea fetei, Hildie îngenunche și-i prinse mîinile într-ale sale.

— E-n regulă, Amy. Nu ți se va întîmpla nimic. Sînt aici doar pentru a privi. N-or să spună sau să facă nimic. O să fie totul bine.

— Ș... și c... ce trebuie să fac eu?

— Du-te și așază-te pe scaunul ăla, îi spuse Hildie. Haide. O să vin și eu cu tine.

Ținînd-o pe Amy de mînă, Hildie o luă pe marginea piscinei. Cînd ajunseră la destinație, doctorul Engersol îi explică, în sfîrșit, fetei ce trebuia să facă ea.

— O să-ți atașăm niște electrozi, Amy, o înștiință el. Ei nu fac nimic altceva decît să îți măsoare reacțiile fizice. Îți promit că nu vei simți nimic. Tot ceea ce vom face va fi să-ți înregistrăm schimbările de ritm cardiac, respirația și encefalograma. Camerele video îți vor prelua expresiile feței și orice mișcare a corpului. Așa că tot ce trebuie să faci e să te așezi acolo.

— Dar de ce eu? întrebă Amy. Ce ar trebui să fac?

— O să vezi îndată — îi comunică Engersol. Adu-ți aminte că poți pleca cînd vrei, așa cum ți-am promis.

Așa ca toți să rîdă de mine, gîndi Amy în tăcere. Stătu nemișcată pe scaun în timp ce doctorul Engersol îi fixa electrozii pe corp. Curînd, fata fu mai înfășurată în sîrme decît fusese pisica de dimineață, în final, doctorul Engersol plasă o cască pe capul ei. Amy simți o mulțime de înțepături ușoare în pielea capului.

— Te doare? o întrebă doctorul. N-ar trebui, dar dacă te jenează ceva, pot face ajustări astfel ca să nu mai simți nimic. Electrozii trebuie să-ți palpeze capul, dar nu să ți-l și preseze.

— E... e-n regulă, reuși Amy să spună.

Ochii ei întâlneau pe cei ai doctorului și el putu citi în ei frica.

— Se va întâmpla ceva, nu? întrebă ea. Ceva oribil.

— Nu va fi oribil deloc, o asigură Engersol. Verifică încă o dată electrozii și se răsuca spre monitorul computerului. Se vedeau clar pe el ritmul respiratoriu, pulsul și encefalograma fetei. Toate reflectau imaginea unui corp aflat sub influența unui destul de puternic stres.

Nici o curbă nu ieșea însă din limitele acceptabile.

— În regulă, spuse el. Sîntem gata să începem. O să te rog să iei o decizie.

Cortina de la capătul piscinei fu brusc ridicată. Lîngă platforma de sărituri fusese înălțată o schelă. De vârful ei atîrna frînghia cu noduri pe care ea încercase să se cațere în sala de gimnastică.

Încercase și eșuase.

— Amy, vreau să alegi una din ele, rosti doctorul. Ce-ai face mai degrabă? Te-ai cățăra pe frînghie sau ai sări de pe trambulină?

Amy se holbă la el. Glumea? Trebuia într-adevăr să facă una din chestiile astea?

Doar îi spusese că nu trebuia să execute nimic! Nu trebuia decît să stea acolo, pe scaun, nu?

Simți că-i vine rău.

În urechi îi răsuna deja rîsul celorlalți, cînd aveau să afle că era înspăimîntată de ambele ei opțiuni.

Pisica!

Procedau cu ea exact cum făcuseră dimineață cu pisica.

Un negativ dublu.

Fie să aleagă între două lucruri pe care le ura, fie să le facă cunoscut tuturor cît de frică îi era.

Să le facă cunoscut și apoi ei să înceapă să o necăjească.

Pisicuță fricoasă, pisicuță fricoasă, Amy e o pisicuță fricoasă!

Deși nimeni nu pronunțase cuvintele, le auzea deja răsunîndu-i în urechi.

Privi fețele colegilor ei.

Jeff Aldrich rînjea. Realizase cît de înspăimîntată era.

Ce va face? Se va mulțumi să o tachineze?

Sau va fi mai rău? Poate o va lua și o va atîrna de fereastră, dînd-o cu capul de perete și amenințînd-o c-o va lăsa să cadă.

Gîndurile o porniră razna. Ce era mai rău? Să rîdă și să-și bată joc toți de ea sau să aleagă și să încerce să scape de groaza care o apuca întotdeauna cînd se găsea la mai mult de cîțiva pași deasupra solului?

Dar doctorul Engersol îi spusese că trebuia doar să aleagă! Nu trebuia să execute nimic!

Numai că asta n-ar fi fost suficient. Dacă ar fi spus că a ales și n-ar fi mers pînă la capăt, și-ar fi dat toți seama!

Era în capcană.

Cu toate promisiunile lui, o prinsese în cursă.

Ce să fie?

Frînghia?

Își aminti cum încremenise acolo sus, îngrozită de perspectiva căderii și agățându-se de ea pînă ce se cățăraseră antrenorul și o salvase.

Cît despre trambulină, nu fusese în stare nici măcar să urce scara.

O scară și o sfoară! Cum putea să-i fie frică de două chestii atît de stupide!

Dar dacă va cădea?

Dacă s-ar prăbuși de pe frînghie și-ar rupe cel puțin un picior.

Dar s-ar putea să nu cadă de pe scară căci aceasta avea bare de care să se țină și trepte pe care să pășească. Și cînd ajungea sus, tot ce avea de făcut era să meargă pînă la limita platformei și să sară.

Își simți măruntaiele strînse de frică numai la gîndul că va sta pe platforma îngustă la trei metri deasupra apei.

La numai trei metri! Ce i se putea întîmpla?

Era, cu siguranță, mai bine să fie îngrozită timp de cîteva secunde decît să-și bată joc de ea colegii pentru că era lașă.

— M... m-am hotărît, șopti ea. O să sar de pe trambulină.

Imediat, doctorul Engersol își părăsi scaunul și veni lîngă ea pentru a îndepărta casca, în timp ce doi studenți detașară electrozii de pe corpul ei. Camerele video rămăseseră în funcțiune.

Și toți oamenii ăia o urmăreau încă.

Se apropie de scară și apucă strîns barele de susținere. Își puse piciorul pe treapta cea mai de jos și începu să urce.

La jumătatea drumului, se uită în jos și îngheță.

— Fă-o! își spuse. "Trebuie doar să urci, să mergi pe platformă și să sari!

Se holbă la betonul de sub ea. O cuprinse răul de înălțime și își dădu seama că n-o să reușească.

"Nu te uita!" își comandă.

Se sili să se uite în sus. Acolo, acoperind-o, era platforma.

Nu!

N-o putea face, nu putea să meargă pe ea! Era prea îngustă. Ar cădea înainte de a face primul pas.

Nervii îi cedară și începu să plîngă. Cu lacrimile șiroindu-i pe față, coborî împleticindu-se și zbură spre vestiar, acoperindu-și fața cu mîinile ca să nu vadă cumva expresia batjocoritoare a cuiva. Pînă cînd ajunse la dulăpiorul ei, costumul era deja pe jumătate scos. Îl smulse și-l aruncă într-un colț. Își trase hainele pe ea cît putu de repede. Uită ușa dulăpiorului deschisă și, suspinînd din cauza umilinței îndurate, fugi din sala de gimnastică.

Cînd Hildie Kramer ajunse acolo, vestiarul era pustiu. Ea știa însă unde se ascunsese Amy. Părăsi și ea sala. În locul căldurii și gingășiei pe care o aborda cînd vorbea cu părinții copiilor, pe față îi apăru o expresie necruțătoare. Trebuia să găsească fata înainte ca altcineva s-o mai vadă.

Jeanette Aldrich încerca să se concentreze asupra muncii ei. Deși era numai ora patru, știa că nimeni nu va avea nici o obiecție dacă va pleca mai devreme azi. Își pierduse cea mai mare parte a după-amiezii gîndindu-se la teza ascunsă în geantă. În timpul prînzului, reușise să găsească un colț izolat și începuse s-o citească, dar nu ajunse prea departe. I se făcuse

rău numai la simpla lectură a tuturor copiilor care căzuseră victime acelorași presiuni în urma cărora sucombaseră și Adam. A trebuit să facă pauză de mai multe ori. Deși autorul își construise lucrarea cu date seci, suferința acelor copii reușea să răzbată la suprafața textului.

Era ca și cum fiecare caz dezbătut în lucrare întindea mînuțele spre ea, cerînd ajutor, rugînd-o pe ea să întreprindă ceva.

Din păcate, nu putea face nimic. Ca și Adam, ei erau deja morți.

Cel mai mic dintre ei avea numai cinci ani cînd se aruncase în fața mașinii de față cu mama și cu sora lui mai mare.

Nu fusese nici o îndoială că el știa de venirea autobuzului. I-l și arătase mamei lui.

Îl văzuseră toți cum hurducăie pe drum, în viteză.

În ultima secundă, băiatul se smulsese din mîna mamei și pășise pe asfaltul șoselei, aruncîndu-se sub roți.

Jeanette reuși cu greu să citească paragraful. Resimți în ea senzația de durere a mamei aceluia puști și lacrimile începură să-i curgă șiroaie, trebuind să pună, drept urmare, teza înapoi în geantă.

Dar la noapte o va termina, oricît de greu i-ar veni. Pînă atunci își dădu seama că nu se va putea concentra asupra nici unei chestiuni. Indiferent ce-ar fi încercat, lucrarea îi făcea cu ochiul; numai la ce scrie acolo se putea gîndi.

Într-un tîrziu, renunță la a mai face ceva și se pregăti să închidă biroul. Dădu computerului comanda să tipărească documentul la care lucrase — copia unui articol pe care șeful departamentului avea să-l publice într-o revistă de psihologie — și începu să așeze dosarele de pe birou în fișet. În capătul biroului, bîzîitul silențios al imprimantei avea darul ciudat de a o liniști.

Aproape inconștient, se trezi că numără paginile pe măsură ce erau tipărite.

La jumătatea celei de-a șaptea, imprimanta stopă brusc.

Jeanette se opri, privind-o.

Pagina se odihnea imobilă, cu unul din rîndurile de pe ea rămas neterminat.

Nici o lumină de avertizare de pe imprimantă nu era aprinsă. Se uită pe monitorul computerului.

Programul se blocase.

Înjurînd printre dinți, Jeanette reîncărcă programul, actualiza fișierul și reinițializă tipărirea de la începutul paginii șapte. Cînd termină, se duse la imprimantă, apăsă un buton pentru a pune pe sanie o nouă coală de hîrtie și se întoarse la computer.

Se uită, uimită, la ecran.

Programul de editare se blocase din nou. N-avea în față decît un ecran orb.

Începu să tasteze comenzile de reîncărcare a programului, dar tastatura refuză să răspundă.

Apăsă, nervoasă, simultan, tastele CONTROL, ALT și DEL și așteptă resetarea totală a computerului.

Nu se întîmplă nimic.

Oftînd, întinse mîna spre butonul roșu pentru a opri computerul, cînd ecranul reveni brusc la viață. Pe el apăru un mesaj scurt:

MAMI

Jeanette se holbă la cuvînt. Ce se întîmplă? Era, cu adevărat, cuvîntul cu care o alintaseră mereu copiii ei sau vreo porcărie făcută de computer?

Încercă reîncărcarea programului. De această dată, reuși. Ecranul se șterse, apoi pe el apărură o serie de comenzi ale sistemului de operare. Cînd ea fu pe punctul de a introduce comanda de apelare a programului procesor de texte, monitorul emise un alt mesaj, fascinant de limpede:

MAMI. SÎNT EU. SÎNT ADAM.

Jeanette încremeni.

O glumă.

Era o glumă a unui cretin.

O clipă, se uită la mesaj incapabilă de orice gest, apoi realizează că tremura. Ce trebuia să facă?

Se aștepta cineva ca ea să răspundă?

Încercă să gîndească de unde ar fi putut veni mesajul.

Un mesaj datat, introdus în computer de cine știe cine, inițializat să apară într-un anumit moment.

Era cineva, undeva, care intra în computerul ei prin modem.

Existau tot felul de explicații și cîteva căi prin care putea ajunge aici.

Dar de ce?

Și cine?

Cine putea face așa ceva? Cine putea fi atît de crud încît să se dea drept Adam?

Doar nu credea nimeni că așa ceva era amuzant!

Cu mîini încă tremurînde, stinse computerul. Cuvintele dispărură.

Să-l redeschidă și să încerce să termine ce avea de făcut?

Ezită, dar își aminti cum se blocase mașina de două ori.

"N-o atinge", își spuse. Las-o pînă mîine.

Ignorînd orice altceva, își culese geanta, stinse luminile și plecă, încuind ușa după ea. Cîteva minute mai tîrziu era în mașină și se îndrepta spre casă, dar cuvintele de pe ecran continuau s-o persecute.

Își aminti ce i se întîmplase în primăvara trecută. Lucra în birou, la un raport, cînd programul de editare se blocase brusc.

Fusesse pe punctul de a-l reîncărca, cînd pe ecran îi apăruseră, dintr-o dată, cîteva cuvinte:

BUNĂ MAMI. SÎNT EU, ADAM!

Atunci chiar așa fusesse. Pătrunsese în computerul ei din camera lui, în joacă.

Atunci i se păruse amuzant.

Acum însă Adam era mort.

Oricine ar fi făcut-o, folosise exact aceleași cuvinte pe care le utilizase băiatul cu cîteva luni în urmă.

Josh o urmări pe Amy cum fuge și-și dori să fi putut alerga după ea. Pe măsură ce experimentul era în plină desfășurare, privirea îi rămăsese lipită de fată, deoarece înțelesese instantaneu, când văzuse frînghia și trambulina, ce se petrecea în sufletul prietenei lui.

Cum a putut doctorul Engersol să-i facă așa ceva? Nu știa că ea are rău de înălțime?

Atunci Josh își dădu seama. Tocmai asta era clenciul experienței, să vadă cum reacționează Amy când are de ales între două alternative care o înspăimîntă.

Dar asta era o cruzime. Era chiar mai rău decît ce îi făcuse pisicii de dimineață. Când fata fugise din sala de clasă, Josh nu-i înțelesese motivul supărării. În definitiv, animalul nu suferea. Doar așa le spusese doctorul Engersol, nu?

Dar doctorul îi spusese și fetei că nu va trebui să facă decît ceea ce va dori. Și, în final, nu numai că o înspăimîntase de moarte, dar o și umilise în fața prietenilor ei.

Poate o va prinde afară, când va ieși din vestiarul sălii de gimnastică. Se îndepărtă de lîngă grupul de copii strînși îîngă monitor, dar doctorul Engersol îl opri, ca și cum i-ar fi ghicit intențiile.

— Las-o pe Hildie să se îngrijească de Amy, Josh! rosti el. O să-și revină, are nevoie doar de cîteva minute pentru a se calma.

— Dar plînge, obiectă Josh.

— Da, așa e, fu Engersol de acord.

În voce nu i se putea detecta vreo emoție mai mare decît dacă ar fi comentat graficele afișate pe ecranul computerului. El continuă:

— A fost un răspuns perfect previzibil la experiment. Aș fi fost surprins dacă n-ar fi plîns. Dacă ai să arunci o privire aici, o să observi momentul precis cînd a început reacția de plîns.

Josh ezită. Pe de-o parte, simțea nevoia de a se duce după prietena lui ca să-i spună că totul e-n ordine și nimeni n-o s-o considere o lașă, iar pe de altă parte era dornic să se alătore restului clasei în fața monitorului pentru a vedea limpede prin ce trecuse Amy. Se decise numai cînd Hildie o porni spre vestiare. Amy o plăcea pe Hildie, iar administratoarea știa exact ce să spună ca s-o facă pe fată să se simtă mai bine. Se strecură lîngă Jeff Aldrich și privi curios ecranul, în vreme ce doctorul le explica semnificația curbelor:

— Puteți vedea totul aici. În acest moment, respirația a devenit neregulată. Vîrfurile curbei reprezintă nodurile care i s-au pus în gît. Dincoace e ritmul cardiac, care crește și devine și el ușor neregulat cînd ea pricepe pentru prima oară ce alegere are de făcut.

Degetele doctorului tastară rapid cîteva comenzi și afișajul se schimbă. Engersol continuă să explice:

— Vreau să fiți foarte atenți acum. Asta e encefalograma ei. Deși nu diferă prea mult de cea a pisicii de dimineață, cred că, dacă o analizăm, vor apărea multe diferențe. Vedeți voi, animalul a răspuns mai mult în urma comportamentului instinctual și a reflexului condiționat, în timp ce Amy încerca să ia o decizie inteligentă.

Analiza celor întîmplate în creierul fetei fu aprofundată, iar afișajele grafice de pe ecran continuară să se schimbe. Curînd, Josh fu prins în evidențierea multiplelor procese prin care trecuse corpul fetei pe parcursul

celor câtorva minute de experiment.

O jumătate de oră mai târziu, Engersol concluziona:

— Pentru restul săptămîinii o să continuăm să prelucrăm aceste date. Pînă vineri vom avea o imagine destul de clară a părților din creierul fetei care au luat parte la experiment și prin ce procese au trecut ele.

— Dar cum rămîne cu Amy? întrebă Josh. Cum rămîne cu ceea ce simte ea?

Doctorul îl țintui pe Josh cu privirea. Ochii lui exprimau o răceală care-l făcu pe băiat să se înfioare.

— Sînt convins că se simte bine, răspunse Engersol. La urma urmei, n-am rănit-o, nu?

Cît timp ceilalți părăsiră zona bazinului, comunicîndu-și unii altora impresiile lăsate de experiment, Josh rămase pe loc, cu ochii ațintiți pe monitorul computerului.

Pe el nu erau afișate decît o serie de linii care zigzagau, încălecîndu-se, și care arătau ce procese avuseseră loc în creierul fetei.

Dar nu spun nimic despre ce se petrecuse cu ea *însăși*, gîndi Josh. Nu se uitase nimeni la fața ei? Nu văzuse nimeni cît de înspăimîntată fusese?

Nu-i păsa nimănui altcuiva de ea?

Aruncă o ultimă privire echipamentului care îi terorizase prietena și se răsuci pe călcîie pentru a pleca. Îl străbătu un alt frison cînd se gîndi prin ce trecuse Amy, stînd singură în scaunul ăla, cu toate camerele video și toată lumea din jur cu ochii pe ea.

Precum se simțise pisica, gîndi el. Ea trebuie să se fi simțit precum animalul închis în cușcă.

Îl cuprinse brusc dorința de a evada de acolo. Alergă pe lîngă marginea de beton a piscinei și, de acolo, afară. Avea senzația ciudată că Amy îl așteaptă.

Nu văzu decît obișnuita scenă pașnică a campusului universitar, cu lume care se plimba liniștită pe pajiște sau stătea tăcută pe sub copaci, studiind.

Amy nu se vedea nicăieri.

Chet Aldrich parcă mașina la ora cinci fix și fu surprins să vadă automobilul soției deja parcat acolo. În mod normal, ea nu părăsea campusul pînă la cinci și jumătate. Pînă la acea oră, el își efectua obișnuitele douăzeci de minute de gimnastică aerobă. Îl ajuta să încetinească procesul de îmbătrînire, începuse exercițiile cu un an în urmă și era mulțumit de rezultate.

Astăzi fusese prima zi cînd se întorseseră amîndoi la lucru de la moartea lui Adam. El așteptase cu nerăbdare să revină acasă pentru a-și începe ritualul de după-amiază. Însă cînd văzu automobilul Jeanettei, își dădu seama că programul i se schimbase. Trase mașina lîngă a ei și intra în casă prin ușa din spate, care ducea direct la bucătărie.

— Jeanette? Scumpo, am sosit acasă!

Nu primi nici un răspuns. Chet simți cum i se zbate ceva în corp cînd se

gîndi că i se întîmplase ceva nevastei lui. Traversă sufrageria și intră în living.

Jeanette stătea pe sofa, cu haina încă pe ea și cu geanta în poală. Părea că privește cu atenție televizorul. Însă, de îndată ce o văzu, Chet realizează că nu urmărea nimic pe ecran, deși aparatul era pornit. Expresia de pe fața ei era cea a unui om care tocmai trecuse printr-un șoc.

— Jeanette?! repetă el, așezîndu-se lîngă ea pe sofa. Ce e, dragă? Ce e în neregulă?

Cu buzele strînse, Jeanette se întoarse spre el.

— Nimic, probabil, răspunse ea. Doar ideea tîmpită de farsă pe care a avut-o cineva. Ar fi trebuit să-mi treacă pînă acum, dar nu pot să uit.

Sprîncenele bărbatului se înălțară a uimire.

— Farsă? Ce fel de farsă?

Ea își alese cuvintele cu grijă. Nu voia să acorde incidentului o importanță mai mare decît cea cuvenită. Îi povesti ce se întîmplase. În final, cînd repetă mesajul de pe ecran, el gemu.

— Isuse! șopti el. Ce l-a determinat pe acel cineva să facă asemenea grozăvie?

— Nu știu, oftă Jeanette.

Își adună gîndurile, se ridică de pe sofa și se duse la barul din sufragerie. Își turnă o porție de brandy și continuă:

— N-ar fi fost așa de rău, doar că Adam a făcut exact același lucru în primăvară. Cînd eram la lucru, s-a vîrît în computerul meu și, brusc, a apărut un mesaj pe monitor, cu aproape aceleași cuvinte: "Bună, mami. Sînt eu, Adam!"

Rîse tăcut cînd își aminti, dar încetă brusc și reluă:

— Atunci i-am răspuns. Cumva am găsit povestea asta foarte amuzantă. Dar astăzi...

Vocea i se stinse cînd rememora șocul pe care îl avusese.

— Nu pot, pur și simplu, să cred că ar face cineva o chestie ca asta, chiar și în glumă.

— Și nu e prea greu să-ți imaginezi cine a făcut-o, nu? rosti Chet.

El era de acum furios. Se ridicase, la rîndul lui, în picioare și-și băgase mîna în buzunar pentru a pescui cheile de la mașină.

Jeanette îl privi surprinsă.

— Nu-ți dai seama, o întrebă Chet. A fost Jeff! Trebuie să fi fost el!

— Jeff? se miră Jeanette. Doamne, Chet, de ce ar face Jeff așa ceva? Doar știe ce greu mi-a fost în ultima săptămînă...

— A făcut-o pentru că a putut, replică Chet cu duritate. Îți spun cum s-a întîmplat. Adam i-a povestit ce a făcut și Jeff n-a uitat. Nu-ți amintești că el nu uită nimic? E un geniu! Așa că azi are puțin timp liber și ce crezi că face? Se hotărăște să-i joace o farsă mamă-si, nepăsîndu-i cîtuși de puțin că te-ar putea afecta. Ei bine, cred că mă duc chiar acum la academie să discut puțin cu dumnealui. Dacă el crede că scapă nejumulit, se înșală!

Jeanette nu-l mai asculta. Nu putea să fi fost Jeff — nu propriul ei fiu și nu atît de repede după moartea propriului lui frate! Era imposibil! Trebuia să fie altcineva.

— Merg cu tine! rosti ea, hotărîtă. Dacă el a fost, eu sînt cea care trebuie să dau ochii cu el, și nu tu.

Puse ceașca de cafea pe masă și-l urmă pe Chet în garaj.

Cîteva minute mai tîrziu, cei doi traseră mașina în fața academiei și se

grăbire să intre. Se îndreptară direct către biroul administratoarei. Când îi văzu pe cei doi Aldrich, Hildie, care vorbea cu un om de pază al campusului, tăcu și îi zîmbi omului în uniformă.

— Ține atenția trează, bine? îi mai spuse ea paznicului. Și dacă vezi ceva, înștiințează-mă de îndată.

Acesta mormăi un salut, apoi ieși din birou. Hildie își îndreptă toată atenția spre Chet și Jeanette. Zîmbetul ei de bun venit i se estompă pe față când văzu expresia de furie din ochii lui Chet și anxietatea de pe față palidă a soției sale.

— Jeanette? Chet? Ce e? Ce s-a întîmplat? rosti ea surprinsă.

Cît timp Jeanette povesti cele petrecute, Chet rămase tăcut, cu buzele strînse.

— Chet crede că e posibil s-o fi făcut Jeff, rosti, la sfîrșit, Jeanette. Am vrea să vorbim cu el.

— Și faceți foarte bine, declară Hildie. Nu pot să cred că e cineva capabil să facă una ca asta!

Porni spre ieșire, dar se opri, ezitînd, și se întoarse.

— Stați o clipă. Când spui că s-a întîmplat fenomenul?

— Pe la patru. Un pic mai tîrziu, dar nu mai mult de un sfert de oră.

— Ei bine, atunci nu putea să fie Jeff, le comunică Hildie. A fost la bazinul de înot de la trei și jumătate pînă aproape de ora cinci. Toți copiii de la seminarul doctorului Engersol au fost acolo.

Jeanette simți un val de ușurare.

— Și totuși vreau să vorbesc cu el, rosti Chet.

Era încă furios.

— După cum îl știu eu pe Jeff, putea întocmi un program care să înceapă să ruleze la o anumită oră, cînd știa se va afla altundeva.

— Oh, nu prea cred eu că... Începu Hildie, dar se opri brusc cînd își îndreptă privirea spre fereastră. Că vorbirăm de lup...

Se îndreptă spre ușa biroului. Cîteva clipe mai tîrziu, ușa din față a clădirii se deschise.

— Jeff? rosti Hildie. Vrei să vii aici pentru o clipă?

Însoțit de Brad Hinshaw, Jeff se îndreptă spre birou. Hildie îl opri pe Brad să-și urmeze prietenul.

— Te rog să aștepți afară, Brad. Nu va dura mult, zise Hildie.

Închise ușa și se întoarse spre Jeff, care își privea, perplex, tatăl.

— Ești supărat pe mine, tati? întrebă băiatul.

— Da, sînt — replică Chet. Și bănuiesc că știi exact de ce!

Uimit de cuvintele tatălui lui, Jeff făcu un pas înapoi și se uită, întrebător, la maică-sa.

— De ce s-a supărat? Ce am făcut? o întrebă el.

Jeanette privi cu atenție fața fiului ei, căutînd indicii de vinovăție. Nu văzu nici unul. Ochii săi căprui o fixau îngrijorați, iar el se apropiase de ea ca și cum ar fi căutat o protecție. Această simplă mișcare fu edificatoare pentru mamă. Dacă fiul ei i-ar fi făcut acea glumă nenorocită, n-ar fi căutat sprijin la ea. Se simți ușurată și-l trase pe Jeff mai aproape.

— N-ai făcut nimic, rosti Jeanette. Trebuia să venim aici ca să ne convingem, dar acum sînt sigură.

Jeff se smulse de lîngă maică-sa.

— Ce? Ce-ai crezut că am făcut? Ascultă în tăcere ce îi istorisi taică-său.

— Ești sigur că n-ai făcut tu programul? Întrebă, la sfârșit, Chet.

Jeff negă din cap.

— N-am fost eu. De ce aș face așa ceva? Pe lângă asta, după-amiază am fost la bazin. Am participat la un experiment mișto. Era vorba despre...

Hildie nu-l lăsa să termine.

— Nu cred că părinții tăi sînt interesați acum să afle despre experiment, Jeff. Ce-ar fi să te duci la joacă cît timp eu și ei vom încerca să descoperim ce s-a întîmplat?

Jeff ezită o clipă, apoi se îndreaptă spre ușă. Cu mîna pe clanță, îl privi din nou pe taică-său.

— Nu mai ești supărat pe mine, tati, nu?

Chet respiră adînc. Nici el nu văzuse nici un semn de vinovăție la băiat. Ca și Jeanette, și el era sigur că, dacă băiatul ar fi avut vreo vină, n-ar fi putut să o ascundă, oricît ar fi încercat. Cu toată deșteptăciunea sa, Jeff fusese dintotdeauna un mincinos teribil.

— Nu sînt supărat, fiule, îi spuse el. M-a necăjit un pic, asta-i tot.

Jeff părăsi biroul administratoarei și o porni pe scări, în sus, alături de Brad Hinshaw. Înainte de a atinge etajul doi, fură ajunși din urmă de Josh.

— Știți unde e Amy? Întrebă el.

Jeff și Brad se priviră unul pe altul, apoi înălțară din umeri.

— N-am văzut-o de cînd a fugit de la bazin, rosti Brad.

Izbucni în rîs cînd își aminti cum îi dăduseră fetei lacrimile și cum fugise.

— Era așa de înspăimîntată că am crezut că-și va uda chiloțeei!

Josh se înfurie pe el.

— Așa deci, a fost înspăimîntată! Și ce-i cu asta? Tu n-ai fost niciodată așa?

Brad dădu înapoi, ridicîndu-și brațele în semn de împăcare.

— Isuse! Ce s-a întîmplat cu tine? Doar nu ai fost tu subiectul experimentului, nu?

— Mă rog, n-o găsesc — îi comunică Josh. M-am uitat peste tot pe unde obișnuiește ea să se plimbe, dar nu e nicăieri.

— Ei și? interveni Jeff. Probabil îi e frică să se întoarcă, pentru că știe că toată lumea va rîde de ea. Cel puțin Brad așa o să facă, adăugă el, dîndu-i prietenului său un pumn în braț. Nu?

— Mda, probabil așa o să fac, fu de acord Brad. Doar dacă nu mă amenință Josh că mă desfigurează.

Îl inspectă pe mai tînărul său coleg și continuă, zeflemitor:

— Ce zici d-asta, MacCallum, o să mă bați dacă îți necăjesc prietena?

Josh simți că roșește.

— Nu e prietena mea, rosti el cu aprindere. Și nu văd de ce voi credeți că i s-a întîmplat ceva amuzant!

Fu rîndul lui Jeff să rînjească.

— Vrei să auzi ceva *cu adevărat* amuzant? Întrebă el. Ascultă ce i-a făcut cineva maică-mi. Le repovesti băieților toată istoria. Cînd isprăvi, Josh îl privi fix, cu ochii mari.

— E al dracu' de ciudat, șopti el. Cine ar face o chestie ca asta?

Jeff îi făcu lui Brad cu ochiul, apoi îi zîmbi machiavelic lui Josh.

— A fost Adam, rosti el, convins. Nimeni altcineva n-ar fi putut-o face!

Brad căscă, uimit, gura.

— Fii serios, rosti el. Adam e mort!

Zîmbetul lui Jeff căpătă o tentă de cruzime.

— Pe dracu' a murit! strigă el. Numai idioții mor aici. Adam nu e idiot și n-a vrut niciodată să moară. N-a vrut decît să plece din tot rahatul ăsta!

— Dar unde s-a dus? ceru să afle Josh.

— Cine a spus că a plecat? i-o întoarse Jeff. El e încă aici, numai că nu îl vezi.

— Isuse, gemu Brad. Din punctul meu de vedere ești la fel de nebun cum a fost frate-tău.

Îi întoarse spatele lui Jeff și o luă pe coridor spre camera lui. Când dispăru, Jeff i se adresă lui Josh.

— Pun pariu că e și Amy acolo, rosti el cu privirea fixată pe prietenul său mai mic. Pun pariu că s-a dus alături de Adam.

Josh se holbă la Jeff. Încercă să decidă dacă să-l ia în serios sau nu. Într-un târziu, alergă spre camera fetei. Ciocăni în ușa închisă, strigînd-o pe nume.

— Amy? Amy, eu sînt! Josh! Pot să intru?

Nu primi nici un răspuns, dar crezu că aude înăuntru o mișcare. Încercă ușa.

Era neîncuiată, așa că o deschise.

Mieunînd, Tabby se aruncă asupra ușii întredeschise. Josh sări, speriat, înapoi. O clipă mai târziu, deschise larg ușa și pătrunse în cameră.

Ecranul computerului fetei era luminat. Pe el era scris un mesaj:

PLEC. NU MAI SUPORT TREBUIE SĂ EXISTE CEVA MAI BUN.

Josh simți că inima începe să-i bată nebunește, cînd își dădu seama cît de asemănătoare erau aceste cuvinte cu cele ale mesajului lăsat de Adam Aldrich.

18

Steve Conners parcă mașina în fața academiei.

Pe verandă, cu fața răvășită, îl aștepta Josh. Cu zece minute mai devreme, cînd Conners era pe punctul de a-și lua cina în fața televizorului, băiatul îi telefonase. Spaima din vocea puștiului îl făcuse să abandoneze tot.

— Ia-o mai încet, Josh, rostise el, punînd capăt babiloniei de cuvinte de la celălalt capăt al firului. Spune-mi doar ce s-a întîmplat sau ce crezi tu că s-a întîmplat.

— Amy! repetase Josh. A dispărut, iar pe computerul ei e un mesaj asemănător celui lăsat de Adam.

— I-ai povestit lui Hildie despre el?

— Îhî. Mi-a spus că n-ar trebui să-mi fac nici o grijă și că o să se ocupe ea de tot. Numai că Amy e prietena mea! Iar azi după-amiază a fost înspăimîntată!

Frica din vocea lui fusese suficientă pentru a-l face pe profesor să se întoarcă la școală.

Sări treptele verandei două cîte două. Josh ținea în mînă o bucată de hîrtie.

Conners studie cuvintele pe care băiatul le copiase de pe monitorul fetei. Nu era chiar un mesaj de sinucidere, cu toate astea...

— Bine, rosti el păstrându-și vocea sub control. Ce-ar fi să-mi explici în amănunțime ce s-a întâmplat?

Nici nu apucă Josh să înceapă relatarea evenimentelor din acea zi, că în fața ușii de la intrare se ivi Hildie Kramer.

— Steve? Ce te-a făcut să te întorci aici astă-seară?

Privirea ei se abătu asupra puștiului și zîmbi, înțeleghătoare.

— Am priceput. Amy Carlson?

Conners încuviință.

— Josh era îngrijorat, așa că m-a căutat la telefon. M-am gândit că n-avea ce să strice dacă vin pînă aici să văd ce se petrece.

— Aha. Ei bine, haideți amîndoi înăuntru.

Îi împinse în biroul ei și închise ușa.

— Cred că Josh a exagerat un pic, spuse ea. Amy a avut o mică problemă azi după-amiază și se pare că s-a ascuns, vrînd să fie singură pentru o vreme, ca să se liniștească.

Josh o privi pe administratoare uluit. O mică problemă? Dar *fusesse* și ea acolo. O *văzuse* pe Amy!

— N-a fost așa, Steve, protestă el. Doctorul Engersol a folosit-o într-un experiment și ei i s-a făcut o frică teribilă. A și plîns!

Conners o cercetă cu privirea pe Hildie, care dădu, aprobator, din cap.

— *I-a fost* frică, într-adevăr. Și a și plîns. M-am dus după ea și am găsit-o în camera ei. O vreme, a fost îmbufnată, dar am reușit s-o calmez.

— Atunci unde e acum? puse Conners punctul pe i.

Hildie remarcă biletul pe care profesorul îl ținea în mînă.

— Aș vrea să știu și eu, răspunse ea. Am organizat patrulă s-o caute. Bănuiesc că aia e o copie după mesajul lăsat de ea pe computer, nu?

Conners încuviință cu un gest scurt al capului.

— Ei, asta e Amy, oftă Hildie. Sînt convinsă că ai observat că are tendința de a face o dramă din orice.

— Dar chiar în halul ăsta? observă, reprobator, Conners. După mine, e posibil să fi fugit din școală, dacă nu chiar...

După privirea lui Josh, Hildie își dădu seama că puștiul asculta fiecare cuvînt cu sufletul la gură, de aceea încercă să fie degajată.

— Cred că n-ar trebui să ne gândim că Amy face ceva...

O clipă ezită, alegîndu-și cuvintele, apoi continuă:

— ...ceva ireversibil. N-a avut niciodată astfel de probleme și dacă s-ar fi gândit la așa ceva, ar fi făcut-o în primele zile cînd a venit aici; era mult mai nefericită decît azi. Aproape sigur că se plimbă pe afară, pe undeva, oblojindu-și orgoliul rănit și încercînd să găsească vreo cale pentru a ne-o plăti.

— Dar dacă nu? contestă Conners, cu voce tăioasă. Ce facem noi ca s-o găsim?

— Cam tot ce putem face legal, trînti Hildie, arșă de insinuarea din cuvintele profesorului că nu și-ar face meseria cum trebuie. Am alertat paza campusului, au pornit s-o caute. Deocamdată, nu pot face nimic mai mult.

— Dar poliția din oraș? sugeră Conners. Ai vorbit cu ei?

— Dacă aș fi crezut că era cazul, crede-mă, aș fi făcut-o, răspunse ea, afișînd un zîmbet acru. N-are rost să-i chemăm pînă mîine. Pur și simplu,

ne-am face de rîs; Amy n-a dispărut de suficient timp, asta dacă presupunem că a dispărut și nu cumva se ascunde de noi. Dar fii convins, dacă nu apare pînă la noapte, primul lucru pe care-l voi face dis de dimineată, va fi să le telefonez.

— Dar a dispărut, protestă Josh. Și după ce i-a făcut doctorul Engersol...
Hîldie îl fixă pe Josh cu cea mai dură privire din arsenalul ei.

— Josh, ajunge! Știi bine că doctorul n-a rănit-o defel. Da, e supărată, dar a fost de acord să ia parte la experiment.

— Nu știa nici măcar despre ce era vorba, insistă indignat Josh. Dacă i s-ar fi spus dinainte... ce o așteaptă, ar fi refuzat!

— Te rog, Josh, calmează-te. Nu s-a întîmplat nimic cu Amy...

— N-ai de unde să știi asta, o întrerupse, brutal, puștiul.

Conners interveni.

— Stai așa, Josh. Dă-mi voie să aflu și eu cîte ceva despre experimentul ăsta.

O fixă cu privirea pe Hildie. Ea îi povesti, pe scurt, despre testul Hobson la care fusese supusă Amy.

— Nu prea i-a plăcut, încheie Hildie. Dar aici a stat tot clenciul. Subiectul nu trebuie avertizat. Desigur, nu înțeleg întotdeauna ce urmărește doctorul, dar...

— Dar ai fost de acord ca el să se comporte astfel cu ea? întrebă Conners, nevenindu-i să creadă. L-ai lăsat să se folosească de acrofobia ei și s-o umilească în fața tuturor prietenilor? Doamne, Hildie, n-are decît zece ani, ce naiba!

Hildie dădu, nervoasă, din mîină.

— Nu sînt responsabilă pentru ce s-a întîmplat, Steve. Dacă ai vreo obiecție la procedeele lui Engersol, spune-i-o lui, dar nu mă învinovăți pe mine. Nu încerc decît să-mi fac treaba cît pot mai bine.

— *O să-i cer socoteală* lui Engersol, crede-mă! Însă mai întîi o să fac tot ce pot pentru a o ajuta pe fetiță. Ai vreo poză a ei?

Hildie păru că ezită. În cele din urmă, nu spuse nimic, deschise o mapă de pe birou din care extrase mai multe fotocopii după o poză pe care o dăduse mai devreme celor din paza campusului.

Conners le luă și se ridică în picioare.

— O să mă duc cu astea în orașel să încerc să descopăr dacă a văzut-o cineva.

— Merg și eu! anunță Josh.

— Josh, e aproape ora cinci... — începu Hildie.

Conners i-o reteză:

— Știu, Hildie, vine ora mesei. O să luăm ceva pe drum. E prietena cea mai bună a lui, mă înțelegi?

Administratoarea medita o clipă, apoi aprobă.

— Bine. Dar vreau să se întoarcă în două ore. Mai are de terminat niște teme și nu vreau să stea la noapte să lucreze.

— Promit c-așa va fi. Hai, Josh. Să vedem dacă o găsim pe Amy.

Băiatul alergă la mașină. Pînă să ajungă și Steve acolo, el se instalase deja pe locul de lîngă șofer.

— Să mergem mai întîi la stația de autobuz, propuse puștiul cînd Steve se așeză la volan. Pun pariu că s-a hotărît să plece acasă. Dar dacă n-a avut bani suficienți? Chiar așa, cît costă un bilet pînă la Los Angeles?

Continuă să vorbească, sărind de la o idee la alta, în timp ce mașina

părăsi zona academiei.

Începură cu magazinul universal din stația de autobuz. Josh era convins că bărbatul de la automatul de răcoritoare, care vindea și bilete de mașină, o va recunoaște pe Amy imediat ce-i vor arăta fotografia. Dar acesta o studie atent prin ochelarii săi groși și clătină din cap.

— Nu, n-aș putea spune că o recunosc. Și poza e cam cețoasă, nu?

— N-ați văzut nici o fetiță azi după-amiază? Întrebă Josh.

— Oh, ba da, răspunse vânzătorul. A fost Jody Fraser și Carleen Jonson. Vin pentru un jus aproape în fiecare zi. Dacă mă gândesc mai bine, cred că am zărit-o și pe micuța Ashbrook. Judy sau Janet, ceva cam așa.

— Dar *trebuie* să fi fost aici, insistă Josh. Are părul roșcat, pistrui, poartă ochelari și e cam de înălțimea mea.

Bărbatul clătină din nou din cap.

— Nțț. Regret.

Continuară cu biblioteca, unde vorbiră cu bibliotecarul și cu un licean angajat acolo. Nici unul dintre ei n-o văzuse pe Amy sau pe cineva care să-i semene. Când află că fata era elevă a academiei, bibliotecarul se arătă îngrijorat

— Oh, dragă, sper că nu e ca și cu celălalt. Care era numele lui? Adam?

După ce ieșiră din clădirea bibliotecii, o luară mai repede la picior. Cercetară librăria și părculețul aflat vizavi de imobilul care adăpostea municipalitatea și poliția.

Când soarele începu să scapete, intrară și în secția de poliție.

De la subofițerul de serviciu aflară aceleași amănunte pe care le știau deja de la Hildie Kramer: nu se porneau nici un fel de cercetări decît în cazul unei dovezi de violență sau dacă trecuse cel puțin o noapte.

— Dar are numai zece ani! protestă Steve.

Subofițerul dădu, indiferent, din umeri și indică cu capul în direcția orașului San Francisco.

— Acolo, în metropolă, îi prind că fac prostii de la unșpe sau doișpe ani. Ehe, lumea s-a schimbat. Când eram eu copil...

La ieșire, deși Josh îl imploră să continue căutarea, Steve insistă să meargă pînă la El Pollo Gordo pentru a mânca ceva.

La masă, profesorul comandă o cină mexicană. Josh nu rosti nici o vorbă, nici măcar cînd sosi mîncarea. Nici nu se uită la enchilada din fața lui.

— Amy nu e ca Adam — rosti, într-un tîrziu, Steve, încredințat că știe ce-i trece puștiului prin minte. Știi cum era el, ținea totul ferecat în el. Ni-meni nu știa cu adevărat ce gîndește el.

Se sili să zîmbească și continuă:

— Nu era deloc ca Amy. Întotdeauna toată lumea știe ce opinie are ea. Dacă e furioasă, află toți imediat!

Începutul de chicotit îi muri pe buze.

— Ascultă, amice, o s-o găsim. N-are nimic!

— Dar dacă a pățit ceva? Întrebă Josh.

Steve nu mai știu ce să răspundă. Josh reluă:

— Dar dacă n-a murit nici Adam?

Steve rămase cu gura căscată.

— Adam? Ce tot spui tu acolo? Doar am fost cu toții la înmormîntare.

Josh deschise gura pentru a încerca să explice, dar își dădu seama că orice ar fi rostit, avea să sune ca o nerozie. Chiar dacă ceea ce îi spusese

Jeff era adevărat, cine l-ar crede? După expresia de pe fața profesorului, Josh înțelese că acesta n-o va face și dacă așa stăteau lucrurile cu el, mai mult ca sigur că ceilalți nici măcar nu-l vor băga în seamă.

Doar dacă nu găsea vreo cale de a-și demonstra afirmațiile.

Și dacă Adam nu era cu adevărat mort, atunci era posibil ca nici Amy să nu fie, indiferent de tonul mesajului ei.

Poate i-au făcut ceva.

Poate că experimentul nu se terminase.

Deși ar fi trebuit să doarmă de o oră, Josh era încă treaz. Stătea întins pe pat și privea în gol, în întuneric. Steve îl adusese la academie după cină, iar băiatul făcuse tot posibilul ca să se concentreze asupra temelor pe care le avea de rezolvat. Îi era imposibil. Gîndul îi zbura la alte lucruri.

Amy.

Și Adam.

Își tot spunea că nu putea face nimic, însă fără nici un spor. Într-un târziu, lăsase cărțile și se decisese să se culce, numai că nu-l ajutase nici asta. Observă strălucirea lunii și se gîndi că lumina ei îl va feri de priviri indiscrete dacă se va duce să lucreze la computer. Se strecură afară din pat, își puse halatul de baie, își încălță papucii și se așeză la birou. Dădu drumul monitorului.

Începu să joace unul dintre jocurile lui favorite; o aventură în care el alese să fie vrăjitor. Trebuia să-și croiască drum prin temnițe și peșteri, să se bată cu monștri care apăreau pe neașteptate din întuneric. Cît juca, imaginația i-o luă înainte și mintal imaginea de pe ecran se transformă în sediul academiei; labirintul de caverne întunecate deveni, ca prin minune, un loc familiar: coridoarele școlii.

Printesa din joc era Amy, iar el se transformă într-un cavaler în armură strălucitoare.

Jocul continuă, dar din ce în ce mai mult Josh realizează că el participă de fapt la ceea ce se întîmplă în propriul său creier.

Dacă era adevărat?

Dacă Amy nu dispăruse?

Dacă era undeva în această casă?

În mintea lui ideea luă amploare. Abandonă computerul, lăsîndu-l fixat pe imaginea unui paznic îmbrăcat în negru, care străjuia poarta unui castel cocoțat pe un deal.

Se duse la ușă, o întredeschise și ieși pe culoar. Era pustiu. Pustiu și tăcut.

Părăsi camera, trăgînd ușa după el atît de încet, încît nu se auzi decît ușorul clic al broaștei.

Un clinchet care i se păru lui Josh, în tăcerea din casă, că sună ca o împușcătură.

Încremeni. Așteptă să se deschidă celelalte uși. Se pregăti deja să tragă o minciună cusută cu ață albă pentru a-și motiva lipsa din pat.

Nu se întîmplă nimic. Nu apăru nimeni să-l ia la întrebări.

Se furișă în tăcere pînă la capătul scărilor și ezită.

Sus sau jos?

În nici un caz sus. Dacă Amy era în clădire, în nici un caz nu o duseseră

la etajul trei, unde putea fi auzită de ceilalți copii.

Nu. Au dus-o în pivniță. Poate au legat-o.

Poate chiar au drogat-o.

Inima începu să-i bată cu putere. O luă pe scările largi înspre parter.

În holul slab luminat se opri încă o dată. Vaga strălucire a candelabrului ținea tot spațiul în penumbră, în imaginația puștiului, în fiecare colț umbros se afla ceva care-l urmărea, care stătea la pîndă, așteptînd să-l înșface.

Fu pe punctul de a-și pierde stăpînirea de sine, dar își reaminti privirea îngrozită a fetei și-și închipui primejdia în care se putea afla ea acum. Cu-rajul îi reveni. Traversă în fugă, cu pași mărunți, holul și intră în sufrageria care primea doar o dîră de lumină de la același candelabru din hol.

Știa că între această cameră și bucătărie erau scările ce duceau spre pivniță.

Ajunse la ușă, întinse o mînă tremurătoare și încercă clanța.

O parte din el dorea ca aceasta să fie închisă.

Nu era. O împinse, deschizînd-o larg și se făcu mic cînd îi scîrțîia balamalele. Se opri în prag, scrutînd întunericul de dedesubt.

O lumină.

Undeva, jos, trebuie să fie o lumină.

Pătrunse în beznă ținîndu-se de zid. Atinse cu mîna ceva care se mișcă. Josh sări înapoi. Pielea i se făcu ca de găină cînd se gîndi ce animal putuse să fie. Fu pe punctul de a renunța la expediție.

O clipă mai tîrziu, își regăsi controlul asupra nervilor și se grăbi să reintre în beznă, cu mîna întinsă înaintea sa în căutarea unui comutator care trebuia să existe pe undeva, prin preajmă.

Îl găsi. La capătul de jos al scărilor se aprinse un bec chior. Josh îl privi o secundă, uimit, apoi trase ușa după el. Descoperi că se află pe o mică platformă, în capul unor trepte de lemn care coborau abrupt. Din perete ieșea o bîrnă, pe post de singur obiect de care te puteai ține dacă voiai să cobori sau să urci.

La poalele scării, lumina albă a becului părea că e înghițită de întunericul din jur. Josh se abținu din răspuțeri să nu zboare înapoi din această cavernă necunoscută de sub clădire.

"Idiotule!" își spuse. "E numai o pivniță și aici nu se ascunde nimic. Probabil că Amy nu-i nici aici."

Dar dacă era, iar el se întorcea în pat fără a se uita măcar?

O porni pe scări, simțind un fior rece pe șira spinării de fiecare dată cînd o treaptă îi scîrțîia sub picior. Atunci încremenea, ascultînd tăcerea pînă cînd se asigura că nimeni nu-l auzise, după care reîncepea să coboare.

Într-un tîrziu, atinse podeaua de beton. Pro-tejîndu-și ochii de strălucirea slabă a bulbului luminos care îi atîrna acum deasupra creștetului, începu să bîjbîie în penumbră. Cînd ochii i se obișnuiră, observă ce era în jur: niște mobilă veche și cîteva cutii lungi de carton, stivuite lîngă peretele din spatele scărilor.

O clipă, fu tentat să deschidă una, dar se răzgîndi și se decise să exploreze restul subsolului înainte de a-i ceda nervii. Se îndepărtă de sursa luminoasă, aplecîndu-și capul pentru a evita pînzele de păianjen care spînzurau de stîlpii imenși pe care se sprijinea clădirea.

Subsolul era un labirint în adevăratul sens al cuvîntului. Era împărțit în

camere de diverse mărimi. Josh începu să se plimbe prin el. Găsi mai multe comutatoare electrice, le aprinse și, încet-încet, pivnița se luminează. Fiecare nou bec aprins mătura câte un val de întuneric.

Găsi spălătoria și cazanul de calorifer. De la un boiler uriaș porneau țevi care purtau în toate direcțiile apa caldă.

Pe măsură ce întâlnea o altă încăpăre, Josh o cerceta, apoi pleca mai departe, cu fiecare pas îndepărtându-se de scările care constituiau singura cale de acces spre pivniță. După fiecare cercetare infructuoasă murea încă puțin din speranța lui de a-și găsi prietena.

Cu toate astea, continua să se târască prin labirintul umbros.

Trecuse de miezul nopții când Hildie Kramer își părăsi apartamentul de la parterul academiei și începu să urce scările. Se opri la etajele doi și trei pentru a se asigura că nici unul dintre copii nu era treaz. Apoi urcă pînă la etajul patru și intră în mica anticameră din fața ușii apartamentului doctorului Engersol. Știa că acesta e gol, așa că își folosi propria cheie pentru a descuia broasca. Intră și încuie ușa după ea.

Aprinse o lampă. Nu-și făcu griji în privința luminii, pentru că Engersol era recunoscut pentru orele târzii la care se culca. Aruncă o privire de jur împrejurul încăperii principale. Într-unul din colțuri, se afla biroul doctorului, unde acesta elabora proiectele care erau mult prea periculoase pentru a fi lăsate în biroul lui din sala de clasă. În cameră se mai aflau o canapea, largă și confortabilă, o pereche de scaune vechi, pe care Engersol refuzase cu obstință să le retapițeze și un mic bar, unde, uneori, se serveau amîndoi cu câte un pahar de băutură, la sfîrșitul vreunei zile mai obositoare. În jurul încăperii erau împrăștiate mici măsuțe acoperite cu cărți din imensa bibliotecă a doctorului, ale cărei rafturi erau dispuse pe fiecare bucățică liberă a pereților. Draperiile de la cele două ferestre mari erau trase și Hildie nu se obosi să le schimbe poziția, în ciuda senzației de spațialitate pe care o oferea apartamentul în timpul zilei, noaptea acesta devenea foarte intim.

Hildie se îndreptă spre unul din rafturile de pe peretele de est, scoase un volum gros și bîjbîi după micul buton ascuns într-o scobitură în lemn. Când apăsă pe el, o parte din bibliotecă se răsuci pe un pivot și lăsă să se vadă ușile închise ale unui ascensor. Un lift al cărui puț era ascuns de un zid dispus în spatele ascensorului ciudat al academiei, cel care era mereu admirat de toți copiii.

Nici unul dintre vizitatorii reședinței și nici un copil nu știa de acest al doilea ascensor care era, de fapt, cauza zgomotelor auzite, din cînd în cînd, noaptea, de puști. Când George Engersol descoperise că există așa ceva, ca și încăperile de dedesubtul pivniței, la care se putea ajunge numai cu el, înțelese imediat că, pe undeva, legenda despre fiul dispărut al lui Eustace Barrington avea un sîmbure de adevăr; înțelese că găsise locul în care acest băiat se "pierduse". Din acel moment, doctorul a folosit legenda și noile spații în propriul lui scop.

Hildie apăsă un alt buton, de apelare a cabinei, și așteptă nerăbdătoare, timp de treizeci de secunde, pînă ce ușile se deschiseră. Intră, și acționează ultimul buton de pe peretele ei. Ascensorul începu să coboare, încet, cele cinci etaje de sub cupolă, pînă la nivelul de sub fundația

pe care fusese construită vila. Pînă în camerele subterane în care fusese izolat, de la vîrsta de cinci ani, fiul care pentru Eustace Barrington era un idiot genial.

Izolat pentru a fi îngrijit, sau pentru a fi ținut prizonier? "Oricum nu mai are nici o importanță acum, la un secol după acele evenimente", reflectă Hildie, deși numai gîndindu-se la tăcutul copil care își trăise întunecatele zile îngropat adînc sub pivniță simțea cum i se ridică părul măciucă. "Singurul lucru important e ca nimeni să nu știe de această construcție", își reaminti ea.

Nimeni, pînă ce va sosi ceasul potrivit.

Cînd ajunse lîngă ceea ce i se păruse a fi un sac cu cărbuni, Josh auzi sunetul.

Îl recunoscuse deși era slab de tot.

Ascensorul.

Cineva era în ascensor.

Încremeni.

Descoperise cineva că nu se găsea în cameră și venise să-l caute? Începu să i se facă frică. Își dădu însă seama că, dacă îl căuta cineva, nu însemna că îl va și găsi.

Zgomotul deveni mai puternic. Îl ascultă, venind mai aproape de el și convins că va înceta în clipa în care cabina va ajunge la parter.

În fața lui era un zid de beton, cam de douăzeci de centimetri grosime. Cînd se îndreptă spre marginea lui, descoperi un al doilea perete.

Sunetul părea că vine din spatele acestuia. Își apropie urechea de zid și ascultă.

Zgomotul deveni și mai puternic. Josh continuă să se deplaseze. Ajunse la un alt colț de zid, apoi la al patrulea.

Puțul! Descoperise fundul puțului liftului!

Își presă din nou urechea de perete, tocmai cînd uruitul mașinăriei încetă. Cabina ajunsese la destinație. O clipă mai tîrziu, el fu sigur că auzise ușile deschizîndu-se.

Sunetul venise de aproape, deși nu reuși să-l localizeze. Oare de la parter?

Dacă acel cineva care fusese în lift vedea lumină pe sub ușa de intrare în subsol?

Gîndul îl electriza. Se năpusti înapoi. Pe drum, stinse toate luminile. Ajunse la scări. Urcîndu-le încet și fără zgomot, ajunse în capul lor, stinse lumina de lîngă ușă și încremeni acolo, atent la orice mișcare care ar fi venit din afară.

Trecură astfel cîteva secunde. Fiecare dintre ele i se părură lui Josh cît o veșnicie. Încet, respirația i se normaliză și inima își încetă goana nebunească.

De cealaltă parte a ușii nu se auzea nimic.

Tremurînd încă, Josh apucă, pe nimerite, de mînerul clanței și-l răsuci. Întredeschise ușa și se zgîi în lumina slabă.

Totul părea a fi exact cum fusese cu câteva minute mai înainte. Se strecură afară, închise cu grijă clanta, apoi se furișă pînă la ușa ce dădea spre holul mare, unde se opri.

Privi și ascultă.

Nimic.

Lipăi pe lîngă peretele holului și o luă la fugă pe scări pînă la etajul doi.

Înainte de a apuca să răsuflă, se trezi înapoi în cameră, cu ușa închisă în spate. Dădu drumul, ușurel, aerului din plămîni, se duse la fereastră și se uită afară.

Totul părea pașnic.

Ceva însă îi spunea că nu era așa. Cu siguranță, undeva se întîmpla ceva. Fie în casă, fie în afara ei.

Trebuia să stea treaz în acea noapte și să observe.

Să observe și să asculte.

Cînd se deschiseră ușile ascensorului, Hildie păși într-un coridor luminat puternic de mai multe tuburi fluorescente. O luă la dreapta. Trei pași mai încolo, ajunse în dreptul unei uși și se opri să privească prin ferestruica tăiată în cadrul ei de lemn.

Înăuntru, George Engersol muncea intens. Purta o mască chirurgicală și un șorț și avea părul acoperit cu o șapcă de un verde deschis.

Repede, Hildie intră în camera alăturată, unde își spălă atent cu peria mîinile și brațele, frecîndu-le cu o periuță, apoi se echipă identic cu Engersol. Cînd fu gata, intră cu spatele prin ușa culisantă care separa anticamera de sala de operații.

Engersol își înălță privirea.

— Ți-am spus să fii aici la unsprezece, rosti el, tăios.

— Sînt acum, replică Hildie. E gata totul?

— Bineînțeles. Dar nu sînt încă sigur că e momentul potrivit. Am sperat că mai putea aștepta o săptămînă, două.

— *Nu mai ai o săptămînă sau două. Nu cu Amy Carlson. Voia să fugă.*

— Ai fi putut s-o convingi să n-o facă, rosti sec, doctorul.

— Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o, replică ea.

Își aminti conversația pe care o avusese cu ea cînd o găsisese ascunsă în cercul de copaci de pe pajiște, încercase totul pentru a o liniști, dar eșuase.

— Mă duc acasă, insistase Amy. Și dacă n-o să mă lași s-o sun pe mama, am să fug. N-o să rămîn aici nici dacă o să mă încui în camera mea!

Hildie se predase.

— Bine, Amy, spusese. Hai să mergem în biroul meu ca să-ți suni părinții. Dacă nu vrei să stai aici, noi nu te putem ține cu forța.

Aparent dezorientată de acordul neașteptat al administratoarei, Amy se lăsase condusă în biroul acesteia.

— Ce-ar fi să-ți aduc un pahar cu apă, se oferise Hildie. Pînă îl bei, o să te simți mai bine și o să fii suficient de calmă ca să te înțeleagă mama ta. În regulă?

Încă pufnind, fetița încuviințase. Hildie îi dăduse un șervețel ca să-și șteargă nasul, apoi dispăruse o clipă. La întoarcere, avea în mînă un pahar

cu apă. Prompt, Amy l-a sorbit pînă la fund.

În treizeci de minute drogul își făcuse efectul și fata căzuse într-un somn adînc. Hildie o luase rapid în brațe pînă la ascensor, apoi urcase cu ea la etajul patru și, de acolo, pe cealaltă cale, coborîse pînă în subsol.

De atunci Amy se afla aici.

Acum stătea întinsă, inconștientă, pe masa de operație.

Hildie privi, placidă, fața fetei adormite și suvițele de păr roșcat care îi încadrau obrajii pistruiați. Își mută atenția spre echipamentul din jurul mesei, care avea s-o țină pe Amy în viață pe durata următoarelor patru ore.

O așteptau un aparat de respirație artificială și o pompă sanguină.

— Începem? întrebă Hildie.

Dînd aprobator din cap, Engersol apucă bisturiul. O clipă mai tîrziu, el făcu o incizie care porni de la urechea stîngă a fetei, o luă pe toată lățimea occipitalului și se opri în spatele urechii drepte.

Lucrînd cu repeziciune, el îi îndepărtă pielea capului de pe craniu.

Nu se îngriji prea mult de fața fetei. Știa că la sfîrșitul operației, aceasta nu mai avea nici o importanță.

Se îndoia că va mai rămîne ceva din acest chip cînd fetei avea să i se găsească cadavrul.

Dacă i se va găsi.

Oricum, nu va mai rămîne nici un indiciu cu ajutorul căruia să se descopere ce-i făcuse el.

19

Cei doi terminară operația la ora patru dimineața.

— S-a isprăvit, oftă el.

Se dădu înapoi de lîngă masa de operație, își scoase masca de pe față și-și șterse sprîncenele transpirate cu mîneca de la halat. Își privi ceasul și fu surprins cînd văzu cît e ora; operația îi luase aproape cu o oră mai mult decît prevăzuse. Privirea i se îndreptă către Hildie, care îmbrăca deja corpul lipsit de viață al fetei cu hainele pe care ea le purtase cu o după-amiază în urmă.

— Ce-ai de gînd să faci cu ea? întrebă el.

Expresia de pe fața femeii se înăspri. Toată noaptea primise ordine de la Engersol și urmasă, tăcută, fiecare instrucțiune. Acum însă venise rîndul ei, exact așa cum se întîmplase și cu o săptămîină înainte, în cazul lui Adam Aldrich.

— Nu mă întreba, răspunse. Nu trebuie să știi decît că nu va semăna cu ceea ce i s-a întîmplat lui Adam. Nici prea multe întrebări nu vor fi, pentru că toți cei de pe aici știau cît era Amy de deprimată. Cînd or s-o găsească, or s-o treacă la capitolul sinucideri.

— De ce n-o băgăm, pur și simplu, în incinerator? sugeră Engersol. E aproape ziuă. Dacă te vede cineva...

— Nu fi prost, George, replică Hildie. Dacă n-o să-i apară cadavrul nicăieri, o să fie poliție peste tot, în căutarea ei. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva o să se gîndească și la crematoriu. Un singur dinte dacă

găsesc acolo și e cumplit. O să se agate de el pînă vor afla cum a ajuns acolo. Doar nu-ți imaginezi că s-ar putea crede că cineva, oricît de deprimat ar fi, s-ar sinucide băgîndu-se singur în cuptor și așteptînd acolo liniștit să fie ars bucată cu bucată?!

Engersol păru că vrea să protesteze, dar se răzgîndi cînd văzu expresia de răceală din ochii ei, expresie care îi spunea că ea știe exact ce are de făcut și n-o să lase nimic la voia întîmplării.

Oricum, pînă acum totul mersese ca pe roate.

Dintre cele patru "sinucideri" aranjate de ei doi, nici una nu fusese pusă la îndoială. În definitiv, fuseseră atenți și aleseseră numai copii care mai încercaseră să-și ia viața.

Cu toate astea, cu Amy fusese altceva. Deși aranjaseră ca zeci de oameni să asiste la umilirea sa, nimic din dosarul ei nu indica că ar fi avut intenții sinucigașe. Și totuși, chestia asta putea fi și ea pusă la punct. Cîteva ajustări minore la rezultatele testelor de personalitate și semnele de avertisment vor apărea acolo limpezi pentru oricine ar dori să le vadă.

Chiar așa, putea să facă aceste mici modificări cît timp Hildie se dispensa de corpul fetei.

— Bine, fu el de acord. Să-i dăm drumul.

O ajută pe Hildie s-o împacheteze pe Amy într-o folie de plastic, apoi o luă în brațe și o cără pînă la ascensor. Odată ajunși la etajul patru, ieșiră din cabină în biroul lui. De acolo, ea preluă conducerea, urmată de Engersol.

Părăsiră apartamentul și ajunseră pe îngusta platformă de la capul scărilor care duceau la etajul trei. Hildie îi făcu doctorului semn să stea pe loc și se deplasă pînă la prima treaptă, unde verifică coridorul și scările în jos. Satisfăcută de rezultat, îi semnală complicelui s-o urmeze.

Repetară procedura la etajul doi. În mai puțin de un minut ajunseră la parter. Părăsiră clădirea prin ușa din spate. Hildie descuie portbagajul mașinii sale și se dădu deoparte pentru a-l lăsa pe Engersol să depoziteze acolo corpul neînsuflețit.

— Gata, suieră Hildie. De restul am eu grijă!

Engersol privi neliniștit cerul care începea să se lumineze.

— Dacă te vede cineva....

— N-o să mă vadă, îl asigură ea. Și dacă o să se întîmple așa ceva, e logic să fi fost pe afară toată noaptea, căutînd-o pe Amy, nu?

Citi o altă întrebare în ochii doctorului și i-o luă înainte.

— Crede-mă că n-o să fac nimic ieșit din comun ca să dau motive pentru a-mi fi cercetată mașina.

Înainte ca Engersol să mai aducă vreo altă obiecție, Hildie închise ferm portbagajul și se urcă în automobil.

O clipă mai tîrziu dispăru. George Engersol se întoarse rapid în casă și urcă în fugă cele patru etaje.

În camera sa, Josh moțai o vreme pe scaun, răsucit într-o poziție incomodă, apoi căzu în cel mai neodihnitor somn cu putință, în ciuda intenției sale de a rămîne treaz.

Nu văzu și nu auzi ce se întîmplă jos la ivirea zorilor.

Hildie lăsa stinse farurile mașinii pînă ce trecu de porțile mari de la intrarea în parcul academiei. Parcursesese niște drumuri lăturalnice pentru a se îndrepta spre nord, pînă ce ieși din oraș. La fiecare cîteva secunde privea în oglinda retrovizoare, dar nici o mașină nu o urmărea, iar în casele pe lîngă care trecea nu se zărea nici o lumină. Conducînd atentă, sub limita de viteză, Hildie o luă, într-un tîrziu, la stînga, pe un drumeag care se intersecta cu autostrada de pe coastă, la două mile nord de orașel. Dincolo de autostradă fusese construit un turn de observație, în vîrfurile unei stînci enorme care creștea abrupt în apele oceanului.

Cînd ajunse la intersecție, se asigură că nu venea nici o mașină din nici o direcție, apoi traversă autostrada și se înscrise pe aleea în formă de U ce ducea, de-a lungul unui tăpșan săpat în stîncă promontoriului, pînă la turn. Lîngă acesta era o mică parcare, complet ascunsă vederii de pe autostradă.

Alesese cu grijă acest loc. Faleza promontoriului plonja drept în jos pînă la linia țărmului, plină de stînci de care se spărgeau neîncetat valuri înalte. Pînă cînd avea să fie Amy descoperită, dacă se va întîmplă asta, corpul ei nu va mai fi decît o masă însîngerată de carne.

Nu-i luă mai mult de cîteva secunde pentru a scoate cadavrul fetei din portbagaj și pentru a-l arunca dincolo de marginea stîncii. Hildie privi cum marea îl înghite, apoi împături grijulie folia de plastic și o reintroduse în portbagaj.

Aranjă apoi și ultimul amănunt.

Așeză un pulover pe solul de lîngă marginea promontoriului. Era un tricou roșu, cu numele Amy Carlson cusut pe o etichetă prinsă de guler, în interior.

Un pulover pe care îl luase din dulapul fetei cu o după-amiază înainte.

La numai trei minute de cînd ajunsesese acolo, Hildie Kramer era gata să ia drumul de întoarcere.

Steve Conners se sculă în zori și își urmă rutina de dimineață. Goli un castron cu fulgi de cereale, bău un pahar de suc de portocale și își turnă o ceașcă de cafea decofeinizată. Pînă mîncă își trase pe el un tricou și un șort verde, pe care le avea încă din liceu. Părăsi micuța casă de oaspeți pe care o închinase pentru tot anul școlar, și pe care trebuia s-o elibereze de îndată ce începea sezonul de vară, și o luă pe aleea ce trecea pe lîngă casa proprietăresei, aflată încă în întuneric. O secundă mai tîrziu, se așeză la volanul vechii sale Honde și porni pe strada Solano pînă la autostradă, apoi o luă la dreapta spre nord. Își va parca mașina lîngă turnul de observație de pe promontoriu și-și va începe joggingul de dimineață.

Asta era partea zilei care îi producea cea mai mare plăcere. Nu vedea pe nimeni și se bucura de aerul proaspăt și tare al brizei marine din zori. În același timp, simțea cum i se limpezesc gîndurile. Adeseori, reușea să rezolve astfel probleme la care se gîndise o întreagă noapte.

În această dimineață se gîndea la Amy Carlson.

Avusese un somn agitat, din care se trezise mereu cu imaginea fetei proaspătă în minte, întrebîndu-se unde putuse să dispară. Era convins că

nu se sinucisese, cu tot mesajul ambiguu lăsat în urma ei. Nu era genul de ființă umană care să cedeze atât de ușor, indiferent cât de rău ar fi mers lucrurile. Își aminti cum fusese impresionat, în prima săptămână de când venise ea la academie, de încăpățînarea ei de a nu-și părăsi camera. Odată ce se hotărîse că nu-i mai place să rămînă aici, nici nu se izolase și nici nu fugise, ci făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a o înnebuni pe Hildie și pe ceilalți, ca să-i determine să renunțe și s-o expedieze chiar ei acasă.

Deși planul nu-i reușise, Steve bănuia că, dacă nu sosea acolo și Josh, cu care se împrietenise, fetița s-ar fi descurcat pînă la capăt, căci și răbdarea lui Hildie avea limite.

Connors ajunse la turn, o luă la stînga și o porni pe drumul îngust care ducea la mica parcare.

Pe punctul de a se urca în mașina ei, Hildie auzi zgomotul unui motor care se apropia pe autostradă. Convinsă că automobilul va depăși turnul de observație și-și va continua drumul, așteptă liniștită, dar încremeni cînd auzi autoturismul încetinind.

O clipă fu incapabilă să reacționeze, însă își reveni rapid, dîndu-și seama ce avea de făcut. Smulse puloverul fetei de unde îl pusese și alergă spre mașina care se apropia, gesticulînd din mîini și țipînd. De după curbă apărură mașina. Șoferul frînă brusc cînd farurile o prinseră pe Hildie în luminile lor.

— Ce dracu...? Înjură Steve cînd Honda lui se înțepeni la cîtiva pași în fața femeii.

O recunoscă și coborî geamul portierei.

— Hildie? Ce...

— Amy! strigă Hildie, ținînd puloverul deasupra capului.

Înainte ca Steve să mai spună ceva, vorbe din nou. Cuvintele i se îmbulziră pe limbă, încît ceea ce rosti ea fu aproape ininteligibil.

— Slavă Domnului că ești aici! Am căutat-o toată noaptea. Tocmai eram pe punctul de a renunța, cînd m-am gîndit și la acest loc. Așa că am venit aici și...

Connors trase frîna de mînă, coborî din mașină și luă puloverul din mîna femeii, care părea că se află în pragul unei crize de isterie.

— Unde era? Unde l-ai găsit?

— Chiar aici! Țipă Hildie. Zăcea pe pămînt, împăturit. Eu...

— Împăturit? se miră Connors. Adică nu era pur și simplu căzut la pămînt?

Hildie dădu din cap.

— Voiam să chem poliția...

— Ce-i cu Amy? interveni Connors din nou. Ai văzut-o?

Hildie negă.

— M-am uitat în jos, dar...

— Arată-mi! îi porunci Steve. Arată-mi exact unde era.

O apucă de mînă și o conduse în capătul parcurii.

— Aici, șopti ea cu voce străină. Chiar lîngă perete.

Ținînd-o în continuare de mînă, Steve păși pînă lîngă zidul jos de piatră care fusese construit pe marginea prăpastiei.

— Aici! exclamă Hildie, oprindu-se brusc. Era chiar aici.

Steve dădu drumul brațului ei și se aplecă peste zid pentru a scruta țărnul stîncos de dedesubt. Observă cum mâinile femeii se îndreaptă spre spatele lui și se gîndi că ea vrea să-l ajute să-și mențină echilibrul. Simți brînciul cînd era prea tîrziu.

Mîinile i se zbătură în aer, căutînd instinctiv ceva de care să se apuce.

Apoi căzu.

Se rostogoli prin aer. Nu scoase decît un geamăt scurt cînd corpul i se izbi de stînci. Se balansă o clipă, apoi plonjă în oceanul care fierbea dedesubt.

Hildie așteptă o clipă, pînă cînd se asigură că el dispăruse în apă, apoi se întoarse. Se grăbi înspre mașina lui Conners, al cărei motor mai torcea încă. Se urcă, băgă maneta în viteză, eliberă frîna de mînă și îndreptă Honda spre o zonă unde zidul era întrerupt și înlocuit cu un lanț ruginit, ancorat de doi piloni de beton. Ținînd piciorul drept pe frînă, se strecură pe jumătate afară din mașină, apoi dădu drumul pedalei și sări din mers.

Goală, cu portiera din dreptul șoferului deschisă, mașina traversă mica platformă din fața zidului, zdrobi lanțul, deschizîndu-și drumul spre hăul din față.

Dispăru, lăsînd în urma ei capetele rupte ale lanțului.

Hildie aranjă puloverul fetei pe sol, ca și cum ar fi aterizat acolo în urma unei lupte, și se urcă la volanul miciei sale mașini marca Acura.

"Păcat că Steve Conners a trebuit să moară", se gîndi ea cînd o porni pe drumul de întoarcere.

Păruse a fi un bun profesor.

Dar acorda copiilor mai multă atenție decît ar fi trebuit.

Se gîndi că era cazul să menționeze asta polițiștilor dacă va fi ridicată chestiunea. În definitiv, nu ar fi prima oară cînd un profesor se dovedea a fi periculos pentru un elev.

Iar în aceste circumstanțe, nu mai era nevoie să fie falsificate dosarele pentru a demonstra înclinația spre sinucidere a fetei.

Hildie răsufală mulțumită. Cel puțin, Steve Conners avusese decența de a-și lua singur viața, după ceea ce-i făcuse fetei.

Era ora nouă și Jeanette Aldrich se holba la computerul din birou. Îi era frică să-i dea drumul. "Oare de ce mi-e frică? se întrebă ea. Ceea ce se întîmplase ieri nu fusese decît o glumă sinistă. Iar Jeff nu era amestecat.

În mintea ei, incidentul revenise la proporții normale cu o seară înainte cînd ea și Chet luaseră cina la Lazio's.

La urma urmei, ce se întîmplase așa de rău?

Un copil îi jucase o farsă.

Iar ea avusese o reacție exagerată, așa cum sperase, fără îndoială, inițiatorul acestui joc. Își îngăduise să devină surescitată la simpla vedere a numelui fiului său pe un ecran de computer.

Fusese minunat la restaurant. Se bucuraseră împreună de o sticlă de vin și priviseră cum se ascunde soarele în apa oceanului și cerul devinind purpuriu pe măsură ce venea seara. Cînd au ajuns acasă, aproape uitase de cele întîmplate și de teza luată de la birou pentru a o citi.

Pentru prima dată de cînd murise Adam, au făcut dragoste.

Au făcut-o încet, cu tandrețe, iar după aceea stătuse întinsă în pat, simțindu-se în siguranță în brațele lui Chet, și începuse să se gândească că era timpul să revină la viață.

Dar în această dimineață, în lumina aspră a zilei și fără ajutorul binefăcător al alcoolului, tristețea i se insinuase din nou în suflet. Încercase să se debaraseze de ea și insistase în fața lui Chet că o să-și revină, deși chiar și ea își putea auzi amărăciunea din voce când rostea cuvintele. Acum era în biroul ei. Începu să tremure.

"Nu fi proastă!", își spuse. "E numai un computer. Chiar dacă acel cineva va continua farsa, nu-ți poate produce nici un rău. Nu te poate decât supăra, și asta dacă îți permiți tu. Iar tu nu-i vei permite!"

Dădu drumul ecranului. În câteva clipe acesta se lumină.

Pe el apăsură cuvinte.

Cuvinte care nu trebuiau să fie acolo.

De această dată, mesajul nu era tipărit.

Era scris de mână, cu caracterele precise și ordonate de care Adam era atât de mândru.

Jeanette le recunoscuse instantaneu.

Un minut, nu fu capabilă de nimic. Se holbă, pur și simplu, la acel scris familiar și își aminti de celelalte ocazii când îl mai avusese sub ochi.

Pe biletele pe care i le lăsa Adam, prinse de ușa frigiderului cu ajutorul magnetului ei în formă de gărgăriță, care devenise favoritul lui încă de când abia fusese capabil să ajungă să-l plaseze pe metalul emailat, surprins că nu se mișca.

Pe felicitările pe care el le decupa din hîrtie roșie și pe foile de hîrtie pe care el compusese în ultimii ani scurte povestioare.

Povestioare pe care ea le găsisese întotdeauna cam neliniștitoare, pentru că demonstau o maturitate pe care vîrsta lui o respingea.

Totdeauna același scris, cu litere alungite, care îi umplea acum ecranul.

Într-un târziu, privirea i se concentra asupra slovelor și începu să le citească, încet:

Bună, mami,

Îmi dau seama că n-ai crezut cu adevărat că eu am fost ieri, pentru că nu mi-ai răspuns. Puteai s-o faci. Tot ce trebuia să faci era să apeși o tastă. Dar nu mai contează, pentru că nu sînt supărat pe tine. Nu mai sînt supărat pe nimeni.

Îmi place unde mă aflu acum. Nu mai e nimeni să mă deranjeze cînd mă gîndesc la ceva și nimeni nu mă forțează să fac ce nu vreau. Cred că ești tare furioasă că am plecat fără să-mi iau nici măcar rămas bun. Era cît p-aci s-o fac, dar m-am gîndit că tu și tati ați fi în stare să mă determinați să mă răzgîndesc.

Așa că am plecat, pur și simplu.

Oricum, sînt mult mai fericit unde mă aflu acum și nu mai vreau să fii tristă deloc. Și poți să vorbești cu mine oricînd vrei. Tot ce ai de făcut e să tipărești ceea ce vrei să mă întreb și eu o să-ți răspund. Așa că nu prea am plecat de tot, nu?

Te iubesc, mami. N-am plecat pentru că eram supărat pe tine sau din alt motiv. Am făcut-o pentru că așa am vrut. Și sper că nu ești furioasă pe mine. Vrei să-i spui lui tati că-l iubesc și pe el?

*Fiul tău,
Adam*

Jeanette citi scrisoarea de două ori. În timp ce ochii i se umplură de lacrimi, simți cum crește în ea o furie rece.

Cine se juca cu ea nu se mulțumise să copieze scrisul lui Adam. Descoperise chiar și cum să întocmească scrisoarea ca să sune ca și cum ar fi scris-o chiar el.

O făcuse să sune ca și cum sinuciderea lui fusese un act hotărât în urma unei decizii conștiente, la care se gândise profund și care se dovedise, în final, a nu fi decât un mod de a scăpa de inconvenientele vieții.

Ca atunci când părinții îi spuneau să se culce, dar el voia să citească.

Sau când profesorii îi dădeau teme pe care n-avea chef să le execute.

Așa că se hotărâse să-și ia viața. Fără a-și face griji în privința sentimentelor mamei sale.

"Nu vreau să mai fii tristă".

"Sper că nu ești furioasă pe mine".

Și, mai rău ca toate: "Spune-i lui tati că-l iubesc..."

Simți cum îi crește furia în fața acestei nesimțiri. O clipă, fu tentată să apuce monitorul și să-l zdrobească de podea.

Își recâștigă controlul.

Își dădu seama că, astfel, reacționa exact cum ar fi dorit cel care făcea toate astea.

Dar nu și de data asta.

Acum va privi problema cât mai rațional.

Cu degetele tremurânde, apăsă butonul de tipărire de pe tastatură. O secundă mai târziu, imprimanta de lângă ea prinse viață și scuipă o copie a scrisorii de pe ecran.

Apoi, refuzînd să ofere celui care se afla la celălalt capăt al legăturii cu computerul satisfacția de a ști că ea primise mesajul, întinse mîna și închise monitorul. Culese coala de hîrtie din fîrașul imprimantei și se uită încă o dată la ea.

De această dată, nu citi cuvintele.

De această dată, studie scrisul.

Cine ar fi putut-o face?

Desigur însă că știa cine.

Exista o singură persoană cu un scris aproape identic cu al lui Adam...

O singură persoană cunoștea modul lui de gîndire și felul în care se exprima.

De această dată, când va da ochii cu Jeff, va avea dovada a ceea ce făcuse și să îndrăznească el să nege!

Părăsi în trombă biroul și o porni spre academie, de cealaltă parte a campusului.

O luă pe alee. Se mișca repede. Pe obraji îi curgeau lacrimi de furie. Nici măcar nu observă privirile curioase pe care i le aruncau cei pe lângă care trecea și nu se gîndi nici o clipă că mesajul pe care-l ținea strîns în mîna putea proveni, într-adevăr, de la Adam.

— Lăsați-mă și pe mine să văd! ceru Josh și-și croi loc printre Jeff Aldrich și Brad Hinshaw ca să observe mai îndeaproape ce făcea doctorul Engersol. Pînă la micul dejun, continuase s-o caute pe Amy. Sperase ca, prin miracol, ea să se fi întors în academie în timpul în care el adormise pe scaun. Cum nu apăru nici un indiciu despre ea, fu pe punctul de a se duce în biroul administratoarei pentru a afla dacă auzise cineva ceva, dar se răzgîndi. O dată ce ar fi început să vorbească despre Amy, era convins că n-ar fi putut ascunde ce știa, de azi-noapte despre subsol. Iar singura persoană căreia i-ar fi destăinuit tot acel mister era Steve Connors.

O vreme se gîndise să chiulească de la seminarul doctorului Engersol și să se ducă să-l găsească pe Steve, însă renunță la acest plan și se decisese să aștepte pînă la ora de engleză.

Cu toate astea, acum își dori să fi chiulit de la acest seminar. În această dimineață aveau să facă niște experiențe suplimentare pe aceeași pisică pe care lucraseră cu o zi înainte.

Animalul era inconștient. O parte a craniului îi fusese scoasă pentru a expune creierul. Josh se holbă la masa de circumvoluțiuni și încercă să se concentreze asupra vorbelor rostite de doctor, dar în mintea sa era prezentă Amy, cu obiecțiunile ei la ceea ce se întîmplase în dimineața anterioară.

Dacă ar fi venit aici, acum, probabil că ar fi fost deja plecată. Cînd doctorul începu să le explice ce aveau de făcut, Josh nu fu sigur că va rămîne nici el.

— Azi vom începe să explorăm diferite părți ale creierului, rosti Engersol. Actualmente, după cum vedeți, pisica e inconștientă, dar curînd o s-o trezim.

Primul lucru pe care o să-l facem după aceea va fi s-o imobilizăm pentru a preveni orice încercare a ei de a ne răni și de a se răni.

Cu grijă, ajutat de Jeff, Engersol legă cele patru picioare ale animalului și torsul lui de o lespede de lemn așezată pe masă, folosind curele de nailon proiectate special în acest scop.

— Așa cum știți majoritatea dintre voi, animalul își folosește o mare parte din creier pentru a-și coordona funcțiile corpului și pentru a reacționa la stimuli din exterior. În această dimineață, o să începem identificarea acestor zone, după care vom deconecta unele dintre ele. Vă asigur că pisica nu va simți nimic. Creierul în sine nu deține nici un senzor și nu-i voi provoca animalului nici o neplăcere majoră. Desigur că va conștientiza niște stimuli falși, dar asta va fi tot.

Josh se încruntă. Chiar dacă stimuli nu erau reali, pisica tot va fi rănită, nu? înainte de a reuși să rostească întrebarea cu voce tare, doctorul începu să opereze.

Introduse un ac într-o venă de la piciorul din față al animalului, apăsă pistonul seringii și, peste cîteva clipe, pisica începu să se agite. Apoi se trezi și se încordă cînd realizează că nu se putea mișca.

Începu să se lupte, dar, curînd, se relaxă, ca și cum sesizase că nu putea defel scăpa din legăturile care o imobilizau. Studie cu ochii îngustați fețele ciudate strînse în jurul ei.

— După cum vedeți, pisica e acum pe deplin trează și răspunde la stimuli.

Ca s-o dovedească, Engersol își plimbă mîna prin fața ochilor ei și animalul încercă să-și retragă capul. Apoi doctorul își pocni degetele lîngă

una din urechile ei. Corpul animalului se tensiona, încercînd să se îndrepte spre sunet.

Cînd Engersol îi atinse vîrfurile urechii cu sonda pe care o ținea în mînă, aceasta se mișcă instinctiv, ca și cum s-ar fi apărut de o muscă. După aceste demonstrații, doctorul se apucă serios de treabă. Se folosi de o sondă laser ghidată de computer și focaliză instrumentul pe o zonă de pe cortexul animalului.

— O să distrug mai întîi zona responsabilă de stimulii vizuali, explică el. Vreau să urmăriți animalul cu atenție. Dacă observați vreun semn de durere, mă înștiințați imediat.

Cît Josh privi pisica, computerul potrivea sonda asupra zonei cu o precizie de sub un milimetru. Într-un târziu, doctorul apăsă pe buton.

Păru că nu s-a întîmplat nimic.

— Ați făcut-o? Întrebă cineva. N-a mers?

Engersol zîmbi.

— De ce nu-ți fluturi mîna prin fața ochilor ei?

Băiatul se execută. Nu primi nici un răspuns.

Engersol refocaliză laserul și-l acționa din nou.

Acum pisica deveni și surdă.

Cu toate astea, nu exista nici un indiciu al prezenței durerii. La cîteva secunde după ce-i fusese luată vederea, pisica păru a decide că e timpul să doarmă, așa că-și închise ochii. Josh întinse mîna și o atinse. Ochii i se deschiseră din nou și i se mișcară ca și cum animalul încerca să vadă, în ciuda orbirii sale.

Engersol continuă să lucreze. O jumătate de oră mai târziu, el îndepărtă legăturile de pe membrele și corpul pisicii. Începu să le explice băieților:

— Așa cum puteți vedea, pisica e acum complet neajutorată. E surdă și oarbă și nu mai posedă gust și miros. De asemenea, nu mai simte nimic, deoarece i-au fost deconectați și centrii durerii. Totuși puteți vedea că n-a murit. Respiră și inima încă îi bate, pentru că funcțiile care sînt suplinite de sistemul nervos autonom n-au fost afectate. Vreau să vă uitați la ceea ce am făcut.

Băieții se mutară de lîngă masă și se strînseră în jurul unui monitor de computer care afișa o imagine mărită a creierului pisicii.

— Așa arată el în condiții normale, rosti doctorul. Să introducem acum datele despre zonele de cortex distruse și să vedem ce se întîmplă.

Tastă pe claviatură cîteva instrucțiuni. Aproape instantaneu imaginea începu să se schimbe.

Anumite zone, cele care fuseseră arse de laser, se colorară pe ecran în roșu.

Petele roșii se întinseră cu repeziciune sub ochii copiilor, pînă ce rămase o surprinzător de mică zonă albă.

— Să marcăm acum porțiunile de creier responsabile numai cu păstrarea în funcțiune a organelor vitale.

Pe imagine începu să se răspîndească o pată albastră, care micșoră și mai mult zona albă inițială.

— Pisica gîndește cu ceea ce a rămas, explică Engersol. După cum vedeți, creierul ei este ocupat, în marea lui majoritate, de zonele care au sarcina simplă de a recepta stimuli și de a menține funcționarea organismului. De aceea, nu e de mirare că animalele mai mici nu sînt recunoscute pentru inteligența lor. Pur și simplu, nu au capacitatea inte-

lectuală necesară. Vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă i-ați elimina animalului unele funcțiuni?

Degetele i se plimbară din nou pe tastatură și petele albastre începură să se retragă.

— Am eliminat sistemul nervos autohton. Observați cât de mult spațiu a ocupat el.

— Mda, replică Brad Hinshaw. Dar, fără el, animalul e mort, nu-i așa?

Engersol încuviință.

— Cu siguranță. Dar, după cum vedeți, am eliminat o serie de alte lucruri și pisica e încă în viață.

— Dar nu poate mânca, evidenție Josh. N-ați spus că e complet paralizată acum?

— Așa e, fu de acord Engersol. Dar o putem hrăni. E doar o problemă de tub intravenos. Important e că distrugerea unor părți ale creierului n-a ucis-o.

Josh se încruntă.

— Nu înțeleg, mărturisi el. Ce are asta de-a face cu inteligența? Pisica nu a devenit mai deșteaptă, nu? N-ați făcut decât s-o mutilați.

— Poate că așa e, încuviință Engersol. Dar am învățat ceva. Am învățat ce mult creier e irosit pentru chestiuni care n-au nici o legătură cu inteligența sau, dacă îți convine mai mult, cu gândirea. Am învățat că o mare parte a creierului unei pisici, ca și al unui om, de altfel, e folosită pentru a menține sistemul de funcționare a organismului. Ce-ar fi dacă el n-ar trebui să mențină acest sistem? Presupune că și-ar folosi întreaga sa masă pentru raționamente. Ce crezi că s-ar întâmpla?

Jeff Aldrich rânji malițios.

— Am fi mai deștepți, interveni el.

Engersol străluci de satisfacție.

— Exact! exclamă el. Și nu numai asta, dar...

Fu întrerupt de ușa laboratorului, care fu izbită cu violență de perete. În cameră intră Jeanette Aldrich, cu fața răvășită și cu mâinile, în care ținea o coală de hîrtie, tremurînde.

— Vino-încoace, Jeff! porunci ea, cu voce dură. Vreau să-ți vorbesc. Chiar acum!

Uluit de asprimea din vocea mamei sale, Jeff se supuse instinctiv ordinului ei. O clipă mai târziu, se trezi că se află în hol și că maică-sa îl privește cu severitate.

— Cum îndrăznești? tună ea. Cum ai îndrăznit să mă minți ieri și cum ai îndrăznit să-ți continui de dimineată gluma ta idioată?

Pălind în fața miniei ei, Jeff se sprijini, năuc, de peretele din spatele lui.

— Ce? îngăimă el. Ce-am făcut?

— Asta!

Jeanette aruncă brutal cuvîntul și-i puse în fața ochilor mesajul semnat "Adam".

— Să nu-mi spui că habar n-ai despre ce-i vorba! continuă ea cu vocea tremurîndă.

Jeff privi, prostit, hîrtia.

— Dar n-am făcut-o eu, mami, protestă el. Eu n-am...

— Să nu mă minți, băiete. Vii chiar acum acasă cu mine!

Jeff făcu ochii mari.

— A... acasă? murmură el. Adică mă iei de aici?

— Exact! Și acum, vino!

Luă brațul băiatului și încercă să-l tragă după ea, dar el se eliberă. Când se întoarse să-l privească, văzu că se uita la ea cu furie mocnită.

— Nu, rosti el cu voce joasă. Nu merg. Și nu mă poți forța. Dacă nu, jur să fac același lucru pe care l-a făcut Adam. Jur s-o fac!

Jeanette își privi uluită fiul. Cuvintele îi penetraseră auzul ca niște cuțite.

— N... nu, murmură ea, dînd înapoi. Nu spune asta, Jeff. Nici măcar nu glumi pe tema asta.

— Nu glumesc, mami, rosti Jeff fără pic de emoție în glas. Îți comunic doar un fapt. Dacă mă silești să părăsesc academia, repet, o să fac ce a făcut și Adam. Iar atunci nu vei mai avea nici un copil.

După o clipă care ținu cît o veșnicie, din gîtlejul femeii ieși un țipăt slab. Era un sunet care exprima frica și durerea.

Apoi ea se răsuci pe călcîie și fugi.

20

— Chiar o să te ia de la școală? întrebă Josh.

Seminarul se terminase și Josh încerca să-l zorească pe Jeff să traverseze pajiștea către una din noile clădiri care flancau reședința. Mai aveau numai două minute pînă la începutul orei de engleză, iar Jeff refuza să se grăbească, pășind alene, de parcă avea la dispoziție tot timpul din lume.

— Nu, replică Jeff. Ea mă lasă să fac tot ce vreau. În acest sens, cu părinții e ușor, nu trebuie decît să le atingi corzile sensibile. După ce am amenințat că mă sinucid, mă vor lăsa în pace. Mai ales după ce i s-a întîmplat lui Adam.

Josh îi aruncă colegului său o privire lungă.

— Credeam că, după tine, Adam n-a murit, rosti el.

Pe fața lui Jeff apăru același zîmbet disprețuitor ca și în ziua funeraliilor lui Adam.

— Dar cine crezi tu că trimite mesajele acelea pe computerul maică-mi?

Josh se opri uimit.

— Fii serios, spuse el. Toată lumea știe...

Vocea lui Jeff deveni de gheață

— Nimeni nu știe nimic, îl întrerupse el pe Josh. Ei nu cred decît că Adam e mort. Iar asta e doar rahat. Adam n-a vrut să moară. A vrut numai să evadeze din locul ăsta idiot. Singurul lucru care îi făcea plăcere era cursul doctorului Engersol și computerul lui.

— D... dar unde s-a dus? întrebă, mirat, Josh.

Jeff zîmbi cu superioritate.

— Se presupune că ești deștept, nu? Atunci descoperă singur. Nu e prea greu. Cel puțin n-ar trebui să fie pentru tine.

Izbucni în rîs și intră în clădire, înainte ca Josh să mai poată spune ceva.

Clopoțelul sună exact cînd Josh se apropia de ușa sălii de clasă. Se strecură înăuntru, sperînd ca profesorul să nu observe că nu ajunsese la

timp, dar, spre surprinderea lui, Connors nu era acolo. Restul elevilor din clasă stăteau în bănci și începuseră deja să șușotească între ei, făcând presupuneri asupra moti-vului absenței profesorului. Când Josh se grăbi de-a lungul intervalului dintre bănci către propriul său loc, Jeff îi șopti încet:

— Băiete, ești tare norocos.

Josh nu răspunse. Alunecă pe scaunul lui și auzi ușa deschizându-se. Făcu tot posibilul să arate ca și cum era acolo de mai multe minute. Numai că în încăpere nu intră Steve Connors. În locul lui, păși înăuntru Carolyn Hodges, o absolventă a universității care lucra cu orar redus ca asistentă a administratoarei. Fata se postă în fața clasei cu fața spre elevii al căror șușotit încetă când realizează că se întâmplase ceva neobișnuit.

Carolyn le zîmbi nervoasă copiilor. Se simțea încă intimidată de elevii academiei, deoarece avea senzația că majoritatea lor posedau cunoștințele pentru care ea avusese nevoie de douăzeci și doi de ani de învățătură.

— Domnul Connors nu e azi aici, anunță ea. Am încercat să găsim pe altcineva care să-i țină cursul,

E bolnav?

Carolyn ezită, apoi dădu, neajutorată, din umeri.

— Nu știu. Știu doar că nu e aici și că Hildie Kramer a hotărît să folosim această oră ca timp de studiu.

— Bine, dacă nu-i bolnav, ce i s-a întâmplat? Întrebă altcineva.

— N-avem cunoștință că i s-ar fi întâmplat ceva, răspunse Carolyn. Cu siguranță însă că Hildie vă va răspunde la toate întrebările în timpul pauzei de prînz.

Josh nu scoase nici o vorbă, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Oare se dusesse Steve s-o caute pe Amy de dimineață? Și dacă da, de ce n-a apărut la școală? Doar dacă nu cumva o găsise și ea pățise ceva. Josh se întrebă cum ar putea afla unde era Steve. Vocea lui Jeff îi întrerupse gîndurile.

— E-n regulă dacă mă duc să studiez în bibliotecă? Întrebă el. Trebuie să fac niște cercetări în legătură cu un proiect pentru seminarul doctorului Engersol.

Josh se întoarse să-și privească colegul, a cărui față reflecta numai inocență. Dar despre ce proiect vorbea el? Josh înțelese imediat. Jeff nu voia decît să părăsească sala de clasă.

— C... cred că e-n regulă, rosti Carolyn Hodges. Atîta vreme cît studiezi, eu...

Josh ridică mîna.

— Pot să mă duc și eu cu Jeff? Întrebă. Lucrez la același proiect.

Carolyn ezită. Ochii ei îl priviră pe Jeff. Spre ușurarea lui Josh, acesta îl susținu.

— E un proiect asupra biologiei inteligenței, improviză Jeff. Trebuie să facem cercetări asupra relației dintre hormoni și inteligență. Doctorul Engersol spune că...

Carolyn își ridică mîinile în semn de protest.

— Bine, bine. Și voi doi și oricine altcineva care vrea vă puteți duce la bibliotecă. Dar vă țineți de cuvînt, da?

Clasa își murmură acordul instantaneu, apoi copiii își adunară lucrurile și se îndreptară spre ușă. Cîteva clipe mai tîrziu, ei năvăliră afară și majoritatea lor apucînd către bibliotecă, la o sută de metri mai încolo. Pe drum, Josh se trezi alături de Jeff Aldrich.

— Știi unde locuiește Steve? Întrebă el.

Jeff se miră.

— Adică nu vrei să mergi la bibliotecă și să lucrezi la proiect?

Josh se roși ușor.

— Mersi că nu i-ai spus, rosti el. Chiar ai un proiect la care să lucrezi?

Jeff izbucni în râs.

— Pe dracu', nu! Nu voiam să mai stau acolo încă o oră. Deci: de ce vrei să știi unde locuiește Conners?

Josh își linse buzele nervos.

— Vroiam să aflu ce se întâmplă. Asta-i tot. Adică, dacă nu se știe nici măcar unde e el, ce înseamnă asta?

— Deci vrei să mergi să vezi?

Josh încuviință. Ce doi băieți continuă drumul către bibliotecă, dar, când fură siguri că nu mai pot fi observați din vilă, o tăiară spre ieșirea din campus.

Ajunseră, cincisprezece minute mai târziu, pe trotuarul din fața casei de pe strada Solano, în spatele căreia era mica reședință pentru oaspeți pe care o închinase Conners. Josh privi împrejur după mașina profesorului. Nu se vedea nici urmă din ea.

— Vrei să privești pe fereastră? propuse Jeff. Josh ezită, cu ochii spre una din ferestrele din fața ale casei proprietăresei.

O femeie în vîrstă se zgîia la ei. Când Josh realizează aceasta, îi făcu semn cu mîna și alergă la ușă. Ciocăni. Imediat femeia deschise, privindu-l muștrător pe Josh.

— Băieți, n-ar trebui să fiți la școală? Întrebă ea cu voce dezaprobatoare.

— Îl căutăm pe domnul Conners, explică Josh. E unul din profesorii noștri și n-a venit la școală azi.

— Aa, voi sînteți de la școala aia pentru copii deștepți, nu?

— Da, doa'nă, murmură Josh, stînjedit, și se uită la Jeff care, din șosea, se bucura de stinghereala lui.

— Și v-au lăsat ăia să vă vînturați prin oraș toată ziua? continuă femeia.

Josh ezită.

— Îl căutăm pe domnul Conners, repetă el. N-am vrut decît să vedem dacă e aici.

— Ei bine, nu e, răspunse, în sfîrșit, ea. I-am auzit mașina în zori, ca întotdeauna. Nu știu de ce nu poate alerga el prin împrejurimi dacă tot îi place, dar nu te poți pune cu tineretul de azi. Oricum, nu s-a întors de atunci.

— Să alerge prin împrejurimi? se miră Josh. De ce ar face el asta?

Ochii femeii se îngustară și ea ridică vocea.

— N-o face! Nu mă ascuți, tinere? Am spus că asta ar trebui să faci! Dar el se duce cu mașina pînă la turn, apoi aleargă două mile în sus și fuge înapoi. Nu întrece orice închipuire?

— Turn? se miră din nou Josh. Unde...?

— Știu eu unde e, interveni Jeff. Haidem.

Josh șovăi, dar iritarea din vocea femeii, combinată cu faptul că Jeff se îndrepta deja către plajă, îl hotărî.

— Mulțumesc, spuse el și sări peste cele trei trepte care dădeau pe pajiștea din fața casei.

— Hei, ai grijă cu iarba mea, băiete! strigă femeia după el.
Dar era deja prea târziu. Pînă să închidă ușa, cei doi puști erau departe.
Ajunseră la turnul de observație douăzeci de minute mai târziu. Se uitară la lanțul rupt dintre pilonii de beton.

— Poate nu s-a întîmplat nimic, rosti încet Josh. Poate e așa de multă vreme.

— Sigur, îl ironiză Jeff. De asta urmele de frînă de pe ciment sînt proaspete, nu? Nu vezi că o mașina s-a dat de-a berbeleacul de aici?

Se duse pînă în margine și se zgîi în jos.

— Oh, Isuse, Josh! rosti el cavernos. Vino aici.

Josh se apropie de prăpastie și se uită în jos tocmai cînd un val se spargea de țarm. Abia cînd acesta se retrase, văzu ceea ce văzuse și Jeff.

Pentru o clipă, se zări o mașină, cu roțile în sus și cu una din portiere deschisă. Apoi veni un alt val, care o deplasă ușor, acoperind-o din nou cu apă.

— E... e a lui Steve? îngăimă Josh.

— Nu sînt sigur, rosti Jeff, cu o voce teribil de emoționată de descoperirea făcută. Dar una din portiere e deschisă, așa că e posibil să fi ieșit din ea cel care o conducea.

— Ce facem? întrebă Josh. N-ar trebui să anunțăm poliția?

Jeff negă din cap.

— Hai să ne uităm pe plajă mai întîi. Dacă mai trăiește cineva? Se poate duce la fund pînă vom căuta noi pe cineva să ne ajute!

Întinse brațul înspre nord, arătîndu-i lui Josh scările care duceau spre micul estuar unde avusese loc picnicul în ziua în care acesta venise la academie.

— O iei pe acolo, iar eu o să caut un drum către plajă pe cealaltă parte. Dacă găsești ceva, vino și ia-mă!

Jeff o luă la fugă. Alergă în josul drumului pe care veniseră, apoi ieși în autostradă și o apucă spre sud, căutînd din priviri o cărare care să ducă la plaja de dedesubt.

Josh se mișcă mai încet. O luă în lungul marginii cimentate a prăpastiei. La fiecare cîtiva metri parcurși se oprea să se zgîiască la rocile ce formau partea de sud a estuarului.

Cînd se afla la jumătatea scărilor ce duceau spre plajă, îi atrase atenția ceva care plutea pe apă.

Se gîndi mai întîi că era niște gunoi luat de curentul oceanic și purtat către țarm. Își dădu seama că nu era vorba de așa ceva cînd obiectul fu ridicat de creasta unui val. Îl strigă pe Jeff, apoi fără să-și aștepte colegul, începu să sară treptele două cîte două, grăbindu-se spre plajă.

Reuși să ajungă fără a se dezechilibra și alergă de-a lungul liniei țarmului pînă în zona în care văzuse obiectul. Însă, cînd ajunse acolo, acesta dispăruse ca și cum l-ar fi înghițit marea.

Josh își scoase pantofii și ciorapii, aruncîndu-i cît putu de departe, înapoi, pe plajă, apoi se avîntă în apă.

Îl văzuse! Știa că-l văzuse! Dar unde era acum?

Se deplasă cîtiva metri mai departe și simți că se izbește ceva de piciorul lui gol. Oripilat, simți nevoia s-o ia la goană, dar își reveni. Trase adînc aer în piept, se scufundă și bîjbîi prin apa nisipoasă.

Degetele i se încleștară pe un obiect.

Un pantof, de aceeași mărime cu al lui.

Un pantof asemănător celor purtați de majoritatea copiilor din academie. Sperase ca mama lui să-i facă și lui cadou, de Crăciun, o asemenea pereche.

Îleși la mal, curăță nisipul din el și-l examinează cu atenție.

Chiar dacă era îmbibat cu apă, nu era deformat, iar șireturile păreau noi.

Observă apoi ceva bizar.

De-a latul bombeului și al tălpii erau două șiraguri de mici tăieturi, în formă de semilună, care perforau pielea în față și mușcau adânc în cauciucul dur al tălpii.

Ca și cum ar fi fost urme lăsate de dinți.

Ca și cum ceva mușcase pantoful, și-l mușcase zdravăn.

Brusc, inima porni să-i bată cu putere. Josh scrută din nou marea.

De această dată revăzu obiectul.

Tocmai se forma un val. Când acesta se înălță, înainte de a se sparge, razele soarelui reflectară imaginea acelui lucru pe care îl văzuse de pe stîncă.

Era un cadavru.

Sau cel puțin ceea ce rămăsese dintr-un cadavru. Chiar și de unde se afla, Josh își putea da seama ce se întâmplase.

Valul se sparse și apa se scurse, rostogolind pe plajă rămășițele dezarticulate ale fetei. Le depuse la picioarele puștiului ca pe un grotesc sacrificiu pe care marea i-l aducea băiatului, drept penitență pentru cine știe ce păcate misterioase comise de ea.

Josh se uită în tăcere la corpul mutilat. Unul din brațe lipsea complet; din trunchi fuseseră smulse bucăți imense de carne. În ciuda acestei priveliști cutremurătoare, puștiul știa a cui era această rămășiță.

Amy Carlson.

Simți cum i se face rău și vomită pe nisip tot conținutul micului dejun. Știa că ar fi trebuit să-l găsească pe Jeff sau pe altcineva, dar ceva îl împiedica.

Nu putea să plece și s-o lase pe Amy să zacă acolo.

Se aplecă și apucă, grijuliu, de brațul rămas. O trase mai sus pe nisipul plajei, în afara razei de acțiune a valurilor.

Ce se întâmplase cu ea?

Cît se uită fix la corpul măcelărit al prietenei lui, își aminti de un film pe care îl văzuse la televizor cu cîtva timp în urmă.

Își dădu seama ce se întâmplase cu ea.

Rechini.

Fusese atacată de rechini.

Pe plajă se strînsese mulțimea. Era obișnuită adunătură care părea că vine din neant în clipa în care se întâmpla o tragedie. Unii veniseră din orașel, în care vestea că oceanul aruncase un corp pe țărm se răspîndise ca fulgerul.

Deasupra, pe drumul ce șerpuia pe lîngă malul abrupt, se aliniaseră mașini. Prima dintre ele răspunsese semnalelor desperate ale lui Jeff. Băiatul îl văzuse pe Josh cum stă tăcut lîngă cadavrul prietenei lui, și, fără a-l striga, făcuse semn primului automobil pe care îl observase. După

aceea, sosiseră rapid alte două. Pînă cînd apăru și Hildie Kramer, care fusese anunțată de poliție, pe marginea drumului se adunase o grămadă respectabilă de autovehicule. Hildie reuși, cu greu, să-și strecoare mica ei Acura într-un spațiu strimt, rămas liber între o camionetă plină cu planșe pentru surfing și o motocicletă cu ataș. Își abandonează acolo mașina și se grăbi spre scările de la marginea crestei.

Pe plajă erau deja cîteva zeci de persoane, dintre care mai mult de jumătate, polițiști și medici, iar restul, o gașcă de privitori care șușoteau între ei, pasîndu-și unul altuia orice informație surprinsă în alte conversații.

Pînă cînd ajunse jos, Hildie auzi deja trei sau patru versiuni ale celor întîmplate.

— A fost răpită dintr-un supermarket din Santa Cruz, spusese cineva.

— Dar eu n-am auzit așa ceva, replicase altcineva. E o fetiță din oraș și a fost prinsă de curentul apei.

— Am auzit că era deja moartă înainte de a intra în apă, emise versiunea sa o a treia persoană. Unii spuneau că a fost înjunghiată de cincizeci și șapte de ori. Vă dați seama? Cum poate cineva să facă o chestie ca asta unui copil? Nu mai știu încotro merge lumea asta.

Hildie trecu nepăsătoare pe lîngă toate, chiar și cînd își auzi numele strigat și fu întrebată dacă fata nu era unul dintre copiii de la academie. Nu răspunse și continuă să înainteze pînă ce ajunse, în sfîrșit, lîngă grupul de polițiști și medici care înconjurau cadavrul mutilat. Privi cu ochi reci ceea ce mai rămăsese din fetiță și avu un sentiment de ușurare.

Ideea ei funcționase.

În timp ce se întreba dacă fusese găsit și Steve Connors, reuși să dea drumul cîtorva lacrimi de durere și compasiune pentru Amy.

— Doamne! suspină ea. Ce i s-a întîmplat?

Unul dintre medici ridică privirea.

— Rechini, rosti el laconic. Nu știu ce căuta în apă, dar a fost, cu siguranță, la locul nepotrivit și la ceasul rău. O dată ce primul monstru a atins-o, n-a mai avut nici o șansă.

Ceea ce rămăsese din Amy era aproape de nerecunoscut. Brațul drept îi dispăruse cu desăvîrșire, ca și cea mai mare parte a piciorului stîng. Abdomenul îi era deschis și, în locul organelor interne, nu rămăsese decît o cavitate pustie.

Peste tot, carnea fusese sfîșiată de pe oase, care nu păreau că se țin între ele decît prin fragmente de cartilaje. Nici capul nu-i fusese scutit de atac.

Partea din spate a craniului nu mai exista, iar marginile golului lăsat erau zdrențuite.

"Exact cum le-a lăsat George", își spuse Hildie, care asistase la operația lui făcută cu cleștele și ciocanul.

— Creierul ei! exclamă Hildie. Ce s-a întîmplat cu el?

Medicul dădu, neajutorat, din cap.

— Ceva l-a luat. Poate un rechin sau chiar o vidră de mare. O vidră l-ar fi putut scoate ca pe o moluscă din cochilia ei.

Gemînd, Hildie se întoarse și dădu nas în nas cu Josh, care ascultase fiecare cuvînt.

— Josh? Ce faci tu aici? se miră ea.

— Eu am găsit-o pe Amy, șopti, cu voce stinsă, băiatul, care rămăsese cu ochii fixați la rămășițele prietenei lui. Am fost cu Jeff. Îl căutam pe

Steve.

Înainte ca Hildie să poată spune ceva, se auzi o pocnitură și una din stațiile portative de emisie recepție ale poliției prinse viață. Josh și Hildie se întoarseră să asculte. Un polițist vorbi la microfonul ei, ascultă o clipă, apoi promise să trimită de urgență înapoi doi oameni. Puse talkie-walkie-ul la locul lui de la centură și o privi pe Hildie, recunoscînd-o imediat de la investigația făcută asupra morții lui Adam Aldrich.

— Unul din oamenii mei tocmai a găsit un pulover, rosti el. Sus, pe promontoriu. Știți unde e turnul de observație?

Hildie își compuse o expresie de uimire.

— Un pulover? Ce...

Ofițerul o întrerupse.

— Are numele fetei pe el. Era aruncat pe jos, ca și cum cineva l-ar fi părăsit acolo.

Uimirea administratoarei se accentuă.

— La turnul de observație? De ce tocmai acolo sus?

Polițistul își dădu seama că Hildie nu auzise încă despre celălalt eveniment.

— În apă e o mașină, doamnă Kramer. N-am a-juns încă la ea, dar i-am putut zări numărul de înmatriculare. Apartine unuia dintre profesorii dumneavoastră. Steve Conners.

— Oh, doamne! șopti îngrozită Hildie. Doar nu presupuneți că...

— Încă nu facem presupuneri, doamnă Kramer. O să dorim însă să aflăm tot ce dețineți dumneavoastră ca informații despre el.

Hildie clătină din cap.

— N-a început lucrul decît din trimestrul ăsta. Dar părea atît de atașat de copii...

Ochii polițistului se îngustară.

— Poate chiar prea atașat, dacă înțelegeți la ce mă refer.

Hildie încuviință.

— Cred că ar fi cel mai bine să mă duc și să-i chem pe părinții fetei, rosti ea.

Oftă, apoi continuă.

— Josh, cred că ar trebui să te întorci la școală cu mine.

Dar, cînd se întoarse spre locul unde stătuse băiatul, observă că el dispăruse.

Puțin după ora prînzului, Hildie luă încă o dată ascensorul spre laboratorul ascuns sub fundația reședinței. Cînd ajunse jos, ignoră sala de intervenții chirurgicale și se îndreptă rapid spre o ușă din capătul coridorului. În spatele ei fusese pe vremuri camera de studiu a tînărului Barrington. Formă codul ei de acces pe claviatura numerică de lîngă tocul ușii și pătrunse în încăperea reamenajată, care devenise laboratorul și inima proiectului de inteligență artificială al doctorului Engersol. Într-o mică sală alăturată, care avusese cîndva destinația de nișă pentru dormit, dar care era acum complet separată de laborator printr-un perete de sticlă, se afla un computer Croyden cu un aspect sinistru. Cele două arce gemene, negre, ce conțineau gama sa largă de microprocesoare, formau un cerc incomplet ce avea aproape doi metri înălțime. Era cel mai puternic

computer din lume, la fel de sensibil pe cît era de rapid. Cînd Alex Croyden, cel care proiectase acest echipament, destinase această cameră ca amplasament, o făcuse pentru a-l feri cît mai mult de orice sursă posibilă de contaminare. De aceea, computerul trona singur și beneficia de aer condiționat și filtre de aer. În afară de Croyden, George Engersol, Hildie Kramer și de șeful companiilor din Silicon Valey, nimeni nu știa că acest aparat e aici. În eventualitatea că se defecta, singurul care avea acces la el pentru a-l repara era Croyden.

Încăperea fusese amenajată în așa fel încît acest computer să nu se defecteze. Pînă acum, totul mersese bine. Era controlat de la o tastatură din camera în care se afla acum Hildie și singurele sale conexiuni cu lumea exterioară se făceau printr-o serie de cabluri groase montate sub podea și printr-o ușă sigilată ermetic, ale cărei coduri de deschidere le avea numai Alex Croyden.

În ceea ce privea supercomputerul lui, Croyden nu se încredea nici măcar în Engersol.

Camera în care se afla Hildie conținea restul laboratorului.

Și aici exista un număr de computere, toate conectate la două bazine din sticlă, care se aflau, montate într-o ladă specială, la capătul încăperii.

Fiecare bazin conținea un creier uman viu.

Introduse într-o soluție sărată, creierele pluteau, fără greutate, în mediul lor.

Arterele și venele lor erau conectate prin tuburi de plastic la mașini care recirculau permanent sîngele, îl oxigenau, îl curățau, eliminau surplusurile și adăugau elemente nutritive. Computerele supravegheau în permanență compoziția sîngelui furnizat. Balanța sa chimică era păstrată în stare echilibrată de programe complexe, care determinau nivelul corect al fiecărui element necesar pentru hrana organelor din bazine.

Fiecare sistem dispunea de cîteva rezerve.

Hildie privi mașinăriile în funcțiune și fu, încă o dată, uluită de faptul că totul mergea.

Și totuși, așa era. O pompă lucra în tăcere pentru a menține curgerea sîngelui, iar o mașină de dializă acționa ca un rinichi artificial. Multe din aceste echipamente fuseseră proiectate de computerul Croyden, care analizase un volum uriaș de date înainte de a determina cu precizie configurația sistemului și programele necesare pentru a păstra un creier în viață în afara mediului său natural.

Nu numai în viață, ci chiar în funcțiune.

Tuburile de plastic nu erau singurele lucruri conectate la aceste organe.

Din tulpina cerebrală ieșea un mănunchi de cabluri subțiri. Fiecare dintre ele era atașat unui nerv. Mănunchiul se constituia într-o coloană senzitivă flexibilă care făcea conexiunea directă între creiere și computerul Croyden.

Pe lîngă acestea, în creiere erau inserate sonde, ale căror terminații treceau prin niște orificii practicate în bazine și se alăturau celorlalte cabluri care șerpuiau pe sub podea.

Acum, în sfîrșit, sosise timpul ca planurile făcute cu ani în urmă să rodească. Cînd Hildie privi monitoarele de deasupra bazinelor, văzu că organele erau în stare biologică perfectă.

Engersol își luă privirea de pe claviatură și se încruntă cînd văzu

expresia de pe fața colaboratoarei lui.

— Ceva s-a întâmplat, deduse el.

Hildie încuviință cu o mișcare violentă a capului.

— Azi dimineață Josh MacCallum i-a găsit corpul fetei.

— Josh? repetă Engersol, pălind. Cum s-a întâmplat?

— Îl căuta pe Steve Conners. Cadavrul ei a fost aruncat de ocean pe țărm, în estuarul unde mergem noi la picnic.

Expresia de pe fața doctorului deveni dură.

— De ce îl căuta Josh pe Steve pe plajă? A lipsit profesorul azi?

Hildie îl informă pe scurt asupra evenimentelor din zori. Văzu cum doctorul pălește tot mai mult și văzu cum îi tresaltă de mînie mușchii feței.

— Ți-am spus că e prea riscant. Ar fi trebuit s-o păstrăm pe Amy aici și...

— E-n regulă! i-o reteză Hildie cu suficientă duritate ca să-l reducă la tăcere. Se presupune deja că Steve a intenționat s-o violeze și ceva n-a mers. Încă nu i-au găsit cadavrul, dar, dacă judecăm după cum a ajuns corpul fetei, nu mai are importanță.

Pe față îi apărură un surîs diabolic.

— Se pare că au halit-o rechinii, căci n-a mai rămas mare lucru din ea. Când l-am întrebat pe unul dintre polițiști ce s-a întâmplat cu creierul ei, a sugerat că o vidră de mare i l-a scos. Dacă îmi aduc corect aminte, a spus cam așa: "Ca pe o moluscă din carapacea ei". I-au găsit și puloverul lîngă turnul de observație. Pune toate astea lîngă mesajul lăsat de mine pe computerul ei și alături de accidentul lui Conners și ai să vezi că o să se presupună fie că el însuși a pus acel mesaj acolo, fie că a găsit-o pe Amy undeva, în timpul nopții. În aceste condiții, nu cred că va mai exista vreo îndoială asupra celor întîmplate.

Engersol începu să respire mai ușor.

— Le-ai comunicat părinților ei situația?

— Vin încoace, răspunse Hildie, încuviințînd. Bănuiesc că vor sosi după-amiază. Știu că va fi neplăcut să-i privim în față, dar o să ne descurcăm. Cu toate astea, cred că o să mai pierdem cîtiva elevi. Unii nu vor suporta ideea că aici au fost două decese în două săptămîni.

Engersol rînji.

— Eh, știu eu că o să te descurci. Nu mai contează dacă o să pierdem cîtiva, atîta vreme cît îi păstrăm pe cei de care avem nevoie.

— Mi-ar plăcea să garantez asta, replică Hildie. Dar n-o pot face.

Își îndreptă atenția spre bazinul din stînga.

— E totul sub control? întrebă ea neliniștită.

Își aminti ce se întîmplase cu un an în urmă, cînd într-unul din bazine a fost transferat creierul lui Timmy Evans, care decedase cînd era pe punctul deșteptării. Hildie era convinsă că atunci a fost vorba de o eroare de programare, deși Engersol insistase că problema rezida chiar în creierul băiatului. Era sigură că datele transmise cortexului puștiului fuseseră eronate și-l ucisese în loc să-l readucă la nivel conștient.

Cu toate astea, nici unul nu avea de unde să știe ce se întîmplase exact cu Timmy. Spre deosebire de el, Adam supraviețuia.

— Nici un semn de deteriorare? se interesă ea.

— Adam nu va fi un al doilea Timmy Evans, replică liniștit Engersol, dîndu-i de înțeles că sesizase precis de unde îi venea îngrijorarea. De fapt, o duce chiar mai bine decît am sperat. Privește!

Apăsă pe tastele computerului și pe monitorul de pe biroul doctorului, apărură imaginea unui organ cerebral.

— Așa arăta creierul lui acum douăzeci și patru de ore. Și acum privește ce se întâmplă.

Apăsă alte taste și peste prima imagine se suprapuse o alta.

— Uită-te aici, rosti doctorul, indicând o zonă pe ecran cu vârful stiloului. Vezi?

Hildie studie monitorul pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Ce trebuie să caut?

— O secundă. Dă-mi voie să-ți măresc imaginea.

Folosindu-se de un mouse, Engersol încadra zona de imagine după care comandă mărirea ei.

— Acum. Vezi?

Hildie făcu ochii mari când înțelese la ce se referea Engersol.

Creierul lui Adam creștea.

— N-am crezut că așa ceva e posibil! șopti ea.

— Nici eu. Și nu știu încă de ce are loc acest proces. Cel care crește e lobul frontal, partea de creier responsabilă pentru procesul de gândire. Deci iată că nu e numai vorba de supraviețuire, Hildie. El crește cu adevărat. Am reușit! Am introdus un creier uman în computer, unul care e încă viu și în funcțiune.

Privirea femeii fu atrasă de activitatea pe care o înregistra monitorul de deasupra celui alt bazin. Privi cum liniile care fuseseră continue începură să văturească ușor, apoi să formeze vârfuluri și goluri. Imediat prinseră viață alte două linii. Una dintre ele se ridică abrupt spre marginea de sus a ecranului până o atinse, iar cealaltă înregistrează un salt, se relaxă ușor, apoi sări din nou.

— Ce e? întrebă Hildie. Ce se întâmplă?

— E Amy, răspunse Engersol. Se trezește.

21

Întuneric.

Când ultima picătură de narcotic dispărură din creierul ei, mintea îi redeveni conștientă; era o conștientă cum nu mai experimentase înainte.

Se trezi într-o tăcere mormântală și într-o beznă care o făcură să urle de groază.

Dar nu se întâmplă nimic.

Nu simți nimic în corzile vocale și nu o izbi nici un sunet în urechi.

În minte, urletul continua să răsună, înconjurînd-o, estompîndu-se apoi devenind din nou puternic.

Sau era ea care țipa din nou?

Nu știa. Dispăruse tot ce știa și dădea sens existenței ei.

Dispăruse întreaga lume. Se simțea ca și cum era suspendată în vid, lăsată singură într-o beznă și o tăcere atât de impenetrabilă încît o sufocau.

Încercă să respire, să-și umple plămîinii cu aer.

Din nou nu se întâmplă nimic. Nu percepu nici o particulă de aer proaspăt care s-o oxigeneze. Nu simți nici o ușurare în fața groazei care o

stăpînea.

Pe ea puse stăpînire panica. Nu putea respira. Avea să moară.

Încercă iar să urle, încercă să strige după ajutor, dar din nou nu se întîmplă nimic.

În minte i se formară cuvinte, dar nu-și putea simți limba mișcîndu-se ca să le dea formă, nici gura că se deschide să emită sunete.

Încercă încă o dată să respire, și încă o dată nu simți nimic, ca și cum corpul refuza să răspundă ordinelor emise de creier.

Paralizată.

Era paralizată!

Dar cum se întîmplase așa ceva?

Își încordă memoria, încercînd să găsească un fir rațional de gîndire prin panica care venea peste ea din întuneric și care o doboră.

Era pe moarte!

Asta i se întîmpla!

Era singură și era pe moarte, și nimeni nu știa de ea ca s-o ajute.

Încercă să-și deschidă ochii, convinsă că nu era decît un coșmar și că, o dată ce va ridica pleoapele și va lăsa lumina s-o înconjoare, groaznica beznă din jurul ei va dispărea, iar ea va face din nou parte din lume.

Clipi.

Din nou, nu se întîmplă nimic. Clipi iar, încercînd să perceapă senzația puțin intensă a pleoapelor care reacționează la comandă.

Nimic!

Ca și cum ochii ei nu mai existau!

Încercă să-și miște corpul, să se rostogolească și să se smulgă din lanțurile nevăzute și insensibile care o țineau în strînsoarea lor.

Corpul nu-i răspundea.

Precum ochii, părea a nu mai fi acolo!

Din abisul negru țîșnî un nou urlet, care răsună numai în mintea ei și care muri repede în întunericul bizar din jurul său.

Simți că groaza o copleșește. Chiar înainte de a sucumba din pricina ei, cu o clipă înainte ca ea să-i zdrobească creierul, o înfrînse încă o dată, convinsă că dacă avea să-i cedeze, nu va mai scăpa niciodată de ea.

Panica devenise acum o vietate, care se zbătea pe lîngă ea. Era un iad negru, invizibil, plin de cumplite monstruoziități care voiau s-o epuizeze, să se înfășoare peste ea și s-o scufunde pentru totdeauna în propria ei frică.

Panica era ca o prăpastie, ca o creastă înaltă, pe a cărei margine balansa ea. O parte a ei era deja dedesubt, doritoare de a se abandona plonjonului eliberator, iar cealaltă trăgea de ea înapoi, dorea ca ea să se retragă de pe această margine, să-și revină înainte de a fi prea tîrziu.

Încet, cumplit de încet, împinse frica înapoi.

Trebuia să existe un motiv pentru ceea ce i se întîmpla. Trebuia să fie o explicație a acestui sentiment îngrozitor de a fi înnămolită, singură într-o necuprinsă beznă.

Dorea să țipe după mama ei ca s-o ajute, dar știa deja că era inutil.

Mama n-o putea auzi pentru că nu se putea auzi pe sine.

Iar mama ei era acasă. La Los Angeles.

Pe cînd ea era la academie.

Dar era pe punctul de a pleca acasă.

Îi spusese lui Hildie că voia să plece, iar aceasta o luase cu ea pentru a-și suna părinții.

Dar nu vorbise cu mami și tati. Era în biroul lui Hildie și...

Își cercetă memoria, căutînd o imagine a ceea ce se întîmplase.

Cu ochii minții văzu o imagine.

Un pahar cu apă.

Hildie îi dăduse un pahar cu apă și ea îl băuse pînă la fund. Iar apoi totul devenise un hău pustiu, pînă cînd se trezise în groaznicul întuneric.

Drogată.

Hildie pusese ceva în apă.

Ce?

Începu să se gîndească la asta. Un drog. Ceva ca o doctorie. Dar ce fel de doctorie?

Narcotice. Pilule de adormit.

Cît timp enunță noțiunile, în minte i se formară noi imagini. Întunericul era încă acolo, înconjurînd-o, iar acum în creier i se formulau liste de cuvinte, ca și cum le-ar fi vizualizat.

Se concentra și cuvintele îi apăruă mai clare.

Torazină.

Darvon.

Halcion.

Percodan.

Cuvintele țîșneau către ea din beznă. Nici nu știa că le cunoștea. Și totuși, nu numai că le recunoscuse, dar dădu fiecăruia și definiția completă.

Erau droguri. Calmante și tranchilizante. Cînd i se perindară prin minte, își dădu seama că știa precis destinația și efectele fiecăruia, în funcție de doza luată.

Era o senzație bizară, ca și cum citea dintr-o carte care nu exista decît în mintea ei.

Precum modul în care rezolva problemele matematice complexe, cînd își imagina problema în minte și o rezolva ca și cum ar fi ținut un creion în mină, timp în care imaginea nu se estompa niciodată, iar creierul nu dădea drumul nici unei cifre pînă ce nu ajungea la soluția finală.

Sau cînd dădea un test la istorie și răspundea la întrebări închipuindu-și o poză a textului studiat și răsfoind paginile de răspunsuri pînă ce-l găsea pe cel corect.

Acest proces simplu de gîndire păru că-i diminuează panica, așa că Amy începu să se concentreze asupra celor ce i se întîmplaseră.

Întunericul era încă acolo și o înconjura, dar ea descoperi că îl putea înfrînge dacă își imagina diverse lucruri și le vedea cu ochii minții, care îi înlocuiseră organele vizuale cu care se născuse.

Își formă imaginea unei plaje. O zonă largă de nisip, razele soarelui care curgeau din belșug dintr-un cer albastru, limpede, și valuri moi care mîngîiau țărmul.

Se introduse și pe ea în poză și-și imagină picioarele care se îngropau în nisip în timpul mersului. Simți căldura acestuia în jurul călcîielor.

Păsări.

Trebuia să existe și păsări în imagine. Dar ce fel de păsări?

Instantaneu, în minte începu să se perinde un șuvoi de poze de păsări, pe care nu le mai văzuse niciodată înainte, nici măcar în cărți. Și totuși ele erau acolo, de tot soiul, iar cînd le privea, îi apăreau informații despre fiecare.

Mărimea lor, coloritul, zona geografică unde trăiau. Chiar imagini ale

cuiburilor lor, umplute cu ouă.

Dar de unde putea veni acest şuvoi de informații? Era ca și cum...

Mintea îi încremeni când îi apărură o idee a ceea ce se întâmplase. O respinse în clipa imediat următoare.

Si totuși...

Își aminti că văzuse, cu o lună în urmă, un computer. În memoria lui internă fusese introdusă o întreagă enciclopedie. Tot ceea ce aveai de făcut era să-ți alegi un index de pe ecran, apoi să acționezi un mouse, deplasându-te din ce în ce mai profund în tonele de informații, imagini, hărți și grafice, chiar fragmente muzicale sau dialecte ale unor popoare demult dispărute.

Toate acestea i se păruseră minunate și îl rugase pe taică-său să-i cumpere computerul, dar el zîmbise misterios și-i spusese că i se putea adresa mai bine lui Moș Crăciun.

Știuse într-o clipită că îl va avea de sărbători și că îl va atașa computerului său din dormitor.

Atașat de computer.

Iar acum, ceea ce se petrecea în mintea ei era la fel ca atunci când explorase acea enciclopedie. Doar că acum pe post de mouse era creierul ei.

Mintea începu s-o ia razna. Formă imagini și făcu conexiuni cu alte imagini. Le distruse și le reformă.

Un mouse de computer.

Un mouse real.

Un mouse în cușcă.

Pisica în cușcă. Pisică torturată, dîndu-i-se opțiuni să aleagă.

Ei înseși dîndu-i-se opțiuni.

Trambulina; frînghia cu noduri. Sentimentul groazei copleșind-o.

Lacrimi.

Ea, plîngînd și fugind din bazinul de înot.

Experimente.

Experimente legate de inteligență, de reacții, de opțiuni.

Opțiuni pe care nu le putea alege.

A vrut să plece, și Hildie i-a spus că se poate.

Și Hildie i-a dat un drog. În cantitate suficient de mare, cît s-o facă knock out.

Așa că n-a putut să plece. Dar n-o puteau ține ca pe o prizonieră, nu? Părinții ei vor veni s-o caute. Mama ei va dori să știe unde este ea.

Alte imagini.

Funeralii.

Funeraliile lui Adam Aldrich.

Mama lui, plîngea de durere.

De durere pentru fiul ei care murise.

Murise?

Era și ea moartă? Asta se întâmplase? Nu. Nu era moartă. Dacă ar fi fost așa, n-ar mai fi fost singură. Știa cum arăta raiul, și-l imaginase de sute de ori în minte. Era un deal blînd și plin de iarbă, cu flori de cîmp și animale mici. Sus era un cadru luminos, strălucitor ca un curcubeu, ce-și trimitea razele în jos dintr-un cer fără nori, iar îngerii o așteptau. Erau îngeri pe care îi cunoștea — bunica și bunicul, care muriseră cînd ea era un bebeluș. Dar dacă ea era moartă ei trebuiau să fie acolo, în vârful dealu-

lui, așteptînd-o în lumina curcubeului, cu brațele întinse pentru a o întîmpina și a o strînge, urîndu-i bun venit în noul ei sălaș de viață.

Dacă se înșela? Dacă nu era în rai?

Iadul?

Putea fi iadul bezna ce o înconjoară?

Nu! Ea n-a fost rea, așa că n-avea de ce să se ducă în iad! Iar dacă ar fi murit, ar fi simțit-o! Ar fi știut-o! Iar ea nu se simțea deloc moartă.

Se simțea vie, vie, dar căzută în capcana unei lumi pe care n-o înțelegea.

O lume în care ea n-avea nici un rost. Nu putea vedea nimic, nu putea auzi nimic, nu putea simți nimic, nici măcar nu putea mirosi sau gusta ceva.

Și totuși trăia.

Ca și cum mintea ei palpita de viață în afara corpului.

În afara corpului!

Începu să-și amintească de lucrurile pe care le auzise; mici crîmpeie de conversații.

"Poate că Adam n-a murit..."

"Poate că a plecat doar..."

Dar i-au găsit corpul.

Corpul lui zdrobit de tren.

Ce-i face un tren unui corp uman dacă îl izbește?

Instantaneu, prin minte i se învolburară imagini. Greutatea unei locomotive și viteza ei.

Tăria osului.

Îi dădu un coeficient de flexibilitate și elasticitate.

Numerele se mișcară cu viteza luminii. Brusc, găsi răspunsul.

Craniul lui Adam ar fi fost terciuit, iar creierul zdrobit, ucigîndu-l instantaneu.

Dacă acel creier mai era însă la locul lui, în craniu.

Dar dacă acesta i-ar fi fost detașat de restul corpului, așa cum se părea că fusese cazul la ea...

Mintea începu să-i lucreze din nou cu febrilitate. Punea întrebări și răspunsurile apăreau instantaneu.

Prin creier i se perindară instantanee ale anatomiei corpului uman. Datele se îngrămădeau peste date, iar creierul le primea pe toate, le procesa și le asimila.

Începu să înțeleagă cum funcționau sistemele corpului ei.

Și cît de puțin îi era necesar creierului ei ca să supraviețuiască.

Într-un moment de maximă limpezime, înțelese.

Bezna era reală, căci nu mai avea ochi cu care să vadă.

Tăcerea era reală, căci nu mai avea urechi cu care să audă.

Nici degete, nici picioare, nici limbă, nici gît.

Nu mai avea plămîni cu care să respire, nu mai avea inimă care să pompeze sîngele prin corpul ei, care nu mai exista.

Se îngrămădeau tot mai multe date, pe care mintea ei neîncătușată le analiza cu viteza luminii.

De unde veneau ele? Unde au putut fi înmagazinate? Cu siguranță că nu în mintea ei, căci majoritatea lor îi erau nefamiliare și se refereau la lucruri de care n-avusese habar pînă atunci.

Bănci de date.

Veneau din bănci de date, la care ea avea acum acces.

Veni și clipa în care Amy Carlson înțelese, în sfârșit, unde se afla.

Ea nu mai trăia în lumea pe care o cunoscuse; nu mai exista în acel univers plin cu oameni, cu animale și copaci, cu priveliști și sunete care-i umpleau sufletul cu bucurie.

Acum era singură, închisă într-o beznă veșnică, înconjurată de... ce?

Fapte.

Date.

Cunoștințe.

Biți de informație; unități binare insignifiante care zburau într-un univers de impulsuri electronice.

Dar în inima computerului nu exista nici un microprocesor puternic, care să fie construit din pastile de siliciu cu milioane de circuite microscopice atașate de suprafața lor.

În locul lui era o masă de țesut biologic, mult mai complex decât orice microcip.

Inima computerului era un creier uman.

Creierul ei.

Atunci ea țipă încă o dată cu o izbucnire de mînie care făcu să vibreze toți senzorii sensibili ce-i monitorizau activitatea cerebrală.

Engersol și Hildie Kramer urmăreau cu un amestec de fascinație și teamă monitorul de deasupra bazinului unde se afla creierul fetei.

Graficele păreau că au explodat. Culorile se împrăștiaseră peste ecran ca niște focuri de artificii: liniile roșii și cele purpurii dăduseră buzna peste cele verzi și portocalii. Valuri peste valuri, nuanțele se amestecau, se separau, mureau, ca să fie apoi înlocuite cu noi tipare ce nu erau decât simboluri ale zbuciumului și învolburării din mintea fetei.

— Ce dracu e și asta? șopti Hildie stupefiată. Ce i se întâmplă?

Privirea doctorului rămase fixată pe monitor, urmărind rezultatele anilor săi de cercetări.

— Cred că a descoperit unde e și ce i se întâmplă, răspunse el. Problema e: va supraviețui acestei descoperiri, sau aceasta o va înnebuni?

Hildie se încruntă.

— Dar ce zici de Adam? El a supraviețuit, nu?

Engersol zîmbi fără căldură.

— Da, dar e o mică diferență, nu? Adam știa cu exactitate ce avea să i se întâmple și unde va fi cînd se va deștepta.

Se opri pentru un moment, apoi continuă:

— În plus, Adam a vrut să plece. Amy, nu!

22

Margaret Carlson se întrebă cît timp se va mai putea ține pe picioare. Stătea pe un scaun în biroul administratoarei. Cînd Hildie o introdusese acolo, cu cinci minute în urmă, ignorase gestul prin care o invita să ia loc pe canapea. La fel procedase și Frank, care se foia acum, nervos, de colo

colo. Într-un târziu, el se postă, în picioare, în fața ferestrei, cu spatele la cameră, ca și cum, refuzând să o privească în față pe Hildie, ar fi putut refuza să asculte și ceea ce le comunica ea. Margaret hotărâse să stea țeapănă pe marginea scaunului, de parcă actul de a-și ține corpul sub control i-ar fi permis să-și supravegheze la fel de bine și emoțiile.

De fapt, se afla în pragul unei crize de isterie.

Știa că aceasta va veni. Din clipa în care primise vestea prin telefon, senzațiile premergătoare unei astfel de crize începuseră să-i dea tîrcoale și s-o atragă spre abisul unei disperări din care nu era deloc sigură că va putea ieși.

Luptase cu sine pînă în această clipă, respingînd faptele, spunîndu-și că era o greșeală și că Amy n-a-vea cum să fie moartă.

Se agățase de această unică idee pe tot parcursul drumului spre aeroport și pe lungimea șoselei de la San Diego.

E o greșeală. Nu e Amy. E vreo altă fată cu părul roșcat.

În avionul de Monterey stătuse tăcută lîngă Frank, cu mîna ținută strîns de mîna lui, reducîndu-l la tăcere, de fiecare dată cînd el scotea cîte o vorbă, printr-o strînsoare mai accentuată a degetelor, pînă într-acolo încît își simțise la un moment dat unghiile pătrunzînd în carnea lui.

Un atac al rechinilor.

Frank îi explicase ce se găsise pe plajă. Imediat după ce vorbise cu Hildie Kramer, el sunase departamentul de poliție din Barrington și insistase să i se comunice toate detaliile pe care le posedau ei.

Mutilată.

Corpul care fusese aruncat pe țărm fusese mutilat pînă la a fi aproape imposibil de recunoscut. Nu se știa exact cum murise Amy.

— Întreabă-i dacă nu se înșală! insistase Margaret, care ascultase de aproape convorbirea și culesese faptele nude din răspunsurile date de soțul ei omului de la celălalt capăt al firului. Întreabă-i dacă nu e posibil să fie o eroare!

În cele din urmă, se împăcaseră cu ideea că șansele ca acel cadavru să nu fie al fiicei lor erau extrem de mici, dar Margaret se agățase de ea și refuzase să accepte că puiul ei, unicul copil pe care îl avea, singurul copil pe care *îl putea* avea, datorită cancerului contractat cu un an în urmă, dispăruse pentru totdeauna.

Hildie Kramer îi distrusese acum această unică și subțire speranță, comunicîndu-i că nu exista nici o îndoială asupra identității cadavrului aruncat de apele oceanului. Și totuși, criza de isterie cu care se lupta de aproximativ patru ore nu izbucni încă; prin corp începu să i se răspîndească o amorțeală ciudată care începea undeva, în capul stomacului, și i se transmitea prin tot corpul pînă în vîrfurile degetelor.

— Cum? îngăimă ea. Cum s-a întîmplat?

Hildie se foi pe scaunul ei și își compuse cu grijă expresia pe care o ținea pentru astfel de ocazii, cînd trebuia să arate că pierderea copilului o dureau și pe ea la fel de mult ca pe părinți.

— A fost supărată ieri, începu ea.

Știa că trebuia să le povestească cele ce se întîmplaseră, dar își alese cuvintele cu atenție, ca să se plaseze în cea mai favorabilă lumină. Le relată despre experimentul la care participase Amy, subliniind că fata o făcuse din propria ei voință.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că, la sfîrșitul lui, ea a izbucnit în

lacrimi. Se pare că s-a gândit că a eșuat, deși acest experiment n-a fost un test. A fost un simplu exercițiu de determinare a manierei în care oamenii iau decizii. Oricum, eu am stat, pentru o vreme, de vorbă cu ea și am calmat-o. Se pare însă că s-a ambalat singură după aceea. Mă tem că atunci i-am pierdut urma.

Frank Carlson se întoarce și o privi țintă pe Hildie.

— I-ați pierdut urma? repetă el. Îmi pare rău, dar cred că ați face mai bine să-mi explicați ce dracu mai înseamnă și asta.

Hildie respiră adânc.

— Înseamnă că n-am putut s-o găsim. A plecat din campus și a dispărut. Cei de la paza campusului au căutat-o toată noaptea, împreună cu câțiva oameni din personalul academiei. S-a implicat în cercetări chiar și unul dintre elevii noștri.

Margaret Carlson o privi neîncrezătoare.

— Vreți să spuneți că a lipsit azi-noapte? Și nu ne-ați sunat să ne spuneți?

Hildie ridică, neajutorată, din umeri.

— Ar fi trebuit s-o fac, deși nu știu ce s-ar fi rezolvat cu asta. Am adus situația la cunoștința poliției, dar vă spun sincer că, așa cum se procedează acum, nu-i poți face să acționeze pînă ce n-au trecut douăzeci și patru de ore de la dispariția copilului sau dacă nu există dovezi clare ale unor, să le zicem, intenții ce-i periclitizează integritatea.

— Așa că n-ați întreprins nimic, rosti Frank Carlson cu vocea grea. Ați stat liniștită în timp ce fata mea murea.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, domnule Carlson! rosti înțepată Hildie, încercînd să recîștige controlul discuției. Dacă ar fi depins numai de mine...

— Dar ce s-a întîmplat? interveni Margaret. Nu știu încă cum a ajuns ea în apă.

Hildie își plimbă, nervoasă, limba peste buza de jos.

— Poliția investighează problema, dar se pare că unul dintre profesorii de la noi, Steve Connors, a găsit-o pe Amy azi noapte tîrziu sau dimineață în zori.

Margaret icni.

— *A găsit-o?* murmură ea. Dar dacă a găsit-o...

Tăcu, brusc confuză.

— Unde e acest profesor? De ce n-a...

Hildie interveni:

— Mi-e teamă că va trebui să vă comunic ceva foarte delicat. Avem motive să credem că și el e mort.

Frank își înfipse privirea în ochii administratoarei.

— Mort? Ce tot spuneți acolo? Poliția n-a menționat nimic despre...

— Încă nu i-au găsit cadavrul, dar se pare că el și cu Amy au fost amîndoi în mașina lui. Nu se știe din ce motiv, aceasta a trecut prin lanțul de protecție de la marginea prăpastiei și s-a prăbușit în ocean.

Le relatează ipoteza plăsmuită de ea, argumentînd cu cît mai puține amănunte și lăsînd să se subîntealeagă tot ceea ce nu spusese. Cînd termină, Frank și Margaret o privesc uluiți.

— Dar dumneavoastră ne dați de înțeles că acest profesor a molestat-o pe fiica noastră, rosti, în sfîrșit, Frank.

Pe fața administratoarei, mușchii începură să joace.

— Nu știu încă cu siguranță ce s-a întâmplat, începu ea. Dar e clar că această posibilitate nu poate fi înlăturată.

Margaret se lăsă moale pe scaun. Conștiința ei fusese, în sfârșit, penetrată de faptul morții fiicei ei. Își îngropa fața în palme și un spasm îi cutremură tot corpul.

— Nu, gemu ea. Nu Amy. Nu mica mea Amy...

Cuvintele îi fură abrupt retezate când soțul ei o prinse de umeri și-o scutură. El rosti amenințător:

— Dacă ceea ce îmi spuneți, doamnă Kramer, se va dovedi că e adevărat, atunci puteți închide școala chiar de astăzi, căci, dacă n-o faceți dumneavoastră, o s-o fac chiar eu pînă săptămîna viitoare!

Hildie se ridică în picioare și păși în fața biroului ei.

— Înțeleg ce simțiți, domnule Carlson, dar pînă nu știu cu exactitate ce s-a întâmplat...

— Cred că ne-ați spus ce s-a întâmplat, rosti Frank cu vocea încărcată de mînie.

Își ridică soția în picioare, sprijinind-o cu un braț!

— Hai, Margaret. Să mergem și să găsim un loc unde să stăm pînă ne decidem ce vom face.

Hildie făcu un pas în față, cu mîna întinsă, ca pentru a-l atinge pe Frank, dar el o dădu la o parte din calea lui.

— Vă putem noi aranja totul, domnule Carlson, începu ea.

Dar el se afla la ușă. Clătină din cap.

— O să ne descurcăm singuri, mîrîi el. Cred că toți cei de aici ați făcut deja mai mult decît trebuie.

Nimic nu ieșise așa cum dorise.

Cei doi Carlson ar fi trebuit să rămînă atît de șocați la aflarea veștilor încît să nu mai fie capabili de a gîndi ca lumea. Ar fi trebuit să fie paralizați de uluire, așa cum era, de fapt, Margaret.

Însă Frank se mîniase.

Gîndi cu febrilitate, încercînd să hotărască ce-i rămînea de făcut.

Realiză că nu trebuia să întreprindă nimic. În ciuda vorbelor sale, Frank Carlson nu prea avea mijloace pentru a-și pune amenințarea în aplicare.

În final, nu academia va fi învinovățită de moartea fetei, ci Steve Connors. Se gîndi că asta va avea darul să simplifice enorm situația.

În cel mai rău caz, Frank Carlson putea da în judecată școala pentru că nu izbutise să prevină sinuciderea fetei.

Dar ea nu putea fi învinovățită pentru uciderea ei, de vreme ce, pînă în această dimineață, Steve Connors dovedise un caracter fără prihană.

"Nu", își spuse Hildie, satisfăcută, "Frank Carlson nu poate face nimic."

Era după-amiază și Josh zăcea întins pe pat încercînd să gîndească. Ziua prin care trecuse îi apărea acum ca în ceață. Din momentul din care s smulsese de lîngă Hildie, respingînd să creadă cee ce tocmai auzise, totul începuse să sune de parc evenimentele se abătuseră asupra altcuiva.

A ucis-o *Steve* pe Amy?

Nu era cu putință!

Steve era prietenul ei. Era propriul lui prieten!

Respinsese instantaneu ideea și-și spusese că tr buia să fie o greșeală.

Poate că în apă nu se afla mașina lui! Sau poa cineva i-o furase.

Nici măcar nu l-au găsit pe Steve. Poate că nici nu murise.

Mintea îi lucrase cu rapiditate. O luase, împleticindu-se, de-a lungul plajei, prelucrând în minte ideile care-i veneau unele peste altele. Își croise drum prin mulțime, nepăsător la conversațiile pe care le auzea de peste tot.

Poate că Steve oprise să ia un autostopist, iar acesta îl bătuse și-l lăsase la marginea drumului, după care îi luase mașina.

Steve putea zace, inconștient, pe undeva.

Josh alergase în sus pe scări și o pornise de-a lungul șoselei. Se apropiase de fiecare curbă cu speranța în suflet, convins că, dincolo de parapet, avea să-l găsească pe Steve.

Cînd ajunsese în orășel, speranțele i se spulberaseră. O pornise înapoi către academie, încercînd să se autoconvingă că Steve îl va aștepta în clipa în care el avea să ajungă acolo.

Dar chiar dacă avea să se întîmple așa ceva — și nu s-a întîmplat, — asta n-avea s-o aducă pe Amy înapoi.

Amy.

Imaginea corpului ei mutilat îi era încă vie în memorie. Vedeă încă oasele care se iveau în locurile în care carnea îi fusese sfîșiată.

Dar cea mai percutantă imagine dintre toate era aceea a cavității pustii ce rămăsese în locul creierului ei.

Aceasta continuase să-i ardă ochii pe tot restul zilei, cît timp el încercase să răspundă întrebărilor puse de colegii lui și de poliție. Chiar și cînd repetă, de mai multe ori, povestea cadavrului ei aruncat pe țărm la picioarele lui, nu vedea decît acea enormă gaură din craniul fetei și pustietatea ciudată a locului în care trebuia să fie creierul.

Trebuia să fie, dar nu era.

Își aduse aminte de ceea ce spusese cei de la poliție și anume că era posibil ca o vidră de mare sau o focă să-l fi scos de acolo și să-l fi mîncat.

Dar chiar în această îngrămădire de întrebări la care încerca să răspundă, descoperirea mereu că se reîntorcea la acea unică imagine. Cu o oră înainte de cină, reușise, în sfîrșit, să evadeze în camera lui, spunîndu-i chiar și lui Jeff că vrea să rămîină singur.

Zăcînd, acum, în pat, se întrebă dacă ar trebui să-și sune mama. Oare era bine ca ea să afle despre cele întîmplate? Și dacă da, ce ar fi avut ea de gînd să facă?

Ar fi venit și l-ar fi luat înapoi la Eden.

Dar el nu voia să se-ntoarcă în Eden.

Oricum, nu încă.

Nu, pînă ce nu avea să descopere ce se întîmplase în realitate cu Amy și cu Steve!

Ceva în mintea lui, ceva care era încă în ceață, îi spunea că toate presupunerile poliției erau false.

Se întinse pe spate și își ținu corpul nemișcat. Dorea să se calmeze, să se concentreze asupra gîndurilor care pluteau confuze. Voia să le scoată de acolo, să le aducă în fața ochilor minții și să le examineze.

Neclare, cuvintele începură încet-încet să prindă contur.

Adam n-a vrut să moară.

A vrut numai să scape de acest loc idiot.

Singurul lucru care-i făcea plăcere aici era cursul doctorului Engersol.

...și computerul lui.

Computerul lui. Dar ce semnifica asta?

În minte îi apărură încă o dată imaginea craniului gol al fetei, care fu înlocuită imediat de o altă amintire.

Pisica.

Pisica din experimentul la care lucraseră toată dimineața.

Imaginea craniului acesteia îndepărtat și a porțiunilor de cortex distruse de laser.

Pisica era oarbă, surdă și nu simțea nimic.

Dar era încă în viață.

Auzi din nou cuvintele doctorului:

De departe majoritatea creierului acestei creaturi e ocupată cu sarcinile simple de a recepta stimuli și de a menține funcțiunile organelor.

Ca într-o străfulgerare luminoasă, într-un moment de maximă limpezime, Josh înțelese.

Experimentul făcut asupra pisicii n-a avut nimic de-a face cu inteligența artificială. Singura lui semnificație a fost aceea de a le oferi lor o temă de meditație asupra imensei părți din propriul lor creier care era ocupată cu menținerea în viață a organismului.

Dar dacă cineva nu avea corp...

Josh medita cu repeziciune la implicațiile acestei idei.

Dacă un creier putea fi scos dintr-un corp și păstrat în viață...

Cuvintele lui Jeff răsunară din nou, ca un clopoțel:

Adam n-a vrut să moară. Nu-i plăcea decât cursul doctorului Engersol și computerul lui.

Era oare posibil? Oare asta făcuse Adam? Îl lăsase pe Engersol să-i scoată creierul pe care să-l lege apoi de un computer?

Josh simți un fior de gheață. Nu era posibil, nu poate fi posibil.

Putea fi?

Pisica.

Corpul îi fusese deconectat de creier, dar acesta trăia încă.

Și văzuse corpul fetei, cu craniul fără creier.

Sări din pat când auzi o bătaie ușoară în ușă și vocea administratoarei.

— Josh! Aici e Hildie. Pot să intru?

Josh raționează rapid. Ce trebuia să facă? Să-i pună ei toate întrebările care-i hălăduiau prin minte? Dar dacă ea știa ce se întâmplase în realitate cu Amy?

Dacă îl ajutase pe Engersol?

Trebuia să pară neștiutor, cel mai mare ignorant! Dacă ea ar fi aflat la ce se gîndea...

Se ridică de pe pat și se duse la ușă, întredeschizînd-o. Cu privirea îngrijorată, Hildie întinse mîna pentru a deschide ușa mai mult.

— Ești în regulă, Josh?

Dînd din cap, băiatul se dete un pas înapoi și o lăsă să intre în cameră.

— E... eu nu mă simt prea bine, spuse el, bîlbîindu-se sub privirea ei atentă.

— Sigur că nu te simți bine, rosti ea cu tonul cel mai blînd cu putință. Și mai știu ce senzație trebuie să ai acum. Amy a fost una dintre cele mai bune prietene ale tale, nu?

Josh încuviință, fără a spune nimic. Privirea însă îi rămase fixată pe Hildie. De ce venise ea să-l vadă? Era chiar îngrijorată pentru el, sau era

vorba despre altceva?

— M-am gândit că ai vrea să schimbi o vorbă cu cineva, îşi motivă ea gestul.

Se aşează pe pat şi bătu cu palma locul de lângă ea pentru a-l invita pe Josh să i se alăture.

— Cred că a fost groaznic s-o găseşti într-o asemenea stare.

Josh rămase pe loc.

— Mi-e bine, spuse el. Doar că mi-e... foarte greu să mă obişnuiesc cu ideea că Amy a murit.

Hildie încuviinţă compătimitoare.

— Cred că nu prea l-am cunoscut pe domnul Conners, nu? întrebă ea insinuant.

Josh ezită, apoi reuşi să dea negativ din cap.

— Cred că a fost drăguţ cu mine, pentru ca Amy să capete încredere în el, aprobă el.

Cu colţul ochiului, observă reacţia lui Hildie.

Era numai imaginaţia care-i juca o festă, sau într-adevăr, îi scăpase un zîmbet fugar?

— E groaznic, oftă ea. Uneori însă se întâmplă lucruri dintr-astea.

— Dar Amy...

— Amy a fost o fetiţă minunată, i-o reteză Hildie. Am iubit-o cu toţii şi nici unul dintre noi n-o va uita.

Ezită o clipă, apoi îl privi intens pe Josh în ochi.

— Ai sunat-o pe mama ta?

Josh negă.

— Şi nu vrei s-o faci? se miră Hildie.

Josh respiră adînc.

— N... nu ştiu, murmură el. Mi-e teamă că mă va lua acasă dacă îi comunic ce s-a întâmplat aici.

— Şi nu vrei să pleci acasă?

Josh negă din nou.

— Vreau să stau aici, rosti el. Îmi place aici.

Hildie întinse braţele înspre el.

— Şi mie îmi place că te am aici, declară ea. Şi cred că ţi-ar prinde bine acum o îmbrăţişare.

Îi zîmbi.

— Mie mi-ar prinde, cu siguranţă, bine, mai ales dacă mă îmbrăţişezi tu, continuă ea.

Josh simţi un firicel de spaimă.

Ea minţea.

Ceva din vocea ei sau din ochii ei făcea să i se ridice părul măciucă.

Nu voia deloc să-l îmbrăţişeze. Dorea numai ca el să creadă că ea voia asta.

Dar de ce?

Instantaneu, îşi dădu seama. Ea nu voia decît să afle dacă el o va îmbrăţişa sau devenise atît de suspicios încît o va evita.

Se sili să-i dea lacrimile, alergă spre Hildie Kramer şi se aruncă de gîtul ei. Cînd braţele ei se închiseră în jurul lui, simţi cum îi tresare de frică tot corpul.

Îi era frică pentru ceea ce Hildie Kramer îi făcuse fetei şi pentru ceea ce i-ar face şi lui dacă şi-ar da seama că el o suspecta.

Târziu, după ora stingerii, Josh se postă în fața computerului său.

Se gîndise toată seara la ideea care-i venise înainte de a apărea Hildie pe neașteptate la ușă.

Dacă presupunerile lui se adevereau, atunci undeva, îngropate în computerele care erau împrăștiate prin tot campusul, trebuiau să existe niște fișiere care să mențină creierele lui Adam și al prietenei sale în viață.

Tot ce avea de făcut era să le găsească.

Dar cum?

Privirea lui căzu pe aparatul de iluzionare a realității, care îi fusese înmînat lui în ziua instalării noului său computer.

Același aparat care-l interesa atît de mult pe Adam.

Putea fi folosit cumva pentru a căuta acele fișiere?

Începu să-l inițieze, folosind pentru asta cuplarea prin modem pentru a se introduce în computerul master, găzduit de laboratorul de inteligență artificială. Apelă directoarele programelor de realitate virtuală înmagazinate acolo și studie lista.

Antepenultimul îi atrase atenția.

"Microcip".

Ce putea fi asta? Vreo călătorie în interiorul computerului?

Sau poate nu era o călătorie. Poate era un nou mod de a opera cu un computer!

Pulsul începu să-i crească. Josh începu rularea programului, apoi își puse masca de realitate virtuală, căștile și mănușa.

În fața ochilor i se deschise o lume bizară. Era un univers de imagini care licăreau și care înfățișau coridoare ciudate ca ale unui labirint. Josh se simți ca și cum ar fi fost aruncat în mijlocul aceluia labirint. Oriunde se uita erau drumuri care plecau de lîngă el, drumuri care dădeau în alte drumuri, interconectîndu-se, încrucișîndu-se, răsucindu-se unul în jurul altuia într-un model mult prea complex pentru înțelegerea lui.

Își roti capul și iluzia schimbării perspectivei în labirint imită perfect realitatea. Cu toate astea, în oricare direcție s-ar fi uitat, nu erau decît mai multe drumuri și mai multe cotituri ale labirintului.

Întinse mîna înmănușată. Pe ecran, la cîtiva centimetri de ochii săi, apărură o altă mîna, care părea să reacționeze ca și cum ar fi fost a lui proprie. Putea atinge, acum, pereții labirintului.

Apropie mîna de una din suprafețe. Cînd fu foarte aproape de zidul licăritor, simți o furnicătură, ca și cum prin el trecuse o descărcare electrică.

Ceva se schimbase, iar tiparul de drumuri din fața lui își modifică poziția.

Atinse alt perete și totul se modifică din nou.

Contacte.

Toate chestiile pe care le atingeau erau contacte și fiecare din ele provoca o serie de *schimbări*.

Era ca și cum ar fi fost în interiorul unui microprocesor de computer unde volumele imense de informații erau stocate sub formă digitală și aranjate, accesate și rearanjate de nimic altceva decît de milioane și milioane de microcontacte electronice.

Începu să exploreze labirintul, atingând cu degetele un perete, apoi altul. La fiecare încercare tiparul continua să se schimbe. După o vreme, Josh începu să vadă o formă a acestui tipar și hotărî să găsească căi pentru a face tiparele să se repete.

Auzi, la un moment dat, o voce în spatele lui.

Era a lui Jeff Aldrich.

Josh se răsuci pe călcîie, uitînd de mască, și așteptîndu-se să-l vadă pe Jeff stînd în cadrul ușii.

Dar nu văzu decît același labirint electronic care părea să umple întreg universul din jurul lui.

Iar într-unul din coridoarele acelea ciudate era suspendată o față.

Fața lui Adam Aldrich.

Josh încremeni și se holbă la fața băiatului despre care se presupunea că murise cu mai multe zile în urmă.

Adam îi zîmbi cu o grimasă ciudată, care îi dădu fiori lui Josh.

— Ți-ai dat seama, rosti Adam.

Fără a se gîndi, se trezi că răspunde vocii lui Adam cu glas tare.

— Adam?

— Da. M-am tot întrebat dacă își va da cineva seama unde am plecat.

— D... dar cum de mă auzi? murmură Josh.

— E un microfon în mască. Computerul digitizează sunetul și mi-l transmite.

— D... dar corpul tău e mort, îngăimă Josh.

Prin căști îi parveni un sunet ciudat, asemănător unui chicotit, care se stinse imediat.

— Chiar așa? îl ironiza Adam. Doar mă vezi acum, nu?

— D... dar nu e real! protestă Josh.

— Sigur că nu, fu Adam de acord. E numai o reflecție pe un ecran. M-am gîndit că-ți va fi mai ușor dacă mă vei și vedea, în loc de a mă auzi numai. Așa că am generat o imagine. N-a fost mare scofală.

Josh simți că transpirase tot. Încercă să înghită nodul care i se pusese în gît.

— E... e un fel de șmecherie, nu?

— Nu-i deloc o șmecherie, replică Adam. Aici locuiesc eu acum. Fac parte din computer.

Josh simți că i se face rău. Deși era convins că descoperise ce li se întîmplase celor doi copii, cu o parte a lui spera încă să se fi înșelat.

— N... nu te cred, murmură el, cu voce tremurătoare.

— Vrei să te conving?

— Să mă conving de ce anume?

Inima îi bătea nebunește și simțea că mintea o ia razna. O parte din el dorea să smulgă masca de pe față, să rupă mănușa de pe mînă și s-o ia la goană încotro vedea cu ochii. Cealaltă parte însă voia să continue, să afle adevărul.

— De orice vrei să vezi, Josh, îi răspunse Adam pe un ton conspirativ. De tot ceea ce se află în computere, Josh. De tot ce există în lume. Iar eu ți le pot arăta pe toate. Ce vrei să vezi?

— N... nu știu, șopti Josh.

— Șerpi. Ce-ar fi dacă îți voi arăta niște șerpi?

Priveliștea din jurul lui Josh se schimbă instantaneu, în fața lui o cobră își ridică brusc capul, mișcîndu-și limba înăuntru și în afară. Speriat, Josh

se întoarse instinctiv și se trezi față în față cu un șarpe cu clopoței încolăcit, a cărui coadă îi bîzîia amenințător în urechi.

— Nu! țipă el. Oprește-te!

Bîzîitul dispăru. Auzi rîsul lui Adam și imaginea șarpelui se dizolvă și se recompuse în cea a lui Adam însuși.

— Ar fi și mai bine dacă ai fi aici, șopti Adam. De unde mă aflu eu, nu e numai o închipuire, Josh. E o realitate. Totul se întîmplă în creierul tău și nu pe un ecran, în fața ochilor tăi, și e la fel de real ca și cum s-ar întîmplă cu adevărat. Aici n-ai nevoie de ochi și de urechi, Josh. N-ai nevoie de nimic. Tot ce îți dorești se află la dispoziția ta și nu trebuie decît să te gîndești la ce ai vrea să ai pentru a-ți apărea în față cu adevărat.

— C... cum? îngăimă Josh. Cum funcționează?

Adam îi zîmbi din nou.

— Nu-ți pot spune, rosti el. Singurul mod de a afla e de a o face tu însuși. Și tu poți s-o faci, Josh. Poți veni și tu aici.

Josh nu-și credea ochilor. Era imposibil. Tot ce auzea și vedea era imposibil să existe.

Și totuși se întîmpla. Adam era *Acolo*, iar imaginea lui era atît de reală, încît Josh simți că putea chiar să-l atingă.

Își ridică mîna înmănușată și, o dată cu ea, se ridică și imaginea mîinii sale de pe ecran. O întinse, dar cînd fu pe punctul de a atinge fața lui Adam cu degetele, încremeni, auzise o altă voce în căștile care îi acopereau urechile.

— Ajutați-mă... cineva să mă ajute...

Josh simți că îi îngheață sîngele în vine. Amy Carlson! Își smulse masca de pe față și își scoase mînușa. Întinse mîna spre a închide computerul. Știa însă că tot ce auzise fusese real.

Amy trăia încă, undeva.

Dar cui putea să-i povestească?

Cine l-ar crede?

23

Hildie Kramer se trezi datorită bipului electronic insistent al telefonului de lîngă pat. Bîjbîi prin beznă, găsi receptorul și-l duse la ureche cu ochii închiși. Cînd auzi vocea lui Engersol, se deșteptă brusc și se ridică în capul oaselor.

— Ar fi bine să vii imediat aici, jos. Avem o problemă.

N-avea nevoie să-l întrebe unde se găsea, cuvîntul "jos" îi era mai mult decît suficient pentru a afla că era în laboratorul de sub fundația reședinței. Își alungă ultimele urme de somn de pe gene, se dete cu greu jos din pat, se îmbracă rapid și părăsi apartamentul. Se strecură, tăcută, pe scări, pînă la etajul patru, apoi luă ascensorul mascat. Pe drum se întrebă ce s-ar fi putut întîmpla ca Engersol s-o caute după miezul nopții.

Ușile liftului se deschiseră și Hildie apucă pe coridorul luminat către laboratorul de la capătul lui. Cînd intră în încăpere, se opri brusc și se holbă la monitorul de deasupra bazinului unde se afla creierul fetei.

Pe el clipea o imagine. La început Hildie nu realiză despre ce era vorba, căci această imagine părea a fi de-a dreptul fluidă, licărind și

fragmentându-se ca o reflexie a razelor de soare pe suprafața unei ape. Apoi, pentru o clipă, imaginea se stabilizează.

Fața palidă a unei fete, încadrată de șuvițe cârlionțate de păr roșcat.
Amy Carlson.

Și totuși, nu era chiar fața ei.

Imaginea ținu cîteva secunde, apoi începu să tremure. Se dizolvă pentru o clipă, apoi se recompuse, ușor schimbată.

— Ce e? Îngăimă Hildie, dîndu-și seama instinctiv că ăsta era motivul pentru care Engersol o chemase.

El stătea cu spatele la Hildie, cu ochii fixați pe monitor. Vorbi fără să se întoarcă.

— E Amy. A învățat deja să se descurce cu programul grafic.

— Dar nu poate fi adevărat, șopti Hildie. Lui Adam i-au fost necesare cinci zile pentru asta. Iar Amy nu s-a trezit decît de...

— Douăsprezece ore, continuă, prompt, Engersol.

— Ne aude? se interesează Hildie.

Engersol clătină din cap.

— Am închis calea de sunet a sistemului. Am urmărit-o toată seara și nu știu ce să fac. Învăță mult mai repede decît Adam.

Îi înmîină femeii un vraf cu listinguri, pe care Hildie le inspectă rapid, cu toate că majoritatea numerelor și graficelor de pe ele nu-i spuneau mare lucru. Pe ultima pagină văzu un grafic comparativ al curbelor de acumulare ale celor două creiere din bazine.

Creierul lui Adam rămăsese pasiv în primele două zile după ce fusese pus în bazin. Abia în cea de a treia începuse să dea semne de explorare a mediului înconjurător, trimițînd semnale vagi computerelor care-i monitorizau activitatea. De acolo înainte, curba activității sale crescuse, încet, dar constant, pe măsură ce Adam învăța să se familiarizeze cu rețeaua din care făcea de acum parte.

Într-a patra zi, Adam începuse să descopere cum să repereze datele de care avea nevoie și cum să manipuleze aceste date ca să comunice cu lumea de dincolo de bazinul de sticlă.

Nu trecuseră nici patruzeci și opt de ore de cînd trimisese, pentru prima oară, acel scurt mesaj către computerul mamei lui, iar cu o zi în urmă începuse să experimenteze din plin potențialul grafic al Croydenului din camera alăturată, construindu-și în minte hărți informaționale complexe pe care le exporta computerului și în schimbul cărora primea imaginile pe care și le proiectase pe monitorul de deasupra bazinului.

Studiind cea de a doua curbă de pe grafic, Hildie văzu că Amy Carlson reușise să acumuleze într-o jumătate de zi aproape tot ce-i luase lui Adam o săptămîină.

Își trecu inconștient limba peste buza de jos. Se gîndi la ce puteau însemna toate acestea.

— Învăță de la Adam? întrebă într-un târziu.

Puse stiva de hîrtii pe biroul de lîngă ea.

— S-ar putea, medită Engersol cu glas tare. Dar mai e și altceva.

— E mai deșteaptă decît Adam, evidenție Hildie. Coeficientul ei de inteligență e cu șaptesprezece puncte mai ridicat decît al lui.

— Și asta e adevărat. Dar e și altceva. Privește.

Culese teancul de hîrtii de unde le lăsase Hildie, le răsfoi rapid și extrase o singură coală. Hildie se uită la ea, recunoscînd-o imediat. Era o

parte a listingului copiat după ceea ce văzuse pe monitor în clipa în care se deșteptase Amy. Începu s-o examineze mai îndeaproape. Engersol îi dădu o a doua coală, în care se prezenta activitatea creierului lui Adam din clipa în care se deșteptase după operația prin care creierul îi fusese transferat în bazin.

În timp ce mintea fetei o luase razna și crease imagini grafice care nu semănau decît cu un amestec fără sens, encefalograma lui Adam arăta o activitate mentală mult mai normală, reflectînd limpede tiparul obișnuit al unui creier care se trezește dintr-un somn adînc.

Hildie îl privi țintă pe Engersol.

— E clar că tu vezi ceva ce eu nu pot desluși. Mie îmi apare chestia asta ca și cum Amy a înnebunit imediat după deșteptare. Dacă mă gîndesc însă la ce a făcut ea după aceea, se pare că n-am dreptate.

Engersol bătu ușor cu degetul encefalograma fetei.

— Dacă elimini nebunia, care-i primul cuvînt ce-ți vine pe buze cînd privești așa ceva?

Hildie studie graficul încă o dată și rosti fără a se mai gîndi:

— Atac de furie.

— Exact! aprobă Engersol. Tu te uiți acum la un copil îngrozitor de înfuriat. A descoperit rapid ce i s-a întîmplat și e teribil de mînioasă. În plus, încearcă să facă ceva în legătură cu noua ei stare.

Hildie se miră.

— Dar ce? Ce vrea să facă?

— Nu sînt sigur. Încă n-am vorbit cu ea. De asta te-am chemat. O s-o ascultăm amîndoi și o să decidem apoi ce avem de făcut.

Engersol se așeză la birou și formă cîteva instrucțiuni pe tastatura computerului, apoi, cu ochii fixați pe monitorul fetei, vorbi într-un mic microfon de lîngă tastatură.

— Amy, aici e doctorul Engersol. Mă auzi?

Cînd scoase prima silabă, imaginea ei de pe monitor dispăru subit. În următoarele cîteva secunde, nu se întîmplă nimic, apoi unul din difuzoarele montate pe tavan prinse viață.

Se auziră cîteva cuvinte șoptite, fără nici o intonație, ca și cum persoana care le rostea era surdă.

— Te... aud.

Hildie începu să vorbească, dar Engersol i-o retează cu un gest violent, după care se apropie și mai mult de microfon.

— Știi unde te afli, Amy?

Alte cîteva secunde de tăcere. Apoi:

— Știu.

— Vrei să-mi spui și mie unde te afli?

Din nou tăcere. Într-un tîrziu:

— Vreau să mă duc acasă.

Hildie și Engersol se holbară unul la celălalt.

— Nu poți face asta, Amy, rosti, încet, doctorul. Dacă știi unde te afli, atunci știi că nu te poți duce acasă.

— Vreau să mă duc acasă! repetă Amy.

Cuvintele îi erau mai puternice acum. Hildie recunoscuse încăpățînarea de care era capabilă fata chiar și în această voce digitalizată.

— De ce m-ați pus aici? întrebă Amy.

— Nu te-am putut lăsa să pleci, Amy. Aveam nevoie de tine. Ceea ce

faci tu acum e extrem de important. Poți înțelege asta?

— Din cauza pisicii, nu-i așa? rosti Amy.

Vocea i se schimbase din nou și căpătase acum un ton trist, visător chiar.

— Te-ai supărat pe mine fiindcă nu mi-a plăcut ce îi făceai pisicii. Și n-ai vrut ca eu să povestesc cuiva despre asta, nu?

— Bineînțeles că nu, Amy, rosti liniștitor Engersol. Nu-mi pasă de pisică. Ea n-a fost decît o parte a experimentului.

Amy nu scoase nici o vorbă preț de un minut întreg. Apoi difuzorul se trezi din nou la viață. Vocea ei era încărcată de mînie:

— Încă pot să mai povestesc despre tine. Pot spune orice vreau eu. Nu trebuie decît să trimit un mesaj.

Engersol îi aruncă Hildiei un zîmbet.

— E adevărat, rosti el de parcă era angajat într-o dispută fără importanță cu unul dintre elevi. Dar cine te-ar crede? Adam a trimis deja cîteva mesaje, dar nimeni n-a crezut că ele provin de la el. Toată lumea e convinsă că de vină e Jeff, care se ține de bancuri proaste.

— O să le spun ce-ai făcut, rosti Amy cu vocea ridicată. O să le spun unde mă aflu și o să-i chem să vină și să mă găsească.

— N-o să meargă, Amy, replică Engersol. Acum vreau să mă ascuți cu atenție, pentru că o să-ți comunic ce ți se va întîmpla dacă vei face așa ceva. N-ai murit încă, Amy. Ești pe deplin în viață. Dar dacă încerci să contactezi pe careva să vină ca să te găsească, n-o să mai fii în viață. N-am decît să-ți tai hrana, Amy. Să tai tuburile care te hrănesc sau să torn otravă în ele. Atunci vei muri. Asta vrei, Amy?

Se făcu din nou tăcere, dar numai pentru cîteva clipe. Ecranul de deasupra bazinului fetei prinse viață și pe el începu să curgă o listă cu nume de fișiere. Se mișcau atît de rapid încît nici unul din ei nu fu capabil să le citească.

— Știi ce-s astea? rosti Amy din difuzor.

Vocea ei căpătase același ton dur pe care-l folosisese Engersol cu cîteva secunde înainte.

— Astea sînt toate programele tale, doctore Engersol. Toate programele care fac ca acest proiect să funcționeze. Dacă mor, toate acestea vor fi șterse. Știi ce se va întîmpla atunci, doctore Engersol? Va muri și Adam și visul tău se va ruina.

Engersol o privi pe Hildie care părea teribil de îngrijorată.

— N-o să meargă, Amy, rosti el. N-o să reușești decît să-l ucizi pe Adam. Fișierele însă pot fi înlocuite și proiectul va continua.

Ecranul de deasupra bazinului fetei se stinse brusc. O clipă mai tîrziu, pe el apărură o nouă imagine.

Era Amy, care de această dată nu mai tremura. Acum era clară și precisă, iar ochii îi ținteau cu precizie pe Engersol.

— N-ar fi trebuit să-mi faci așa ceva, doctore Engersol, rosti ea cu voce dură. Doar ți-am spus că nu mai doream să vin la cursul tău. Dar tu n-ai vrut să-mi dai drumul. Ar fi trebuit s-o faci însă, căci, punîndu-mă aici, n-ai reușit decît să mă faci mai inteligentă decît am fost eu vreodată.

Făcu o pauză. Imaginea ei reflectă acum mînia din ea. Ochii i se îngustară și vocea îi șuieră amenințătoare.

— Sînt mai deșteaptă acum decît tine, doctore. Am învățat cum să folosesc computerul. Așa că nu încerca să-mi faci nimic, pentru că nu știi

ce se va întâmpla dacă mor.

Engersol rămase o clipă nemișcat, apoi tastă urgent o comandă și închise sunetul. Se întoarse spre Hildie Kramer.

— Ce zici?

Hildie se uită la monitor și văzu imaginea fetei, care se uita la ei ca și cum le urmărea fiecare mișcare.

— Ne poate auzi? întrebă ea.

Engersol negă.

— Am dezactivat microfonul.

— Poate înfăptui amenințările pe care le-a lansat?

— Nu știu, admise doctorul.

Mintea îi lucra cu febrilitate încercând să-și imagineze de ce anume era capabilă Amy. Continuă:

— Cred că ar putea fi posibil, dar...

Fără nici un avertisment, difuzorul din tavan prinse din nou viață și vocea fetei umplu camera.

— *Este* posibil, rosti ea. Pot să fac orice vreau.

Engersol și Hildie încremeniră, holbându-se unul la altul, când realizară ce se întâmplase.

Acționînd numai cu puterea minții ei și a computerului la care era legată, Amy Carlson reactivase microfonul.

Îi asculta.

La ora unu și jumătate noaptea, Jeanette Aldrich zăcea nemișcată pe canapeaua din sufragerie. La televizor era un film vechi, transmis prin cablu de la universitate, dar Jeanette nu se uita la el.

Era copleșită de haosul acelei zile. Când auzise de moartea fetei, primul ei gând fusese de a-l retrace neîntârziat pe Jeff de la academie.

Crezuse, desigur, că Amy își luase singură viața. Când a aflat însă, adevărul, sau, cel puțin, ceea ce comunicaseră cei de la poliție, s-a decis să aștepte, măcar pînă ce avea să afle *ce se întâmplase în realitate*, cu Amy.

În afară de asta, cuvintele lui Jeff din dimineața ce trecuse continuau să-i răsune în minte.

Dacă mă forțezi să plec de la academie, o să fac și eu la fel ca Adam!

Rostise aceste cuvinte cu fața răvășită de furie și cu pumnii strînși, ca și cum ar fi vrut s-o lovească. Vorbele îi penetraseră creierul ca niște gloanțe. O arseseră și o șocaseră într-atît, încît nu mai fusese capabilă să se întoarcă la serviciu. Venise acasă, se așezase de una singură în această cameră și privise pierdută pe fereastră, întrebîndu-se cum fusese posibil ca unul din copii să-i fi murit și celălalt să pară că i-a scăpat total de sub control.

Chiar ar face-o?

Într-un tîrziu, scoase din poșetă teza pe care o copiase cu o zi în urmă și începu să-i răsfoiască paginile, căutînd indicii. Citise cazurile copiilor care se sinucisese și încercase să descopere paralele între ei și fiul care-i mai rămăsese.

Cînd era la jumătatea lecturii, sunase telefonul și primise vestea descoperirii cadavrului fetei.

S-a întors la teză numai după ce Chet s-a culcat. A terminat-o și a rămas acolo, în fața televizorului, încercînd să înțeleagă ceea ce aflate.

Erau unele trăsături comune tuturor cazurilor despre care citise. Toți fuseseră copii cu probleme și fiecare dintre ei încercase, ca și Adam, cel puțin o dată, să se sinucidă.

Ca și el, toți avuseseră puțini prieteni și-și petrecuseră majoritatea timpului lor în fața ecranului computerului, legîndu-se mai mult de programe și jocuri decît de ființe umane vii.

Nici unul dintre ei nu fusese cum era Jeff, care era prietenos și extrovertit, și plin de pozne.

Jeff era tipul de puști care era în stare să-i facă o farsă de genul celei care i se făcuse ei.

Din ceea ce citise, se desprinsese concluzia că Jeff nu era genul de puști care să-și ia singur viața.

Adam, da.

Jeff, niciodată.

Simțindu-se cumva liniștită în urma celor aflate și epuizată de acea zi îngrozitoare, Jeanette apucă telecomanda televizorului și dădu sonorul mai tare. Filmul era alb-negru, cu femei care se pensau și purtau rochii cu umeri largi, în timp ce trăgeau din țigări, ce păreau interminabile și sorbeau licori în cluburi de noapte montate în decor.

I se părea că văzuse în viața ei sute de filme identice acestuia.

Jeanette fu pe punctul de a schimba canalul, cînd imaginea de pe ecran se schimbă.

Pe el apăru Adam, îmbrăcat cu blugii săi obișnuiți și în tricou.

— Nu! strigă Jeanette. Încetează! Oricine mi-ai face asta, încetează!

Înșfăcă telecomanda, se luptă o clipă cu ea și găsi, în sfîrșit, butonul de oprire.

Ecranul se stinse.

— Jeanette? Ce este, iubito?

Auzi vocea soțului ei strigînd-o de sus, dar nu scoase nici o vorbă. Rămase cu ochii ațintiți pe televizor. Inima îi bătea năvalnic și pe șira spinării îi curgea o șuviță de gheață. Lăsă telecomanda să-i alunece din mîină, își îngropă fața în palme și începu să geamă. Cîteva clipe mai tîrziu, în cameră intră, ca o furtună, Chet, care aprinse, cu un gest violent, lumina.

— Jeanette? Ce e, dragă, ce s-a întîmplat?

Se așeză lîngă ea pe canapea, își puse un braț în jurul umerilor ei iar cu cealaltă mîină începu s-o mîngîie delicat, pe păr.

Jeanette se luptă cu ea și reuși să se autocontro-leze.

— Oh, Doamne, Chet! Cred că am să înnebunesc!

— Sșșt, șopti el. N-o să înnebunești. Calmează-te și povestește-mi ce s-a întîmplat.

Jeanette respiră adînc de cîteva ori. Începu să vorbească, dar simți un nod în gît și tăcu din nou. Încercă iar să rostească cuvinte abia cînd fu sigură că-și va putea controla vocea.

— Nu puteam să dorm, așa că am venit jos și mi-am pus de o cafea. Apoi am dat drumul la televizor. Rula un film. Unul din acelea în care Barbara Stanwyck omoară pe toți cei cu care se mărită. Și atunci... atunci...

Se opri din nou căci simțise încă o dată cum i se pune nodul în gît.

— Gata, gata, o liniști Chet. Spune-mi mai departe.

Jeanette se întoarse spre el și-l privi cu ochii măriți de groază.

— Adam, șopti ea. Era pe ecran.

Chet se uită la ea, stupefiat.

— Adam?

— Pe ecran, repetă Jeanette. Filmul s-a oprit și a apărut el.

Chet clătină din cap.

— Iubito, știi bine că așa ceva nu e cu puțință. Probabil ai ațipit și ai început să visezi...

— Nu! exclamă Jeanette. N-a fost un vis, ce dracu! Uite! Convinge-te singur!

Întinse mîna și culese telecomanda de pe podea, apoi apăsă butonul de pornire. Se auzi un clinchet slab pe televizor și ecranul începu să se lumineze. Dintr-o dată, se formă o imagine, care se dădu de cîteva ori peste cap, după care se stabilizează.

Era o scenă cu Barbara Stanwyck, în negru și alb, privindu-l cu o expresie dură a ochilor pe bărbatul ale cărui brațe o înconjurau. O clipă mai târziu, Barbara își sărută bărbatul pe care îl ura.

Jeanette privi ecranul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Oh, Doamne, Chet, rosti ea încetișor. Crezi că m-am tîmpit?

Chet se ridică în picioare.

— Eu cred că ești pe punctul de a te prăbuși nervos și mai cred că ai nevoie de un somn bun, dar nu poți să dormi, așa că am să-mi fac și mie o ceașcă de cafea ca să pot rămîne treaz și să te conving că ești o doamnă sănătoasă, dar obosită. Mă întorc imediat.

O porni spre ușă. Nu ajunsese însă la jumătatea drumului cînd auzi un scîncet venind dinspre Jeanette. Se răsuci pe călcîie și o văzu că se holbează la ecran.

Privirea i se mută pe televizor.

Îl văzu pe Adam.

Îl văzu și îl auzi.

Difuzoarele televizorului umpleau camera cu vocea lui.

— Bună, mami. Bună, tati. Cred că am înspăimîntat-o pe mami și ea a închis televizorul. Dar poate sînteți amîndoi acolo acum. Dacă sînteți și vreți să vorbiți cu mine, dați drumul la computer.

— E o nebunie! murmură Jeanette. Oh, Doamne, Chet, e Adam!

— Nu e el, rosti Chet.

Starea de șoc în care se afla cînd îi văzuse chipul se transformase în urgia furiei.

— E doar o altă șmecherie blestemată de a lui Jeff, dar de data asta l-am prins!

Apucă telecomanda aparatului video și începu să înregistreze imaginea de pe ecran.

— Nu vreți să vorbiți cu mine? rosti Adam cu o voce tristă. Nu trebuie decît să porniți computerul.

— Oh, chiar așa? se supără Chet. Ei bine, ia să te vedem noi de ce ești în stare!

Se duse la birou și dădu drumul computerului Macintosh pe care îl cumpărase cu cîteva luni în urmă. Aproape instantaneu se auzi un bip, dat de modem, care anunța un semnal din exterior. Cîteva clipe mai târziu, ecranul computerului se șterse și pe el rămase numai cursorul, care pîlpîia

discret ca și cum i-ar fi făcut semn. Chet se așeză pe scaun, se gândi preț de o clipă, apoi tastă rapid:

AICI E TATI, JEFF ȘI SÎNT DE-A DREPTUL MÎNIOS.

— Dar nu e Jeff, tati, rosti Adam din televizor. Sînt eu.
Chet ezită, apoi tastă un alt mesaj:

**NU MĂ DUCI TU PE MINE CU BANCUL ĂSTA IEFTIN. FIULE.
NU FACI DECÎT SĂ MĂ SCOȚI DIN SĂRITE ȘI S-O RĂNEȘTI
PE MAICĂ-TA. NU E AMUZANT.**

Pe ecran expresia băiatului căpătă alt aspect. Zîmbetul îi dispăru și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu vreau să fac pe nimeni să sufere, rosti el. Voiam numai să-i spun lui mami că sînt bine. Asta-i tot.

Pe canapea, corpul Jeanettei fu scuturat de un spasm. Chet gemu încetișor.

Tastă din nou:

**ADAM E MORT. AI FOST ȘI TU LA ÎNMORMÎNTAREA LUI.
CRED CA TE-AI JUCAT SUFICIENT. NU ȘTIU CUM FACI
ASTA, DAR CREDE-MĂ CĂ O SĂ DESCOPĂR!**

— Dar sînt chiar eu, tati! exclamă Adam cu vocea tremurătoare. Pot să ți-o dovedesc. Întreabă-mă ceva. Întreabă-mă ceva ce știi numai eu!

— Isuse! mîrîi Chet. Gata! Dau dracului acest...

— Nu! strigă Jeanette și se întoarse spre Chet cu obrazii în lacrimi. Iubitule, n-o face. Dacă... dacă este chiar Adam?

Se gândi cu repeziciune la un lucru pe care să-l fi cunoscut numai Adam. Înainte de a găsi ceva, Adam vorbi din nou:

— Îți aduci aminte cînd aveam cinci ani, mami? Îți amintești cînd am venit acasă de la școală deoarece mi-am udat chiloții, iar tu ai promis că n-ai să spui nimănui?

Jeanette încremeni.

Își amintea perfect. Fusesse pe la mijlocul dimineții și Adam se strecurase pe ușa din spate, plîngînd din cauza accidentului pe care îl avusese la grădiniță. Așteptase ca toți ceilalți copii să plece și apoi fugise pînă acasă, rugîndu-se ca nimeni să nu-l vadă. Dar cel mai tare îi fusesse frică să nu afle Jeff, pentru că acesta și-ar fi bătut joc de el.

— O să spună tuturor, se plînsese micul Adam.

Jeanette știa că avea dreptate. De cînd începuseră să vorbească, Jeff găsea întotdeauna o plăcere sadică în a-și tachina fratele pînă cînd acesta izbucnea în lacrimi, după care rîdea de disperarea lui. Așa că Jeanette îl ajutase să se spele și să se schimbe cu haine curate, apoi îi dăduse voie să rămînă tot restul zilei acasă, explicîndu-i lui Jeff că Adam se simțea rău cu stomacul.

Cu asta totul luase sfîrșit și incidentul nu mai fusesse niciodată menționat.

Pînă acum.

— El e! șopti Jeanette. Oh, Doamne, Chet, el e!

Chet se încruntă.

— Nu e, Jeanette! E Jeff, luao-ar naiba de treabă! Nu-mi dau seama cum face asta, dar fii sigură că o să aflu! Și n-o să-i mai ascult tâmpeniile lui acum!

— Am vrut numai să știi că sînt bine, mami, rosti Adam din nou. Nu am murit. Zău că nu. Eu...

Ecranul se stinse. Chet oprise televizorul. O clipă mai târziu el scoase caseta din videorecorder și o băgă în geanta în care își ducea hîrțile și însemnările.

— Mîine dis-de-dimineață, o să mă duc și o să aflu de ce îi permit ei lui Jeff să facă chestiile astea. Dacă descopăr că primește ajutor de la colegii lui, or să fie niște expulzări la Barrington! Am mai auzit eu de umor negru, dar asta le întrece pe toate!

Jeanette rămase cu privirea pe ecranul televizorului.

Chet avea, desigur, dreptate. Trebuia să fie o farsă sinistră.

Și totuși, îl privise tot timpul și-l ascultase, și căpătase ciudata senzație că nu era deloc o farsă.

Simțea că privise o umbră.

O umbră a morții.

24

În fața biroului lui George Engersol, Jeanette ezită.

— Ești sigur că procedăm bine? îl întrebă pe Chet pentru a patra oară în acea dimineață. Poate că ar trebui să discutăm cu Jeff mai întîi...

— Nu vorbesc cu el pînă ce nu aflu cum s-a putut întîmpla așa ceva, replică, încă furios, Chet. Dacă Engersol nu mă va putea lămuri, atunci știm amîndoi ce se va întîmpla.

Fără a-i da nevastei sale timp pentru a mai aduce vreo obiecție, trase de ușă s-o deschidă și o conduse înăuntru.

O jumătate de oră mai târziu, George Engersol stătea la biroul său și urmărea banda video pentru a doua oară. Cînd sosiseră cei doi Aldrich, neanunțați, întrerupînd o discuție pe care el și Hildie au trebuit, din nefericire, s-o amîne, le-a ascultat răbdător explicațiile referitoare la cele ce avuseseră loc în noaptea precedentă. La început, presupusese că nu-i vor trebui mai mult de cîteva minute pentru a face incidentul uitat, dînd vina din nou pe Jeff. Însă după ce urmări banda și își dădu seama ce făcuse Adam, se întoarse către Chet și Jeanette.

— Nu-mi imaginez ce a urmărit Jeff, rosti el, blînd, cu o expresie de îngrijorare pe față. Știi că tinerii noștri au imaginat niște poante foarte sofisticate, dar asta...

Lăsă ca vocea să i se stingă într-un șuierat, apoi se întoarse spre Hildie.

— Cred că ar trebui să-l aduci pe amicul nostru Jeff pînă aici, îl spuse el. Cu cît mai repede vom rezolva chestiunea asta, cu atît va fi mai bine pentru noi toți, nu?

Hildie ezită o fracțiune de secundă, dar Engersol o privea cu ochi ce nu admiteau replică, așa că porni spre ușă. Înainte de a ajunge la ea, el o opri.

— Și, Hildie, cred că ar fi bine să le spui celorlalți copii de la seminar că

nu ne vom întâlni în dimineața asta. Comunică-le că-și pot lua liber ora asta și apoi adu-l pe Jeff aici.

Cu toate că simți o ușoară indignare când el i se adresase ca și cum nu era mai presus decât oricare alt angajat, Hildie îi acceptă ordinele fără să crîcnească.

N-avu de mers prea mult căci seminarul se ținea doar un etaj mai jos față de biroul directorului. Când se întoarse, remorcîndu-l pe Jeff după ea, băiatul părea furios.

— De unde și pînă unde v-ați supărat pe mine? vru el să afle de la părinții săi, când intră în birou.

Se plantase lingă ușă și -l privea țintă pe taică-său.

— N-am făcut nimic!

— Să nu mă minți, Jeff! replică Chet cu suficientă asprime în voce ca băiatul să se dea cu un pas înapoi. Rulați din nou banda, doctore Engersol. O să recunoască și el că a fost prins de data asta.

Engersol se conformă în tăcere. Rebobină caseta și o porni încă o dată. Pe parcursul derulării ei privi cu atenție fața lui Jeff. După ce băiatul se uită preț de cîteva secunde la înregistrarea video, ochii lui îi căutară pe cei ai doctorului și schimbă cu aceștia un mesaj mut. Jeff realizase și el imediat ce se întîmplase. Dar cum avea să se descurce?

Înregistrarea ajunsese la sfîrșit. În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, care fu ruptă, într-un tîrziu, de Chet.

— Ei bine?

Cuvintele îl făcură pe Jeff să se întoarcă spre tatăl lui. Ochii i se îngustară.

— De unde provine chestia asta? întrebă el.

Engersol se relaxă, deși fața îi rămase impasibilă. În vocea lui Jeff simțise defensivă și vinovăția în măsura exactă de care era nevoie. Și Chet simți la fel.

— La naiba, Jeff, doar știi foarte bine de unde provine, rosti el. Problema e alta. Cum ai făcut-o?

Jeff ezită exact cît trebuia înainte de a răspunde:

— Să fac ce? Nu am nici o legătură cu povestea asta. Doar părea a fi fost Adam, nu?

Jeanette nu cedă în fața cuvintelor fiului ei.

— Jeff, de ce îmi faci tu asta mie? întrebă cu voce tremurătoare.

— Of, zău, mami, se tîngui Jeff. Cum să-ți fac eu așa ceva? Ce crezi că ți-am făcut? Că m-am îmbrăcat cu hainele lui Adam și m-am postat în fața vreunei camere video?

— Eu cred că exact asta ai făcut, Jeff, interveni Chett înainte ca Jeanette să poată răspunde. Știm cu toții că ești maestru în tehnica spargerii de programe. Iar acum ai să ne spui în detaliu cum ai reușit să introduci înregistrarea video pe cablul nostru de acasă.

Jeff adoptă o atitudine războinică.

— Și dacă tac? se rățoi el. Dacă nu știi nimic?

— Dar știi, replică Chet. Și acum, de vreme ce mi-ai răspuns la întrebare cu o întrebare, o să-ți răspund prin a-ți comunica intențiile mele precise.

O să mergi acasă, Jeff. O să fii scos din școală acum. Nu după-amiază, nu mîine. Chiar acum. Mergi acasă și stai acolo, complet izolat, pînă te hotărăști să ne explici cum ai făcut toate astea.

— Offf, Isuse, tată. Dar nu-i drept! N-am făcut nimic!

Chet se ridică, brusc, în picioare.

— Bine, Jeff, ajunge! Haidem.

Băiatul deschise gura să spună ceva, dar Chet îl reduse la tăcere cu un gest și continuă:

— Și nu vreau să aud despre amenințări deșarte cu sinuciderea. Pe chestia asta ai rănit-o ieri pe maică-ta, dar nu îți merge și cu mine. Eu te cunosc, Jeff. Tu nu ești ca Adam. El ținea totul pentru el și niciodată n-a simțit că înseamnă ceva pentru altul. Tu ești opusul lui. Crezi că ai lumea la degetul tău mic și că toți sînt înnebuniți după tine. Ei bine, în acest moment eu nu sînt deloc nebun după tine. Ai priceput?

Fața lui Jeff se schimonosi de ură. Le întoarse spatele părinților, și-l privi pe Engersol. I se adresă:

— O să-i lași să-mi facă una ca asta? O să le dai voie să mă scoată așa, ca pe un nimic, din școală?

Engersol dădu, neajutorat, din umeri:

— Sînt părinții tăi, Jeff. Au dreptul să te ia acasă. Ar fi trebuit să te gîndesti la asta înainte de a face șmecheria de azi noapte. Îmi pare rău, rosti el și se ridică în picioare. Cred că îți va face bine să te duci acasă și să meditezi o vreme la ceea ce ai făcut. Și să meditezi, de asemenea, la ce ai de gînd să faci în viitor.

Jeff rămase o clipă nemișcat. Fața îi era încă răvășită de mînie. Se răsuci pe călcîie, dar, înainte de asta, îi făcu cu ochiul doctorului.

Era un gest pe care Jeanette și Chet n-aveau cum să-l vadă, dar pe care Engersol îl înțelese de minune.

Jeff avea să-și joace rolul.

Imediat ce familia Aldrich plecă, Engersol o conduse pe Hildie în biroul ei. După asta, luă ascensorul din holul mare pînă la etajul patru, intră în apartamentul lui și apăsă imediat pe clapa ascunsă în bibliotecă. Intră în liftul special, trase biblioteca după el și coborî în laborator. Odată ajuns acolo, inspecta monitoarele care afișau starea creierelor din bazine și se opri o clipă pentru a admira acele minunate organe.

În perfecțiunea lor păreau de-a dreptul artificiale, încrețiturile de pe cei doi lobi se răsuceau unele peste altele și determinau creșterea înzecită în volum a creierelor față de cazul în care ele nu ar fi existat.

Păreau amîndouă că se măresc, că-și extind aria, o dată ce scăpaseră din constrîngerea testelor în care locuiseră.

Engersol văzu cum creierul lui Adam, care era mai mare decît cel al fetei, crescuse peste noapte. Verifică factorul de amplasament în bazin și văzu că nu se înșelase, deși această mărire nu era chiar atît de semnificativă, așa cum sperase el. Și totuși creierul lui Adam se extindea rapid, așa cum începuse și creierul fetei.

Ce avea să se întîmple dacă organele continuau să se mărească? Avea să le crească și nivelul de inteligență?

Și ce avea să se întîmple cu personalitățile incluse în ele? Vor fi ele afectate?

Dar cum se putea să nu fie afectate, date fiind circumstanțele în care trăiau acum?

Încearcă să-ți imaginezi cum ar fi să trăiești fără un corp, să existi în lume numai ca intelect pur, eliberat pentru totdeauna de inconvenientul zilnic de a țîrî după tine o carcasă.

Aproape că își dorea, într-un fel, ca și el să se afle într-unui din bazine, să termine o dată cu toate agasările din partea celorlalți, care îl distrăgeau de la munca lui în fiecare zi. Dar în acest moment era imposibil. Nu îndrăznea să riște așa ceva pînă ce nu își va termina observațiile făcute asupra celor două creiere ce se aflau acolo și asupra celorlalte care li se vor alătura în curînd și pînă ce nu avea să înțeleagă exact cum funcționau ele în mediul artificial în care se aflau.

În definitiv, creierele acestea puteau încă să moară. Chiar așa, exista o mare probabilitate s-o ucidă chiar în această după amiază pe Amy Carlson.

Se gîndise la fată toată noaptea. Reușise să adoarmă abia în zori și, după două ore de somn, cînd se trezise în plină strălucire a soarelui de dimineață, avea răspunsul în minte.

Era posibil ca, pînă acum, ea să se fi calmat. Era unul dintre cei mai inteligenți copii care pășiseră vreodată pragul academiei. Cu siguranță, înțelesese pînă acum că nu-și putea îmbunătăți situația.

Și nici el nu putea să i-o facă mai bună, și nici altcineva.

Una era să îndepartezi un creier viu dintr-o țeastă și să-l păstrezi în viață într-o soluție hrănitoare.

Alta era să-l pui la loc în corpul gazdă, deoarece acest corp murise în clipa scoaterii creierului.

Amy descoperise toate astea, probabil, pînă acum, și își acceptase condiția. Alegerea pe care o avea de făcut era simplă, fie să coopereze cu el, fie să moară.

Din nefericire pentru ea, el hotărîse că Amy trebuie oricum să moară; găsise o cale de a ocoli sabotajul plănuir de ea.

Trebuia doar s-o adoarmă.

Cu toate astea e necesar, mai întîi, să discute cu Adam Aldrich.

Tastă instrucțiunile pentru activarea sistemului de sonorizare.

Pe ecran apărură un mesaj:

SISTEMUL DE SUNET DEJA ACTIVAT

Engersol se încruntă. Era sigur că azi noapte închisese sunetul. El și Hildie discutaseră despre lucruri care nu trebuiau auzite de Adam și Amy.

Acum însă era activat.

De cînd era așa?

— Adam, rosti el cu voce coborîță, încărcată de supărarea pe care o resimțea față de băiat. Vreau să vorbesc cu tine.

În aceeași clipă, pe monitorul de deasupra bazinului lui Adam apărură imaginea băiatului. Făcuse ochii mari și avea o expresie de îngrijorare pe față.

— Ați descoperit totul, nu-i așa? Întrebă el. Tati v-a povestit ce am făcut.

— Da. Și dacă Jeff n-ar fi făcut pe vinovatul, ai fi putut pune întregul proiect în pericol. Pricepi?

— D... da, murmură Adam. Sînteți cu adevărat supărat pe mine?

— Sigur că sînt, replică Engersol. Ți-ai băgat fratele în bucluc și ai fi putut să ne bagi pe toți într-o mare încurcătură.

Pe monitor, obrajii băiatului tremurară.

— N-am vrut să-l... Începu el, dar Engersol nu-l lăsă să termine.

— Am nevoie de Jeff aici, Adam. Am nevoie de el pentru proiect și el vrea să facă parte din el. Aștept de la tine să nu mai faci nimic ca să-l pui în pericol. Ai înțeles?

Pe ecran, imaginea lui Adam încuviință.

— Da.

— Bănuiesc că vei avea în curînd vești de la el, continuă doctorul. Vreau să execuți întocmai toate ordinele lui.

— Dar dacă... Începu să protesteze Adam, dar Engersol nu-l lăsă nici de data asta să termine.

— Am făcut cumva o greșală, Adam? S-o iau cumva de la capăt? Sînt convins că Jeff e mai mult decît doritor de a-ți lua locul în proiect.

Adam tăcu o clipă, cît digera cuvintele directorului. Apoi vorbi din nou, cu voce tremurătoare:

— O să fac tot ce-mi cere Jeff. Atîta vreme cît nu face rău nimănui.

— Bun, aprobă, satisfăcut, Engersol. Sînt sigur că Jeff nu vrea să provoace nimănui vreo neplăcere, cum nu vrem nici noi, de altfel. Pur și simplu, vrea să ia și el parte la proiect. Ne-am înțeles?

Pe ecran, imaginea puștiului încuviință, tăcută.

— Atunci e foarte bine, continuă Engersol. Te poți întoarce la ceea ce făceai.

Imaginea lui Adam se stinse. Doctorul își îndreptă atenția spre celălalt monitor.

— Amy! rosti el poruncitor. Mă auzi?

Pe encefalograma fetei apăru instantaneu un plus. În ciuda eforturilor sale, el vedea reacțiile ei pe afișajele grafice ale diferitelor unde cerebrale aproape la fel de clar ca și cum i-ar fi văzut chipul. Pe ecran însă nu apăru nimic.

Engersol bănuia că ea se preface că doarme.

— Știu că mă asculți, Amy, și cred că știu ce se petrece în mintea ta. Ești furioasă. Și cred că ai dreptul să fii. Poate că am greșit introducîndu-te în proiect. Dar acest lucru a fost înfăptuit deja și nici tu, nici eu nu mai putem schimba nimic. În plus, cred că ți-ai dat seama că nu vei obține nimic dacă vei distruge proiectul și nici dacă vei încerca să povestești cuiva despre el. Nu înțelegi? Nimeni nu te va crede. Chiar dacă o va face cineva și va veni să te caute, tu vei fi dispărută de mult. Și tu și Adam veți fi morți și aici nu va rămîne decît computerul Croyden pe care îl folosesc în cercetările mele asupra inteligenței artificiale, cărora li se face o bună reclamă. Laboratorul va fi inspectat și nu se vor găsi decît două creiere de cimpanzeu care vă vor lua locul. Cu asta treaba va fi gata. Fișierele vor fi reîncărcate și cercetările vor continua. Ca atare, poți lua și tu parte la ele sau poți rămîne tăcută și morocănoasă.

Vocea i se înăspri.

— Mie nu-mi plac copiii morocănoși, Amy. Înțelegi?

Fata nu scoase nici o vorbă. Difuzoarele din tavan rămaseră tăcute, iar monitorul de deasupra bazinului ei rămase orb. Engersol așteptă cîteva minute. Era convins că ea auzise totul, după cum era la fel de sigur că tot ea activase sistemul de sunet după ce el îl închisese noaptea trecută.

Într-un târziu se hotărî.

Se duse în camera alăturată, deschise dulapul cu narcotice și luă de

acolo o fiolă cu pentotal de sodiu. Se întoarse în laborator, atașă fiola sistemului artificial de circulație a sîngelui și răsuci puțin o valvă.

Drogul va penetra creierul fetei în doze atît de mici încît nici măcar nu își va da seama ce se întîmplă cu ea decît cînd va fi prea tîrziu.

Camera fu umplută însă instantaneu de sunetul vocii ei.

— Închide-l!

Engersol îngheță. De unde știa deja? Narcoticul nu-i atinsese creierul încă.

Ca și cum ar fi știut la ce se gîndea el, Amy vorbi din nou:

— Îmi supraveghez toate sistemele de întreținere, doctore Engersol. Știu ce faci. Îmi adaugi pentotal la sursa mea de sînge. Închide valva!

Engersol se dete cîtiva pași înapoi și se holbă la monitorul de deasupra bazinului ei. Amy era acum acolo, cu ochii mînioși și cu buzele strînse.

— Ți-am promis-o, Amy. Nu poți face nimic. Am decis să te adorm.

— Să nu îndrăznești! Sînt ocupată și n-am chef să mă deranjezi. Nu-mi placi și nu mai vreau să vorbesc cu tine! Dacă nu îndepărtezi drogul n-o să-ți distrug numai proiectul, ci o să fac totul praf!

Engersol ezită. Să facă totul praf? Ce tot spunea ea acolo?

Ea vorbi din nou, ca și cum și-ar fi dat încă o dată seama la ce se gîndea el:

— Pot să fac și asta. Pot intra în orice computer, de oriunde ar fi el. Și dacă pot pătrunde în ele, pot face cu ele ce-mi place. N-o să rănesc pe nimeni dacă mă lași în pace.

Engersol începu să raționeze cu febrilitate. Ce avea ea de gînd? Și ce putea să facă înainte ca drogul să-și facă efectul și s-o adoarmă?

Își dădu seama că habar n-avea.

Și nici n-avea chef să afle.

Dacă era adevărat că putea pătrunde în orice computer — și realizează acum că era, indubitabil, adevărat, dată fiind complexitatea sistemelor de comunicații Croyden — stricăciunile pe care le putea produce erau incalculabile.

Răsuci valva la loc și scoase fiola din sistemul circulatoriu.

— Merci, rosti Amy, analizînd de îndată schimbarea din compoziția sîngelui. Zău că nu vreau să fac rău nimănui. Tot ce vreau e să mă lași în pace.

— Dar de ce, Amy? se plînsese Engersol. Ce-ți trece prin minte?

Imaginea de pe ecran zîmbi enigmatic.

— Lucrez la un proiect, zise ea. Un proiect al meu propriu.

Difuzoarele muriră. Imaginea fetei dispăru și ea.

25

Jeff nu-și aducea aminte cînd îi venise această idee pentru prima oară. Poate de dimineață, cînd părinții l-au luat din academie, direct din biroul directorului Engersol, fără a-i da măcar șansa de a se înapoia în cameră pentru a-și lua cu el cîteva obiecte.

A fost ca și cum ar mai fi fost încă un copil de țîță.

Așa îl trataseră; ca pe un bebeluș care a vărsat paharul cu lapte și trebuie să fie acum pedepsit prin punere la colț.

Pe drumul spre casă nu scosese nici o vorbă și nici măcar nu ascultase ce perora taică-său. Auzise același discurs și în biroul doctorului Engersol.

"O să stai acasă și o să meditezi la ceea ce ai făcut pînă te hotărăști să ne explici cum ai făcut-o și cine te-a ajutat".

Cine îl ajutase?! Cît de cretini erau!? Nimeni nu-l ajutase, pentru că nu făcuse nimic. Și chiar dacă *ar fi făcut el acea farsă*, n-ar fi avut nevoie de nici un ajutor. Nu-i trebuia decît un computer bun și el știa foarte bine care ar fi fost acela.

Dar taică-său nu va crede niciodată că a fost, într-adevăr, Adam cel de pe bandă — sau, cel puțin, imaginea creată de Adam însuși —, așa că se găsea în încurcătură.

Scăpa dacă mărturisea adevărul.

Dar nu putea face asta fără a distruge proiectul.

Ce porcărie!

De ce nu se dusese el primul? De ce îl alesese pe Adam? Dar cunoștea deja răspunsul. Adam n-ar fi știut să-și țină gura închisă. La primul geamăt al mamei-si, el ar fi vărsat totul. Așa că ei trei: el, doctorul Engersol și Adam, decisese să împună ca Adam să plece primul. Atunci Jeff se simțise ușurat. La urma urmei, dacă treaba n-ar fi mers? Dacă creierul i-ar fi murit în timpul transplantului? Sigur, știa că nu se va întâmpla așa, pentru că văzuse creierele cimpanzeilor în bazinele în care le plasase doctorul Engersol.

Acelea supraviețuiau încă după șase luni.

Supraviețuiau și erau sănătoase.

— E timpul să începem lucrul cu un creier uman, le spusese doctorul Engersol în ziua aceea în care le prezentase laboratorul secret îngropat sub casă. Merge de minune — creierele cimpanzeilor lucrează și primesc informații de la Croyden. Singura problemă e aceea că maimuțele nu sînt suficient de inteligente ca să-și dea seama de unde le sosesc informațiile și ce pot face cu ele. În plus, sînt, cu siguranță, prea puțin inteligente pentru a interacționa cu computerul.

Ochii lui îi fixaseră.

— Avem nevoie de o minte deosebită. Un creier care să fie capabil să înțeleagă importanța acestui proiect și care să se adapteze la o nouă formă de stimulare. Acela care va fi selectat pentru a fi primul om care să interacționeze cu un computer va trebui să aibă capacitatea de a interpreta datele într-un mod cu totul nou, pe care nici eu nu-l înțeleg încă pe deplin.

Continuase să peroreze, descriind noua lume în care acel creier se va aventura. Era un univers de cunoștințe nelimitate și de posibilități nemărginite. Pe măsură ce asculta, imaginația lui Jeff se aprindea din ce în ce mai mult. Își dăduse imediat seama de facilitățile deschise de acest proiect. Nemaifiind îngrădit de carcasa corpului, mintea ar fi devenit liberă pentru a explora totul. Totul și orice.

Doctorul Engersol le vorbise aproape o oră. Îi captivase cu totul, descriindu-le lumea în care avea să pătrundă mintea omenească.

— Va fi un nivel complet schimbat al existenței, le spusese el.

Emoția din voce le indusese și lor o stare de o extremă excitație.

— Dar prima persoană care va intra în proiect trebuie să fie foarte specială. Ea va fi pionierul ce va explora un loc în care nimeni n-a mai fost înainte. Cel căruia îi va reveni această onoare va marca o cotitură în istoria

omenirii. Amîndoi frații Aldrich fuseseră vrăjiți de vorbele lui. Cînd Engersol le comunicase că unul dintre ei putea fi acel pionier, se uitaseră unul la altul.

Jeff gîndise cu febrilitate.

Dacă treaba avea să meargă, avea să devină cel mai faimos om din lume.

Dar dacă nu va reuși, atunci avea să moară.

— Adam ar trebui să fie acela, rosti el, mascîndu-și cu grijă îndoiala ce-l cuprinsese. El e mai deștept ca mine.

Avusese atunci un moment de inspirație genială.

— În afară de asta, continuase, zîmbind, numele lui e Adam. N-ar fi frumos ca primul om din noua lume să se numească Adam?

Nici Adam nu fusese prea sigur pe el. Oscilase între emoție și frică.

De-a lungul săptămînilor care au urmat, sarcina lui Jeff fusese de a-și convinge fratele. Petrecea ore întregi noaptea discutînd cu el, fluturîndu-i prin fața ochilor perspectivele magice ale noului univers.

— D... dar dacă nu merge? întrebese Adam într-o noapte, după ce își adunase laolaltă tot curajul pentru ai mărturisi fratelui său cele mai negre presimțiri ale sale. Dacă o să mor?

Ăsta fusese momentul pe care îl așteptase Jeff.

— Dar dacă o să meargă? contraatacase el. Aici nu ești fericit. Cu excepția mea, nu ai nici un prieten și-ți petreci tot timpul în fața computerului tău. După ce o să fii în interiorul lui, o să ajungi celebru. Așa cum stau lucrurile acum, toată lumea îmi acordă mie mai multă atenție decît ție. După aceea însă, tu o să fii cel îndrăgit de toți. Pe mine mă vor uita.

Așa cum se întîmplase pe tot parcursul vieții lor, Adam sfîrșise prin a fi de acord cu Jeff. Acum proiectul funcționa.

Numai că Adam nu fusese capabil să reziste în fața tentației de a-i comunica mamei lor că era încă în viață.

Și pentru ce? Nu prea părea că l-au crezut! Mă rog, mama lui fusese pe punctul de a o face, pînă ce taică-său a luat poziție. Așa că acum Jeff fusese scos de la școală și era pe drum spre casă, și totul fusese din vina lui Adam!

Cum avea să se descurce fără a da la iveală toată trădarea?

Această întrebare născuse ideea.

Fusese ca un licăr la început, pînă pe la mijlocul după-amiezii cînd taică-său l-a sunat acasă a cincea oară numai pentru a se asigura că era încă acolo. Privirea i-a căzut pe calendarul pe care maică-sa îl ținea în permanență în bucătărie, lîngă telefon.

Aveau o întîlnire a două zi de dimineață.

"Tenis", scria acolo. Cu familia Brody, la ora șase.

Privise în gol în timp ce taică-său vorbea. Își adusese aminte încă o dată de circumstanțele debarcării lui din școală. Cînd, într-un tîrziu, Chett rămăsese fără suflu, Jeff îl întrebese:

— Ce zici de mîine dimineață? Pot să vin și eu cu voi la tenis?

Se lăsaseră cîteva momente de tăcere la celălalt capăt al firului, după care vocea tatălui său revenise, furioasă, tare și limpede:

— A merge la Stratford pentru a juca tenis pe o arenă particulară nu mi se pare că se potrivește cu pierderea de privilegii!

— Isuse, tati, am întregat și eu așa..., protestase Jeff.

Cînd taică-său închise în sfîrșit, ideea pe care o avusese înainte prinse contur. Se duse pînă în sufragerie și dădu drumul la computerul Macintosh.

Se conectă peste un minut cu Adam. Degetele îi zburau pe claviatură cînd tastă comenzile sale pentru fratele lui.

— De ce? întrebă Adam. Ce vrei să faci?

— E o glumă, tastă Jeff. Vreau să le joc o farsă mamei și tatei.

— E periculos, îl avertiză Adam. Ai putea să-i rănești.

— N-o să-i rănesc. Vreau numai să-i sperii.

Adam nu răspunse, așa că Jeff tipări un alt mesaj:

DACĂ NU FACI CE-ȚI CER, O SĂ-I SPUN DOCTORULUI E.

Trecură alte cîteva secunde și Jeff se întrebă ce se întîmplase. Decisese Adam să nu-l ia în seamă? Sau nu se hotăra? Cînd fu pe punctul de a tasta o altă întrebare, imprimanta de lîngă computer clincăni discret.

Cîteva secunde mai tîrziu, din ea ieși o coală de hîrtie, ce fu imediat urmată de alte două.

Jeff le smulse de acolo, le studie și tastă o nouă întrebare:

DE UNDE LE-AI OBȚINUT?

O clipă mai tîrziu apăru și răspunsul:

DINTR-UN COMPUTER DIN WEST VIRGINIA. ACOLO SE EXECUTĂ PIESA.

Jeff tastă din nou:

POT FACE CE VREAU?

Răspunsul apăru instantaneu:

DA. DAR AI NEVOIE DE NIȘTE LUCRURI.

Imprimanta clincăni din nou. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru o nouă foaie de hîrtie, pe care era imprimată o listă de piese.

Jeff stinse computerul, luă primele trei și le duse în camera sa, unde le ascunse sub salteaua patului.

Ignorînd interdicția tatălui său, se duse apoi în oraș, "unde se deschisese anul trecut o filială a rețelei de magazine "Radio Shack".

Nota de plată pentru piese se ridică la treizeci și cinci de dolari. O plăti cu bancnota de cincizeci de dolari pe care o furase din caseta cu bani pentru situații neprevăzute, pe care maică-sa o ținea ascunsă în lada din lemn de cedru de la piciorul patului ei.

Era o șansă extrem de mică ca ei să-i lipsească acești bani diseară.

Iar mîine dimineață nu va mai avea nici o importanță.

Josh MacCallum luă masa de seară de unul singur. Salută din cap pe

toată lumea care i se adresă, dar nu invită pe nimeni să i se alăture și nici nu acceptă propunerea lui Brad Hinshaw de a veni cu tava lui la o masă la care mâncau deja alți doi copii.

În seara asta nu voia să vorbească cu nimeni. Nu mai dorea să răspundă la întrebările despre cum se simțise când găsise cadavrul fetei și nici să asculte sporovăielile celorlalți despre modul în care Steve Connors ar fi putut s-o ucidă.

În aceasta seară dorea să rămână singur pentru că încercase toată ziua să descopere ce avea de făcut.

Nu reușise să se concentreze nici măcar la ore. Indiferent de cât de mult încercase să se concentreze, nu se putea gândi decât la ce i se întâmplase prietenei lui cu o zi în urmă.

Și la ce i se întâmplase azi-noapte, când își pusese casca de iluzionare a realității și când îi apăruse în față, pe neașteptate, Adam Aldrich.

Fusese contrariat de acest eveniment toată ziua și încercase să se decidă dacă să-l considere ca pe un fapt real sau drept o șmecherie informațională, ca pe un fel de program care era atât de complex, încât putea răspunde la orice ar fi zis el.

Dar dacă acest program era atât de bun încât el chiar a crezut că-l vede și vorbește cu Adam, atunci era un program inteligent, nu-i așa? Era un model de inteligență artificială. Și totuși doctorul Engersol le spusese că nu există așa ceva și nu va exista niciodată. În afară de asta, dacă ceea ce văzuse el era un program, cum se putea explica ceea ce s-a întâmplat la sfârșit, când auzise vocea prietenei lui strigând după ajutor?

Apoi veniseră domnul și doamna Aldrich de dimineață și-l luaseră pe Jeff acasă. Josh realizase imediat că plecarea lui Jeff avea legătură cu Adam. Când Hildie îl duse pe Jeff în biroul directorului, Josh fusese sigur că știa ce se întâmplase.

Probabil doamna Aldrich primise vreun alt mesaj de la Adam și-l învinovățiseră pentru el pe Jeff.

Așa că acum nu mai putea discuta nici cu Jeff despre confuzia din creierul lui.

Nimic nu avea sens și i se părea că, cu cât se gîndește mai mult, cu atât îi sporește debandada din minte.

Singurul lucru care conferea o logică la toate era să accepte că fuseseră reale toate cele văzute azi-noapte. Asta însemna că undeva, în apropiere, Adam și Amy trăiau. Creierele lor funcționau încă, deși corpurile le erau moarte.

Dar unde? Unde era acel computer despre care Adam spunea că se află în interiorul lui?

Și ce i se va întâmpla lui dacă îl va descoperi? Orice avea loc acolo era un secret bine păzit, de vreme ce ei voiau ca toată lumea să creadă că Adam și Amy muriseră! Iar dacă ar fi prins în timpul cercetărilor lui de revelare a acestui secret...

Poate era mai bine s-o sune pe maică-sa și să-i pună că dorea să se întoarcă acasă.

Însă ea o să-l întrebe ce motive are.

Ce-ar zice dacă i-ar comunica că Adam și Amy nu erau cu totul morți, ci o parte a lor era ascunsă undeva, într-un computer?

O să spună că el a înnebunit și-l va trimite la un psihiatru.

În afară de asta, nu prea dorea cu adevărat să se întoarcă în Eden și să

trebuiască să asiste la cursuri plictisitoare alături de copii care nu-l plăceau. În plus, voia, desigur, să afle ce se întâmplase cu Amy. Dacă îi făcuseră ceva, trebuia să descopere cine era persoana și să-l facă pe acel cineva să regrete.

Își termină masa, luă tava plină cu farfurii murdare și o duse la ghișeul de debarasare dintre sufragerie și bucătărie.

Ochii săi fugiră către ușa de la pivniță și tremură din tot corpul când își aminti ce pățise acolo jos cu două nopți în urmă.

Își aminti și începu să se întrebe.

Revăzu cu ochii minții masa de beton care părea că seamănă cu un puț de ascensor și auzi încă o dată sunetul liftului, care păruse a trece drept pe lângă el și continuase în jos.

Sub casă?

Oare acolo se aflau acum Adam și Amy?

Dar cum putea să afle? Și dacă era ceva acolo, vreun laborator ascuns, cum putea ajunge pînă la el?

Începu să facă speculații în acest sens.

Simți un fior pe șira spinării când se gîndi că trebuia să se ducă încă o dată în acel labirint de camere întunecate care se aflau sub picioarele lui.

Reveria îi fu întreruptă de o voce care îl paraliza.

Hildie Kramer.

Se forță să-și controleze panica pe care o simți instantaneu și se întoarse.

— Josh?

Ochii ei păreau că vor să-l țintuiască de perete.

— Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

Băiatul se simți ca înghesuit într-un colț. Oare îl observase pe cînd el privea fix ușa de la subsol? Știa oare la ce se gîndea?

— M-am gîndit la Amy. Asta-i tot. Mîncam întotdeauna alături de ea, și...

Vocea i se frînse într-un suspin pe jumătate forțat.

— Mi-e dor de ea, asta-i tot, încheie el.

Privirea pătrunzătoare a femeii se înmuie.

— Știu, știu, rosti ea, punîndu-și o mînă pe umărul lui. Tuturor ne e dor de ea. Însă cîteodată se întâmplă lucruri groaznice și trebuie să învățăm să le supraviețuim. Trebuie să continuăm a trăi, indiferent cît de greu ni s-ar părea.

Făcu o pauză. Josh trebui să se înțepenească pentru a rezista tentației de a se feri de atingerea mîinii ei.

— Vrei să-ți deschizi sufletul? Întrebă ea. Putem merge în biroul meu.

Josh negă din cap.

— O să-mi treacă. În plus, am o groază de teme de făcut.

Spre ușurarea lui, Hildie își retrase mîna de pe umărul lui.

— Mă rog, dacă ai nevoie de mine, știi unde să mă găsești.

Josh se strecură pe lângă ea și se grăbi să plece din sufragerie. Cînd o luă pe scări în sus, se opri. Auzi sunetul familiar al ascensorului din hol.

Urmări cabina care se ridica încet pe ghidajele sale către etajele superioare.

Cînd dispăru, Josh fixă cu privirea locul din care plecase.

Podeaua puțului era solidă și liftul nu putea coborî mai jos.

Sau, cel puțin, *acest* ascensor nu putea coborî mai jos.

Dar dacă exista și un al doilea?

Începu din nou să urce scările, gîndindu-se la această variantă.

Era aproape de miezul nopții. Jeff scoase cele trei coli de hîrtie de sub saltea, se furișă afară din camera lui și ascultă la ușa dormitorului părinților săi, pînă ce fu sigur că aceștia dorm profund, după care coborî tăcut pe scări pînă la parterul întunecat al locuinței. Ajunse în sufragerie, porni computerul, activă modemul, tastă un număr de telefon urmat de un cod de securitate și, o clipă mai tîrziu, fu în contact direct cu computerul Croyden din laboratorul lui George Engersol.

O SĂ FIU GATA ÎN CINCISPREZECE MINUTE, ADAM

Răspunsul apăru imediat:

SÎNT AICI

Jeff trecu fără zgomot prin bucătărie și intră în garaj. După ce închise ușa în spatele lui aprinse lumina. Ridică capota mașinii, studie primul desen trimis de Adam și găsi locul cutiei care conținea componentele electronice ale automobilului. Trase de clapetele de plastic care închideau capacul, studie al doilea desen, apoi se folosi de șurubelniță pentru a slăbi papucii de la unul din circuite, îl scoase din lăcașul său și închise cutia la loc. Lăsă capota să cadă și încremeni cînd auzi sunetul făcut de încuietoearea automată, dar se relaxă imediat deoarece din casă nu parveni nici un zgomot.

Luă plăcuța cu el, se întoarse în sufragerie și studie cel de-al treilea desen, care era o schemă a circuitului scos.

Băgă mîna în buzunarul de la halatul de baie pe care-l purta, scoase cablul cumpărat în acea după amiază și-l introduse într-o mufă din spatele computerului.

Studie încă o dată schema și o compară cu circuitul care se odihnea pe birou, lîngă tastatura computerului.

Atașă cu atenție mufa de la capătul cablului la conectorii de pe plăcuță, după care tastă un mesaj pe tastatură:

SÎNT GATA PENTRU PROGRAM

O secundă mai tîrziu, ecranul se șterse și pe el apăru un program complex. Jeff îl studie cu atenție pînă cînd ajunse la secțiunea care îl interesa.

Șterse două linii de instrucțiuni și le înlocui cu alte două noi linii.

Apăsă pe tasta "Enter" și pe o fereastră a ecranului apăru:

REPROGRAMAȚI CIP-? (N) Y.

Jeff apăsă pe Y, apoi pe "Enter". O clipă, se gîndi că nu se întîmplase nimic, dar în fereastra ecranului apăru un alt mesaj:

REPROGRAMAREA VERIFICATĂ

Detașă cablul din ambele mufe, îl băgă la loc în uzunar, apoi stinse computerul fără a-și lua rămas un de la Adam.

Se grăbi să se întoarcă în garaj, reinstalează plăcuța în cutia cu circuite electronice și închise definitiv capota. Cele trei foi de hîrtie se alăturară cablului, în buzunar.

Stinse luminile din garaj, se strecură înapoi în casă și începu să urce scările cînd auzi o mișcare sus.

Zgomote de pași.

O clipă, își pierdu capul, dar își reveni rapid. Se duse tiptil pînă la bucătărie, aprinse luminile, deschise frigiderul și scoase în grabă o cazoletă cu maioneză, o bucată de brînză și muștar. Cîteva secunde mai tîrziu, în ușa bucătăriei apărură Chet. Jeff își prepara deja un sandviș. Privi peste umăr și se sili să-și schimonosească buzele într-un zîmbet vinovat.

— M-ai prins! rosti el. O să-i spui mamei că mi-am făcut un sandviș pe furiș sau vrei și tu unul?

Chet ezită, apoi îi întoarse zîmbetul.

— Fă-mi și mie unul. Dacă o să fim prinși, o să ne primim pedeapsa ca niște bărbați, rosti el.

Scoase o cutie cu lapte din frigider, turnă lichid în două pahare și se așeză la masă.

— N-ai putut să dormi? întrebă Chet.

Jeff își clătină capul.

— Îhî, bolborosi el.

— Poate că o să-ți fie mai ușor să adormi dacă pui cărțile pe masă ca să te ușurezi. Nu spun că n-a fost o porcărie ceea ce ai făcut, dar nici nu-i un capăt de țară. Nu trebuie decît să recunoști și să-mi spui cine te-a ajutat și cu asta basta.

— Mda, rosti Jeff cu vocea disprețuitoare. Și o să continuu să fiu consemnat pentru tot restul vieții și n-o să mă pot întoarce la academie, nu?

— N-are rost să discutăm asta pînă ce nu mărturisești ce ai făcut.

— Și dacă n-o fac? îl provocă Jeff. Dacă nu-ți spun?

— Atunci cred că o să rămîi închis în casă, replică Chet pe un ton amabil.

Refuza să trădeze mînia pe care o simțea cum se urcă în el datorită insolenței fiului său.

— Să știi însă că nu o să mă las înduplecat, Jeff. Poți să-mi spui acum, sau mîine, sau săptămîna viitoare. Dar ai să-mi spui!

Jeff apucă sandvișul.

— Iar eu mă gîndeam cu un minut în urmă că poate nu mai ești atît de supărat pe mine, făcu el aparent amărît. Sandvișul tău e pe frigider. Eu o să-l iau pe al meu la mine în cameră.

Chet fu, involuntar, pe punctul de a sări de pe scaun. Simțise nevoia să-l înșface pe Jeff de ceafă și să-l scuture bine, pînă ce el avea să-și ceară scuze pentru ceea ce-i făcuse maică-si, să-și ceară scuze pentru felul în care vorbea cu el și pentru întreaga atitudine pe care o afișase în ultima vreme.

Dar n-o făcu. În schimb, se gîndi la Jeanette. În această noapte, pentru prima oară de la moartea lui Adam, ea adormise împăcată cu ea însăși. Dacă îl va zgîlțîi pe Jeff acum, n-ar face decît s-o trezească și s-o lipsească

de aceste cîteva ore de liniște sufletească.

Își păstră cumpătul, mușcă din sandviș, încercă să mestece și scuipă îmbucătura în coșul de gunoi. Aruncă și restul sandvișului.

Stinse luminile și o porni pe scări. Se gîndi că uneori meseria de tată e cea mai dificilă din lume. Și totuși îl iubea pe Jeff, în ciuda comportamentului său. O să treacă și prin asta. Lucrurile aveau să ia din nou o întorsătură bună.

În final, vor sfîrși prin a se apropia iarăși unul de celălalt.

În camera sa, Josh privi fișierul de pe ecranul computerului. Nu înțelegea ce însemna el și nici la ce slujea.

Dar știa de unde provenea.

Încercase toată seara să dea de vreo urmă a lor.

N-avusese deloc succes pînă în urmă cu cîteva minute. Atunci îi venise o idee și se decisese să încerce să pătrundă în computerul familiei Aldrich.

Găsise numărul în agenda din biroul lui Jeff. Cînd încercase să sune, linia era ocupată.

Asta însemna că cineva din casă folosea deja modemul.

Jeff?

Josh se pusese pe treabă, pătrunzînd direct în computerul de la centrala telefonică. Un minut mai tîrziu, reușise să intre pe linia de modem a familiei Aldrich.

Dădu peste fișierul care era acum afișat pe ecranul său.

Cîteva linii, care arătau că Jeff și Adam comunicau unul cu altul în legătură cu un program.

Văzu apoi o masă de linii care îi părură lui Josh a fi o adunătură fără sens.

În final, văzu încă o linie:

REPROGRAMAREA VERIFICATĂ

Reprogramarea cui? Ce însemna asta?

Închise computerul. Cuvintele îi rămaseră agățate în minte.

"Reprogramare verificată".

În bezna nopții, cuvintele aveau ceva amenințător în ele.

Amenințător și periculos.

26

— E aproape cinci și jumătate, anunță Chet. Sorbi ultima gură de cafea și puse ceașca în chiuvetă.

— Dacă vrem să ajungem la ei la ora șase, trebuie s-o luăm din loc.

— Poate ar fi mai bine s-o sun pe Frieda și să anulez, sugeră Jeanette. Nu prea vreau să-l las pe Jeff de capul lui. Cînd se va trezi...

— O să-l lăsăm toată ziua singur, îi reaminti Chet. Iar dacă nu plecăm, nu vom face decît să-i permitem să ne manipuleze încă o dată. În afară de asta, Curt și Frieda pleacă spre Londra după-amiază. Îți amintești că asta a

fost toată poanta meciului din această dimineață? L-am planificat acum o lună, un meci de drum bun, în care vrem să câștigăm.

— Știu, oftă Jeanette. Numai că...

— Mergem! declară Chet fără a lăsa loc vreunui comentariu.

Jeanette își dădu seama că el avea dreptate — așteptase tot atât de mult ca și el această dimineață. Li se păruse amîndurora că era o idee minunată să te scoli în zori, să mergi pînă în Stratford și să joci un set înainte de a pleca la lucru. Aranjaseră chiar ca acesta să devină un obicei după ce Curt și Frieda se vor întoarce din călătorie.

— O cale excelentă de a lupta cu vîrsta! spusese Curt, la care Chet replicase, cinic, că era o cale la fel de bună pentru a face un atac de cord înainte de micul dejun.

— Bine... Lasă-mă, cel puțin, să-l trezesc și să-mi iau la revedere, îl rugă Jeanette pe Chet.

Chet ezită o clipă, după care se decise să-i povestească ce se întîmplase peste noapte. Pe măsură ce asculta, Jeanette se făcu tot mai palidă și începu să-și muște buza de jos.

— Dacă vrei să-ți distrugă buna dispoziție din această dimineață cu atitudinea lui, atunci nu te pot opri, încheie el. În locul tău, însă, l-aș lăsa să doarmă. Pînă ne vom întoarce o să se trezească, iar eu o să fiu suficient de vlăguit ca să nu-mi sară țandăra imediat ce va deveni din nou obraznic.

"Asta e o greșeală", gîndi Jeanette cu o intuiție bruscă. "N-ar trebui să mergem la Stratford. Ar trebui să rămînem aici ca să discutăm cu Jeff, indiferent cît de dureros ar fi".

Însă expresia feței lui Chet îi spuse limpede că o confruntare cu Jeff acum ar fi îngrozitor de dură. Asta o ajută să se hotărască.

— Să mergem, atunci! fu ea de acord, forțîndu-se să zîmbească, deși avea sentimentul clar că dimineața era deja ratată pentru ea.

Luară rachetele de tenis și un set de mingi, apoi se duseră în garaj, înghesuiră lucrurile pe bancheta din spate a mașinii și plecară.

Nici unul nu-l văzu pe Jeff cum îi obsearvă din spatele ferestrei sale de la etajul doi, cu un zîmbet drăcesc în colțul buzelor.

Cinci minute mai tîrziu, soții Aldrich lăsară Barrington-ul în urmă. O luară pe autostradă și Chet începu să apese pe accelerator. Soarele era pe punctul de a răsări din spatele dealurilor de la estul șoselei, iar ceața de dimineață se retrăsese deja, lăsînd norii de pe cer să strălucească galben portocalii în lumina zorilor. Admirînd panorama oceanului, Jeanette începu să se simtă mai bine.

— În definitiv, poate că ai avut dreptate, rosti ea, oftînd și așezîndu-se mai confortabil pe scaun.

Poate că tocmai de asta aveam amîndoi nevoie.

Chet întinse mîna dreaptă și o mîngîie ușor. Apăsă mai tare pe accelerator și își răsuci o idee capul spre panorama Pacificului.

— Într-o dimineață ca asta nimic nu poate fi mai frumos, nu?

Acul vitezometrului continuă să crească încet. Depăși 90 de kilometri pe oră și Chet reduse apăsarea pe pedală, pentru că urmau o serie de curbe strînse, pe care șoseaua le făcea de-a lungul coastei învolburate dintre Barrington și Stratford.

În loc să încetinească, mașina accelerează.

Chet simți un fior în fața comportării ciudate a mașinii, dar crezu că știa ce se întîmplase.

Controlul automat de croazieră. Probabil că l-a lăsat deschis și a apăsător accidental pe butonul de pornire a lui.

Însă cînd apăsător pe frîne pentru a scoate din funcțiune controlul automat de viteză și începu să încetinească autovehiculul, își dădu seama că el nu funcționa.

Principial, oricînd doreai să oprești și apăsător pe frînă, sistemul era automat anulat. O altă cale era de a tăia alimentarea motorului.

Piciorul drept apăsător pedala de frînă mai tare. În loc să se facă simțitor impulsul care demonstra că acel control automat fusese dezangajat și că motorul, ca și frînele, lucrau pentru încetinirea vitezei, el simțitor cum motorul se luptă cu frînă.

Jeanette îl privi îngrijorată și-l întrebător:

— Nu mergem un pic prea repede?

Chet nu răspunse. Apăsător mai puternic pe pedală. Mașina începu să încetinească, iar el simțitor o ușurare.

— Cred că s-a înțepenitor accelerația, murmurător. Probabil că s-a slăbitor vreo legătură. N-o să-mi ia mai mult de un minut s-o aranjez dacă am în portbagaj o pereche de clești sau o cheie franceză.

— Oh, Doamne, gemu Jeanette. Numai de o notă de plată pentru reparații nu aveam acum nevoie!

— N-o să fie nici o notă, replicător Chet.

Piciorul apăsător pedala tot mai mult, căci motorul continua să nu asculte de frîne.

— Dacă e de vină o legătură, atunci nu va fi nici o problemă.

Brusc, își dădu seama că problema era mult mai serioasă. Frînele începură să se încălzească și, ca atare, să alunece, așa că mașina reîncepu să accelereze.

La jumătate de milă în fața lor era prima curbă și drumul începea să șerpuiască printre stînci.

— Iubitule, încetinește! se sperie Jeanette. Nu poți...

— Încerc! exclamător Chet. Dar frînele se încălzesc și trebuie să le mai dau drumul.

Relaxă pedala și mașina țîșni înainte cu motorul zumzător parcă fericitor că fusese eliberat din strînsoare.

Chet privi înspăimîntat cum viteza automobilului trece de 110, apoi de 120 de kilometri pe oră.

— Încetinește, Chet! strigător Jeanette, stînd încordată în scaun și holbîndu-se prin parbriz la curba strînsă spre stînga care se afla acum la numai o sută de metri în față.

Chet își înfipse piciorul în pedală. Mașina începu din nou să încetinească, dar, în cîteva secunde, frînele se reîncălziră și el simțitor cum ele încep să cedeze.

O clipă, acul vitezometrului coborî sub 120, dar începu să crească la loc.

Îneebunit, Chet apăsător pe ambreiaj. Cînd acesta nu răspunse la comandă, încercă să taie alimentarea motorului.

Cheia refuză să se răsucească în broasca de contact. Mașina părea scăpată de sub orice control.

Abordară prima curbă cu 135 de kilometri pe oră. Pumnii lui Chet se făcuseră albi datorită încleștării cu care mînuia volanul. Cauciucurile scrîșniră, dar drumul era taluzat în această curbă, așa că roțile nu cedară.

La cincizeci de metri mai departe drumul o lua la dreapta și apoi, dacă își amintea bine, intra în prima curbă în ac de păr, răsucindu-se cu 180 de grade pentru a evita peretele de nord al unei crevase adânci din faleză.

Mașina supraviețui și celei de-a doua curbe, însă auziră amândoi un zgomot ascuțit, când aripa din spate se frecă de zidul de protecție din piatră care fusese singurul obstacol protector pentru a nu fi proiectați de forța centrifugă în ocean.

— Oprește! țipă Jeanette. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

Chet redresă mașina, dar aceasta era complet scăpată de sub control și continuă să accelereze pe măsură ce se apropia de curba periculoasă și de podețul îngust care mărginea golul despicăturii în punctul cel mai periculos.

— N-o să reușim! strigă el. Lasă-ți capul în jos!

Cînd ajunseră la curbă aveau aproape 150 kilometri la oră. Chet răsuci de volan pînă la capăt, dar nu putu împedica nimic.

Botul mașinii se înscrise pe podeț, dar, în aceeași clipă, roțile din spate alunecară și limuzina ieși de sub control.

Partea dreaptă a automobilului se izbi de capătul parapetului de beton al podețului. Ușa din dreptul Jeanettei se curbă în interior, smulgînd instantaneu prințatoarea centurii de siguranță a femeii.

Jeanette fu aruncată în poala lui Chet. Mașina continuă să se răsucescă. Partea din spate părăsi drumul și autovehiculul începu să oscileze pe marginea podețului. O clipă mai tîrziu, se rostogoli peste margine și pluti cîteva secunde în aer pînă ce se zdrobi de stîncile de dedesubt. Luă, instantaneu, foc. Dar Chet și Jeanette erau deja morți.

Deasupra epavei se formă imediat un nor de fum.

Un minut mai tîrziu, dinspre nord se apropie agale de locul dezastrului un camion. Șoferul zări fuiorul de fum care răsărea de dedesubtul podului.

— Isuse! îngăimă el.

Imobiliză autovehiculul și se dădu jos pentru a căuta supraviețuitori. Văzu despre ce era vorba și se întoarse la bord. Apucă microfonul stației sale de emisie recepție și începu să raporteze:

— Cineva a căzut de pe podul de deasupra Barringtonului. Arată ca și cum tocmai s-ar fi întîmplat. Mașina e în fundul prăpastiei și arde ca naiba.

Cînd începură știrile de dimineață, în apartamentul lui Hildie Kramer sună telefonul. Apucă receptorul și tăie sonorul televizorului.

— Doamna Kramer? întrebă o voce masculină.

— Da.

Simți o furnicătură de-a lungul sirii spinării. Vocea grea a interlocutorului o avertiza că avea să primească vești proaste.

— Aici e sergentul Dover de la departamentul poliției din Barrington.

Hildie simți că-i bate mai tare inima.

— L-ați găsit pe Steve Connors? întrebă ea.

Își compuse deja o voce plină de compătimire ca reacție la aflarea veștii morții lui.

— Aș fi vrut eu, răspunse Dover. V-am sunat în legătură cu băiatul care i-a găsit mașina.

Hildie gîndi cu repeziciune. Josh se comportase cam ciudat cu o noapte

în urmă. Oare se strecurase afară din casă pe timpul nopții? Dar cu ce scop? El nu știa nimic despre cele ce se petreceau în laboratorul secret.

— Josh MacCallum? Întrebă ea, mirată.

— Nu, celălalt. Jeff Aldrich.

— Aha, rosti ea, ca și cum n-ar fi fost surprinsă, deși simți instantaneu un ghimpe în inimă. Ce se mai întâmplase? Le spusese Jeff adevărul părinților săi?

— Mă aflu acum chiar în casa băiatului, continuă Dover. Mă tem că a avut loc un accident și băiatul a rămas singur. M-a rugat să vă sun.

— Un accident? repetă Hildie. Ce fel de accident?

— Mă tem că ai lui au încurcat-o. Mașina lor a căzut de pe podul de la nord de oraș. S-a întâmplat cam cu patruzeci și cinci de minute în urmă.

— Oh, Doamne! îngăimă Hildie. Chet și Jeanette? Au pățit ceva?

— Da, doamnă, răspunse Dover. De asta v-am sunat. Nici unul dintre ei nu mai e în viață.

Hildie se sprijini de măsuta telefonului. După câteva minute, reuși să îngaime cu voce tremurătoare câteva vorbe:

— Vin imediat acolo! Spuneți-i lui Jeff că vin.

Nu așteptă replica polițistului. Închise telefonul, își trecu degetele prin păr și plecă în grabă spre parcare.

Josh stătea încă în pat, complet treaz. Dormise prost în acea noapte; se trezise mereu, cu gândul la ciudatul fișier pe care-l văzuse pe computerul lui și la semnificația acestuia. La un moment dat, avusese chiar un vis despre computere, în care el se întorsese în bizara lume pe care o văzuse pe ecranul căștii de iluzionare a realității.

Numai că în vis nu folosea nici un program de computer. Era chiar el în interiorul computerului.

Nu era deloc așa cum îi povestise Adam. Acea lume minunată care-l aștepta pe el ca s-o exploreze nu exista.

Nu era decît un imens labirint care se răsucea în jurul lui, un șir nesfîrșit de coridoare care nu duceau nicăieri. Îl cuprinsese panica și o luase la fugă prin labirint, învîrtindu-se mereu în cerc.

Era o capcană din care nu exista scăpare.

Încercase să țipe, dar nu-și găsisse vocea. Tocmai acel efort violent de a încerca să spargă tăcerea îl trezea de fiecare dată, asudat și tremurînd.

Visul se repetă de cîte ori readormea și mereu era mai înspăimîntător.

Cînd se deșteptase ultima oară, soarele de dimineață pătrundea deja prin fereastra deschisă. Atunci se decisese să rămîna treaz. Se întinsese după o carte și începuse să citească.

Auzi un zgomot de mașină. Se uită la ceas și văzu că era numai șase și ceva. Coborî, curios, din pat și se duse la fereastră.

Ajunse la timp pentru a o vedea pe Hildie Kramer cum dispăre prin porțile academiei la volanul automobilului ei.

Oare unde plecase? Și pentru cît timp?

Josh se uită din nou la ceas. Încă o jumătate de oră nimeni din reședință nu se va mișca din pat. Iar dacă Hildie nu era înăuntru...

Se hotărî. Acum era momentul să coboare în subsol și să încerce să descopere poziția celui de-al doilea ascensor.

Dar dacă îl va prinde cineva? Ce era cu lumea care lucra la bucătărie? Nici măcar nu știa la ce oră veneau ei la lucru.

Se îmbracă în grabă. Îi veni o idee. Scoase valiza de sub pat și o luă cu el când părăsi camera. Dacă îl va opri cineva, va spune simplu că se duce să o pună în magazie.

Coridorul era tăcut, ca și cum era plină noapte. O luă de-a lungul lui pînă la scări pe care le coborî cîte două o dată pînă la parter.

Acesta era și el pustiu.

Se strecură prin sufragerie, apoi se opri să asculte lîngă ușa bucătăriei. Auzi un murmur de voci și simți aroma cafelei care se furișa prin ușa batantă întredeschisă.

Deschise în tăcere ușa de la subsol, aprinse lumina și păși pe platforma din capul scărilor.

Trase ușa după el și respiră ușurat. Pînă acum nu-l descoperise nimeni.

Coborî scările, cărînd valiza după el. Știind că afară e ziua și venind aici pentru a doua oară, subsolul nu i se mai părea acum atît de monstruos. Așeză valiza la piciorul scării și o luă către locul unde descoperise puțul de beton. Ajunse imediat lîngă el și descoperi un alt comutator. Îl apăsă și zona din jurul lui fu inundată de lumina strălucitoare a patru becuri cu incandescență.

Dădu ocol puțului și-l examinează cu atenție. Primele trei laturi cercetate se dovediră a nu fi nimic altceva decît fețe ale lui. Pe alocuri, căzuseră bucăți din tencuială, pentru că cimentul era vechi, dar cam asta era tot.

Pe cea de-a patra latură găsi ceva ce nu observase data trecută. Din podea răsărea o țevă de plastic cu diametrul de aproximativ zece centimetri. Țeava o lua în sus, lipită de peretele puțului și era întreruptă la jumătatea drumului de o cutie cu capacul prins în șuruburi la fiecare colț al ei. De acolo, conducta continua în sus și dispărea prin tavanul subsolului, cu excepția unei ramuri care făcea unghi drept, o lua pe sub tavan și se pierdea în întuneric.

Josh înălță capul și studie țeava. Știa că plasticul nu fusese încă inventat cînd se construise casa. Oricum, conducta nu părea veche. Studie apoi zona din podea de unde răsărea ea și văzu că și cimentul din jur arăta de parcă ar fi fost pus de curînd.

Putea oare această țevă să conțină cablurile de energie ale ascensorului? Puțin probabil.

Se îndreptă apoi spre scări și căută în dulapurile cu scule din pivniță pînă ce găsi o trusă. Deschise capacul și apucă o șurubelniță. Se întoarse la țevă și deșurubă capacul cutiei de pe traseul ei.

Înăuntru se vedeau cabluri.

Dar nu erau tipul de cablu gros care era folosit pentru alimentarea cu energie a unui lift.

Erau cabluri de computer.

Josh le recunoscuse de îndată. Erau acolo cel puțin douăsprezece, făcute pachet, atît de strîns încît Josh nu putu să le numere pe toate. Și toate mergeau deasupra și coborau dedesubtul pivniței.

Încă nu știa unde era mașinăria care acționa ascensorul. Înșurubă capacul la loc și-și făcu în minte un plan al clădirii. Acoperișul cupolei de la etajul patru era plat, deci nu părea posibil ca motorul să fie adăpostit acolo.

Dar dacă cablurile care acționau cabina în sus și în jos erau montate pe

ghidaje prin pereți? În subsol era o groază de spațiu pentru un motor electric.

Se învîrți pe lîngă puț, urmărind cu privirea ramura singuratică a conductei de cabluri. Aceasta dispărea într-un perete de cărămizi prefabricate, cam la cinci metri mai încolo.

Cărămizile arătau mult mai noi decît betonul podelei și erau penetrate de o ușă.

Josh o porni către ea.

Hildie parcă în fața casei familiei Aldrich. Pe aleea din față staționa o mașină de patrulare a poliției. Coborî din automobil și un ofițer deschise ușa casei înainte ca ea să apese pe butonul soneriei.

— Doamna Kramer? Eu sînt sergentul Dover. Băiatul e în bucătărie.

Indică direcția cu capul.

— Pe acolo.

Hildie traversă livingul și se opri la ușa bucătăriei. Jeff stătea la masă, îmbrăcat în pijama, peste care își pusese halatul de baie. Se uită la ea și Hildie observă că ochii lui erau uscați.

Era palid, dar nu vărsase nici o lacrimă.

— N-am știut pe cine să sun, se scuză el. N-am nici o rudă primprejur.

Hildie se duse lîngă el și se aplecă greoi pentru a-l îmbrățișa.

— Îmi pare rău, rosti ea. Îmi pare așa de rău!

Jeff o privi în ochi.

— Pot să mă întorc la școală acum?

Hildie simți că i se taie răsuflarea. Îl privi din nou. Încet, începu să înțeleagă.

Fără lacrimi.

Avea vocea calmă.

Nu-i păsa.

Amîndoi părinții lui erau morți și lui nu-i păsa.

Hildie gîndi rapid. Oare observase și polițistul? Sau el presupusese că Jeff e șocat și încă nu pătrunsese adevărul celor întîmplate?

— N... nu știu, spuse ea. Lasă-mă să vorbesc cu sergentul...

Vocea i se stinse cînd nu-și aduse aminte de numele polițistului.

— Dover, îi aminti Jeff. Se numește Dover.

Hildie se îndreptă din șale și porni spre living, unde ofițerul vorbea cu cineva la telefon. Îi făcu semn să aștepte, scurtă convorbirea și închise.

— Cum se simte? întrebă el.

Hildie clătină din cap.

— Nu prea bine. Nu-s sigură că și-a dat seama încă ce s-a întîmplat. Vrea însă să știe dacă îl pot duce la academie.

Dover își împreună sprîncenele a mirare. Hildie continuă, grăbindu-se să speculeze momentul de confuzie din mintea lui:

— Cred că, mai degrabă, vrea să plece de acasă. Date fiind cele întîmplate, e greu pentru el să mai stea aici.

— Cred că ar trebui să-i informăm rudele..., începu Dover.

Hildie încuviință imediat.

— Pot să am eu grijă de asta. Avem toate dosarele la academie și atît Jeanette cît și Chet lucrează — *au lucrat* — la universitate. O să fac,

desigur, cum spuneți dumneavoastră, dar...

Lăsa deliberat cuvintele în suspensie pentru că voia ca decizia finală să vină din partea lui.

Dover reflectă o clipă și se hotărăște. Îi fusese și așa destul de greu să vină până aici și să-i comunice unui puști de doisprezece ani că ai lui muriseră. Când era vorba de copii, Dover nu știa niciodată ce să facă. În jumătatea de oră cât stătuse acolo, nu fusese capabil să-i spună nimic băiatului. Măcar această femeie știa cum să se poarte cu copiii și îl cunoștea pe Jeff.

— Dacă puteți face asta, atunci probabil că le va veni mai ușor celor din familie, fu el de acord. Ar fi de mare ajutor dacă are vreo bunică sau altă rudă. Dacă n-are, putem să-i sunăm pe cei de la asistența socială ca să-i găsească un loc unde să locuiască.

— Nu cred că e necesar, îi comunică Hildie. Cred că, fie Chet fie Jeanette au rude în oraș și o să le contactez în dimineața asta. Mă îndoiesc că asistența socială se va implica în acest caz.

— Trebuie să vedem ce are de zis familia, replică Dover ca să scape de obligație. Mă tem însă că trebuie să vă cer actele. Nu că n-aș crede că sînteți cine spuneți că sînteți, dar...

— Nu-i nici o problemă.

Scotoci într-o geantă largă pe care o lăsase pe un scaun și scoase documentele ei de identitate. Dover examinează superficial permisul ei de conducere și legitimația de servici.

— Vă pot suna la același număr pe care l-am folosit mai devreme? întrebă el.

— Sau prin centrala universității, răspunse Hildie. Ziua mă puteți prinde mai ușor pe această cale. Celălalt număr e de la apartamentul meu din academie. Sînt administratoarea acestei instituții.

Cinci minute mai târziu, ea și Jeff se îndreptau, cu mașina, spre academie. Păstrară o bucată de drum tăcerea. Hildie fu cea care vorbi prima:

— Îmi pare rău pentru părinții tăi, Jeff. Știu cât îți va fi de greu.

O clipă nu fu sigură că o auzise, însă el se întoarse spre ea.

— Doctorul Engersol o să trebuiască să mă lase acum să mă duc lîngă Adam. Dacă poliția află ce am făcut o să vină și o să mă aresteze, nu?

Ținînd strîns volanul, Hildie nu răspunse.

Josh deschise ușa și aprinse lumina. Își dădu seama instantaneu că găsise ceea ce căuta.

Prinse de podea cu bolțuri se aflau două motoare mari, fiecare dintre ele fiind angrenate de o roată de transmisie.

Unul din motoare era vechi. Carcasa lui era înnegrită de unsoare și inelele sale de cupru erau perfect vizibile prin grila ștanțată, de ventilare.

Cel de-al doilea părea cu mult mai nou. Cu toate astea, Josh văzu urma clară a unui motor geamăn cu cel vechi.

Oare cedase unul din cele vechi? Și dacă da, de ce nu fuseseră înlocuite amîndouă?

Examinează rolele de transmisie. Amîndouă susțineau cabluri mai groase decît degetul mare al lui Josh.

În jurul butucului de la rola atașată motorului mai vîrstnic, cablul era

înfășurat numai de cîteva ori.

Aceeași situație era valabilă și pentru cealaltă roată, numai că rola în sine era mult mai voluminoasă.

Josh urmări cu privirea traseul cablurilor. Ele păraseau rolele, treceau pe sub doi scripeți înțepeniți în podeaua de beton, traversau podeaua și se înfășurau pe altă pereche de scripeți. De acolo cablurile se îndreptau drept în sus și dispăreau prin două locașuri gemene, care păreau că traversează pereții clădirii.

Și le imagină urcînd prin pereți pînă la altă pereche de scripeți, care le făceau să se întoarcă în subsol. Acești ultimi doi scripeți trebuiau să fie poziționați drept deasupra puțurilor de ascensor.

Josh descifra repede ce motor acționa fiecare ascensor.

Motorul mai vechi, atașat rolei mai înguste, făcea să urce și să coboare cabina pe care o vedea în fiecare zi și care se afla acum la parter.

Deci motorul mai nou acționa liftul secret. Dar și rola acestuia era aproape goală ceea ce însemna că și cabina lui se afla jos.

Dar cu cît mai jos față de cealaltă?

Inspectă cu privirea pereții încăperii și zări regulatoarele celor două ascensoare.

Unul dintre ele părea că se află acolo de cînd fusese construită casa.

Celălalt însă era la fel de nou ca și motorul. Din carcasa sa neagră, de metal, ieșea tubul de plastic care fusese deviat de la traseul conductei mari cu cabluri, zărită de Josh mai înainte.

Deci liftul secret era controlat de un computer, iar celălalt opera încă după sistemul de acționare în vigoare pe vremea construirii casei.

Dintr-o dată, se auzi un "clanc!" foarte sonor. Josh sări, speriat, de lîngă regulatoarele. O clipă se înfricoșă teribil cînd se gîndi că fusese prins în subsol. Panica cedă însă imediat cînd realizează că nu auzise nimic altceva decît zgomotul pornirii unuia dintre ascensoare.

Se răsuci pe călcîie și văzu cum se învîrtește încet rola mai îngustă. Josh își ținu respirația și numără instinctiv secunde cît ea continuă să se rotească. După treizeci de secunde, rola se umplu cu cablu și motorul se opri cu zgomot.

Josh rămase pironit locului. Peste cîteva momente, se trezi la viață celălalt motor. Cea de-a doua rolă începu și ea să se răsucescă, mult mai rapid și extrem de silențios. Josh numără secunde din nou.

De această dată, trecură numai douăzeci de secunde pînă ce motorul se opri, dar Josh fu convins că rola se învîrtise cu o viteză de cel puțin două ori mai mare decît cealaltă. Peste încă cinci secunde, ascensorul își începu o nouă cursă.

Josh își dădu seama că cineva luase ascensorul vechi pînă la etajul patru, îl apelase pe cel ascuns și îl luase pe acesta în jos pînă la o destinație obscură.

Hildie?

Oare se întorsese? De cît timp stătea el ascuns în pivniță? Nu știa. Dar dacă fusese ea, ar fi fost bine să se întoarcă sus acum, cît timp ea se mai afla încă acolo, dedesubt. Stinse luminile și se grăbi spre piciorul scării. Mintea sa elaborase deja un plan pentru ce avea de făcut pe post de următor pas.

Dacă liftul secret era comandat de un computer aflat undeva, la mare adîncime sub reședință, trebuia să existe o cale de acces la acesta! Și

dacă o va găsi...

Se cățăără pe scări în sus, stinse ultimele lumini, împinse ușa pentru a ieși de acolo și fu pe punctul de a răsturna tava cuiva care căra hrană din bucătărie în sufragerie.

— Isuse! exclamă acest cineva.

Josh îl privi pe băiatul pe care-l lovise cu ușa. Era unul dintre studenții universității, care lucra cu program parțial în bucătăria academiei și care se uita mînios la el.

— Ce dracu faci, puștiule?

— E... eu îmi puneam valiza în magazie, murmură Josh.

Celălalt dădu ochii peste cap.

— Mă rog, ai grijă, da?

Trecu pe lângă Josh, continuîndu-și drumul spre sufragerie. Josh îl urmă și-și croi drum prin mulțimea de copii care erau de acum adunați în jurul bufetului. Se duse în holul mare. Cînd ajunse la prima treaptă a scării, de sus apăru, clătîndu-se, Brad Hinshaw.

— Josh! Te-am căutat peste tot!

— Am fost să-mi duc valiza, începu Josh, dar celălalt i-o reteză.

— S-a întors Jeff! Îți vine a crede? O singură noapte și deja s-a întors!

— Jeff? repetă Josh.

Îi reveni brusc în memorie mesajul ciudat pe care îl văzuse pe computer în noaptea ce trecuse.

— Mda! Tocmai l-am văzut cînd intra cu Hildie!

— Și unde sînt? îngăimă Josh.

Brad indică, cu degetul, în sus.

— În apartamentul doctorului E. l-am văzut în lift acum vreo două minute! Hai cu mine — luăm o masă și-i păstrăm un loc și lui. Abia aștept să aflu cum i-a păcălit de această dată pe ai lui să-l lase să se întoarcă.

Dar Josh nu-l mai asculta. Știa că Jeff și Hildie nu se mai aflau în apartamentul de sus.

Erau acum, undeva, sub imobil.

De ce?

Se răsuci și începu să urce scările către etajul doi.

Către camera sa și către computerul său.

27

Jeff se holbă la imaginea fratelui său pe monitorul de deasupra bazinului.

Bizar!

Îi era greu să-și creadă ochilor. Adam încă trăia, trăia cu adevărat. Și arăta chiar mai bine decît crezuse. Putea să vadă, să audă și să vorbească, toate astea făcîndu-le prin complexul de circuite electronice din giganticul computer Croyden de alături.

Putea să vadă chiar și furia din privirea lui, la fel de clar ca și cum pe ecran ar fi fost chiar Adam în carne și oase.

— Dar n-am vrut ca mami și tati să moară, rosti Jeff pe același ton mînios pe care îl avusese și Adam cînd îl acuzase de asasinarea părinților lor. Ți-am spus doar că am vrut numai să-i sperii!

— Nu mă minți, Jeff, îl avertiză Adam.

Vocea lui era rece și avea o duritate pe care Jeff nu o mai întâlnise niciodată înainte.

— N-ar fi trebuit să te ajut, continuă el. Dar ai spus...

— Și ce voiai să fac? izbucni Jeff, cu ferocitate. Să-i las să mă pună la secret? Totul ar fi fost minunat dacă ți-ai fi păstrat închisă gura aia mare a ta. Dar nu! Tu trebuia să vorbești cu mami!

— Pur și simplu n-am vrut să fie tristă! contraatacă Adam.

Pe ecran ochii lui aruncau fulgere de mînie.

— A fost mama mea! Am iubit-o!

Engersol urmărea, fascinat, întreaga dispută. Era ca și cum creierul lui Adam se mai afla încă în corpul lui. Emoțiile sale, reacțiile sale, toate erau perfecte! Chiar și expresiile faciale se schimbau permanent, în funcție de cuvintele fratelui său. Emoțiile apăreau în interiorul lui și erau traduse instantaneu pe afișajul grafic al monitorului.

O animație adevărată, în cea mai completă formă a ei; o imagine pe care băiatul o utiliza pentru a reflecta starea ființei sale emoționale.

Adam folosea simultan o parte a minții pentru a crea imaginea de pe ecran, alte părți pentru a expedia impulsurile electronice pe care computerul le convertea în vorbire și restul pentru a gândi și a reacționa.

Adam beneficia și de vedere. Se folosea de oricare dintre cele patru camere de luat vederi montate în colțurile încăperii, pentru a prelua imaginile convertite de computerul Croyden în informații binare, și a le interpreta în propria sa minte la fel de clar și de precis ca și cum ochii săi erau încă intacti.

"Incredibil!", se minună Engersol. Cele mai importante două simțuri, auzul și văzul, funcționau încă perfect, în ciuda lipsei organelor externe de percepție a lor.

Doctorul era deja convins că avusese dreptate. De cînd fusese scos din craniu, creierul lui Adam începuse să dezvolte căi noi de utilizare a zonelor ce nu mai erau necesare pentru întreținerea corpului.

Părea că își reprogramase părți ale sistemului nervos autonom, astfel ca funcțiile de văz și auz să nu mai treacă prin nivelul conștient. Datele erau culese de la computerul Croyden, traduse în forma potrivită și trimise pentru a stimula centrul auzului și văzului de pe cortex.

Probabil că sunetele și imaginile pe care le recepționa el erau la fel de reale ca și cum ar fi făcut-o direct.

Dar cum stăteau lucrurile cu Amy?

În timp ce computerul continua să înregistreze orice reacție a creierului lui Adam, pe măsură ce acesta oscila între durere și furie în cearta cu fratele lui, atenția lui Engersol se îndreptă spre oscilografele atașate creierului fetei.

Era și acolo activitate, putea s-o vadă pe afișajele grafice ale undelor emise de cortexul ei. De ieri, ea refuzase total să-i mai răspundă, deși el era convins că era conștientă de faptul că voia să comunice cu ea.

Trebuia să decidă ce avea de făcut.

Adam îi confirmase că ea fabricase viruși informaționali ce puteau fi activați în eventualitatea că echipamentul care-i supraveghea activitatea creierului detecta ceva ieșit din comun.

Dacă încerca să umble la creierul ei sau să-l deconecteze de la sistem, virușii aveau să atace computerul Croyden.

Adam găsisese deja sute de exemplare, dar azi-noapte devenise evident că nu era capabil să-i găsească pe toți. În vreme ce Amy îi putea planta oriunde, nu numai în Croyden, ci și în orice computer din raza ei de acțiune, ceea ce însemna, practic, orice computer de mare capacitate de pe glob —, Adam trebuia să inspecteze pe rînd fiecare director din fiecare mașină.

Sarcina aceasta era imposibil de dus la îndeplinire. Deja el rămăsese mult în urmă față de fată.

Amy trebuia oprită, numai că, pînă acum cîteva ore, se părea că actul opririi activității ei n-ar face altceva decît să detoneze toți acești viruși, care ar detona, la rîndul lor, alți viruși, pînă ce...

Pe Engersol îl încercă un fior de groază cînd se gîndi la perspectiva cedării tuturor computerelor din țară sau a simplei contaminări simultane a lor.

Răspunsul la problemă îl găsisese pe la ora două a dimineții, cînd își dăduse seama că și computerul Croyden putea fi păcălit.

Se putea fabrica o înregistrare cu răspunsurile creierului ei, care să imite funcțiile și reacțiile normale.

O înregistrare care putea conține o instrucțiune de repetare la nesfîrșit, care să hrănească computerele cu date nepericuloase, și cum Amy ar fi fost încă acolo și creierul ei ar fi funcționat normal.

Și, în timp ce computerul va procesa aceste date, el va deconecta creierul ei de la sistemul de întreținere și-l va distruge.

După care Adam, ajutat de viteza fantastică a Croydenului, putea începe munca de detectare a băncilor de date contaminate de pretutindeni.

Și cînd se va termina și asta, și băiatul va confirma găsirea și lichidarea tuturor virușilor, Engersol va izola laboratorul și va deconecta computerul Croyden — ca și proiectul, de altfel — de la orice sursă externă de informații pînă ce va găsi o cale pentru păstrarea minților copiilor sub control.

Deși nu-i explicase lui Hildie implicațiile complete ale acțiunii fetei, el era conștient de ceea ce se întîmplase.

El deschisese cutia Pandorei și conținutul ei se vărsa în afară cu repeziciune.

De dimineață, Adam îi comunicase:

— Dacă o putem opri să mai creeze noi viruși, eu îi pot detecta în cîteva ore. O dată ce aceștia vor fi dezactivați, restul nu mai contează. Pot să rămînă acolo unde sînt, pentru că nu mai are cine să-i inițializeze, în plus, pot folosi datele ei proprii pentru a-i găsi pe detonanți.

— În regulă, rosti acum Engersol, ieșind din reverie. Nu mai putem face nimic pentru a schimba cursul evenimentelor ce au avut loc. Singura noastră opțiune e să continuăm de unde sîntem acum și cel mai important lucru e să intrăm în legătură cu Amy.

— Poți s-o faci? întrebă Hildie.

În ultimele cinsprezece minute ea nu rostise nici o vorbă. Ascultase în tăcere cum Jeff îi povestea fratelui său ce li se întîmplase părinților. Nu intervenise cînd el afirmase că n-avusese intenția să-i ucidă, pentru că, la fel ca și Engersol, și ea simțea că importanța proiectului depășea cu mult necesitatea ca Adam să înțeleagă exact cele întîmplate.

Mai mult, dacă Adam putea fi convins că totul se întîmplase din vina

lui, asta avea să le asigure cooperarea lui în orice acțiune ce va trebui întreprinsă pentru a o controla pe Amy Carlson.

Necesitatea lui de a i se aproba acțiunile, dorința lui de-a dreptul patologică de a se conforma la tot ce i se cerea, fuseseră principalele motive pentru care îl selectaseră pentru participarea la proiect.

Vina resimțită față de moartea părinților lui avea să se dovedească acel ultim stimul pentru ca el să execute orbește orice îi va cere Engersol. Chiar dacă asta însemna ca, în final, să moară și el.

— Cred că o putem contacta pe Amy, replică Engersol.

Se așează în fața tastaturii și începu să dea instrucțiunile care aveau să trimită în sistem datele, prefabricate de el, referitoare la activitatea creierului fetei.

Monitorul de deasupra bazinului ei prinse, instantaneu, viața și vocea lui Amy umplu camera.

— N-o să-ți meargă, doctore Engersol!

Rostise vorbele cu o siguranță care-i făcu pe ceilalți să privească imediat monitorul ei.

Părea că se uită, cu ochi mînioși, direct spre doctor.

— Știu ce vrei să faci și n-o să-ți meargă, rosti ea, din nou.

Fața doctorului se strîmbă într-un zîmbet lipsit de căldură.

— Si ce crezi tu că fac, Amy?

— Încerci să păcălești computerul. Dar n-o poți face. Am studiat problema, doctore Engersol. Și cred că un creier este exact ca o amprentă. Nu există două organe identice și sînt atît de complicate încît nu pot niciodată repeta absolut la fel o secvență de răspunsuri măsurabile. Așa că am întocmit un nou program, care compară mereu cele mai noi citiri ale datelor provenite de la creierul meu cu cele dinainte. Dacă descoperă o duplicare a acestor date, atunci acest program va presupune automat că mi-ai făcut ceva și va începe activarea virusilor. Mai întîi însă va porni distrugerea completă a acestui proiect.

Engersol privi înghețat imaginea fetei cu părul roșcat. Fața ei pistruiată nu-i dădea mai mult de zece ani, pînă ce el ajunsese să se uite în ochii ei. Păreau că poartă în ei întreaga înțelepciune a omenirii.

— Nu te cred! rosti el aspru, deși se simțea mult mai puțin sigur decît lăsaseră cuvintele lui să se înțeleagă.

Capul fetei se ridică puțin și un zîmbet malițios îi ridică colțurile gurii.

— Încearcă, dacă ții așa de mult. Programul e întocmit de așa natură ca să-ți lase treizeci de secunde pentru a te răzgîndi. Însă nu cred că o să aștepți atîta.

Engersol simți că-l cuprinde o furie rece. Era o cacealma! Era sigur de asta!

— Dacă nu mă răzgîndesc o să mori, nu-i așa? rosti el.

Amy ezită, după care încuviință.

— Da. Ca și Adam, de altfel. Dar m-am gîndit și la asta și nu cred că mai are vreo importanță. N-aveai nici un drept să ne plantezi aici și totuși ai făcut-o. Și te-am avertizat ce se va întîmpla dacă vei încerca să-mi faci rău, așa că, dacă te decizi să mergi înainte, tu vei fi cel care ne va ucide pe amîndoi, și nu eu.

Engersol se uită furios la Hildie ai cărei ochi, ce reflectau mai multă ură chiar decît ai lui, o priveau pe Amy ca și cum ar fi vrut s-o devoreze.

— Ei bine? o întrebă el.

Ea vorbi fără a-și lua privirea de pe monitor:

— Spune adevărul? Computerul nu poate fi, într-adevăr, păcălit?

— Nu sînt sigur, răspunse, nervos, doctorul. Înclin să cred că se poate. Cred că ea blufează.

Hildie ezită o clipă apoi se decise.

— Fă-o! rosti ea. Nu ne putem permite ca tot acest proiect să devină sclavul unui copil supărat.

Engersol termină de dat instrucțiunile și apăsă pe tasta care le permitea accesul în computer.

Cîteva secunde nu se întîmplă nimic. Cînd fu pe punctul de a începe tastarea celorlalte instrucțiuni, care aveau să lichideze sistemul de întreținere a creierului fetei, ecranul prinse, brusc, viață. Difuzoarele sistemului acustic începură să sune alarma. Pe tablourile de control ale ambelor bazine începură să clipească lumini roșii de avertizare, după care se activară buzerele pe măsură ce sistemele porniră să cadă, unul după altul.

— Ce e? țipă, speriată, Hildie. Ce dracu' se întîmplă?

Engersol nu răspunse. Se afla deja cu degetele pe tastatură și anula tot ce introduse în calculator.

— Ajută-mă, Adam! strigă el îngrozit.

Sunetele alarmei încetară. Luminile de avertizare se stinseră una cîte una, pe măsură ce Adam începu să lucreze și să repare stricăciunile făcute programelor ce controlau echipamentul.

În mai puțin de un minut, totul se liniști. Engersol pălise. Cămașa îi era îmbibată cu sudoarea ce-i țîșnise prin toți porii cînd văzuse cum începe să se ruineze în jurul lui toată munca depusă în ultimii zece ani. Își șterse transpirația de pe frunte cu mîină tremurătoare.

Pe monitor, Amy zîmbea satisfăcută.

— Ai văzut? rosti ea. S-a întîmplat exact așa cum am prezis, nu?

Engersol încercă să înghită nodul care i se formase în gît și care amenința să-l sufocă.

— Adam! tună el. Spune-mi unde ești. E totul sub control?

— Verific încă, răspunse Adam.

Pe monitor imaginea sa era aceea a unui chip încremenit de pe urma concentrării cu care verifica programele atacate de virusul creat de Amy.

Înăuntrul lui era ca și cum s-ar fi aflat chiar în interiorul computerului, examinînd datele de pe suporti, citindu-le la fel de ușor ca pe niște cuvinte scrise pe hîrtie. Se simțea parcă ar fi fost în mijlocul șuvoiului de informații.

În adîncul conștiinței lui simți o prezență străină.

Nu era Amy.

Se obișnuise cu mintea ei, cu prezența ei, ca o umbră care se mișca paralel cu el sau o lua înaintea lui.

Sesiză acum o altă prezență.

O adulmecă și înțelese brusc cine era.

După numai cinci minute de operare la terminalul din camera lui, Josh înțelese că nu putea pătrunde în sistemul ce acționa în subsol. Întîlnise, la sfîrșitul fiecărei comenzi de acces, același mesaj:

INTRODUCEȚI CODUL DE SECURITATE

Se simțea ca și cum cuvintele își băteau joc de el. Într-un târziu, renunță. Părăsi, nemulțumit, camera și o luă pe culoar spre scări. Când ajunse în capătul lor, auzi un mieunat și privi în sus.

La două etaje deasupra lui, pe platforma scărilor, îl văzu pe Tabby. În ultimele două zile, pisoiul se vînturase pe la etajele superioare, mutîndu-se din cameră în cameră, căutîndu-și parcă prietena dispărută. Josh îl lăsase ieri în propria lui cameră, dar animalul nu stătuse decît atîta cît îi fusese necesar să se convingă că Amy nu era acolo, după care se strecurase pe ușă afară și își continuase inspecția.

Acum stătea la etajul patru și mieuna rugător.

Josh se opri și observă pisica. Parcă sesizînd interesul pentru el, Tabby mai mieună o dată și dispăru.

De unde se afla, Josh putea vedea partea de sus a ușii de la apartamentul directorului Engersol. Ușa era întredeschisă.

Nu cu mult. Era doar o crăpătură cît o idee.

Inima începu să-i bată cu putere. Va îndrăzni să se urce pînă acolo? Dacă se va întoarce Hildie?

Dar ar auzi, în acest caz, ascensorul și ar avea suficient timp să iasă afară. Și, poate, dacă era chiar în interiorul apartamentului directorului...

Se decise. Uitîndu-se în jurul lui pentru a vedea dacă îl observă cineva, se furișă pînă sus.

Lîngă ușă, Tabby se întoarse spre a se uita la el, apoi zgîrie ușa cu lăbuța, ca pentru a-i cere lui Josh s-o lase să intre.

— Ai dat de mirosul ei? întrebă Josh, cu voce joasă. Ai dat de mirosul ei înăuntru?

Cu inima bătîndu-i năvalnic, întinse mîna și crăpă ușa mai tare.

Pisica se strecură înăuntru.

O clipă mai târziu, Josh o urmări. Inspectă camera cu privirea și ochii îi căzură imediat pe terminalul de computer ce se afla pe biroul de lîngă fereastră.

Computerul doctorului Engersol.

Josh traversă repede încăperea, se așeză în fața terminalului și începu să apese tastele.

De această dată, nu mai apăru nici o cerere de cod de acces.

Începu să caute printre directoare pe care nu le mai văzuse niciodată înainte. În cel de-al treilea director, atenția îi fu atrasă de numele unui fișier:

GELAB. CAM.

Creierul traduse instantaneu numele fișierului: George Engersol. Laborator. Cameră.

Se folosi de mouse, plasă cursorul pe numele fișierului și apăsă clapeta de două ori.

În partea de sus a ecranului se deschise o fereastră și, în fața ochilor lui, apăru o imagine.

Josh se holbă, în tăcere, la ea. Vedea un laborator cum nu mai văzuse înainte în academie, umplut cu echipament care îi făcea pielea ca de

găină, deși habar n-avea la ce putea folosi acesta.

Își dădu, instinctiv, seama că îi găsisese pe Adam și pe Amy.

În colțul stîng al imaginii putu zări computerul Croyden în camera lui separată, iar la capătul încăperii de unde primea imagini văzu două bazine cu cîte un monitor deasupra fiecăruia.

Unul din ele era orb, iar pe celălalt era afișat chipul lui Adam. Adunați în jurul unui birou din apropierea bazinelor se aflau doctorul Engersol, Hildie Kramer și Jeff Aldrich.

Păreau că poartă toți o conversație aprinsă.

Sunetul!

Trebuia să existe și un sistem de sunet!

Josh se puse frenetic pe lucru și începu să caute fișiere ce activau microfoanele și difuzoarele din laborator. Dacă Adam fusese în stare să-i vorbească prin intermediul programului de iluzionare a realității, atunci el trebuia să fie capabil să comunice și cu Engersol.

Tot ce avea de făcut era să găsească fișierele potrivite și să activeze programele respective...

În laborator se auzi vocea digitizată lui Adam:

— Sîntem spionați!

Engersol ridică imediat privirea de la ecranul pe care îl studia.

— Spionați? De cine?

— Josh, anunță Adam. Stă la biroul duminic și ne urmărește.

Engersol încremeni. O clipă, simți că-l copleșește furia îndreptată asupra lui Hildie. Fusese chiar așa de idioată încît să lase ușa apartamentului lui descuiată?

— Du-te după el, te rog, Hildie, rosti el, silindu-se să-și mențină mînia sub control. Adu-l aici!

Va trata cu Josh imediat. Cu Hildie se va răfui mai tîrziu.

În apartamentul de la etajul patru, Josh descoperi, în sfîrșit, programul ce-i permitea accesul la sistemul sonor al laboratorului. Îi îngheță sîngele în vine cînd auzi ultimele cuvinte rostite de Adam și de doctor.

Se holbă, paralizat, la ecran. Ce să facă? Ce *putea* face? Ea va fi aici, sus, în douăzeci de secunde. Și chiar dacă ar fugi din clădire, unde ar putea să se ducă?

Hildie va chema toți membrii corpului de pază și, în cîteva minute, pe afară va mișuna o armată de oameni în căutarea lui!

Dar trebuie să facă ceva! Întinse mîna să stingă monitorul, dar imaginea de pe ecran se șterse brusc și fu înlocuită instantaneu cu un chip.

Amy.

Josh se uită la ea cu teamă. Putea fi, într-adevăr, ea? Dar murise!

Nu!

Numai corpul ei murise. Creierul îi era încă în viață.

Auzi un sunet înfundat.

Ascensorul.

Venea Hildie.

Fu pe punctul de a zbura din apartament, cînd Amy îi zîmbi. Apoi îi vorbi. Vocea îi era subțire, datorită micimii difuzorului încorporat în terminal, dar distinctă:

— Nu-ți face griji!

Apoi ecranul se șterse.

Iar ascensorul se apropia din ce în ce mai mult.

28

Cabina se opri cînd ajunse în vîrfurile puțului.

Hildie bătu, nerăbdătoare din picior, așteptînd ca ușile să se deschidă. Simțea cum îi tremura tot corpul de furie.

Nu se întîmplă nimic.

Hildie apăsă cu violență pe butonul de deschidere a ușilor.

Nici o reacție. Auzi, în schimb, o voce care venea spre ea din micul difuzor montat în tavan.

Era vocea fetei.

— Ai rămas vreodată închisă în lift?

Hildie căscă gura de mirare. Fu surprinsă să audă vocea fetei și simți, în același timp, un fior de frică.

— Amy?

Nu primi nici un răspuns.

Se aruncă încă o dată asupra butonului. Din nou, nici o reacție. Furioasă, plesni din nou butonul. Se auzi din nou vocea fetei.

— Dacă vrei să-mi vorbești, folosește interfonul.

Hildie trase de ușa mică de metal din peretele cabinei, aflată chiar sub micul panou de comandă. Găsi înăuntru un receptor de telefon. Îl smulse din locașul lui și și-l apăsă pe ureche.

— Amy? tună ea cu vocea stridentă. Ce vrei să faci?

Fata vorbi din nou, de data aceasta prin receptorul interfonului.

— Îți place să rămîi închisă în lift?

Hildie gîndi cu febrilitate. "E doar o fetiță". "Ăsta e modul ei de a se juca".

— Să știi că nu sufăr de claustrofobie, răspunse ea. Spațiile înguste nu mă deranjează deloc.

— Zău? Dar căderea în gol? Mie mi-a fost întotdeauna frică de căderi.

Brusc, cabina fugi de sub picioarele femeii cîtiva centimetri în jos, apoi se opri la fel de instantaneu. Hildie se bălăbăni pe picioare. Încercase să se prindă de perete pentru a-și menține echilibrul.

— Ce faci Amy? țipă ea. Să știi că nu e deloc amuzant!

— Nici nu trebuie să fie.

Din voce îi dispăruse nota de tachinare.

— Nu va fi mai amuzant decît ce mi-ați făcut mie, doctorul Engersol și cu tine!

Ascensorul plonja din nou, de această dată pe o distanță de cîtiva metri. Datorită inerției, Hildie rămase o fracțiune de secundă suspendată în aer, după care se izbi de podea, țipînd. Genunchii îi cedară și ea căzu. Dădu drumul receptorului din mînă și se adună, cu greu, de pe jos.

Liftul urcă, încet, în poziția sa inițială de la etajul patru.

— Trei metri, rosti vocea fetei din difuzor. Mie îmi era frică să sar de la trei metri înălțime. Ție ți-e?

Liftul plonjă iarăși și Hildie scoase încă un strigăt. Pluti în aer pînă cînd cabina se opri brusc, după care se lovi de podea.

Inexorabil, cabina începu să urce din nou. Dintr-o dată, Hildie își dădu cu precizie seama ce avea să i se întâmple.

— Nu! urlă ea. Amy, nu face...

Cabina plonjă din nou în abis, acum pe o distanță de șase metri. Hildie căzu după ce liftul se opri brusc. Simți cum o durere ascuțită îi străbate piciorul drept și înțelese că își fracturase glezna. Se prăbuși pe podea, țipînd de durere și de groază.

Ascensorul porni din nou să urce încet. Hildie se sprijini de zid, ținîndu-și piciorul vătămat întins în față, și începu să bată cu pumnii în ușile de metal.

— Ajutor! Să mă ajute cineva, strigă ea.

Cabina se opri brusc. Hildie se cuprinse cu brațele și așteptă.

Plonjă și Hildie începu din nou să țipe, dar se opri imediat căci căderea fusese doar de cîtiva centimetri.

Simți cum o cuprinde din nou furia, întrecînd chiar și durerea de la glezna ruptă. Amy se juca cu ea! Se juca de parcă ar fi fost unul din șobolanii închiși în cușca din laborator!

— Încetează! porunci ea. Încetează chiar...

Ascensorul plonjă iar. Cuvintele ei se dizolvară într-un urlet de groază. Încercă să se răsucească în aer, să se pregătească pentru impact. Cînd sosi momentul, se izbi încă o dată de podea și își simți unul din șolduri cum i se zdruncină sub greutatea corpului. Fața i se zdrobi de perete și din nas începu să-i curgă sîngele.

— Nuuu..., scînci ea, cînd liftul porni. Oh, Doamne, te rog, nu-mi face așa ceva.

Dar se întâmplă același lucru. Din nou. Și din nou. Unele căderi scurte, altele mai lungi.

Unul cîte unul, oasele femeii se fărîmară, pînă ce-i fură fracturate ambele mîini și ambele picioare. O străbătură valuri de durere pe măsură ce se rostogolea prin cabină.

Într-un tîrziu, cînd simți că nu mai poate îndura tortura nici o clipă în plus, cabina se înălță pînă sus de tot.

Se opri și din difuzor se auzi din nou vocea fetei, care tremura acum și avea în ea o nuanță de tristețe.

— Cum te simți? Te doare? Te doare la fel de tare ca pe mine?

— N-o face, Amy, gemu Hildie. De ce...

— Știu ce vrei să-i faci lui Josh, i-o reteză Amy. El e prietenul meu și n-o să te las să-i faci rău. N-o să las pe nimeni să-i facă rău.

Liftul căzu din nou, numai cîteva zeci de centimetri, dar impactul trimise în creierul femeii zeci de săgeți dureroase căci, în mișcare, toate oasele rupte își schimbaseră poziția.

Din gît îi izbucni un strigăt chinuit.

În biroul lui Engersol, Josh ascultă îngrozit țipetele înfundate care

veneau din puțul ascensorului. Ce se întâmpla? Ce făcea Amy acolo?

Și cine altcineva mai auzea strigătele administratoarei?

Se deplasă pînă la ușă și se trase suficient de aproape de golul scării ca să se poată zgîi în jos. Deși nu văzu pe nimeni, auzi un murmur de voci la etajul doi.

Să coboare?

Dar ce-avea să se întâmple cu Amy?

Găsi imediat răspunsul. Engersol va încerca să o omoare. Exact așa cum s-ar fi întâmplat și cu el dacă Hildie nu era oprită de Amy.

Sau l-ar fi pus și pe el în computer?

O fracțiune de secundă, prin minte îi fluturară coșmarurile din noaptea trecută. Încercă să se imagineze prins pentru totdeauna în capcana acelui labirint nesfîrșit, fără a avea nici o speranță de trezire.

O parte a lui vru să fugă, s-o cheme pe maică-sa și s-o implore să vină și să-l ia cu ea.

Dar cealaltă parte îi spuse că n-o putea abandona pe Amy; nu putea s-o lase singură după tot ceea ce făcuse pentru el.

Se strecură la loc în biroul directorului și încuie ușa cu cheia.

— Oprește-o, Adam! porunci Engersol. Omoar-o dacă trebuie, dar oprește-o!

Nu primi nici un răspuns din partea lui, dar imaginea de pe monitor a chipului lui Adam dispăru pentru a fi înlocuită de un peisaj grotesc cum Engersol nu mai văzuse înainte.

Inumană, cu o față diavolească, creatura de pe ecran se uita la ei cu ură.

Lîngă doctor, Jeff căscă gura de uimire.

— Ce e? îngăimă el. Ce se întâmplă?

— Nu știu, răspunse Engersol cu vocea ascutită. N-am nici o idee.

Experimentul îi scăpa de sub control.

Era înconjurată de demoni.

Creaturi ce-i depășeau imaginația o încercuiseră pe Amy. Cînd prima dintre ele apăruse din neant, dînd din niște aripi mari și plesnind din coada bifurcată, primul ei gînd fusese să se tupileze și să lase pocitania să zboare deasupra ei.

Ascultînd de instinct, Amy pierdu brusc controlul asupra ascensorului. Din gîtul lui Hildie izbucni un ultim strigăt de frică și de agonie cînd cabina pică pînă în fundul puțului. Urletul fu curmat brusc cînd ea se zdrobi pentru ultima dată de podea. Căzu cu capul înainte și-și frînse gîtul.

Trucurile mintale îi erau inutile fetei, căci ea nu se putea ascunde nicăieri pentru a scăpa de asaltul cumplitei monstruozități.

Își refocaliză concentrarea asupra bestiei. Refuză să se mai gîndească la ea și creatura dispăru, dar locul îi fu luat imediat de un alt monstru.

Avea pielea verde, acoperită cu solzi. Ochii de un roșu sîngeriu o fixau cu ură în întunericul ce o înconjura. Bestia se tîrî spre ea, întinse ghearele s-o apuce...

Nu!

Nu e real!

Amy strigă cuvintele în propria ei minte, dar repetarea pentru sine a adevărului nu o ajută deloc; nu-i puteau atenua groaza care îi umplea creierul.

Știa că aceste creaturi nu existau — nu puteau să existe! — pentru că lumea în care trăia acum nu poseda în ea asemenea ființe. În afară de ea și de Adam, nu mai exista nici o vietate în acest univers.

Nu erau decît stimuli abstracti care excitau celulele de pe cortexul ei și care creau viziunile acestea de coșmar.

Adam!

El era cel care crease acești monștri, transmițînd imaginile prin intermediul stimulilor, către ea.

Dar faptul că înțelesese ceea ce se întîmpla nu o ajută prea mult. Singura realitate din această lume specială a ei era că ea privea cu ochii minții, iar monștrii cărora Adam le dăduse drumul împotriva ei erau mai reali decît orice altceva.

Se dădu înapoi din fața lor. Căută un loc în care să se ascundă, dar, în lumea ei fără adăposturi, creaturile erau peste tot.

Una din ele veni țîșnind înspre ea, cu fălcile ei mari deschise, cu maxilarele îngălbenite, lăsînd să se scurgă bale pe lîngă ele, cu limba bifurcată aruncîndu-se spre ea.

Limba o biciui și Amy simți ca și cum suprafața subțire a acesteia i-ar fi atins pielea.

Încercă, instinctiv, să-și șteargă saliva băloasă de pe obraz.

Dar n-avea obraz și nici mîină cu care să-l șteargă.

Îi rămase senzația usturătoare a salivei care îi arsesse pielea.

Demonii erau acum pretutindeni. Îi simțea cum o înconjoară, cum închid cercul în jurul ei, cum se tîrîie din ce în ce mai aproape de ea.

Mintea ei emise un strigăt tăcut de spaimă, ca o explozie de energie.

Incredibil! Diavolii începură să se retragă...

George Engersol și Jeff Aldrich alergară spre ușile închise ale ascensorului. Doctorul apăsă butonul de lîngă uși și ele se deschiseră, ascultătoare, dînd la iveală macabra scenă dinăuntru. În colțul cabinei umplute de sînge zăcea corpul dezarticulat, mototolit într-o poziție nenaturală, al administratoarei.

Cei doi rămaseră pironiți locului, stupefiați. După cîteva clipe, Jeff se răsuci pe călcîie, fără a scoate vreun sunet, palid și tremurînd din tot corpul. O porni orbește înapoi spre laborator. Engersol intră în cabină pentru a inspecta corpul femeii în căutarea unui semn de viață.

Nu găsi nici unul. O ridică, o cără cu el în sala de operații și așeză cadavrul însîngerat pe masa pe care o folosisese ultima dată la transplantul creierului fetei.

Se uită la ochii placizi, de mort, ai femeii și își dădu seama că nu-i rămăsese decît un singur lucru de făcut.

Se îndreptă înapoi, cu pași grei, către camera care conținea giuvaierul carierei sale profesionale.

Jeff se uită șocat la monitorul de deasupra bazinului fetei.

— Ce se întâmplă? șopti el. Ce are loc aici?

Pe ecran era o explozie de culori. Moriști involburate se amestecau cu izbucniri colțuroase de lumină, urmate de mase întunecate ca niște nori care se rostogoleau din neant și care se disipau în explozii de purpuriu și maro.

— Nu sînt sigur, răspunse Engersol, care fixa și el ecranul cu privirea. Arată ca atunci cînd s-a trezit și și-a dat seama unde se află. În acea clipă a fost furioasă iar priveliștea asta a fost generată de energia produsă de creierul ei. Acum însă e puțin diferită. Cred că traduce starea ei de frică sau durere.

Engersol activează microfonul.

— Adam? Adam mă auzi?

Monitorul de deasupra bazinului băiatului se trezi la viață. Pe el începu să se formeze conturul unei imagini, dar care dispăru însă imediat.

Alarmat, Engersol vorbește din nou.

— Adam, ce nu e în regulă? Îți face ceva Amy?

Auzi vocea băiatului în difuzorul din tavan. Era slabă și îndepărtată, dar era a lui.

— O pedepsesc... rosti el... l-a ajutat pe Josh...

Jeff făcu ochii mari.

— Josh? șopti el. Ce caută el aici?

Engersol îl ignoră pe Jeff. Gîndea cu repeziciune.

Se terminase! Secretul avea să fie dezvăluit cu mult înainte ca el să fie gata.

Îl vor descoperi! Și vor afla nu numai despre Adam și Amy, ci și despre succesul răsunător al cercetării lui.

Vor afla și despre ceilalți. Despre copiii cu care lucrase de-a lungul anilor și cu care dezvoltase toată tehnica.

Despre copiii care își dăduseră viața pentru tehnologia pusă la punct de el!

Se va spune că el a ucis toți acești copii.

Iar realizarea lui măreață va fi uitată în scandalul pe care îl va face mass media.

Nu-și vor aminti decît de copiii care au murit, de "sinuciderile" despre care vor pretinde toți că au fost crime executate cu sînge rece.

Planurile erau încă intacte. Trebuia păstrat secretul încă mulți ani după acest succes, iar proiectul va trebui dezvăluit cu grijă opiniei publice.

Pînă cînd se va termina această campanie, iar lumea va înțelege cele făcute de el, nimeni nu-și va mai aminti de trecut și de copiii care muriseră.

Iar toate întrebările încuietore vor păli în fața succesului său.

Însă nu acum!

Era mult prea devreme.

Dovada era chiar acolo, pe monitor.

Un gînd poznaș îi trecu prin minte.

Eva.

Amy trebuia să se numească Eva.

Atunci ar fi fost totul perfect. Adam și Eva, primele două ființe ale unei

lumi noi, pe jumătate oameni, pe jumătate computere.

Și Josh s-ar fi potrivit de minune.

Josh din Eden.

Acum însă trebuia să distrugă totul.

Să distrugă și să scape de tot înainte de a fi descoperit.

29

Amy simți cum o sfîrtecă durerea, ca și cum falca unuia dintre demoni i-ar fi înșfăcat piciorul drept, i-ar fi apucat carnea și i-ar fi sfîșiat-o de pe os, apoi i-ar fi sfărîmat chiar osul.

Reveniseră toți. Țipătul ei îi ținuse la respect numai cîteva secunde înainte ca Adam să atace din nou, plăsmuind noi monștri, azvîrlindu-i spre ea ca pe niște săgeți, pătrunzînd unul după altul în mintea ei din ce în ce mai adînc, răsucindu-se în ea ca un cuțit în rană, determinînd ca propria ei minte să se răsucească și să se zvîrcolească în încercarea de a învinge agonia.

Simți cum îi slăbește mintea, simți cum acea structură ordonată, care însemna sănătatea ei, se fisurează. Dacă toată această urgie avea să continue și ea n-avea să găsească o cale de a se apăra, mintea avea să i se prăbușească în curînd.

I se va prăbuși, dar coșmarul va continua cît timp va dori Adam.

Fugi!

Ideea izbucni în mintea ei ca un foc. O clipă n-o înțelese cu exactitate, dar îi deveni imediat clară.

Nimic din toate astea nu e realitate!

Nu te lupti cu ceva ireal!

Întoarce-te!

Urmărindu-și instinctele, Amy începu să se retragă din fața coșmarului. Își retrase mintea în interiorul ei înseși, izolîndu-se precum o floare își împreunează petalele pentru a se proteja.

Își construi o imagine pentru ea însăși.

Imaginea unui puț adînc, solid și negru.

Un puț în care ea putea dispărea și unde Adam și diavolii lui n-o puteau urma.

Simți cum începe să alunece în gaura fără de sfîrșit care exista numai în mintea ei, simți cum alunecă în întunericul binefăcător.

Mîrîiturile bestiilor se estompară și ființele părură că dau înapoi și că devin neclare.

Se năpusti în jos; se sili să lupte cu frica de cădere, pentru a se salva.

Își dădu drumul abrupt în bezna puțului și plonja în tăcerea vidă de dedesubt, fericită că durerea începe să i se ușureze și frica să i se micșoreze.

Se abandona senzației în întregime și lăsa întunericul și tăcerea s-o absoarbă...

Engersol urmări cum haosul de culori de pe monitor se estompă, încet-

încet, pînă ce ecranul se stinse, apoi își mută atenția spre aparatele de înregistrare de lingă sistemul ei de întreținere. Forma undelor creierului lui Amy se schimbaseră, ceea ce îl făcu să se mire. Imediat însă înțelese ce se întîmplase.

Catatonie.

Creierul ei cedase în fața atacului lui Adam și ea se scufundase într-o stare cataleptică, respingînd orice stimul care ajungea la ea și refuzînd să emită, la rîndul ei, vreunul.

Cît timp va dura?

Și cum o putea scoate din ea?

Examină cu repeziciune posibilitățile și evaluă operațiile pe care noua condiție a creierului ei le oferea pentru cercetările lui.

Scurtul moment de excitare dispăru cînd el realizează că are altceva de făcut și că nu va mai avea niciodată ocazia de a lucra cu mințile acestor copii.

Sosise timpul să termine cu ei. Venise clipa să le taie alimentarea cu hrană.

Sosise ceasul ca și creierele lor să o ia pe calea corpurilor.

Să-i spună lui Adam ce se va întîmpla?

Nu.

Nu avea nici un rost și nu-i mai rămăsese nici timp. Începu să introducă instrucțiunile în computer, conștient că Amy era acum incapabilă de a-l opri.

Era convins că Adam nu va îndrăzni să i se opună. Puștiul se obișnuise prea tare să asculte de porunci.

Cu Jeff lîngă el, Engersol termină de introdus instrucțiunile. Pe monitor apăru instantaneu imaginea lui Adam. Avea ochii reci și mînioși.

— Ce faci? tună el.

Engersol îngheță. Pe ecranul computerului din fața lui comenzile introduse se blocaseră. Rosti blînd:

— Adam, o să trebuiască să lichidăm proiectul.

Expresia băiatului se înăspri.

— Să-l lichidezi? Eu nu...

— Nu mai e nici un secret, Adam. Josh MacCallum cunoaște ceea ce facem noi aici și o să le povestească și altora. Așa că trebuie să punem punct acestui proiect, Adam. Trebuie să le putem demonstra că Josh s-a înșelat asupra celor întîmplate aici.

— Dar...

— Înțelegi, nu-i așa, Adam?

Engersol continuă să-i vorbească pe un ton hipnotic, același pe care îl folosisese cînd îl convinsese să se ofere voluntar pentru proiect.

— Ai știut întotdeauna că există o anumită doză de risc. Am discutat despre asta, nu?

Ochii imaginii lui Adam clipiră.

— O să mă ucizi, constată el.

— Zău că nu voiam s-o fac, rosti Engersol. N-am avut nici cea mai mică intenție în acest sens. Dar nu am altă alternativă.

Făcu o scurtă pauză și continuă:

— Vrei să-ți dau un narcotic? Te pot adormi mai întîi. N-o să simți nimic și nici măcar n-o să știi ce ți se întîmplă...

— NU!

Cuvîntul bubui în difuzor. Jeff și Engersol se dădură, instinctiv, înapoi și se uitară unul la altul.

— N-o să te las s-o faci! spuse Adam.

Imaginea reflecta dezlănțuirea violentă din el.

— N-o să-ți permit să ne ucizi! fulgeră el.

Josh se holbă la monitorul de pe birou și ascultă cuvintele lui Adam cu panică crescîndă. Trebuia să facă ceva; trebuia să oprească evenimentele din acel laborator. Dar cum?

Se aruncă furibund asupra tastaturii computerului, dar nu primi nici un răspuns. Părăsi calculatorul și alergă spre biblioteca din spatele căreia auzise țipetele camuflate ale lui Hildie. Trase de ea cu putere, încercînd să găsească o cale de a o deschide, dar aceasta rezistă. Începu să azvîrle pe podea cărțile din rafturi. Într-un târziu găsi, pe cel de-al treilea raft de sus în jos, butonul care elibera biblioteca, îl apăsă, rafturile se rotiră în jurul axului propriu și el presă pe celălalt buton, de apelare a liftului.

Nu se întîmplă nimic.

Îl cuprinse din nou panica. Se luptă cu ea și ochii îi inspectară camera. Trebuia să existe ceva...

Telefonul!

Zbură spre el, smulse receptorul din furcă și formă trei cifre. La cel de-al doilea apel, operatorul răspunse.

— Ajutor! țipă el în receptor. O să-i ucidă! Așa a spus!

Vocea de la celălalt capăt al firului replică, calmă:

— Cine e la aparat? Spuneți-mi numele dumneavoastră și adresa unde vă aflați.

Luptîndu-se cu groaza care tindea să-l copleșească, Josh încercă să explice ce se întîmplă.

— Ei trăiesc încă. Adam Aldrich și Amy Carlson. N-au murit!

Operatorul de la celălalt capăt ascultă, incredul, povestea pe care o debita Josh.

Jeff privi uluit imaginea de pe monitor. Fața de pe ecran nu mai semăna cu cea a fratelui pe care și-l amintea el, a celui frate cu ochi blînzi care făcea tot ce i se spunea. Era acesta, într-adevăr, Adam?

Ochii lui Jeff se mutară spre masa de țesut cerebral din bazin.

Un creier.

Asta era tot ceea ce mai rămăsese din fratele său. O bucată de țesut cenușiu într-un bazin cu soluție nutritivă.

Nu mai era o persoană.

Nu mai era un om.

Asta ar fi devenit el dacă ar fi plecat primul.

Adam înnebunise, întocmai precum Amy.

— Nu ne poți face nimic, spuse Jeff cu vocea disprețuitoare. Ai murit, îți amintești? N-a rămas din tine decît o bucată de țesut într-un bazin!

Cînd auzi cuvintele fratelui său, furia lui Adam se transformă în ură. Îl înțelese, în sfîrșit, pe Jeff. Lui nu-i păsa de el, niciodată nu-i păsase de el.

Nu-i pășase nici de părinți.

— Ai crezut că am să mor, nu-i așa, Jeff? Ai crezut că o să dau ortul popii și doctorul Engersol o să descopere erorile, așa că totul avea să meargă ca pe roate când trebuia să pleci și tu. De asta i-ai ucis pe mami și pe tati, nu? Ca să te întorci și să vii și tu în bazin?

Jeff rânji sfidător.

— Și să sfârșesc ca tine? Ești nebun, omule! Cine ar vrea să fie unde ești tu?

Se răsuci pe călcîie și o porni spre ieșirea din laborator.

— Nu poți să pleci, îl anunță Adam.

Jeff se opri și se întoarse.

— Zău? Și cine o să mă oprească?

Își reluă drumul, dar simți mîna doctorului pe umăr.

— Nu! îl opri Engersol. Tocmai asta vrea el să facem noi. O să ne omoare și pe noi exact cum a omorît-o pe Hildie. Vino cu mine!

Trăgîndu-l pe Jeff după el, Engersol porni spre laborator.

Se opri cînd auzi un zgomot.

Un generator care începuse să funcționeze.

Dădu drumul brațului lui Jeff și formă codul său de acces pe dispozitivul de securitate de lîngă ușa de la una din camere.

Nu se întîmplă nimic. Își dădu imediat seama că Adam folosisese computerul pentru a schimba codurile, izolîndu-l într-un spațiu restrîns.

Cercetă cu privirea camera prin mica fereastră tăiată în ușă la nivelul ochiului.

Putu vedea înăuntru că generatorul de avarie, care fusese instalat aici la insistențele lui pentru a menține computerele și sistemele de întreținere în funcțiune în caz de avarie energetică, era acum în funcțiune.

Dar de ce? Ce spera Adam să obțină cu asta?

Avu senzația că a înțeles. Dacă venea poliția și vedea ce se întîmplă, ar fi fost în stare să taie alimentarea cu energie electrică a imobilului. Fără generator, Adam ar fi murit.

Se duse în laborator.

— N-o să țină, Adam, rosti el. Or să te găsească, mai devreme sau mai tîrziu.

— Nu e pentru mine, replică Adam.

Din furioasă, vocea lui devenise indiferentă.

— E pentru tine. Nu simți nici un miros?

Engersol se încruntă și adulmecă aerul.

Gaz de eşapament! Dar asta era imposibil — camera generatorului avea propriul ei sistem de ventilație, controlat automat.

— Am verificat țevile, explică Adam pe același ton de conversație banală. N-a fost prea greu. N-a trebuit decît să închid două dintre ele și să deschid alte două.

Engersol privi uluit imaginea băiatului. În spatele lui, Jeff deja tușea și scuipa și chiar și el începea să simtă efectele monoxidului de carbon care lua rapid locul oxigenului din cameră.

Îl apucă din nou pe Jeff de braț și fugi cu el spre ascensor. N-ajunseră însă la jumătatea drumului că ușile se și închiseră și refuzară cu încăpățîinare să răspundă comenzilor date prin apăsarea butonului de lîngă ele.

— Nu! scheună el. Nu-mi poți face una ca asta!

Dădu drumul brațului lui Jeff și zbură înapoi în laborator, cuprins de furie și de panică, deopotrivă, încercă să își țină respirația, refuzînd să inhaleze gazul mortal. Cu privirea alergînd înnebunită în jurul încăperii, cu creierul scotocind febril, încercă să găsească o soluție de salvare, terorizat la gîndul că aceste camere, care fuseseră atît de multă vreme oaza sa de liniște, deveniseră camera lui de execuție.

Înțelegere!

Trebuie să cadă la o învoială cu Adam!

Privi imaginea băiatului cu ură. Adam părea că-l urmărește cu o nuanță de tristețe în ochi.

— Nu! îngăimă Engersol. Nu înțelegi? Ceea ce ești tu acum este numai creația mea! Tu îmi aparții!

— Nu-ți aparțin, șopti Adam. Nu mai aparțin nimănui de acum. Nu, după ce ați făcut tu și cu Jeff. Acum pot să fac tot ce vreau.

Engersol se dădu înapoi clătinîndu-se. Plămîinii i se umpluseră din nou cu gazul otrăvitor. Începu să-l cuprindă amețeala și simți cum îi cedează puterea de a se lupta. Îl atinsese prima adiere a morții.

Se împiedică de birou și asta îl făcu să se răsucească ca un titirez.

Văzu monitorul computerului care refuza să i se supună cînd dăduse comenzile de închidere a sistemelor de întreținere. Luptîndu-se cu spectrul morții care începuse să-i umple conștiința, Engersol își canaliză furia într-o ultimă încercare de a se salva. Simți cum corpul îi e străbătut de o doză masivă de adrenalină, ce îi dădu din nou putere. Apucă monitorul și îl smulse din legăturile care-l conectau la tastatură. Se întoarse cu el în brațe și îl azvîrli peste bazinul care conținea creierul lui Adam.

— Nu! strigă acesta cu o clipă înainte ca geamul bazinului său să se facă țandări.

În timp ce Engersol se prăbuși la podea, doborît de otravă, elementele nutritive țîșniră afară din bazinul lui Adam. Creierul se deplasă solid, dar cu fluidul și se scurse pe jos. O bucată de geam de pe drum tăie în două scoarța cerebrală.

Cînd ajunse pe podea, legăturile care îl conectau cu computerul se desprinseseră.

Nu mai conta însă. Adam murise în clipa în care geamul ascuțit penetrase creierul care însemna întreaga sa existență.

Murise exact la fel precum încetase din viață Timmy Evans cu un an în urmă. Măcar acesta nu-și mai recăpătase conștiința. Adam se deșteptase și creierul îi funcționase în bazin, dovedind că, în ciuda tuturor eșecurilor, Engersol avusese dreptate.

Dar acum totul se terminase, nu numai pentru Adam Aldrich, ci și pentru George Engersol. Căutînd o picătură de aer, cu vederea tulburîndu-se, Engersol muri cu ochii la bazinul în care trăise Adam, acum la fel de pulverizat precum era visul lui.

O clipă mai tîrziu, Jeff se prăbuși și el. Urmărise moartea lui Adam fără nici o emoție.

În afara zgomotului generatorului, laboratorul rămase tăcut.

Allen Dover se întorcea de la reședința familiei Aldrich când auzi apelul dispecerului. Ceea ce îi comunică acesta i se păru o nebunie, Adam Aldrich și Amy Carlson să fie încă în viață? Imposibil. Le văzuse chiar el cadavrele.

Și totuși, deși fu convins că era un apel în glumă, poate o șotie mai ciudată făcută de unul din puștii ăia superintelenți ai academiei, o luă spre instituție. Oricum, voia să vorbească cu Jeff Aldrich. Găsise niște hîrtii ascunse în camera băiatului. Cu toate că nu se pricepuse să le descifreze prea bine, i se păruse evident că erau scheme electronice folosite la modelul de mașină în care se aflau Jeanette și Chet când muriseră. Era oare posibil ca acest puști să fi plănuit uciderea propriilor părinți? Știa, desigur, că așa ceva era posibil — astfel de crime fuseseră comise de copii mai mici decît Jeff. Dover clătină, nedumerit, din cap. Ce fel de lume era aceasta care dădea naștere unor asemenea copii?

Parcă în fața academiei.

Găsi în holul mare o mulțime de puști, adunați laolaltă și șușotind între ei. Când îl zăriră la ușa de la intrare, aceștia își ridicară instantaneu vocile. Fiecare dorea să fie primul care să-i povestească ce se întîmplase.

— Au fost strigăte! rosti o fată, palidă. A fost al naibii de ciudat. Sunau de parcă veneau din interiorul pereților!

Dover se încruntă și se întoarse spre un alt copil, un băiat cam de doisprezece ani. Era Brad Hinshaw, care aprobă, cu o încuviințare a capului, vorbele fetei.

— A durat doar cîteva minute, dar a fost, într-adevăr, ciudat.

Brad ezită înainte de a se decide să-i povestească polițistului despre presupunerile lor.

— Există o legendă despre domnul Barrington, începu el. Se presupune că se mai întoarce din cînd în cînd. Noaptea îl poți auzi în lift, dar...

— Bine, bine, i-o retează Dover. Nu am venit aici ca să ascult povești cu fantome. Eu o să mă duc sus, iar voi o să stați aici.

Îi țintui cu cea mai aspră privire cu putință.

— Ați înțeles sau chem să vină și alți polițiști? Cîțiva copii se dădură înapoi, iar restul părură descurajați în a-l urma, așa că Dover se grăbi să urce la etajul patru, unde găsi o ușă încuiată. Bătu cu pumnul, violent, în ea și strigă:

— Josh? Ești acolo?

O tăcere scurtă. Apoi auzi o voce timidă venind prin ușa masivă de lemn.

— Cine e?

— Poliția, Josh. Sînt cel care a vorbit cu tine pe plajă. Îți aduci aminte?

Dover așteaptă din nou, după care auzi declicul broaștei. Ușa se deschise. Din cadrul ei, Josh îl privea speriat și palid.

— S-a întîmplat ceva, șopti el. Ceva groaznic. Adam a murit. A murit și doctorul Engersol și Jeff și Hildie și...

Dover își făcu loc în cameră și închise ușa după el, pentru a preveni situația în care ceilalți copii ar fi venit să vadă și ei ce se întîmpla. Polițistul examinează rapid încăperea. În afara cărților împrăștiate pe podea, totul părea normal.

Nu văzu nici un cadavru.

— Bine, spuse el îndreptîndu-se către Josh, care se dusesse la birou și se holba la un ecran de computer, în timp ce degetele îi alergau pe tastatură. Ce-ar fi să-mi explici...

— Uite! exclamă Josh. Uite, poți să vezi cu ochii tăi!

Dover înconjură biroul, privi ecranul și încremeni instantaneu. Simți că i se face rău în fața priveliștii. Se uita la un fel de laborator, pe a cărui podea zăceau două corpuri cu fața în sus.

Le recunosc imediat chipurile.

Erau Jeff Aldrich, pe care îl văzuse cu mai puțin de o oră în urmă, și George Engersol, directorul academiei.

— Sfinte Sisoie! îngăimă el, stupefiat.

Cu ochii ațintiți pe ecran, i se adresa lui Josh:

— Ai spus că...

Josh înțelese întrebarea înainte de a fi terminată. Tastă o comandă și priveliștea se schimbă. Dover o recunosc pe Hildie Kramer, întinsă pe un fel de masă de operație. După poziția în care stătea, își dădu seama că era moartă.

Atenția i se îndreptă spre Josh.

— Știi ce s-a întâmplat acolo jos?

Josh dădu afirmativ din cap. Obrazul îi tremura și în ochi îi licăreau lacrimi pe care cu greu și le putea stăpîni.

— P... parțial, murmură el.

Se concentra cât putu de tare spre a-și recîștiga controlul și-i povesti lui Dover tot ce știa.

— N-am văzut totul, încheie el. O vreme, n-am văzut nimic, deoarece Adam a închis camerele de luat vederi. Dar după ce a murit...

— Josh, Adam Aldrich e mort de mai mult de două săptămîni!

— Nu, nu e adevărat! se tîngui Josh. Era acolo jos! Creierul lui trăia încă!

Dover decise să nu se certe cu băiatul, convins fiind că, după cele trăite cu proprii ochi, era pe pragul unei crize de isterie.

— Bine, bine, rosti el împăciuitor. Știi cum pot ajunge acolo jos?

— Cu ascensorul, îl informă Josh. Cred că l-am făcut să meargă din nou. Am pus la loc și ventilatoarele și am închis și generatorul.

Dover îl privi uluit.

— Ventilatoarele? Un generator? Ce tot vorbești tu acolo?

— El i-a ucis! strigă Josh, de-a dreptul isterizat. Nu pricepi? Așa i-a ucis!

— Ia-o mai ușor, Josh, îl calmă Dover. Lasă-mă să dau un telefon și apoi o să cobor.

Scoase stația de emisie-recepție din centură și transmise un mesaj rapid. Ceru trei ambulanțe și mai mulți polițiști.

— Încă nu știu ce se întâmplă aici, dar o să revin în cîteva minute.

Își puse emițătorul la loc și o porni spre lift.

— Vin și eu, anunță Josh.

Dover îl privi pe puști.

— Fiule, nu cred că...

— E și Amy acolo! țipă Josh cu o expresie de încăpățîinare pe față. E prietena mea și mi-a salvat viața. Hildie voia să mă lichideze și Amy a oprit-o. Acum trebuie s-o ajut!

Dover evalua rapid situația. Băiatul văzuse deja ce se întâmplase și n-avea timp să se lupte cu el. În afară de asta, se părea că Josh știa ce se experimenta în laborator. Se hotărî.

— În regulă. Vino!

Liftul coborî încet. Josh își strecură, inconștient, mîna în cea a

sergentului. Acesta i-o mîngîie cu blîndete.

Ascensorul se opri și uşile alunecară într-o parte și alta.

— Isuse! murmură Dover cînd ieși din cabină și văzu corpul lui Jeff Aldrich zăcînd în cadrul uşii laboratorului.

Cu Josh pe urmele lui, sergentul intră în laborator. Se opri să cerceteze corpurile lui Jeff și Engersol pentru a vedea dacă aceştia mai dau vreun semn de viaţă.

Erau amîndoi morţi.

Se îndepărtă de cadavre și studie bazinul sfărîmat și masa de țesut cerebral care se odihnea pe podea cu bucata de geam în ea. Apoi privirea i se îndreptă spre celălalt bazin și spre obiectul cu aspect ciudat din interiorul lui.

Un creier.

Un creier uman, suspendat în ceva care semăna cu un fluid și din care ieșea un labirint de sîrme; alte tuburi și mai multe sîrme se puteau observa cum ies din arterele, venele și nervii de la baza lui.

Îl trecu un fior de groază. Inspectă mașinăria complicată care încercuia bazinul. O pompă mică funcționa cu ritmicitate și pe un monitor de deasupra bazinului se putea vedea încă activitatea acelui creier.

Sub monitor, o placă identifica cui aparțineau undele emise de acel cortex:

AMY CARLSON

Simți cum îi vine să verse, dar se stăpîni.

— Nu e posibil! rosti el, inconștient, cu voce tare.

— Exact ca la curs, șopti Josh, înmărmurit.

— Curs? se miră Dover și se uită la băiatul de lîngă el. Despre ce curs e vorba, Josh?

Josh vorbi fără a-și lua ochii de pe monitor.

— Cursul doctorului Engersol. Seminarul lui despre inteligența artificială. Noi am monitorizat activitatea cerebrală a unei pisici.

Tăcu, holbîndu-se la monitor.

Amy?

Putea fi, oare, chiar ea?

Vru să plîngă, dar își înghiți suspinul care i se ridicase în gît, amenințînd să-l sufoc.

— N... nu e moartă, șopti el. Exact cum am spus. Trăiește încă.

Dover ezită.

— Josh, știi cum să lucrezi cu acest computer? Poți să-l închizi?

Băiatul își mută privirea pe polițist.

— Să-l închid? D... dar dacă îl închid Amy va muri.

Dover mîngîie ușurel umărul lui Josh.

— E moartă deja, fiule, rosti el blînd. Trebuie să fi murit.

Josh scutură, nervos, din cap.

— Nu e moartă, insistă el. Uită-te la ecran. Dacă era moartă nu mai existau nici un fel de unde cerebrale. Nici măcar nu sînt liniare. Ca și cum...

Căută cuvîntul potrivit.

— Ca și cum ar dormi sau așa ceva! P... poate reușesc să vorbesc cu ea. Poate reușesc s-o trezesc!

— Fiule, asta e curată...

— Trebuie să încerc!

Puștiul se îndreaptă spre tastatură și începu să exploreze programele din calculator. Dover apucă receptorul telefonului care era agățat de un perete al laboratorului și formă un număr. Știa că, la o asemenea adâncime, stația sa era inutilă.

— Phil? rosti el când i se răspunse. Știi unde locuiesc părinții lui Amy Carlson?

— Nu e nevoie să-i caut, răspunse Phil Rico. Sînt aici și vor să știe ce întreprindem legat de fiica lor.

Dover oftă.

— Pune pe cineva să-i aducă aici, Phil. Se pare că fiica lor nu a murit.

Tăcere mormîntală la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Ai înnebunit, Dover?

— Tu fă ce ți-am spus, Phil.

Închise telefonul și se întoarse spre Josh. Se uită peste umărul băiatului la ecranul computerului, simțindu-se mai inutil decît se simțise vreodată pînă atunci în viața lui.

31

Frank Carlson manevră Honda sa închiriată într-un spațiu strimt, lîngă mașina poliției care îi escortase pînă în fața academiei. Se aflau deja acolo două ambulanțe. Opri motorul, dar nu făcu nici o mișcare pentru a coborî. Se uită uluit la mulțimea care se adunase în fața vilei. Stînd lîngă el, Margaret își strecură mîna într-a lui.

— Ce se întîmplă? șopti ea. De ce se află ambulanțele astea aici? Ce are loc aici?

Trecuse oare doar o jumătate de oră de cînd intraseră în sediul poliției din Barrington pentru a cere mai multe informații din partea echipei care investiga moartea fetiței lor? Ziua ce trecuse și-o petrecuseră, în amorțire, singuri, întrebîndu-se ce mai puteau obține dacă rămîneau în Barrington. Încă doborîită de șocul morții fiicei ei, Margaret dorise să plece acasă.

— N-o s-o aducă înapoi, Frank, spusese ea încontinuu. Chiar dacă îl găsesc pe profesorul ăla, asta nu va schimba cu nimic situația.

— Nu putem să plecăm așa, pur și simplu, acasă! argumentase Frank. Ticălosul ăla ar putea fi încă în viață. Și dacă e, vreau să-l văd! Vreau să aud cu urechile mele cum recunoaște că mi-a ucis fata!

De dimineață, Margaret se predase și se duseseră împreună la poliție ca să afle care era stadiul anchetei. Tocmai cînd discutau cu detectivul însărcinat cu acest caz, sergentul de serviciu îi întrerupsese și îi trimisese aici.

— Vorbiți cu sergentul Dover. Alan Dover. O să vă explice el ce se întîmplă, le spusese polițistul.

Acum erau în mașină și îi cuprinse teama. Ce legătură aveau ambulanțele și patrulele de poliție cu ei?

Sau cu Amy?

— Ți-e bine? o întrebă Frank pe nevastă-sa.

Margaret respiră adînc, apoi încuviință.

— Cred că da.

Se autoîntări psihic pentru orice se va întâmplă și ieși din mașină. O porni spre ceata de oameni care vociferau.

— Doctorul Engersol e mort! exclamă cineva.

— Ca și Hildie Kramer, replică altcineva. Au găsit-o într-un fel de laborator despre a cărui existență nu știa nimeni!

Morți? Doctorul Engersol și Hildie Kramer? Margaret auzi cuvintele, dar nu le pătrunse înțelesul. Cei doi Carlson își croiră drum cât de repede putură și ajunseră, în sfârșit, la treptele scării dinspre verandă. Un ofițer de poliție le bară calea de acces.

— Îmi pare rău, domnule. Nimeni n-are voie să intre acum în clădire.

— Îl căutăm pe sergentul Dover, îi comunică Frank. Sîntem părinții lui Amy Carlson.

Polițistul șopoti cîteva cuvinte în stația lui, apoi se întoarse spre ei.

— O să vă primească în apartamentul lui Engersol. La etajul patru.

Încuviințînd din cap, Frank și Margaret pătrunseră în imobil și o luară în sus pe scări. Cînd ajunseră în fața ușii apartamentului, Margaret își pierdu răsuflarea. Frank își puse brațul, instinctiv, în jurul umerilor ei.

Din ascensorul din apartament era scos corpul lui Jeff Aldrich acoperit cu o pătură.

Dînd ordine în stație cu voce scăzută, Dover le făcu semn să intre. Își termină conversația și își îndreptă întreaga atenție către ei.

— Domnul și doamna Carlson?

Frank încuviință, scurt, din cap. Palidă, Margaret apucă cu degetele, strîns, brațul bărbatului ei.

Dover își alese cu grijă cuvintele și începu să-i informeze în legătură cu cele întîmplate în acea dimineață. La sfîrșit, se uită în ochii lui Frank și încercă să explice ce i se întîmplase fetei.

— Nu sînt încă siguri de nimic, rosti el prudent, nevrînd să le dea false speranțe. Se pare însă că creierul fiicei dumneavoastră se află încă în viață.

Margaret simți că o apucă amețeala. Fața i se făcu pămîntie.

— Î... în viață? îngăimă ea. D... dar a murit! Corpul ei...

Vorbele îi muriră pe buze cînd își aminti de cuvintele ciudate din raportul medicului legist, cuvinte pe care Frank refuzase să le accepte.

Creierul fetei lipsea din cutia craniană.

"Un pește", sugerase cineva. Sau vreun alt animal.

Dar acum...

— Nu, scînci ea. Nu e posibil. E moartă! Fiica mea e moartă!

Mîna lui Frank alunecă pe șoldul ei și o conduse către canapea.

— Stai jos, iubito. Încearcă să nu...

— Nu!

Margaret respinse mîna lui. Tremurînd, se întoarse spre a-l privi pe Dover.

— Vreau să văd ce-i acolo jos! declară ea. Dacă creierul fetei mele trăiește încă, vreau să-l văd!

— Doamnă Carlson... începu sergentul, dar se opri cînd văzu hotărîrea din ochii femeii.

— Bine, rosti el, supus. O să vă duc jos, dar vreau să înțelegeți că tot ce a avut loc acolo jos a fost cel mai cumplit experiment imaginabil. Din cîte știu, cel puțin unul dintre copiii despre care s-a spus că s-a sinucis, n-a

făcut-o. Iar ceea ce i s-a întâmplat fiicei dumneavoastră e... de neînchipuit.

Îi conduse în cabina liftului. În timp ce liftul coborî încet în măruntaiele imobilului, făcu tot posibilul pentru a-i pregăti cât mai bine pentru a rezista în fața celor pe care le vor vedea.

Bine că fuseseră luate de acolo cadavrul doctorului și al lui Jeff Aldrich, precum și creierul lui Adam Aldrich.

Laboratorul era de acum plin de lume; Josh MacCallum se afla încă acolo, alături de alți doi polițiști și de un bărbat în haină albă, care părea a fi doctor.

Ochii femeii se fixară pe obiectul din bazin. Nu era capabilă să creadă cele ce i se povestiseră.

— Nu, îngăimă ea din nou. Nu se poate. Vă rog, spuneți-mi că...

Vocea i se stinse, nu mai găsi cuvinte.

Bărbatul cu haina albă se răsuci pe călcîie cînd auzi vocea ei. Alan Dover îl informă discret cine era.

— Eu sînt Gordon Billings, doamnă Carlson, spuse bărbatul. Sînt de la centrul medical al universității. Nu știm încă cu precizie ce se întâmplă. Nu vă pot spune decît că acel creier din bazin e uman și se pare că e al fiicei dumneavoastră.

— Trăiește? întrebă Frank.

Gordon Billings își compuse o față sceptică.

— Biologic, da, trăiește. Dar nu știu ce să vă spun din punctul de vedere al viabilității lui ca organ inteligent.

Frank deveni sever.

— Spuneți-ne ce știți, ceru el. Sau ce bănuiți. Noi sîntem părinții ei și avem dreptul să aflăm ce i s-a întâmplat.

Josh interveni, uitîndu-se la ei:

— Doctorul Engersol i-a scos creierul, rosti el. L-a legat de un computer. A făcut la fel și cu Adam Aldrich.

Margaret simți cum îi tremură genunchii. Se prăbuși pe unul din scaunele care flancau biroul.

— De ce? șopti ea. Ce...?

Nu fu în stare să termine întrebarea.

— N-a murit, doamnă Carlson, o informă Josh, cu voce tremurătoare. E numai adormită. Adam i-a făcut ceva și ea a adormit!

Margaret îl privi șocată pe Gordon Billings.

— E adevărat?

Billings înălță, stînjedit, din umeri.

— Se află într-un fel de comă profundă. Dar mie mi se pare că e departe de a fi adormită. Arată de parcă creierul i-ar muri, încetul cu încetul, deși instrumentele care-i monitorizează activitatea indică că e sănătoasă din punct de vedere fizic.

— Sănătoasă?! izbucni Frank.

Ochii lui fixară bazinul și simți un val de mînie cum îl copleșește.

— Asta nu e fiica mea! declară el. Nu e Amy!

Vocea începu să i se ridice.

— Să nu-mi spuneți că asta e Amy! Pricepeți? N-o să accept că acest... acest lucru... face parte din fetița mea! Nu!

Începu să plîngă cu sughițuri. Furia i se transformase în durere cînd pătrunsese adevărul celor întîmplate fiicei sale.

— Nuuu..., se tîngui el din nou. Nu cu Amy! Nu cu micuța mea Amy!

Cînd gemetele lui disperate umplură încăperea, pe ecranul ce afișa encefalograma fetei apărură o schimbare.

Brusc, cursul blînd al liniilor fu întrerupt de un puls.

— V-a auzit! strigă Josh. V-a auzit Amy!

Din afara beznei tăcute în care se retrăsese Amy, se auzi o voce care îi strigă numele și care se stinse aproape la fel de rapid precum apăruse. Primul impuls al ei fu să ignore stimulul, să se retragă și mai adînc în carapacea pe care și-o construise în jurul minții.

Și totuși vocea pe care o auzise îi era familiară.

Nu era Adam.

Nu era nici doctorul Engersol.

Cu toate astea, era familiară.

Îngrozită, își strînse carapacea și mai aproape de ea, poruncindu-și să nu răspundă nici unui stimul, să nu se lase momită în vreo capcană întinsă de Adam. O chinuiau încă amintirile demonilor și simțea frica care o înconjură ca pe un lucru palpabil.

Și totuși! O parte minusculă din mintea ei răspunse acelei voci. Aproape inconștient, își întredeschise carapacea. Începu să iasă din ea, explorînd grijulie lumea dinafară propriei sale minți.

Simți instantaneu că se schimbaseră ceva.

Dispăruse cacofonia de stimuli care o asaltaseră mai devreme. Ezită, convinsă fiind că în orice moment Adam își putea da seama că ea se redeschisese și își lăsase garda jos și, ca atare, el putea să atace din nou.

Nu veni nici un atac.

Își deschise carapacea și mai mult și își lăsă mintea să iasă din ea. Rămase prudentă și începu să caute prin circuitele computerului arme, convinsă fiind că ele există încă și sînt îndreptate împotriva ei.

Încet, încet, realizează că Adam dispăruse. Nu-i mai simțea prezența și nici nu mai detecta stimulii emanați de creierul lui.

Se ascundea și el? Se închisese și el, așteptînd ca ea să își abandoneze toate protecțiile ca să se năpustească asupra ei într-un asalt final?

Continuă explorarea și inspectă universul din microcipuri și datele stocate acolo.

Nu se vedea nicăieri nici o urmă din Adam.

Cu toate astea, se auzeau voci în microfon. Era o bolboroseală ininteligibilă, era instantaneu digitalizată și transmisă spre creierul ei.

Îndepărtă complet carapacea și căută prin computer vreun indiciu asupra celor întîmplate, o explicație pentru dispariția lui Adam. Descoperise deja că sistemul de întreținere a creierului lui nu mai funcționa și nu putea găsi nicăieri vreo urmă a activității minții sale.

Hoinărind prin computer, descoperi fișierele de arhivă, condensate, pe care puternicul Croyden le generase la fiecare fază a experimentelor făcute în laborator. Le revăzu integral într-o secundă și urmări cele întîmplate pe timpul cît ea se refugiase în ea însăși. Evenimentele fuseseră mai dramatice decît își imaginase.

Prin intermediul camerelor de luat vederi spînzurate de tavan își zări părinții în laborator.

Era și Josh acolo.

Erau și alți oameni, pe care nu îi recunoștea.

Erau ei la curent cu cele întâmplate în laborator? Sau cu motivul acelor evenimente?

Constată că mintea îi lucra la capacitatea completă. Începu să lucreze cu febrilitate, pentru că își dădu brusc seama că totul trebuia să ia sfârșit și trebuia să se pregătească pentru acest final.

— Ce e? șopti Margaret Carlson cu privirea atrasă de monitor.

Gordon Billings se uită cu uimire în aceeași direcție. Ceea ce vedea era o imposibilitate. Și totuși se afla acolo! Erau și undele alfa și undele beta, atât de familiare. Și nu exista nici un dubiu asupra celor comunicate de ele.

— Se deșteaptă, spuse el încetisor. Devine conștientă.

— Conștientă? repetă Frank Carlson. Dar e imposibil! În bazinul ăla nu e Amy! Acolo nu e nici o ființă omenească! Nu e nimic altceva decât o masă de țesut! Pentru numele lui Dumnezeu, să închidă cineva blestemata asta de mașină și să lase creierul ăla să moară!

Vorbele lui răsunară în toată camera. O clipă, nimeni nu scoase nici o vorbă. Când Gordon Billings deschise gura să spună ceva, din difuzorul din tavan se auzi o voce:

— Nu încă, tati, rosti Amy. Nu sînt gata.

Frank încremeni. La sunetul vocii fiicei ei, Margaret se uită, instinctiv, de jur împrejurul camerei, ca și cum s-ar fi așteptat cumva s-o zărească pe fată ascunsă în vreun loc.

— Amy? Îngăimă Josh. Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Toți adulții din cameră se holbară la băiat, care părea să accepte că ei toți o ascultau pe Amy Carlson, fapt care li se părea tuturor inacceptabil. Înainte ca vreunul dintre ei să reacționeze, Amy vorbi din nou:

— Adam a încercat să mă rănească, explică ea. A vrut să mă înnebunească și a trebuit să mă ascund de el.

Josh se încruntă și încercă să înțeleagă la ce se referea ea. Unde să se ascundă? Cum?

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el din nou. Au murit cu toții, Amy. Și Jeff, și Adam, și doctorul Engersol. Și Hildie. Sînt toți morți.

Amy nu zise nimic. Peste cîteva clipe vorbi din nou, cu voce tremurătoare:

— Adam i-a ucis, Josh. El a preluat controlul asupra tuturor, inclusiv ascensorul. N-am vrut ca Hildie să moară, dar el a preluat totul și a omorât-o. I-a omorât pe toți.

Creierul ei continuă să lucreze. Manipula date din băncile imense din interiorul Croydenului și trimitea și recepționa stimuli cu o viteză mult mai mare decât era capabil computerul să genereze.

— O să mă vezi imediat, mamă, șopti ea. O să apar pe ecranul de deasupra bazinului meu. Nu trebuie decât să te uiți în sus. Și eu te văd. Primesc imagini de la cameră și ele sosesc în mintea mea tot atât de clare ca și cum aş avea încă ochi. N-am murit, mamă. Sînt doar... diferită, cred!

Deși nu credea o iotă din ceea ce auzea, Margaret se uită înspre monitor, la fel cum făcură și ceilalți.

Construită de Croyden pe baza instrucțiunilor generate de mintea fetei, imaginea ei se formă, încetul cu încetul. Era portretul, ușor de

recunoscut, al unei fete pistruiate, cu părul roșcat și cu fața încadrată de o ploaie de șuvițe ondulate. Și totuși nu era în totalitate Amy. Se schimbaseră ceva în fizionomia ei.

Margaret scoase un scîncet și se agăță de mîna soțului ei.

— Nu-ți porți ochelarii, rosti Josh.

Amy zîmbi.

— Îi urăsc! I-am urît întotdeauna. Așa că nu mă mai imaginez cu ei. În afară de asta, nu cred că mai am nevoie de ei, nu-i așa?

— Nu e aievea, îngăimă Frank. Nu e posibil ca asta să se petreacă în realitate!

Ochii fetei își schimbaseră poziția pe ecran ca și cum se uitau acum la el.

— Dar totul e real, tați. Sînt chiar eu. Nu știu nici eu să-ți spun cum funcționează totul. E ca și cum computerul e acum corpul meu. Știu cum să-l folosesc și să-l fac să meargă, și să facă ce vreau eu de la el.

— Nu! strigă Margaret.

Se ridică în picioare și făcu un pas către bazin.

— O să te scoatem de aici! Trebuie să existe ceva...

— Nu există, mamă, o întrerupse Amy. M-am gîndit și eu la asta multă vreme. Dar nu există nici o posibilitate. Am studiat totul și nimeni nu-mi poate pune creierul înapoi într-un corp. Sînt prea multe chestiuni delicate pe care nimeni nu le cunoaște. Și chiar dacă ar exista cineva care s-o facă, asta ar însemna ca altcineva să fie obligat să moară pentru ca eu să pot beneficia de acel corp.

Vocea îi căpătă, pentru prima dată, o nuanță de mînie.

— Și asta ar însemna că nu va fi nici o diferență față de ce ne-a făcut doctorul Engersol lui Adam și mie.

— Nu! exclamă din nou Margaret, ca și cum acest cuvînt era singur în stare să înlăture adevărul celor spuse de Amy. Trebuie să fie ceva! Trebuie să existe o cale!

— Există una, mamă, rosti Amy cu blîndețe. Pot face eu însămi ceva. Îmi pot lăsa creierul să moară.

Margaret icni și privirea i se mută spre soțul ei.

— Ce tot vorbește ea acolo? se tîngui ea. Ce vrea să spună?

— Nu pot trăi așa, mamă, continuă Amy. Știu ce au pățit Adam și ceilalți. Adam s-a schimbat, mamă. Nu mai semăna cu el însuși. A început să urască pe toată lumea. Dacă doctorul Engersol nu l-ar fi omorît, ar fi putut face orice și-ar fi dorit. Ar fi fost capabil să intre în orice computer, de oriunde, și ar fi făcut ce ar fi vrut. Iar dacă mintea mea rămîne în viață, și eu voi păți la fel.

— Dar ai putea să rămîi aici, protestă Josh, agățîndu-se instantaneu de cele spuse de fată. Dacă n-ar exista conexiune între computer și modem...

Pe monitor, Amy negă din cap.

— Nu vreau să fac asta, Josh. Nu vreau să rămîn închisă aici pentru totdeauna. Așa că am să plec. O să închid acest proiect și o să mă sting.

— Nu! Să nu mori, Amy! Te rog?

Pe monitor, Amy zîmbi.

— Trebuie să înțelegi, Josh! Trebuie să mă sting acum. E singurul lucru bun pe care-l pot face.

Ochii i se deplasaseră, părăsind că o fixează încă o dată pe maică-sa.

— Te iubesc, mamă, rosti ea încet. Și sînt bucuroasă că ai venit. Așa am avut, cel puțin, șansa de a-mi lua adio de la tine.

Margaret se aruncă încă o dată asupra brațului lui Frank.

— Oprește-o, Frank, îl imploră ea. N-o lăsa să facă asta!

Frank însă clătină din cap. Ascultase cu atenție vorbele fetei lui.

— E-n regulă, Amy, șopti el. Fă orice ai de făcut și adu-ți aminte că te iubim. Te-am iubit dintotdeauna și te vom iubi mereu.

Zîmbetul de pe fața fetei dispăru.

— Și eu te iubesc, tati, zise ea blînd.

Lumea adunată în încăpere privi apoi cum imaginea ei se estompează încet. O clipă mai târziu, începură să sune alarmele ce avertizau că sistemul de întreținere a creierului ei începea să fie deconectat.

— Fă ceva! urlă Margaret. Pentru numele lui Dumnezeu, să facă ceva ceva!

Josh se apucă, instantaneu, să încerce reîncărcarea programelor care erau eliminate din memoria computerului.

Tastatura refuză să răspundă.

Priviră toți, neajutorați, cum Amy Carlson își dete, într-un târziu, duhul.

EPILOG

Josh se afla acasă, în Eden, de aproape o săptămînă. Porni spre casă de la ore și gîndurile i se întoarseră din nou la cele întîmplate în Barrington cu numai cîteva zile în urmă.

Descoperi că se gîndea la evenimente din ce în ce mai mult, în ciuda faptului că mama lui și toți ceilalți îi spusese că e mai bine să încerce să uite.

Dar cum putea uita?

Fusese acolo! Văzuse!

Văzuse corpul lui Hildie în lift și apoi pe Jeff și pe doctorul Engersol cum zăceau pe podeaua laboratorului.

Văzuse creierul lui Adam, mort aflat într-o băltoacă de apă.

Și creierul lui Amy, încă viu în bazinul lui, conectat încă la computer.

Văzuse același creier cum moare.

Nu văzuse pe nimeni murind înainte. Imaginile de pe monitoare erau încă vii în mintea lui ca și afișajele care nu mai indicau nimic. Le privise vreme îndelungată, apoi ochii i se îndreptaseră spre masa de țesut ce plutea în bazin.

Nu arăta deloc altfel. Circumvoluțiunile păreau nemodificate, iar culoarea era același cenușiu închis, brăzdat de rețeaua sîngerie a vaselor de sînge.

Nu era corect.

Dacă Amy era moartă, creierul ei trebuia să arate altfel.

Dar nu arăta. Într-un târziu, se uitase în sus cînd simțise cum i se așază mîna lui Alan Dover pe umăr.

— Chiar a murit? întrebă el, tremurînd.

— Mă tem că da, îi răspunsese polițistul. Haide! Ce-ar fi să mergem împreună afară? Nu mai e nevoie de noi pe aici.

Călătorind cu ascensorul secret, Josh simțise un fior gîndindu-se la ce pățise Hildie.

Oare avea să-și amintească mereu de acest episod cînd va folosi un

ascensor?

Cînd ajunseseră în apartamentul doctorului, ignorase vechiul lift ce aștepta încă la etajul patru și optase pentru coborîrea pe scări.

— A fost chemată mama ta, Josh, îl informase Dover. O să fie aici diseară ca să te ia acasă.

Josh abia avusese puterea să audă aceste cuvinte, îl copleșiseră emoțiile încercate pe tot parcursul dimineții. A început să plîngă, aruncîndu-și brațele în jurul polițistului, în ciuda faptului că toți prietenii lui îl urmăreau.

— Gata, gata, îl calmase Dover. S-a sfîrșit totul. Dar nu se sfîrșise. Petrecuse tot restul zilei discutînd cu polițiștii, cu doctorul și cu o groază de oameni al căror nume nu și-l mai amintea. Răspunsese pe cît putuse la toate întrebările și repetase explicația celor întîmplate cu el cînd își montase masca de iluzionare a realității și-l văzuse pe computer pe Adam. Încercase chiar să le demonstreze, dar cînd se urcaseră în camera lui și el dăduse drumul la computer și-și montase masca și mînușa, acestea nu funcționaseră.

Știa ce se întîmplase: înainte de a muri, Amy ștersese toate programele întocmite de doctor și care-i permiteau lui să vadă în interiorul computerului.

Pentru că era convins că asta făcuse el de fapt.

Nu fusese o simulație.

Programul fusese întocmit astfel încît Adam să-i arate lui cum era să fii în interiorul mașinii, să faci parte din lumea în care fuseseră introduși el și Amy.

Acea lume care îi dăduse lui coșmaruri și-l făcuseră să creadă că a înnebunit.

Cînd Josh terminase să le povestească tot ce știa, venise maică-sa să-l ajute la împachetatul hainelor și cărților, și el își luase adio de la cei cîțiva puști care mai erau încă acolo.

Părinții copiilor veniseră pe tot parcursul zilei în școală, le împachetaseră urgent lucrurile și-i luaseră acasă. Josh știa de ce făceau asta și totuși i se păruse ciudat, pentru că experimentul doctorului fusese distrus, iar el murise.

Majoritatea copiilor nu fuseseră implicați în experiment. Părinții însă îi luaseră acasă, spunînd aceleași vorbe pe care i le spusese și maică-sa: "Știam eu că e ceva necurat la mijloc! Din prima clipă cînd am pus piciorul aici, am știut că ceva nu e în ordine".

Josh nu-i crezuse pe nici unul. În definitiv, școala arăta încă la fel ca întotdeauna, cu aceeași pajiște mare și verde din fața reședinței și cu aceiași copaci în cerc unde o întîlnise pentru prima dată pe Amy.

Cînd se urcaseră în mașină și o luaseră spre orașel și spre micul han în care trebuiau să-și petreacă noaptea, el privise tot timpul prin fereastra din spate, cît putuse de mult, știind că nu va mai vedea niciodată academia și pe nici unul din puștii care-i fuseseră prieteni.

În noaptea aceea nu putuse adormi vreme îndelungată.

Ascultase cum se sparg valurile de țărîm de sub han, întrebîndu-se cît timp va trece pînă ce le va mai auzi din nou.

Și cum va fi cînd se va duce înapoi, la vechea școală din Eden.

Nu vor mai fi cursuri ca la academie, iar el va trebui să stea din nou întreaga zi, pretinzînd că ascultă pe vreun profesor care va vorbi despre

lucruri pe care el le știa deja.

Va fi nevoit să asculte din nou bătaia de joc a tuturor celorlalți copii și să pretindă că nu-i pasă, că e lipsit de importanță faptul că n-are nici un prieten cu care să discute.

Cel puțin însă nimeni din Eden nu va încerca să-i facă ceea ce doctorul Engersol le făcuse lui Amy și lui Adam.

Ei erau acum morți, iar el era încă viu și se ducea înapoi la Eden.

Adormise când soarele era pe punctul de a răsări. Pe drumul spre casă nu vorbise. Se ghemuise într-un colț, pe scaun, și se uitase tot timpul pe geamul portierei.

Iar acum, la o săptămână distanță, era ca și cum nu fusese niciodată plecat.

Deșertul nu se schimbase; soarele ardea încă, iar peisajul vălurit continua să fie dezolant de pustiu, cu excepția pământului răscopt de soare și a cactușilor.

Dar acum simplitatea lui familiară îi făcea bine lui Josh.

Nici școala nu mai era chiar la fel: din nu se știe ce motiv, descoperi că poate fi atent la ore, iar profesorul păru că a renunțat să-l mai scoată în relief.

Iar azi, când părăsise școala, descoperi că se află lângă trei colegi de clasă. În loc de a se îndepărta de el, aceștia i se adresa. Parcurse alături de ei o bucată de drum și se duse cu ei să vâneze broaște râioase.

Ajunse, într-un târziu, acasă și urcă scările spre etajul doi, către micul apartament de acolo, ce adăpostea camera bine cunoscută lui.

Nu semăna deloc cu cea de la academie, dar îi oferea și ea siguranța confortabilă a familiarității. O salută pe doamna Hardwick, care duse un deget la buze și arătă înspre Melinda, ce dormea în țarcul ei. Se îndreptă spre odaia lui întrebându-se de ce trebuia să tacă din moment ce televizorul bubuia atât de tare încât putea fi auzit de afară.

Dar nici acest lucru nu-l mai supăra ca pe vremuri. Își aruncă cărțile pe pat, se duse la birou și dădu drumul la computer.

Era același computer pe care îl avusese la academie. Când plecase de acolo, îl lăsaseră să-l ia cu el.

— N-au intenții rele, așa că n-o să-i pedepsesc, spusese mama lui. Dar îi dăduse voie să ia aparatul cu el. Odată ajunși acasă, ea nici nu crâcnise măcar când el insistase să conecteze singur modemul la linia telefonică, fără a-i mai aștepta pe cei de la compania de telefoane.

— Dacă îl distrugi, o să-l răscumpăr din banii tăi de buzunar, îl amenințase ea.

El se mulțumise să zîmbească. În cinci minute modemul lucra perfect.

Așteptă cât computerul își termină inițializarea, apoi intră în programul de comunicații, care-i permitea să se conecteze cu alte computere care beneficiau de acces prin telefon.

Sau care îi dădea posibilitatea de a activa un program de formare aleatorie a numerelor de telefon, ce se repeta pînă făcea o conexiune cu cineva.

Se așeză la birou și cîntări opțiunile sale, dar, brusc, computerul țiiui discret pentru a-l avertiza că primise un apel.

Josh se încruntă. Așteptă pînă ce se făcu legătura. Ecranul se șterse, gata de a accepta un mesaj.

În locul unui mesaj, pe el apăru o imagine.

Amy Carlson, care îi zîmbea.

— Hello, Josh, rosti ea prin difuzorul din computer.

Josh încremeni, holbîndu-se la imagine.

Nu era cu puțință! Amy era moartă!

O privise cum moare!

Dar iat-o acolo, cu ochii albaștri care rîdeau zglobii deasupra feței pistruiate, cu şuvițele roșcate prăvălindu-se peste frunte întocmai cum și le amintea el.

— Hei, spune ceva! se plînsese Amy. O să deschid o linie de mesaj și o să poți comunica prin tastare, bine?

Pe fundul ecranului se deschise o fereastră și începu să licărească un cursor, invitîndu-l să scrie ceva. El ezită, apoi scrise:

AMY? UNDE EȘTI?

Pe ecran zîmbetul ei deveni enigmatic.

— Acum mă aflu pretutindeni.

"Ești moartă", tipări Josh. "Ți-am văzut creierul cum moare."

Amy încuviință.

— A și murit, rosti ea. Dar eu nu. Trăiesc încă. Doar că am plecat de acolo.

Josh simți că-i iau foc creierii. A plecat? Unde? Cum? Era cu neputință!

"Cum?", tastă el.

— A fost ușor, îl informă Amy. Știam ce avea să se întîmple. Imediat ce Engersol și-a dat seama că nu ne poate controla, am simțit că o să încerce să ne ucidă. Iar eu nu voiam să mor. Așa că m-am duplicat.

Josh se încruntă și tipări:

NU ÎNȚELEG!

— Ba da..., rosti ea zîmbind poznaș. Știi cum lucrează creierele. Nu sînt decît niște computere mari. Așa că am copiat întreaga structură a creierului meu. Celulele și nervii sînt exact ca niște microcircuite, decît că sînt mult mai complicate, cu miliarde și miliarde de conexiuni. Am descoperit însă că le pot copia, așa cum copiezi tu fișiere. Astfel m-am duplicat pe mine însămi. Mi-am duplicat toate celulele din creier și toate conexiunile nervoase, ca și întreaga mea memorie. Și a mers, Josh. Merge chiar mai bine decît proiectul doctorului, pentru că acum nu mai am nevoie nici măcar de creier.

Josh privi uluit ecranul și simți un fior rece pe șira spinării. Chiar era posibil? Oare îi spunea ea adevărul? Își adună tot curajul și tipări altă întrebare:

UNDE EȘTI?

Amy rîse. Sunetul spart fu distorsionat de difuzorul subțire din computer.

— La început am fost în Croyden. Iar o copie a mea se află încă acolo. Dar am început să mă deplasez, iar acum sînt pretutindeni, Josh. Mă aflu în cel mai mare computer din Pentagon și sînt și în cel din depozitele în care se păstrează toate valorile bancare. Mi-am trimis o copie într-un computer

din Japonia și alta în Germania.

Josh rămase perplex. Pielea începu să i se strângă pe el când înțelese ce se întâmplase.

— Pot face orice vreau, Josh! Orice vreau!

Josh detectă în vocea ei o nuanță de duritate. Văzu că și chipul i se schimbase.

Nu, nu chipul.

Ochii ei.

Păreau că strălucesc, că au ceva scînteietor în ei, ca și cum abia așteptau să poată ieși din tubul monitorului ca să-l apuce.

Se întâmplase! Așa precum spusese chiar ea că o să fie.

Se schimbase, ca și Adam.

Nu mai era acea Amy pe care o știa el.

Era un demon.

Monstrul continua să-i vorbească, ademenindu-l, spunându-i că descoperise un alt loc și un alt proiect identic aceluia de la academie. Josh își dădu, brusc, seama ce voia ea de la el.

Îl voia pe el.

Era singură și dorea ca el să i se alăture.

Simți ghearele înghețate ale fricii apucându-l. Întinse mîna și stinse computerul.

Cînd maică-sa reveni de la lucru, o oră mai tîrziu, mașinăria se odihnea pe coridor, în fața ușii de la intrare.

— Josh? rosti Brenda cînd intră în apartament. Ce caută computerul tău afară?

De pe canapeaua de unde urmărea televizorul, Josh vorbi fără a se uita la ea.

— Nu-l mai vreau!

Brenda se miră.

— Nu-l mai vrei? De ce? Ai fost întotdeauna nebun după computere.

Josh o privi.

— Tocmai de aceea nu-l mai vreau, spuse el. Nu vreau să înnebunesc.

Brenda fu pe punctul de a se certa cu el, dar în acel moment o boare de vînt îndepărtă draperia din fața ferestrei deschise și goni umbra de pe fața băiatului. Cînd îl văzu mai bine, Brenda își dădu seama că în acea după-amiază se întâmplase ceva.

Ceva despre care Josh nu-i va vorbi niciodată.

Dar care îl schimbase.

Pentru totdeauna.

Brenda MacCallum simți, pentru prima dată de cînd îl adusese de la academie, că fiul ei va fi bine.
